

மலையகச் சிறுகதைகள்

மலையகச் சிறுகதைகள்

முப்பத்து மூன்று
மலையக எழுத்தாளர்களின்
சிறுகதைத் தொகுப்பு

துரைவி

85, இரத்தினஜோதி
சரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 331596

20A/9, கோபாலகிருஷ்ணா தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 17.
தொலைபேசி: 8283391

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	Malayaga Shirugathaigal
Published	:	Durai Visvanathan 20A/9, Gopala Krishna St., T. Nagar, Chennai - 17.
Language	:	Tamil
Edition	:	Feb - 28 - 1997
Copyright	:	Publisher
Size	:	Crown
Printing Points	:	10.5
Pages	:	322
Copies	:	1200
Subject	:	Short Stories
Type Setters	:	Parkar Computers Phone : 82 666 37.
Wrapper Design	:	nandu + vivek
Printers	:	Page Offset
Price	:	Rs. 95 /- (India)

தயாரிப்பு : வே. கருணாநிதி
பார்க்கர் கம்பியூட்டர்ஸ், 293, அகமது வணிக வளாகம்,
இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை, சென்னை - 600 014.

பதிப்புரை

“மலையகச் சிறுகதைகள்” என்ற இந்தத் தொகுதியை ‘துரைவி’ பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிட வேண்டிய உந்து சக்தியாக இருந்த சிலவற்றை நான் இங்கு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மலையகத்தின் தொடக்ககால எழுத்தாளர் களையும் இன்றைய எழுத்தாளர்களையும் ஒன்று சேர இணைத்து ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனை நான், மாத்தளை கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு ஆகியோர் சந்தித்தபோது வெளியானது. அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யுமாறு மாத்தளை சோமு கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் பிற்பாடு இந்த முயற்சி ஏனோ கைகூடாமல் போனது. இந்த நிலையில் இதனைப் புத்தகமாக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். இந்தக் கால கட்டத்தில் ‘மல்லிகை’ டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் ஆலோசனையையும் வழிகாட்டலையும் செய்தமையினால் உருவானதே இந்தத் “துரைவி” பதிப்பகம்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும் தமிழ் எழுத் தாளர்கள் மீதும் எனக்கிருந்த ஈடுபாட்டை அடையாளப்படுத்த நானே தொடங்கிய இந்த துரைவி பதிப்பகம் மூலமாக இந்த மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியினை வெளியிட ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தமை 'பெறுதற்கரிய பேறாக' நான் கருதுகிறேன்.

இதில் அடங்கும் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து உதவிய அன்புக்குரிய மாத்தளை கார்த்திகேசு, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோர் நன்றிக் குரியவர்கள். குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள் குறிப் பினையும் முன்னுரையையும் எழுதி உதவிய மூத்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர் மட்டுமல்ல பெரிதும் மதிப்பிற்கும் பாராட்டுதலுக்கும் உரியவர்.

இந்த நூலை அழகிய முறையில் வடிவமைத்து உருவாக்கி உதவியவர் பார்க்கர் கம்பியூட்டர்ஸ் மற்றும் இளவழகன் பதிப்பகம் வே. கருணாநிதி அவர்கள். இவருக்கும் அட்டைப் படம் வடிவமைத்து உதவிய விவேக் + நந்து ஆகியோருக்கும் எனது அன்பான நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

கொழும்பு - 13.

28.02.1997

அன்புடன்,

துரை விஸ்வநாதன்

முன்னுரை

மலையகச் சிறுகதைகள் என்னும் இந்தத் தொகுதி இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறை மக்களைப்பற்றியது. இதற்கு முன்பும், குறிப்பிட்ட ஒரு எழுத்தாளருடைய சிறுகதை நூல் அல்லாத பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துத் தந்த மலையகச் சிறுகதை நூல்கள் வந்திருக்கின்றன.

‘மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்’ ‘வீரகேசரி’ யுடன் இணைந்து மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கென நடத்திய முதல் நான்கு சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்ற பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, ‘கதைக் கணிகள்’ என்னும் பெயரில் 1971ல் வெளியிட்ட தொகுதி முதலாவது. இருபது வருடங்களுக்குப் பின் (1991) இத்தொகுதி இரண்டாம் பதிப்பும் பெற்றது.

மாத்தளை எழுத்தாளர் ஒன்றியம் மாத்தளை சோமு, மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன் ஆகிய மூன்று எழுத்தாளர்களின் ஒன்பது கதைகளைத் தொகுத்துத் ‘தோட்டக் காட்டினிலே’ என்னும் பெயரில் 1979ல் வெளியிட்டது. இது இரண்டாவது.

பதுளை கலை ஒளி முத்தையா பிள்ளை அவர்களின் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற பதினாறு எழுத்தாளர்களின் கதைகளை ‘மலையகப் பரிசுக் கதைகள்’ என்னும் பெயரில் முத்தையா பிள்ளை நினைவுக்குழு சார்பில் விக்கிரமசிங்க வெளியிட்டார். (1994) இது மூன்றாவது.

இருப்பினும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் சில விசேஷத் தன்மைகளையும் கொண்டதாக விளங்குகிறது. இந்த முக்கியத்துவத்தை விளங்கிக்கொள்ள இப்படைப்புக்கள் பிரதிபலிக்கும் இம்மக்களைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பின்னணியும் இலங்கையின் அரசியல் நிலைமைகளும் கொஞ்சம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இலங்கையிலும் இலங்கைக்கு வெளியேயும் குறிப்பாக இந்தியாவிலும் இருக்கும் தமிழ் மக்களுக்கு இவைகள் தெரிந்துமிருக்கலாம். தெரியாமலும் இருக்கலாம். இந்திய - இலங்கை அரசியல்வாதிகள் போல் தெரிந்தும் தெரியாதது மாதிரியும் இருக்கலாம்.

இலங்கை ஒரு சிறிய நாடு. பல நூற்றாண்டுக் கால வரலாற்றினையும் அரசியல் கலாச்சாரப் பின்னணியையும் கொண்டது. ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் புரட்சியும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பொருளாதார விஸ்தரிப்பும் ஆக்கிரமிப்பும் இலங்கையையும் பாதித்தது. இந்தப் பாதிப்பு இலங்கையின் வரலாற்றுப் போக்கில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியது. இந்த உருவாக்கம் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தருக்குப் பின் இலங்கையை ஆட்சி செய்த பிரித்தானியரின் காலத்திலேயே நிகழ்வுற்றது. இலங்கையின் பொருளாதார அடித்தளத்தையே மாற்றித் தமது அரசியலுக்கேற்ப ஏற்றுமதியை மையமாகக் கொண்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் பிரித்தானியரே.

இந்த மாற்றம் அந்நிய முதலீட்டையும் அந்நிய உழைப்பையும் வேண்டி நின்றது. அந்நிய முதலீட்டாளர்களாய் ஆங்கிலேயர்களும் அந்நிய உழைப்பாளர்களாய் இந்தியத் தமிழரும் இருந்தனர். ஒரு புதிய பொருளாதாரத்தின் உருவாக்கத்தை மையமாகக் கொண்டே இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலாளர் என்னும் ஒரு சமூகத்தின் வரலாறு இந்நாட்டில் ஆரம்பமானது. இம்மலையக மக்களின் வரலாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் கால் பகுதியிலிருந்து தொடங்குகிறது.

அதாவது கண்டி ராஜ்யமும் ஆங்கிலேயர் வசப்பட்டு காலத்திலிருந்து (1815ஆம் ஆண்டளவில்) கண்டியை உள்ளிட்ட இலங்கையின் மத்திய மலைப் பகுதி காடுகள் அடர்ந்த மனித சஞ்சாரமற்ற வனவிலங்குகள் நிறைந்த இடங்களாகவே இருந்தது. காடுகளை அழித்து பயிர்ச் செய்கைக்கு ஏற்ற பூமியாக இவ்விடங்களை மாற்றவும் மலைகளையும் கற்பாறைகளையும் குடைந்து பாதைகள் போடவும் இந்த மக்கள் பட்டபாடுகளை யார் பட்டிருப்பார்கள் இந்த நாட்டில்! இவர்களுடைய துரப்பாக்கியம் நிறைந்த வாழ்வு இங்கு வந்த பிறகு ஏற்பட்டது மட்டுமல்ல இவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றிலேயே மிகவும் துன்பமும் துயரமும் நிறைந்த பகுதி இவர்கள் மேற்கொண்ட கன்னிப் பயணங்களே.

கடல் காத்து வீசையிலே
கண்ணுரெண்டும் சுத்துதடி
குடிச்சு வந்த கஞ்சிகொட
கொமட்டி வெளியாச்சுதடி

என்னும் வாய்மொழிப் பாடல் அவர்கள் பட்ட வதைகளைக் கதையாகக் கூறுகின்றது. தென்னிந்தியக் கரையிலிருந்து படகு மூலம் வரும்போதும், கரையிறங்கி தலை மன்னாரிலிருந்து மாத்தளை வரையிலான சுமார் 130 மைல்கள் காட்டர்ந்த பிரதேசங்களினூடாகக் கால் நடையாகவே கடந்தபோதும் செத்தவர்கள் எத்தனை பேர். பிற்காலத்தில் எதிர்கொள்ளப் போகும் துயர் தோய்ந்த வாழ்வின் தன்மைக்கு இந்த ஆரம்பப் பயணங்களே கோடி காட்டி நிற்கின்றன.

மற்றமற்றப் பிரித்தானிய கொலனித்துவ நாடுகளான மொறீசியஸ், மேற்கிந்திய தீவுகள் போன்றவற்றிற்குத் தொழிலாளர்களை வரவழைத்தபோது அரசாங்கமே நேரடியாக ஈடுபட்டது போலன்றி இலங்கைக்கு இந்தியாவிலிருந்து இம்மக்கள் வரவழைக்கப்பட்டபோது தனியார் நிறுவனங்களே ஈடுபட்டன. இதில் முதன்மையாக

நின்றவர்கள் கங்காணிகள். கூட்டிவரும் மக்கள் தொகைக் கேற்பத் தோட்ட நிர்வாகம் இவர்களுக்குப் பெருந்தொகைப் பணமும் கொடுத்தது. ஆகவே பல்வேறு இந்தியக் கிராமங்களிலிருந்து மக்களைத் திரட்டிக் கூட்டிவரும் பணியில் ஈடுபட்ட இக்கங்காணிமார்கள் இலங்கையைப் பற்றியும் இங்குள்ள தொழில் வாய்ப்புக்கள் பற்றியும் பொய்யான பிரச்சாரமும் செய்தனர். இங்கு வந்த பின்பும் தாங்கள் கூட்டி வந்த மக்களுக்கு இவர்களே தலைமையும் வகித்தனர். ஏற்றுமதியை நோக்கமாகக் கொண்டதொரு பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு உழைப்பதற்காகவே இம் மக்கள் கொண்டு வரப்பட்டபோதும் ஏற்றுமதி மூலம் பெறப்படும் அந்நியச் செலாவணியில் எழுபது விகிதம் தேயிலை, ரப்பரிலிருந்து பெறப்பட்ட போதும் இப்பொருளாதாரத்தைக் கூட்டி எழுப்பிய இவர்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாக எதுவித கவனிப்பும் பெறாமலே அசட்டையாக விடப்பட்டனர். அக்கறையின்றி ஒதுக்கப்பட்டனர்.

இன்றைய வரையிலான இம்மக்களின் பரிதாப நிலைக்கு இலங்கை இந்திய அரசாங்கங்கள் நேரிடையாக ஈடுபடாமலும் ஏனோ தானோவென்று காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்ததுவுமே முக்கிய காரணியாகும். சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பிருந்தே சிங்கள அரசியல் வாதிகள் மத்தியில் இவர்களையிட்டு ஒரு பயம் கலந்த சந்தேகம் புகைந்து கொண்டேயிருந்தது.

இந்நாட்டின் பாரம்பரிய பொருளாதாரத்தை சீர்குலைத்து பிறநாடுகளில் தங்கியிருக்க வேண்டிய ஒரு பொருளாதார அமைப்பை ஏற்படுத்திய பிரித்தானியர்களுக்குத் துணை நின்றவர்கள் இப்பெருந்தோட்ட மக்கள் என்பது அரசியல்வாதிகளின் கோபம். ஆனால் அவர்களுக்கு வெள்ளைக்காரர்களைக் கோபித்துக் கொள்ளும் மனமோ மனத்திடமோ இல்லை.

பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நிலத்தில் பெரும்பாலானவை சிங்கள ஏழை

விவசாயிகளினுடையது. ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுடைய நிலத்தைப் பறித்து எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்த இவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டதாகப் பாமரச் சிங்கள ஏழை விவசாயி குமுறுகின்றான்.

இந்த மனோபாவங்களுக்குச் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் சரித்திரச் சான்று கூறுகின்றனர். 'தென் இந்தியாவில் தங்கள் சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய எந்த அரசும் இலங்கையிலும் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முயன்றே வந்துள்ளன' என்று. சரித்திர ஆசிரியரான திரு. எஸ். வி. கொடிக்கார 'தென்னிந்தியர்கள் சிங்களவர்களுக்கு ஒரு பாரம்பரிய எதிரிகள்' என்று கூறுகின்றார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டுமே தொழில் செய்ய வந்தவர்களாகவும் இலங்கையில் நிரந்தர ஆர்வமற்றவர்களாகவுமே இவர்களை இலங்கை அரசாங்கம் நோக்கிய அதேவேளை இலங்கைத் தோட்டங்களில் குடியேறியவர்கள் நிரந்தரமாகவே அங்கு குடியேறி விட்டவர்களாக இந்திய அரசாங்கம் நோக்கியது. இந்த எண்ணங்களுடனேயே இரு அரசுகளும் காலம் கடத்திக் கொண்டிருந்தன. இலங்கை அரசு இவர்களை அந்நியர்களாகவே கருதியதனால் இலங்கையின் மரபு ரீதியான சட்டங்கள் சமூகவழக்கங்கள் என்பனவற்றிற்கு வெளியே இம்மக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்களுக்கான சட்டப் பாதுகாப்பு எதுவும் இருக்கவில்லை. இவர்களுக்காகவே சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. அத்துமீறல் தடைச்சட்டம் வெளியார் தோட்டத்துக்குள் நுழைவதைக் குற்றமாக்கியது. இதை எதிர்த்து நடேசய்யர் நிறைய எழுதியுள்ளார். 1948ல் இயற்றப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டம் இவர்களில் பெரும்பாலானோரை குடியரிமை அற்றோராக ஆக்கியது. பெரும்பான்மையின அரசியல் நிலைமைகள் ஒரு புறம் இப்படி இருக்க, இலங்கையின் பரம்பரைத் தமிழர்கள் இவர்களைப் பற்றி என்ன நினைத்தார்கள் 'நாங்கள் இந்த நாட்டுத் தமிழர்கள் இவர்கள் வந்தேறு குடிகள்' கூலிவேலை செய்யக்

கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் எங்களுடன் சம்பந்தப் படாதவர்கள் என்று நினைத்தார்கள். கூடுமானவரை இவர்களுக்குக் குடியரிமை கிடைக்காதிருக்க அரசுடன் துணை நின்றார்கள். இந்த மக்கள் மத்தியிலிருந்தே இடது சாரிச் சிந்தனைகளும் முற்போக்குக் கொள்கைகளும் கொண்டதொரு இளைஞர் கூட்டம் பொங்கி எழுந்து அவர்களைக் குதறியது. பரம்பரைத் தமிழர் பதிவுத் தமிழர் அல்ல நாம் அனைவரும் ஒரே வர்க்கம், ஒரே இனம்! அதுதான் உழைக்கும் வர்க்கம்; உழைக்கும் இனம், என்ற அவர்களின் குமுறல் ‘தோட்டக்காட்டான்கள்’ என்ற நினைவாளர்களைப் பின்னடையச் செய்தது உண்மை தான் என்றாலும் இல்லாதொழித்துவிட்டதாக எண்ண முடியவில்லை.

இலங்கைத் தமிழர்கள் அல்லல்படும் இன்றைய நிலையிலும் கூட இருக்க இடமில்லாமல் வீட்டை விட்டு நாட்டை விட்டு புலம் பெயர்ந்து உலகமெலாம் ஓடித் திரியும் இன்றைய சூழ்நிலையிலும் கூட நிரந்தர விலாச மில்லாத குடியிருக்க இடமில்லாத கூட்டம் மலையகத் திலிருந்து ஏனைய இடங்களுக்கு இடம் பெயர்வதையும் வடக்கு கிழக்கிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்வதையும் ஒப்பிடலாமா என்று எழுதுகிறவர்கள் இன்னும் தான் இருக்கின்றனர்.

மலையகம், மலைநாடு என்னும் சொற்பதங்கள் எல்லாம் 1940 களின் பிறகே புழக்கத்துக்கு வந்தன. அதற்கு முன்பெல்லாம் இந்தப் பிரதேசம் தோட்டக்காடு என்றும் இம்மக்கள் ‘தோட்டக்காட்டான்’ அல்லது ‘வடக்கத்தியான்’ என்றுமே கூறப்பட்டு வந்தனர். 1820க்குப் பிறகே ஆரம்பித்த மலையக சரித்திரத்தில் 1920க்குப் பிறகே கோ. நடேசய்யர், அப்துல் காதிருப்புலவர் போன்ற ஓரிருவர் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டனர். அதன் பிறகு 1930க்குப் பின் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ் சிதம்பரநாத பாவலர் போன்றோர் மலையக மக்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினர். இவர்களுக்குப் பிறகு மலையக எழுத்தாளர்கள்

என்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கவனிப்பும் கணிப்பும் பெற்றவர்கள் அனைவருமே 1960க்குப் பின் வந்தவர்களே.

இதற்கு முன்னர் வந்த தொகுதிகளை விட இந்தத் தொகுதிக்கு ஒரு விசேஷத்தன்மை இருப்பதாக முன்னரே சொன்னேன். கதைக்கனிகள், தோட்டக்காட்டினிலே, மலையகப் பரிசுக் கதைகள் மற்றும் மலையக எழுத்தாளர் களின் தனிச்சிறுகதைத் தொகுதிகள் யாவுமே 60க்குப் பிந்திய எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை உள்ளடக்கியதே. ஆனால் இந்தத் தொகுதி 1930க்கு முன் எழுந்த படைப்பிலிருந்து இன்று வரையிலான படைப்புக்களைக் கோத்துத் தருகிறது. சுங்காணிகள் ஆள் கூட்டி வந்த அந்தக்காலம் தொட்டு இன்று வரையிலான இம்மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை வரலாற்று ரீதியாக ஆவணப் படுத்துகிறது. ஆகவேதான் இந்த நூல் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்டது என்று ஆரம்பத்திலேயே கூறி வைத்தேன். இது ஒரு பாரிய முயற்சி. இதற்கான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியவர் மாத்தளை சோமு. இதற்கான சேகரிப்புப் பணிகளில் தோள்கொடுத்து உதவியவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு. கிடைக்குமா என்று மயங்கிய சில படைப்புக்களைத் தேடித் தந்தவர் பி. ராமநாதன். எல்லாம் இருந்தாலும் நூல் வரவேண்டுமே. இதோ நானிருக்கின்றேன் என்று முன் வந்தவர் இலக்கிய ஆர்வலர் யுரை விஸ்வநாதன் அவர்கள். முன் வந்தது மட்டுமல்ல முடிந்து விட்டதா; முடிந்து விட்டதா என்று என்னையும் காத்தி கேசுவையும் நச்சரித்தே முடுக்கிவிட்ட சிறப்பும் அவரையே சார்்கின்றது. மலையக இலக்கிய உலகம் இவர்களை என்றும் நினைவில் வைத்திருக்கும். இத்தொகுதியில் ஓரிருவர் விடுபட்டுப் போயிருக்கலாம். கூடுமானவரை எல்லோரையும் சேர்த்திருக்கின்றோம் என்றே நம்புகின்றோம். இம்மக்களைப் பற்றி எழுதியுள்ள பிற பிரதேச படைப்பாளிகளையும் இம்மக்கள்பால் அவர்கள் கொண்ட நேசங்களையும் காட்டிய பரிவுகளையும் மனமார் மதிக்கின்றோம். அதேவேளை அவர்களுடைய

மலையகச் சிறுகதைகளையும் தனியான ஒரு தொகுதியாக வெளியிட முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளோம்.

இந்த நாட்டில் ஏறத்தாழ நூற்று எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த இந்திய வம்சாவழி மலையகத் தமிழர் மத்தியிலிருந்து ஒரு ஐம்பது சிறுகதை எழுத்தாளர்களைத் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை என்பது மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருக்க வில்லை என்னும் அதேவேளை, 1930க்குப் பிறகே இவர்களுக்குக் கல்வி வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டது என்பதனையும் கவனத்தில் கொண்டால் இவர்களுடைய பங்களிப்பு பிரமிக்கச் செய்யும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

தெளிவத்தை ஜோசப்

28 - 2 - 1997

கோ. நடேசய்யர்

கோதண்டராமர் நடேசய்யர் தஞ்சாவூரில் பிறந்தவர். 1920 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை வந்த இவர், தோட்டப்பகுதி மக்களின் துன்பம் கண்டு அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்காகப் பெரிதும் பாடுபட்டவர். இந்த மக்களுக்காக தொழிற்சங்கம் அமைத்து குரல் எழுப்பிய முன்னோடி. ஒரு எழுத்தாளர். பதிப் பாசிரியர். பத்திரிகையாளர். துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டவர். அரசியலில் பங்கு பற்றாதவரை இம்மக்களுக்கு விடிவில்லை என்று கண்டு அரசியல்வாதியானார். கிளர்ச்சிக்காரர் என்று பெயர் பெற்ற அரசியல் அறிஞர். 1947ஆம் ஆண்டுவரை இம்மக்களுக்காகவே பல வழிகளில் பணியாற்றி மலையக வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றவர். எழுத்தை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியவர். இவர் 1947ல் மாரடைப்பால் மரணம் அடைந்தார்.

திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்

கோ. நடேசய்யர்

ஒருவன் தன் உழைப்பால் எவ்விதம் உயர் நிலையை அடையலாம் என்பதைப் பற்றி விளக்க ஒரு நண்பரது சரித்திரத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏழ்மையில் பிறந்து ஏழ்மையில் வளர்ந்து, பிறர் உதவியின்றி கல்வியில்லாதிருந்தும் உற்றார் உறவினரை விட்டு அந்நிய நாட்டில் தன் முயற்சியால் உயர்நிலையை அடைந்த திரு. இராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரத்தைக் கேள். அவர் லட்சாதிக்காரியாய் இறக்கவில்லை. ஏன் பொருளே வாழ்க்கையின் லட்சியமாய்க் கொண்டவர் அல்லர்.

தன்னாலியின்ற உதவி தன் இனத்தவர்களுக்கும், பிற பொது மக்களுக்கும் செய்து அவர்களது கஷ்டங்களை நீக்குவதே தனது வாழ்க்கையின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டவர் என்பதை மறக்கலாகாது. காலஞ் சென்ற நண்பர் இராமசாமியாருக்கு எழுதப் படிக்கவும் நன்றாய்த் தெரியாது. மாடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்த இராமசாமி வறுமையின் கொடுமையால், விரட்டப் பெற்று தாய்க்குத் தெரியாமல் இலங்கைக்கு வந்தவர்களில் ஒருவர் என்பதை மறந்துவிடாதே.

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில், திருமயம் தாலுக்கா மூலூர் என்னும் கிராமத்தில் இராமசாமி சேர்வை என்னும் ஓர் ஏழைக்குடியானவன் வயிற்றுதித்தவர். தகப்பன் பஞ்சத்தின் காரணமாய் இலங்கைக்குக் கூலிவேலை செய்ய வந்துவிட்டார். 12 வயதிலேயே தாயையும் பிறரையும் பாடுபட்டுக் காப்பாற்றும் பாரம் இராமசாமிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் மாடுமேய்க்கும் பண்ணைக்காரனுக்கு என்ன வருமானம் கிடைக்கும் என்பதை கவனியுங்கள்! தன் தலைவிதி மாடுமேய்ப்பதே என்று எண்ணிச் சும்மாவிருக்கவில்லை. காலையில் கஞ்சியும் இல்லாது மாடுமேய்க்கப் போய் வெயிலில் வாடி குட்டைத் தண்ணீரில் இருகைத் தண்ணீரைப் பருகிப் பசியாறி மர நிழலில் சாய்ந்திருக்கும் சமயம், தனது “ஆண்டை”களைப் போல் (முதலாளிகள்) தானும் வரமுடியாதா என்ற கனவு காண்பதுண்டாம்! தான் நினைக்கும் நினைவு முடிவு பெறுமோ, பிறரிடம் சொன்னால் ஏளனம் செய்வார்களோ என்ற எண்ணத்தால் தன் தாயிடம் அவற்றைச் சொல்லியதில்லை. காலை முதல் மாலை வரையில் ஒரு வேளைக் கஞ்சிக்குக் கஷ்டப் பட வேண்டிய நிலைமையைக் கசிந்து எண்ணியெண்ணிப் பல நாள் இராமசாமி கண்ணீர் விட்டதுண்டு.

இளமையில் தேடிப் போடும் தகப்பனும் அயல் நாடு சென்றான். அவர் உள்ள இடமும் தெரியாது. பட்டினியால் உடல் மெலிந்த தாய் ஒரு பக்கம். என் செய்வான் சிறுவன்! தன் தகப்பன் சென்ற கண்டிப் பிரதேசத்தில் தேனும், பாலும் வடிவதாகக் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அவ்விதம்

செழுமை கொண்ட ஊரிலுள்ள தன் தகப்பன் ஏன் அது வரையில் தன்னை அழைத்துக் கொள்ளவில்லை என்ற கவலையும் நமது இராமசாமிக்குண்டு.

கண்டிக்குப் போகவேண்டும். அங்கே தானும் தன் தாயும் பசியாதிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை நாளுக்கு நாள் நமது இராமசாமிக்குப் பலப்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. கண்டியோ வெகுதூரம். தண்ணீரில்லாக் குட்டைகளைத் தவிர வேறு சமுத்திரங்கண்டிலாத இராமசாமிக்குக் கடல் தாண்டக் கப்பலில் போகவேண்டுமே என்ற பயம் ஒரு பக்கம். கையில் காசமில்லை. வழியும் தெரியாது. இவ்வித இடையூறுகள் இருந்த போதிலும், கண்டிக்குப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவன் விட்டு விடவில்லை.

கோவில் திருநாள் பார்க்கத் திருமயம் சென்றான் ஒரு நாள் இராமசாமி. அத்தினமே இராமசாமிக்கும் பெருநாளாய் முடிந்தது. திருவிழா பார்க்கத் தாயிடம் விடை பெற்றுச் சென்றவன் கோவில் பக்கம் செல்லவேயில்லை. கடைகளில் ஜனங்கள் கூட்டமாய் நின்று தேவையான வற்றை வாங்கும் காட்சியையும், கையில் காசில்லாது தான் நிற்க வேண்டியிருப்பதையும் எண்ணிய வண்ணமாயிருந்தான். அச்சமயம் வயது சென்ற ஒருவன் இராமசாமியைப் பார்த்து “என்ன பேராண்டி. சுகமா? வா பலகாரம் சாப்பிடுவோம்” என்றான். பையன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆள் யாரெனத் தெரியவில்லை. முன்பின் பார்த்த ஞாபகமும் இல்லை. “பலகாரம் சாப்பிடவா” என்று அழைப்பதைக் கண்டு ஒருவிதத்தில் சந்தோஷம் கொண்டான். ஆயினும் முன்பின் தெரியாதவர் பலகாரம் வாங்கிக் கொடுப்பானேன் என்ற திகைப்பும் ஏற்பட்டது. ஆச்சரியத்தோடு தன்னைக் கூப்பிட்ட ஆளைத் திரும்பிப் பார்த்தான் இராமசாமி.

காதில் பொன் கடுக்கனாடத் தலையில் சரிகை வேஷ்டி, கையில் தங்கக் காப்பு, 10 விரல் பொன் மோதிரங்கள், இடுப்பில் புதுவேஷ்டி, கையில் புதுக்குடை, காலில் புதிய செருப்பு போட்டு வெகு உல்லாசமாய் அந்தக் கிழவன் காணப்பெற்றான். மேற்சொல்லிய கிழவனுடன்

வேறு ஒரு ஆளும் நின்று கொண்டிருந்தான். இராமசாமி ஆச்சரியப்பட்டு நின்றதைக் கண்டு “தம்பி! பயப்படாதே. உன் அப்பா வந்துவிட்டாரா?” என்றான் கூட நின்ற ஆள்.

“அப்பா கண்டிச் சீமையில் இருக்கிறார் வரவில்லை” என்றான் இராமசாமி.

இராமசாமியின் தகப்பன் கண்டியில் இருப்பது அந்த புதிய ஆளுக்கு அப்பொழுதுதான் தெரியும். ஆயினும், இராமசாமியின் தகப்பனுடன் நெருங்கிப் பழகியவன் போல்,

“ஆம் அது தெரியும். உன் தகப்பன் எனக்கு மச்சான் தான் வேணும். கண்டிச் சீமையில் பெரிய வீடுவாசல்களுடன் நல்லாயிருக்கிறான். நான் வந்த கப்பலில் தானும் வருவதாகச் சொன்னான். ஆனால் வரமுடியாமற் போய்விட்டது. உன்னை எப்படியாவது கூப்பிட்டுக் கொண்டு வரும்படி சொன்னான். உன்னைக் காணாமல் உன் அப்பன் மிச்சம் கவலையுடனிருக்கிறான். உன்னைப் பார்த்தால் அவன் உயிரை விட்டு விடுவான். வா போவோம்” என்றான்.

இராமசாமிக்கு இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. தகப்பனுடைய உறவினன் என்கிறார். உறவினனாயில்லாவிட்டால் நமக்கேன் பலகாரம் கொடுக்கிறான்?” எனப் பலவாறாக எண்ணி மேற்சொல்லிய இருவருடன் ஓர் பலகாரக் கடையில் நுழைந்து வயிறாரத் தின்று வெளிக்கிளம்பும் சமயம் கூட வந்த பெரியவன் “பேராண்டி வா கண்டிக்குப் போகலாம்.” என்றான். அந்த வயது சென்றவன் யார் தெரியுமா? அவன் தான் இலங்கைக்கு ஆள் சேர்க்கும் கங்காணி. கங்காணி அவன் என்ற இரகசியம் இராமசாமிக்குத் தெரியாது. தன் உறவினன் என்றே அவனை எண்ணியிருந்தான். கண்டிக்குப் போக வேண்டுமே என்ற வருத்தம் மறுபக்கம்; தாய் சம்மதிப்பாளோ என்ற சந்தேகமும் இடையே. இந் நிலையில் கங்காணியைப் பார்த்து “அம்மாவைக் கேட்டுக் கொண்டு போகலாம்” என்றான்.

“பேராண்டி, நான் அவசரமாய்ப் போக வேண்டும். உன் அப்பன் உன்னை எப்படியும் அழைத்து வரச்

சொன்னான். அதனால் நேராக உன் வீட்டுக்குப் போய் உன் அம்மாவைக் கேட்டேன். நீ திருமயம் வந்திருப்பதாகவும் உன்னைத் தேடி அழைத்துப் போகும்படி சொன்னான். வந்து தேடி உன்னைக் கூப்பிட்டேன்” என்றான் கங்காணி.

இராமசாமிக்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. கங்காணியை விட்டுப் போகவும் மனமில்லை. அதற்குள் கங்காணியும், ஒரு புது வேஷ்டியும் சட்டையும் வாங்கி இராமசாமிக்குக் கொடுத்து விட்டான். ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் கங்காணி பின்னே போகும் சமயம், “பேராண்டி, நீ இனி ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். நீ மாடு மேய்க்கப் போக வேண்டாம். கண்டிச் சீமை மிகவும் நல்ல சீமை. நீ சும்மாயிருந்தாலும் நாள் ஒன்றுக்கு 1 ரூபாய் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். செலவு உனக்கு ஒன்றுமில்லை. நீ வந்து இரண்டொரு மாதம் கழித்து அம்மாவையும் அழைத்துப் போகலாம். ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும். எனக்கு ஒரு பெண் இருக்கிறது. அதை உனக்குக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று உன் அப்பன் சொன்னான். அதற்குச் சரி என்றிருக்கிறேன்” என்றான் கங்காணி.

“நல்ல சம்பளம், போதாக்குறைக்குக் கலியாணம் வேறு செய்து கொடுக்கிறான்”. என்று எண்ணிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு தாயையும் மறந்து தொண்டித் துறைமுகம் சேர்ந்தான். கங்காணி கையில் அகப்பட்ட சிறுவன் என் செய்யமுடியும். தொண்டிக் கரைக்கு வந்து கப்பலுக்குக் காத்திருந்து கப்பலேறி மன்னார் வந்திறங்கி, கண்டிக்குக் காட்டு மார்க்கமாய் நடக்கத் தலைப்பட்டார்கள். தலையில் சாக்குழுட்டை. திருமயம் சந்தையில் “பேராண்டி” என்றது அன்புடன் கூப்பிட்ட வார்த்தையெல்லாம் போய்விட்டது. அதிகார வார்த்தைகள் இலங்கைக் கரைக்கு வந்ததும் ஏற்பட்டு விட்டது.

தன் தகப்பனைக் காணப் போகிறோம். பட்டினியாலும் பசியாலும் வாடாது உயர்நிலையில் இருக்கப் போகிறோம் என்ற ஆசை பின்னே பிடித்துத் தள்ள,

கங்காணி ஆடம்பரமாய் முன்னே செல்லக் கண்டிக்கு வரும் கூட்டத்தாருடன் அணுராதபுரம், தும்பளை, பன்னாமம் முதலியவிடங்கள் வழியாய் நடந்து 15வது நாள் கண்டி நகரம் வந்து சேர்ந்தான் நமது இராமசாமியும்.

கண்டி வந்ததும் இராமசாமிக்குக் குளிர் தாங்க முடியவில்லை. “கங்காணியைப் பார்த்து, அப்பா எங்கேயிருக்கிறார்” என்றான் இராமசாமி. “நாளைக்குப் போகலாம்” என்று சொல்லி மறுநாள் கலகாப் பகுதியில் உள்ள கடுதாசித் தோட்டத்திற்கு சுமார் 55 வருஷங்களுக்கு முன் நமது இராமசாமியைக் கங்காணி அழைத்து வந்தான். தோட்டத்திற்கு வந்ததும் தகப்பனைப் பற்றி விசாரித்தான். போகவும் ஆசை ஒரு பக்கம். பயம் ஒரு பக்கம். தாயை விட்டுப் போன இராமசாமி. “கம்பளைக்குப் போயிருக்கிறார் நாளைக்கு வருவார்” என்றான் கங்காணி முதல் நாள். அன்று யாதொரு வேலையும் இராமசாமிக்குக் கொடுக்கவில்லை. 10க்கும் 10க்கும் உள்ள ஓர் அறையில் படுத்துறங்கினார்கள். காலையில் தப்படிக்கப் பெற்றது. புலியால் விரட்டப்பட்ட ஆடுகள் போல் அறைகளை விட்டு ஆட்கள் அவசர அவசரமாய் வெளியேறினார்கள். இராமசாமியும் கிளம்பினான். தன்னை அழைத்து வந்த கங்காணியைக் காண ஒருவித பயமேற்பட்டது. கங்காணி போட்ட சப்தம் காட்டின் நாலு பக்கங்களிலும் எதிரொலி கிளம்பியது. யாதொரு வேலையும் இல்லாமல் சோறு போடுவதாகவும் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதாகவும் சொன்ன கங்காணியைப் பார்க்க பயங்கரமாயிருந்தது. வேலைக்குப் போகாமல் தங்க எண்ணித் தயங்கி நின்றான். இராமசாமியைப் பார்த்து, “ராசா வீட்டுப் பிள்ளையோ என்ன பார்க்கிறே” என்றான் கங்காணி. இராமசாமி இன்னது செய்வது என்று தெரியாமல் வேலைக்குப் போனான்.

காலையில் 8 மணியளவில் மாட்டின் மேல் ஏறிக் கொண்டு காட்டுப் பக்கம் போய் உடல் நோகாது வேலை செய்து வந்த இராமசாமிக்குத் தோட்ட வேலை சுகமாயிருக்குமா? அவனுக்கு வேலை ஓர் பாரமாயிருந்தது. தகப்பன் எங்கே என்று மறுநாள் விசாரிக்க கங்காணி ஒரு

அடி இராமசாமியின் முதுகில் வைத்தான். அப்பொழுது தான் இராமசாமிக்கு உண்மை விளங்கியது. என் செய்வான்?

எப்படியும் தோட்டம் விட்டுப் போக வேண்டும் என்றெண்ணிச் சமயம் பார்த்திருந்தான். கங்காணிக்குத் தெரியாமல் ஓடுகிறவர்கள் காவற்காரர்களால் பிடிக்கப் பட்டு கங்காணியின் வீட்டுமுன் நிறுத்தப்பெற்றிருக்கும் கம்பத்தில் கட்டப்பட்டு அடிக்கப்படுவதைத் தினந்தோறும் காணும் ராமசாமிக்கு ஓடவும் தைரியம் வரவில்லை. விதியை நொந்து ஒரு வேளை பலகாரத்திற்கும் நாலு பணம் வேட்டிக்கும் அடிமையானோமே என்ற எண்ணத்தால் வருந்தி மற்றைய தொழிலாளர்கள் போல் வேலை செய்யத் தலைப்பட்டான். சிறுபிள்ளையெனினும் இராமசாமி புத்திசாலி. படிப்பில்லை எனினும் நன்மையிது தீமையிது என்பதைப் பகுத்தறியும் குணம் உடையவன். தாயையும் பிற உறவினர்களையும் விட்டு வந்தோம் வீணாய் ஓடி அடிபட்டுச் சாகவேண்டாம். உண்மையில் உழைத்து நாமும் கங்காணியைப் போல் வரப் பார்ப்போம். என்ற ஆசை நமது இராமசாமிக்கு ஏற்பட்டது. தானும் கங்காணியாய் வரவேண்டும். அதற்கு உழைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் கங்காணியின் கட்டளையை உண்மையுடன் ஏற்று உழைத்து அவனுடைய தயவை சம்பாதிப்பதே நன்மையென்று திட்டம் செய்து கொண்டான். கங்காணிக்குத் தன் மேல் பிரியம் ஏற்படும்படியும் நம்பிக்கை உண்டாகும்படியும் நடந்து வந்தான். தனக்குக் கொடுக்கப் பெற்ற வேலை கஷ்டமெனினும், எப்படியும் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுச் செய்து வந்தான். கஷ்டமான வேலை கங்காணி கொடுக்கிறானே என்ற முகக்குறி இராமசாமியிடம் ஒரு சமயமும் ஏற்பட்ட தில்லை. இதன் காரணமாய் கங்காணிக்கு இவன் பேரில் நம்பிக்கையும் அன்புமேற்பட்டது. தன்னுடைய பண வரவு செலவு முதலியவையெல்லாம் இராமசாமியின் மூலமாகச் செய்து வரத் தலைப்பட்டான்.

இராமசாமி, பெரிய கங்காணியின் வேலையாய் கடைக்காரர்களிடமும் செட்டிமார்களிடமும் அடிக்கடி

போய் வரவேண்டிய நிலைமையில் அவர்கட்கு இவனிடத்தில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. இராமசாமி யோக்கியன்; ஊக்கமுள்ளவன்; நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமுள்ளவன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. காலக்கிரமத்தில் இராமசாமி கருவானை, பசுமலை முதலிய தோட்டங்களில் வேலை செய்து கடைசியாய் ஓர் சில்லரைக் கங்காணியாய் சுமார் 45 வருட காலத்திற்கு முன் நூரளை வம்பரக் கொல்லைத் தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். இச்சமயம் அத் தோட்டத்தில் வேலை பார்த்த துரைக்கு இராம சாமியின் வேலையில் திருப்தியேற்பட்டது. நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது. இவனைப் பெரிய கங்காணியாக்கி முன்னேற வைத்தான். போதிய பொருளுதவியும் தோட்டத்துரையே செய்தான்.

தனக்குப் பெரிய கங்காணி வேலை கிடைத்து விட்டதே என்ற பெருமை இராமசாமிக்கு ஏற்படவில்லை. தன்னிடம் உள்ள தொழிலாளர்களைத் தன் சகோதரர்களைப் போல் நடத்தி வந்தார். தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களைத் தன் கஷ்டங்கள் போல் பாவித்து அவற்றைத் தன்னால் இயன்ற அளவு நீக்கி வந்தார். அக்காரணம் பற்றியே ஒரே தோட்டத்தில் சுமார் 45 வருஷ காலமாய் பெரிய கங்காணி வேலை பார்த்து வர ஏதுவாயிற்று.

திரு. இராமசாமி சேர்வை தனது ஆட்களுக்கு மாத்திரம் நன்மை செய்து வந்தார் என்று சொல்ல முடியாது. இந்தியர்களுக்கு ஆகவேண்டிய பொது நன்மைக்கான காரியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தன்னால் கூடிய அளவு கவனித்து உதவி செய்து வந்தார் என்பது மிகையாகாது. தூரளைப் பகுதியில் இவரைப் பற்றி நன்மையாகச் சொல்லாதவர் இல்லை.

1931

கே. கணேஷ்

தமிழகத்திலும் பின் இலங்கையிலும் கல்வி கற்றவரான கே. கணேஷ் 1936ல் இளைஞர் காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பை தமிழ் நாட்டில் உருவாக்கியவர். 1945ல் அப்பாஸ், தி.க..சி. போன்றவர்களுடன் இணைந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை அமைத்தார். 1946ல் 'பாரதி' என்னும் சஞ்சிகையை கே. ராமநாதனுடன் இணைந்து வெளியிட்டார். முல்க்ராஜ் ஆனந்த், பிரேம்சந்த், கே. ஏ. அப்பாஸ், லூகன் ஆகியோரின் நாவல் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து நூலாக்கியவர். ஹோ.சி மின் சிறைக்குறிப்புகளிலிருந்து உக்ரேனியக் கவிதைகள் வரை பத்துக்கும் மேற்பட்ட கவிதை நூல்களை மொழி பெயர்த்தவர். சுயமாகவும் சில ஆக்கங்கள் படைத்தவர். தன்னுடைய எழுபத்தேழு வயதிலும் இலக்கிய ஈடுபாட்டில் ஒரு இளைஞனைப் போல் இயங்கி வருகின்றவர்.

சத்திய போதிமரம்

கே. கணேஷ்

அன்று திங்கட்கிழமை ஆனதால் பஸ்ஸில் அதிகமான நெருக்கடி. சந்தை நாளானபடியாலும் 'கோடு, கச்சேரி' என்று போனவர்கள் நிறைந்திருந்தபடியாலும் பஸ் நிறைய ஜனங்கள் இருந்தனர். சட்டப்படி முப்பத்திரண்டு பிரயாணிகள் ஏற்றப்படவேண்டிய பஸ்ஸில் எழுபத்திரண்டு பிரயாணிகளாவது ஏறியிருப்பார்கள். ஒரு ஆசனத்தில் இரண்டு பேர் தான் உட்கார வேண்டியது. ஆனால் மூன்று பேரை அமர்த்தி இருந்தான் கண்டக்டர். என் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பால்கார கிரிபண்டாவோ இரட்டை நாடி ஆசாமி. மூன்றுபேர் அமர்ந்ததும் என்பாடு சிரமமாகி விட்டது. நெருக்கிப் பிடித்துக்

கொண்டு ஒரு வகையாக உட்கார்ந்தோம். பஸ்ஸும் புறப்பட்டுச் சென்றது. பாதித் தூரத்திற்குக் கிட்டத்தட்ட வந்திருக்கும். எவனோ ஒருவன் சைக்கிளில் சென்றவன், சைகை காட்டிவிட்டுச் சென்றான். 'பொலிஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்' என்பதுதான் அதன் பொருள். டிரைவர் உடனே பஸ்ஸை நிறுத்தி பிரயாணிகள் எல்லோரையும் உட்கார வைக்கத் தொடங்கினான். இரண்டுபேர் உட்கார வேண்டிய இடத்தில் நான்குபேரை உட்காரவைக்கும் சிரமமான காரியத்தில் ஈடுபட்டான் கண்டக்டர். வெளிப்பார்வைக்கு 'ஓவர் லோடா'கத் தோன்றாமலிருக்கும் என்பது அவன் எண்ணம். மீண்டும் பஸ் புறப்பட்டது.

வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கி விடுவது எங்கள் இலாகா அல்ல என்று நிலைநாட்டுவதுபோல ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும், ஒரு சார்ஜனும் பஸ்ஸை நிறுத்தினார்கள். நிறுத்தியதும் காண்ஸ்டபிள் ஒருவன் பிரயாணிகள் தொகையை எண்ணினான். டிரைவர் இறங்கி வெளியே இன்ஸ்பெக்டரிடம் தலையைச் சொறிந்தவாறு பல்லைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். பஸ் நின்ற இடத்திற்கு அருகில் அரசமரம் ஒங்கி வளர்ந்திருந்தது. வயதின் முதுமையைக் காட்டுவது போல் மரம் பரந்து விசாலமாக இருந்தது. அதனைப் பொதுவாக 'தியுரும் போதி' (சத்திய அரச மரம் என அழைப்பார்கள்). அவ்வூரின் சுற்று வட்டாரங்களிலிருந்தும் இன்னும் தொலைவு தூரங்களில் இருந்தும் சத்தியம் செய்வதற்கு அங்கு தான் வருவார்கள். அங்கு சத்தியம் செய்துவிட்டால் அவர்களின் சர்ச்சைகளும் பூசல்களும் அத்துடன் நின்றுவிடும். பொய்ச் சத்தியம் செய்தவன் அழிந்தே விடுவான் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை. அந்த அரசமரத்தின் கீழுள்ள பௌத்த ஆலயந்தான் அத்தகைய சக்தி வாய்ந்ததாம். அதிலே அன்று ஆள் நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. கிராம உத்தியோகத் தேவதைகள் அங்குமிங்குமாக நடமாடின. பொலிஸ்காரர்கள், பஸ் டிரைவரிடமும் கண்டக்டரிடமும் வாக்குமூலம் வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கோவிலுக்குள்ளேயே சென்றனர். பஸ் டிரைவரும், கண்டக்டரும் 'டிஸ்ட்ரிட் கோர்ட்' நீதிபதியே கோவிலுக்கு ஒரு வழக்கு விஷயமாக வந்திருக்கிறாராம். அதற்குக் காவலாகப் பொலிஸ்காரர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். 'அவர்

வருவது முன்னமே தெரியாது போய்விட்டது!" என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். மீண்டும் பஸ் புறப்பட்டு விட்டது.

“ஆமாம் நானும் மறந்துவிட்டேன் அந்த ரேஸ் டிக்கட் வழக்குத் தீர்ப்பல்லவா இன்றைக்கு. நான் கூட அந்த இரண்டு பேர்களை அங்கே கண்டேன்” என்றான் ஆசனத்தில் நகர்ந்து கொண்டே கிரிபண்டா!

“அது என்ன ரேஸ் டிக்கெட் வழக்கு?” என்று ஏககாலத்தில் பல குரல்கள் கேட்டன.

“தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி, கடைக்காரன் ஒருவனிடம் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து கண்டிக்குப் போகும்பொழுது ரேஸ் டிக்கட் ஒன்று எழுதி விட்டு வரச் சொன்னான். கடைக்காரன் தன் பெயருக்கே எழுதிவிட்டான். தற்செயலாகப் பரிசுக் கிடைத்துவிட்டது. தொழிலாளி அதை அறிந்து பரிசைக் கேட்டான். கடைக்காரன் வேண்டுமென்றால் இரண்டு ரூபாயைத் திருப்பித் தருவதாகக் கூறினான். முடிவில் பலர் உதவியுடன் தொழிலாளி வழக்குத் தொடர்ந்தான். ஆதாரம் எல்லாம் கடைக்காரன் பக்கம் இருக்கவே தொழிலாளி ‘தியுரும் போதி’யில் சத்தியம் செய்தால் போதும் என்று கூறி விட்டான். இதுதான் விஷயம்” என்று விஷயம் அறிந்தவனது கம்பீரத்தில் தனது புஷ்கோட்டை முட்டிக் கொண்டு தொந்தி தெரிவதை அறிந்து கோட்டை இழுத்து விட்டுவிட்டுக் குடுமியை முடிந்தான் பண்டா.

“ஒரு லட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும்பொழுது தாராளமாய் எவனும் பொய்ச்சத்தியம் செய்வான். சத்தியத்திலெல்லாம் என்ன இருக்கிறது?” என்றேன்.

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். மற்ற இடத்தில் சத்தியம் செய்வதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. இந்த அரசமரத்தில் சக்தி இருக்கத்தான் செய்கிறது” என்றார் எனக்கு எதிர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த கடைக்காரர் ஒருவர்.

“அதர்மம் செய்பவர்கள் அழிந்துவிடுவதாகக் கூறுவ தெல்லாம் சுத்தப் பொய். உண்மையில் பார்க்கப் போனால், அயோக்கியனுக்கும் தில்லு முல்லுக்காரர்

களுக்குந்தான் நல்ல காலமாகத் தெரிகிறது. பண்டைக் காலத்தில் ஏன் இன்றைக்குந்தான் என்ன? மக்களின் வயிற்றிலடித்துக் கொழுத்த கடைக்காரர்களுக்கும் தண்ணீரில் பாலை ஊற்றி பணம் பெருத்தவர்களுக்கும் என்ன வந்துவிட்டது? அவர்களெல்லாம் நன்றாய்ச் சௌகரியமாய்த் தான் இருக்கிறார்கள். வீடு, வயல், தேயிலைத் தோட்டம் என்று வாங்கி கொழுத்துத்தான் இருக்கிறார்கள்” என்றேன்.

பக்கத்திலமர்ந்திருந்த பண்டாவும் எதிரில் அமர்ந்திருந்த கடைக்காரரும் தங்களையே கூறியதாக நினைத்துக் கொண்டார்களென்பதை அவர்கள் முகம் காட்டியது.

“தம்பீ, நன்மையான காரியம் செய்தால் நன்மை சம்பவிக்கும். தீமை செய்தால் தீமை கிட்டும். எதை நாம் செய்கிறோமோ அது நமது வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்கும். இது நமது பௌத்த மதத் தத்துவம். இது என்றும் பொய்யானதில்லை” என்று அடுத்து அமர்ந்திருந்த ஆப்பக்கடை ஆச்சி கூறினாள்.

“என்னவோ என் அனுபவத்தில் நன்மை செய்தவர்கள் நன்மை அடைவதையும், தீமை செய்தவர்கள் தீமை அடைவதையும் கண்டதில்லை. நடைமுறையில் எதிராகத் தான் நடக்கிறது” என்றேன்.

“உனக்கு என்ன வயது வந்துவிட்டது. மகா அனுபவஸ்தன் மாதிரிப் பேசுகிறாய். என் ஐம்பத்தைந்து வருட அனுபவத்தில் எத்தனையெத்தனையோ பார்த்திருக்கிறேன். இந்தத் தியுரும் போதியைப் பற்றிய ஒரு சம்பவம் உண்டு. அதைத் தெரிந்த பின் நீ நம்பிக்கை அடைவாய்” என்று தாத்தா முறையான ஒருவர் என்னை நோக்கிக் கூறத் தொடங்கினார். அவர் மேல் பகுதியிலிருந்து வருகிறவர்.

“இது நடந்து இருபது முப்பது வருஷம் இருக்கும். சம்பந்தம்பிள்ளை என்பவர் பெரிய முதலாளி. நம்மூரில் முதல்முதல் கடை வைத்தவரும் அவர்தான். நல்ல தாராளமான மனசு. பலருக்கும் உதவி செய்தார். அவர்கள் தகப்பனார் தேடிய பூர்வ சொத்தான தோட்டம் இருந்தது. விலைவாசிகளும் அன்று நன்றாக விற்றது. செலவு இன்றைக்குச் செலவழிவதில் பத்தில் ஒரு பங்கு கூட

ஆகாது. இன்றைக்குத்தான் பஸ் என்றும் கார் என்றும் வந்து விட்டது. தொசுக்கென்று எடுத்ததற்கெல்லாம் கார். கொஞ்ச தூரம் போக வேண்டுமென்றாலும் டவுன் பஸ்ஸுக்கு மணிக்கணக்காக கால் கடுக்க நிற்பார்களே ஒழிய நடக்க மாட்டார்கள். அப்பொழுதோ இந்தத் தூர மெல்லாம் காலாலேதான் நடந்து தீர்ப்போம்.

இன்றைக்குத்தான் நன்றாகப் பளபளவென்ற சுருத்த ரோட்டிலே லொறிகளில் சாமான்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் பொதிமாட்டின் மேல்தான் கொண்டு வருவது வழக்கம். ஓ...! மறந்து விட்டேனே, எதையோ சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேனே... வந்து... வந்து... ஆமாம் சம்பந்தம் பிள்ளைக்குச் செலவு மிகக் குறைவு. ஆனால் வருமானம் நிறைய வந்தது. எனவே நல்ல மிச்சம். அவருக்கு ஒரு அண்ணன் இருந்தார். அவர் பெயர் சிங்காரம்பிள்ளை. அவர் இந்தியாவிலுள்ள சொத்துக்களைப் பார்த்துக் கொள்வார். பூர்விகச் சொத்துக்களின் வருமானத்தை இருவரும் பிரித்துக் கொள்வார்கள். இப்படியாகச் சிறிதுகாலம் நடைபெற்றது. உள்ளூர்க் கடையில் நல்ல லாபமென்றவுடன் மேலும் பணம் சம்பாதிக்க ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது. பணம் இருக்கிறதே அதுவும் கஞ்சா, அபின் போன்ற ஒரு போதை வஸ்துதான். மேலும் மேலும் சம்பாதிக்க ஆசை ஏற்படுகிறதே ஒழிய, போதும் என்று ஒரு எல்லை ஏற்படுவதில்லை.

‘கொழும்பிலுள்ள எவனோ ஒரு சினேகிதன், பலசரக்கு மொத்த வியாபாரம் தொடங்கினால், நல்ல மிச்சம்’ என்று கூறினான். தூத்துக்குடி மிளகாயை, தூத்துக்குடியிலிருந்தும், பெல்லாரி வெங்காயத்தை பெல்லாரியிலிருந்தும், நேரே வரவழைத்தால் கொள்ளை லாபம் கிடைக்கும் என்றும் எடுத்துக் காட்டினான். சம்பந்தம் பிள்ளையும் ஒரு கூட்டாளி ஆகி தொழிலை ஆரம்பித்தார். தொழில் கொஞ்சக் காலம் நன்றாகத்தான் நடந்தது. அதில் வேலை செய்த தெக்கித்திச் சீமைப்பயல் ஒருவன், பெருச்சாளி மாதிரி சுரண்ட ஆரம்பித்து விட்டான். பெரும் நஷ்டம். ஏற்படத் தொடங்கி விட்டது. கொழும்பு போய்வந்த சிலர், இதனை சம்பந்தம் பிள்ளையிடம் கூறி, எச்சரித்து வைத்தார்கள். கிராமத்துக் கடையில் டாடு

என்று ஏதோ பொட்டை அதிகாரம் செய்ய முடியுமே ஒழிய கொழும்பில் போய் இவரால் என்ன செய்ய முடியும்? பொதுவாக, அவர் கடை கொழும்பில் எந்தத் தெருவில் இருக்கிறது என்று அவரைக் கேட்டாலே சரியாகச் சொல்ல முடியாது. என்றைக்கோ எப்பொழுதோ அங்கு போய்விட்டு புதுமை வீடு, துறைமுகம், மிருகக் காட்சி சாலை என்பவற்றைப் பார்த்ததோடு தன்னுடைய கடையையும் பார்த்துவிட்டு வந்தார். அவ்வளவுதான். கடையில் நஷ்டம் ஏற்பட்டால் கடைக்குக் கடன் கொடுத்தவர்கள் எந்த பங்காளியிடமும் வசூல் செய்யலாம் என்று சட்டம் இருக்கிறது என்று ஒருவன் கூறினான். உடனே முன்னெச்சரிக்கையாகத் தனது பாகமாக இலங்கை இந்தியச் சொத்தை எல்லாம் சுத்தக்கிரயமாக அண்ணன் பேருக்கே எழுதிவைத்தார்.

'எதிர்பார்த்தபடி கொழும்புக் கடை நொடித்து விட்டது. கடன் கொடுத்தவர்களும் சம்பந்தம் பிள்ளையின் சொத்தை ஜப்தி செய்ய முயன்றார்கள். அவர் பெயரில் சொத்து இல்லை என்றறிந்ததும் சும்மா இருந்து விட்டார்கள். கடன்காரர்களிடமிருந்து சொத்து காப்பாற்றப்பட்டது. ஆனால் அண்ணனிடமிருந்து சொத்தைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. சொத்தெல்லாம் தன் பெயருக்கிருக்கவும் சிங்காரம்பிள்ளை முழுதும் தனக்குத்தான் சொந்தம் என்று உரிமை கொண்டாடி தம்பியையும் தம்பியின் மகனையும் வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டார். சம்பந்தம்பிள்ளை வழக்குத் தொடர்ந்தார். ரூசு இல்லாத பொழுது வழக்கு என்ன செய்யும்! முடிவில் சத்திய போதியில் சத்தியம் செய்துவிட்டால் போதுமென்றார். அதன்படி அந்தப் படுபாவி சிங்காரமும் கூசாமல் சத்தியம் செய்தே விட்டான்.

சம்பந்தம் பிள்ளை மனமுடைந்தவராய் இந்தியா விற்குப் போய் மாமனார் வீட்டில் ஒட்டுக் குடித்தனம் நடத்தினார். அதே மனவருத்ததால் வியாதி வாய்ப்பட்டு விரைவில் மாண்டுவிட்டார். மகன் சுந்தரம் அனாதியாகி விட்டான். ஊரில் மாடு ஒட்டிக்கொண்டு வயிறு வளர்த்துவந்தான். பின்னர் சிலர் தயவால் இலங்கையில் ஒரு கடையில் பொடியனாக வேலை கிடைத்தது.

‘பணம் கிடைத்தால் பத்தும் கிடைக்கத்தான் செய்கிறது. பணிகம் பெருமையும் எங்கிருந்துதான் வருமோ? சிங்காரம்பிள்ளையின் சொத்தும் மதிப்பும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர ஆரம்பித்தன. சொல்லி வைத்தாற்போல் தேயிலைக் கூப்பன் ஏற்படுத்தினார்கள். பணம் பணமாகக் காய்த்துத் தள்ளியது. சிங்காரம் பிள்ளை வெகுவிரைவில் லட்சாதிபதியாகி விட்டார். யாரோ எவரோ என்றிருந்த சிங்காரம் பிள்ளையைத் தேடி பெரியமனிதன் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் எல்லாம் சுற்றத் தொடங்கினார்கள். சர்க்கரையைக் கண்ட இடத்தில் ஈ மொய்க்கிறது; பணமுள்ள இடத்தில் பலரும் மொய்க்கிறார்கள்; யோசனை கூறுகிறார்கள். கைகட்டி வாய் புதைக்கிறார்கள். பணந்தானே இன்று மூலமந்திரமாக இருக்கிறது. ஆமாம்! பலவிதத்திலும் பணத்தைச் சிங்காரம்பிள்ளை பெருக்கி விட்டார். கார்க் கம்பெனி என்றும் பெட்ரோல் ஷெட்டென்றும் பல ஸ்தாபனங்களின் சொந்தக்காரராகி விட்டார். கொஞ்சக் காலம் இப்படி ஓடியது யாதொரு குறையுமின்றி. நவீன மயமான பங்களாவில் சுகமாகக் குடும்பத்துடன் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார் சிங்காரம்...”

“பங்கு முறிந்துவிட்டது; பிஸ்னஸ் முறிந்து விட்டது என்று யாராவது கூறப் போகிறீர்கள்!” என்றேன் அவசரக் குடுக்கையாகிய நான்.

“அதெல்லாம் இல்லை தம்பி. முறிந்தது வேறு விஷயம். அதற்குள் ஏன் அவசரப் படுகிறாய்? கொஞ்சம் பொறுமையுடன் கேளேன். கரடு முரடாக இருந்த ரோடெல்லாவற்றையும் நேராக்கி ரோடு போட்டார்கள். சிங்காரம் பிள்ளை கார்கூட வாங்கி விட்டார். அந்தக் காலத்தில் கார் என்பதை நமது பகுதியில் அபூர்வமாகத்தான் பார்ப்பார்கள். யாராவது உத்யோகஸ்தர்கள் தான் வாங்குவது வழக்கம். இன்றைக்குத்தான் கார்தண்ணீர் பட்ட பாடுபடுகிறதே. அப்படி அபூர்வமான சமயத்தில் கார் வைத்திருந்தார். ஒருநாள் குடும்ப சமேதராக கண்டியில் பெரஹரா பார்த்துவிட்டு சிங்காரம் வந்து, கொண்டிருந்தார். வரும் வழியில்தான் சத்தியபோதி இருந்தது. பாரேன் அதிசயத்தை. சிறிது நேரத்துக்கு முன்னால் யாதொரு பின்னமுமில்லாமலிருந்த அந்த

அரசமரத்தின் சிளையொன்று அவர்கள் காரில் திடீரென விழுந்து சிங்காரத்தின் குடும்பத்தை கூண்டோடு கைலாசத்திற்கு அனுப்பிவிட்டது. கோர்ட்டும் சமூகமும் தண்டிக்க முடியாத மனிதனை அந்த சத்தியபோதி மரமே தண்டித்துவிட்டது. மேலும் அதிசயம் தெரியுமா? அக் காரின் டிரைவருக்கு ஒரு சின்ன சேதமாவது இருக்க வேண்டுமே. கொஞ்ச நேரம் மயக்கம் போட்டிருந்தான். அவ்வளவுதான். ஆனால் காரும் சிங்காரம்பிள்ளையும் குடும்பத்தாரும் சட்டினி. சிங்காரம் பிள்ளை மாண்ட செய்தி சுந்தரத்திற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. தந்தி கிடைத்த இரவு ஒரு மணிக்கு சுந்தரம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தான் தெரியுமா? புடவைக் கடையில் புடவை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். இரவு ஒரு மணிக்கா ஷாப்புச் சட்டமாச்சே என்கிறாயா? அதெல்லாம் ஏட்டிலேதானே. கதவடைத்த பிறகு உள்ள நடப்பது சிப்பந்திகளுக்குத் தானே தெரியும்? முடியாது என்றால்தான் வயிற்றிலடி. என்ன செய்வது சிவனே என்று செய்ய வேண்டியது தானே. இதை எதற்காகச் சொன்னேனென்றால் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் சுந்தரம் என்பதற்காகத்தான். சிங்காரம் பிள்ளையின் குடும்பத்தில் ஒருவரும் மிஞ்சவில்லையாதலாலும் அடுத்த வாரிசு சுந்தரமானதாலும் சொத்தெல்லாம் அவனுக்கே சேர்ந்தது. இதுதான் என்றைக்கிருந்தாலும் தருமம் வெல்லும் என்பது என்று முடித்தார்.

“வில்லம்பைவிடச் சொல்லம்பு கொடுமையானது” என்று கம்பர் சொன்னாரல்லவா? அவர் வாய்ச் சொல்லால் பாண்டியன் குலம் கெட்டதைப்போல் சிங்காரம் பிள்ளையின் குலமும் சாம்பாறாய்ப் போயிற்று போலும்” என்று தமது தமிழறிவைக் காட்டினார் சென்ட்ரல் ஸ்கூல் வாத்தியார் சிவஞானம்பிள்ளை.

“கதை நன்றாயிருக்கிறது” என்றேன் நான்.

“கதை இல்லையடா நிஜமாக நடந்தது” என்றார் அவர்.

பொ. கிருஷ்ணசாமீ

அட்டன் பெரிய தொப்பித் தோட்டத்தில் பிறந்தவர். தோட்டத்துப் பாடசாலையிலும் அட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றவர். 1930 களில் ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் மூலம் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் ஆங்கில எழுத்துகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். மலைநாட்டான் என்ற பெயரில் தோட்டப்புற விஷயங்களை வீரகேசரியில் தொடர்ந்து எழுதியவர். இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லி, ப்ரீஇண்டியா, சண்டே டைம்ஸ் ஆகிய ஏடுகளில் இவரது படைப்புக்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இனக்கலவர பாதிப்பினால் தற்போது தமிழகத்தில் இருக்கின்றார்.

மன்னிப்பா? உனக்கா?

பொ. கிருஷ்ணசுவாமி

சுந்தோரிலிருந்து வெளியே வந்தேன். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. கையை நீட்டினேன். எழுதி எழுதிக் களைத்துப் போய்விட்ட விரல்கள் நனைந்தன. நான் குடையில்தவன். அதற்குக் காரணம் குடை வாங்கக் கூட என்னிடம் பணமில்லை என்பதல்ல; குடை வாங்கச் செலவிடும் பணத்தை வேறெதற்காவது - சினிமா, சிகரெட், சிங்... உட்பட செலவழிக்கலாமே என்ற உயர்ந்த நோக்குத் தான். அதற்கு விலையாக மழையில் நனைந்துதானே ஆக வேண்டும். வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

எங்கள் தெருவின் முனையில் நான் திரும்பியது வானத்துக்குப் பொறுக்கவில்லை! ஏதோ நினைத்துக்

கொண்டதைப் போல் விம்மி அழ ஆரம்பித்துவிட்டது! அருகில் இருந்த வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் நுழைந்து நனைந்து போயிருந்த சட்டைக் கையினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டேன். வானத்தின் கருமை, மழை உடனே விடுமென்ற நம்பிக்கையைத் தகர்த்து விட்டது. செய்வதற்கு வேறொன்றும் இல்லாத காரணத்தால் நான் நின்ற வீட்டை ஆராய முனைந்தேன்.

நானும் அந்த தெருவிற்குக் குடிவந்து நான்கு மாதங்களாகி விட்டாலும், அந்த வீடு திறந்திருப்பதையே கண்டதில்லை. இருப்பினும் நெடுநாள் அடைத்திருக்கும் வீட்டிற்கே உரித்தான “வாடகைக்கு விடப்படும்” என்ற விளம்பரப்பலகையும் என் கண்ணில் பட்டதில்லை.

நனைந்து போய் உருமாறிக்கிடந்த சிகரெட்டை இழுத்தெடுத்து, ஊறிப்போய் விடாமல் அரும்பாடு பட்டுக் காப்பாற்றிய தீப்பெட்டியை எடுத்துப் பற்ற வைத்தேன். உடலுக்கு அது சூடேற்றும் என்று எனக் கொரு பைத்தியகார எண்ணம்.

கதவு திறக்கும் சப்தம். அதாவது துருப்பிடித்துப் போயிருந்த சரநீரைப் பிரிக்க முயலும் ஒலி என்னைத் திரும்பச் செய்தது. அதைத் தொடர்ந்து “யாரது” என்ற குரல்.

சிறிது திறந்து கிடக்கும் கதவு வழியாக வெளியே வரமுயன்ற விளக்கொளி நரைத்து விட்ட ஒரு கிழவியின் முடியை கொள்ளிக் கம்பியாக்கிக் காட்டியது. நானென்ன இந்த நாட்டின் பிரதமரா, கவர்னர் ஜெனரலா? என் பெயரைச் சொன்ன உடனே நான் இன்னார் என அவர்கள் புரிந்து கொள்ள. ஆகவே கேள்விக்கு நேரடி பதிலாக இல்லாவிட்டாலும், சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப பதிலைச் சொன்னேன்.

“மழைக்கு... இப்படி”. கதவு நன்றாகத் திறந்தது. கிழவி வெளியே வந்தாள் - அந்த மங்கிய ஒளியில் என்னைப் பார்த்துவிட்டு, “ஏந்தம்பி உள்ளே வந்து உட்காரேன்” எனக் காலநிலை அளித்த உரிமையுடன் என்னை “நீ” என்று அழைத்தாள்.

“இல்லையம்மா. இதோ மழை விட்டு விடும்..பிறகு..”

“மழை விட்டதும் போனாப் போச்சு. இப்ப ஏன் குளிர்லே நிச்சனும்? சும்மா வா தம்பி..”

அவளை மறுத்துக் கூற முடியாமல் இல்லை. சிறிது நேரம் உட்காருவோமே என உள்ளே நுழைந்தேன். வீட்டிலே ஒருபுறம் சாமான்கள் அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மறுபக்கத்தில் சில பெட்டிகள் இன்னும் திறக்கப்படாமலிருந்தன. என் கண்கள் எழுப்பிய கேள்வி அந்தக் கிழவியின் கண்களில் பட்டிருக்கவேண்டும்.

“நேத்துத்தான் தம்பி இங்கே வந்தோம். இன்னும் சாமான்களையே ஒதுங்க வைக்கலே... எம் பேத்தியும், அவ மகனும் நானுந்தான்.”

“பேத்தி” என்றதும் ஒரு கணம் துள்ளிக் குதித்த மனம், அதைத் தொடர்ந்து வந்த “அவ மகனும்” என்றதைக் கேட்டதும் அடிபட்ட நாயைப்போல் படுத்தது. மறுபடியும் ஒரு நப்பாசை அந்தப் பேத்தியை ஒருமுறை பார்த்து விடவேண்டுமென.

“எம்பேத்திக்கு, இந்தப் பக்கத்திலே இருக்கே ஸ்கூல் அதிலே டீச்சர் வேலை...” கிழவியின் சொற்கள்தான் செவியில் விழுந்தனவே தவிர, கண்கள் என்னவோ பேத்தியைத் தேடுவதில் முனைந்திருந்தன.

“யாரோட பேசிக்கிட்டிருக்கே பாட்டி?” குரலைத் தொடர்ந்து வெளியே வந்த பெண், என்னைக் கண்டதும் ஒரு விநாடி அப்படியே நின்றாள். பல பெண்களைக் கண்ட என் கண்கள் அவள் அழகி என ஒரே வரி விமர்சனம் செய்தன. அவள் கையிலிருந்த குழந்தை என்னைப் பார்க்க விரும்பாததைப் போல் முகத்தைப் பின்னே திருப்பி, அப்பெண்ணின் கன்னத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டது.

“இதுதான் தம்பி எம்பேத்தி கமலா” எனக் கூறிய கிழவி என்னைக் காட்டி, “இந்தத் தம்பி...” என அறிமுகம் செய்து வைக்கத் தவித்தாள்.

“நான் ஒரு பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியன்... பெயர் அழகானந்தம்” பல முறை என்னை நானே அறிமுகம் செய்து கொண்ட அனுபவம் பேசியது. அந்தப் பெண்

குழந்தையை அணைத்தவாறே என்னை வணங்கினாள். நானும் மரியாதைக்காகக் கைகளைக் கூப்பினேன்.

“கொஞ்சம் காப்பி சாப்பிடுறியா தம்பி” பத்து விநாடிக்கு முன்புதான் முதன்முறையாகக் கண்ட என்னைக் கேட்டாள் பாட்டி.

“சே! சே!! வரும் வழியில் இப்பொழுதுதான்..” எங்கே அதை நம்பிக் கொண்டு காப்பி கொடுக்காமல் விட்டு விடுவார்களோ என்ற பயம் மேலும் பேச விடாமல் தடுத்தது.

“சும்மா சாப்பிடு தம்பி!” எனப் பாட்டி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே கமலா, குழந்தையைப் பாட்டியிடம் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள். காப்பி தயாரிப்பதற்காகத்தான் இருக்கும் என எண்ணிக் கொண்டேன். பாட்டி ஏதேதோ கேள்வி கேட்டாள். பதில் கூறினேன். ஆனால் அக்கேள்விகள் ஒன்றும் மனதில் இடம் பெறவில்லை.

கமலா மீண்டும் வரும்போது ஒரு தட்டில் விஸ்கோத்தும், குவளையில் காப்பியும் கொண்டு வந்தாள். மேசையில் மெதுவாக வைத்து விட்டு “சாப்பிடுங்கள்!” என மெல்லக் கூறினாள். காப்பியும், விஸ்கோத்தும் காலியாகி விட்டன. இதற்கிடையில் மழையும் ஓய்ந்து போயிருந்தது.

“நான் வருகிறேன்மமா” எனப் பாட்டியிடம் கூறி விட்டு எழுந்தேன்.

“ஏன் தம்பி இன்னம் கொஞ்சம் நேரம் இருந்துட்டுப் போயேன்.”

“வீட்டிலே கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது.”

“சரியப்பா. வசதி கெடைக்கிற போதெல்லாம் வா. எங்களுக்கும் உதவியா இருக்கும்.”

நான் ‘சரி’ யெனத் தலையை அசைத்தேன். என்னைப் பற்றி மேலும் சில ‘தகவல்கள்’ அதாவது நானும் அந்தத் தெருவிலேயே வசிப்பவன். எனக் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

(2)

மூன்று மாதங்களில், நான் கமலாவின் வீட்டுத் 'தினசரி அதிதியாக' மாறி விட்டேன். நாங்கள் நன்கு பழகி விட்டோம். அங்கு போய்க் கமலாவுடன் மணிக்கணக்காக அரட்டையடிப்பது இப்பொழுது அன்றாடப் பொழுது போக்காகி விட்டது.

சில சந்தர்ப்பங்களில் கமலாவின் அழகிய முகத்திலே மெல்லிய துயரத் திரை படர்ந்திருப்பதைப் போல் எனக்குத் தோன்றும். அர்த்தமற்ற கற்பனை என என்னை நானே சமாதானம் செய்து கொள்வேன்.

கமலாவின் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை குமாரும் என்னிடம் ஒட்டிக்கொள்ளப் பழகி விட்டான். ஆனால் கமலாவின் கணவன் மட்டும் ஒரு நாளாவது அங்கு வந்ததேயில்லை. அப்படி யாரும் இருப்பதாகக் கூட கமலா காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஒருவேளை கமலா விதவை யாக இருக்கக் கூடுமோ? அப்படியிருக்காது. அப்படி யானால் குமாரின் தந்தை? 'அப்படி' இருக்குமோ. சே! சே!! எவ்வளவு சீழ்த்தரமான எண்ணம். என்னை நானே நொந்து கொண்டேன். இதைப்போன்ற கேள்விகள் அவ்வப்போது எழுந்தாலும் இதைப்பற்றிக் கமலா வையோ அவள் பாட்டியையோ கேட்கும் துணிவு எனக்கு ஏற்படவில்லை.

(3)

கமலாவை நான் முதன் முதலில் சந்தித்து ஆறு மாதங்களே ஆகியிருந்த போதிலும் ஆறு ஆண்டுகள் தொடர்பு கொண்டவர்களை விட நெருங்கிப் பழகி விட்டோம். இருந்தாலும் கமலாவினுடைய குழந்தையின் தந்தை யார் என்ற புதிர்மட்டும் விளங்காமலே இருந்தது.

நானும் கமலாவும் அன்று சினிமாப் படம் பார்க்கப் போயிருந்தோம். இப்பொழுது அது சாதாரண நிகழ்ச்சி! படம் முடிந்து வெளியே வந்ததும் டாக்சியைக் கூப்பிட கையை உயர்த்தினேன்.

“எதற்காக டாச்சி? இப்படி மெல்ல நடந்தே போய் விடுவோம்” எனக் கமலா கூறியதும், நாங்கள் ஒன்றாகவே நடக்க ஆரம்பித்தோம். இந்த ஆறு மாத காலத்தில் எங்கள் உறவு ‘காதல்’ எனக் கூறக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டது. ஆகவே இப்படித் தனியே ஒன்றாக நடப்பதும் வழக்கமாகி விட்டது.

ஒரு பத்திரிகைக்காரனுக்குத் தன் காரியங்களைவிட மற்றவர்களின் காரியங்களை அறிந்து கொள்வதில் உள்ள அக்கறையும் ஆனந்தமும் வேறெதிலும் இருப்பதில்லை. மற்றவர்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது அவன் உடன் பிறந்த வியாதி.

ஆனால் ஆறுமாதமாகக் கமலாவைப் பற்றி நான் ஒன்றுமே அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நானாகக் கேட்டால் இங்கிதமாக இருக்காது என்றே இத்தனை நாட்களும் பொறுத்திருந்தேன். இனித் தொடர்ந்து அந்த வேடமணிவதென்றால் முடியாத காரியம்!

இன்றுபோல் மீண்டும் நாங்கள் இப்படித் தனியே பேசிக்கொள்ள நல்ல வாய்ப்பு இனி எப்பொழுது கிடைக்குமோ? ஆகவே பல நாட்களாக மனதிலே கிடந்து பல்வேறு பதில்களை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கேள்வியை அன்றே கேட்டு விடுவது என முடிவு செய்தேன்.

“கமலா!” - அவள் திரும்பினாள்.

“உன்னிடம்.. ஒன்று... ஒன்று... கேட்கவேண்டும்” சொற்கள் நாவுடன் ஒட்டிக் கொண்டன.

கமலா குறுநகை புரிந்தாள். அந்தப் புன்னகை செய்ய அவளால் மட்டுமே முடியும். அந்த அழகு முகத்துக்குச் சிரிப்பு மேலும் அழகூட்டியது.

“நீங்கள் என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள் என எனக்குத் தெரியும்” எனக் கூறுவாள் என நினைத்தேன். அப்படிக் கூறியிருந்தால் பிரச்சினையே தீர்ந்திருக்கும்.

“என்ன வார்த்தை தடுமாறுகிறது. அதிகமாக பியர் குடித்து விட்டீர்களோ?” சிரிப்பினூடே இந்தக் கேள்வியும் எழுந்தது.

“சே! சே!! நான் தான் உன்னோடிருந்தேனே. எப்படி பியர் குடிக்க முடியும்?... அதுவல்ல... நீ உன்னைப் பற்றி ஒன்றுமே கூறுவதில்லையே?”

விளக்கிலிருந்து முன்னால் சென்று விட்டோம். கமலாவின் முகத்தை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. உற்சாகமில்லாத பதிலிலிருந்து முகம் எப்படி இருந்திருக்குமென ஊகித்துக் கொண்டேன்.

“என்னைப்பற்றி நீங்கள் அறியாதது... என்னத்தைக் கூறமுடியும்? நான் ஓர் ஆசிரியை. ஒரு குழந்தையும் பாட்டியும் உண்டு..” - சோகம் கலந்த குறும்பு அவளுடைய குரலில் ஒலித்தது. “ஒரு பத்திரிகைக்காரர் என் நண்பர்” என்று அவள் தொடர்ந்தாள்.

என்னால் சிரிக்க முடியவில்லை. “அதுவல்ல கமலா...”

கையிலே வெடிக்கப் போகும் குண்டை வைத்திருப்பதைப் போல் என்னை அறியாமலேயே ஒருவித பயம் ஏற்பட்டது. துணிவு எங்கோ ஒடிப்போய் விட்டாலும் எப்படியும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட முடிவு செய்துவிட்டேன். தடுமாற்றம் அதிகரித்தது. “நான்... நான் கேட்பது குமாரின் தந்தையைப் பற்றி.”

கமலா நடுங்குவதைப் போல் எனக்குத் தோன்றியது. இரண்டாவது விளக்குக் கம்பத்தையும் தாண்டி விட்டோம். கமலாவின் முகம் தெரியவே இல்லை. அவள் நடக்க சிரமப்படுவதைப்போல் எனக்குத் தோன்றியது. இதை அறிந்து தானோ என்னவோ ஒரு டாக்சிகாரன் அருகில் வந்து மெல்ல “ஹார்ன்” அடித்தான். நான் டாக்சியை நிறுத்தினேன். கமலா ஒன்றும் பேசாமல் ஏறிக் கொண்டாள்.

அவள் வீட்டில் முன்னே டாக்சி நின்றபொழுதுகூட ஒன்றும் கூறாமல் இறங்கி உள்ளே போய்விட்டாள். அவளைத் தொடர்ந்து உள்ளே போவதா என நான் தீர்மானிக்கு முன்பே வீட்டின் சுதவு மூடப்பட்டு விட்டது.

நானும் காரை விட்டிறங்கி என் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். கமலாவின் மனப் புண்களைக் கிளறி விட்டேன் போலும் என என்னை நானே நொந்து கொண்டேன்.

நாளை அவள் வீட்டிற்குப் போய் இப்படி நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது.

அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்க அப்படியென்ன குற்றம் செய்துவிட்டேன்? அவள் நேர்மையானவளாக இருந்தால் ஏன் நேரடியாகப் பதில் கூறியிருக்க முடியாது? - இப்படியும் ஓர் எண்ணம்.

அவள் எப்படிப்பட்டவளாக இருந்தாலும், அதைக் கேட்க எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது? எல்லோரும் உதறி எறிந்த எனக்கு அன்பு காட்டினாளே. அதற்கு நான் செய்யும் கைமாறா? இப்பொழுது என்னவோ இப்படியெல்லாம் எண்ணும் மனம் அப்பொழுதே கவனமாக நடந்து கொண்டிருந்தால் ஏன் இந்த இதயவேதனை?

நாளை நான் போய் மன்னிப்புக் கேட்டால் அது மீண்டும் கமலாவைத் துன்புறுத்துவதாக முடிந்தாலும் முடியலாம். ஆகவே மன்னிப்புக் கேட்பதில்லை என்றும், அத்துடன் இனி இதுபோன்ற கேள்விகளையே எழுப்புவதில்லை என்றும் என்னை நானே சமாதானம் செய்து கொண்டேன். மேலும் மூன்று மாதங்கள் அந்தச் சம்பவத்தை நாங்கள் மறந்தே விட்டோம். எங்கள் அன்பின் வளர்ச்சியை அந்தச் சம்பவம் குறைக்கவில்லை. ஆனால் எனது எதிர்காலம்? கமலாவைப் பற்றி ஒன்றுமே அறியாமல் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அவள் விவாகமானவளா? விதவையா? அல்லது...?

இந்த விபரம் ஒன்றுமே தெரியாமல், என்னை மணந்து கொள்ளும்படி நான் எப்படி அவளைக் கேட்க முடியும்? நானே அமைத்துக் கொண்ட வளையிலிருந்து வெளியேற முடியாமல் தவித்தேன். நான் படும்பாட்டை கமலா ஓரளவு உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் என்னிடம் ஒன்றுமே கூறவில்லை. எதுவுமே நடைபெறாததைப்போல் நாங்கள் நடந்து கொண்டோம்.

ஒரு நாள்! சுந்தோரில் என் மேசையிலே ஒரு கடிதம் கிடந்தது. கடித உறையில் கமலாவின் கையெழுத்து! நேற்று மாலைதானே அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்படியிருக்க கடிதம் ஏன் எழுதவேண்டும்.

கடிதத்தை உடைத்துப் பார்க்கவே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. ஒருவாறு கடிதத்தை உடைத்து விட்டேன். முத்து முத்தாக எழுதியிருந்தாள். மெல்ல வாசித்தேன்.

“அத்தான்!” இந்த சொல்லைப் பார்த்ததும் மனதில் சிறிது தெம்பு ஏற்பட்டது. அன்றுதான் கமலா முதன் முதலாக என்னை அப்படி அழைத்திருக்கின்றாள். ஆகவே கடிதத்தில் அசம்பாவிதம் ஏதும் இருக்காது என்ற நம்பிக்கை, மேலே வாசிக்கத் தூண்டியது.

“இப்படி அழைக்கும் உரிமை எனக்கு உண்டு என நினைக்கிறேன். உங்களிடம் நேரிலே சொல்ல முடியாத சொல்லக்கூடாத காரியத்தை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற காரணத்தினாலேயே இதை எழுதுகிறேன்.

சுமார் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு என்னிடம் நீங்கள் கேட்ட கேள்வி உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? அந்தக் கேள்விக்கு இந்தக் கடிதம் விடையளிக்கப் போகின்றது. அன்று நீங்கள் கேட்ட கேள்வி என்னை நிலை குலையச் செய்துவிட்டது. இதையறிந்த நீங்கள் பின்னர் அந்த சம்பவத்தை மறந்தேவிட்டீர்கள். அதற்காக என் நன்றி.

அந்தக் கேள்விக்கு என்றாவது பதில் கூறி விட வேண்டுமென்று நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் உங்களைப் பார்க்கும்போது, உங்கள் மனதில் அந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சியைப் பதிக்க எனக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை. இருந்தாலும் என்னைப் பற்றி நீங்கள் நன்கு அறிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால், உங்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றி எவ்வித முடிவும் செய்ய முடியாது என்ற எண்ணமே இதை எழுதத் தூண்டுகிறது.

1958ம் ஆண்டு மே மாதம் நடைபெற்ற வகுப்புக் கலவரம் உங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என நினைக்கின்றேன். யார்தான் அதை இவ்வளவு விரைவில் மறந்து விடமுடியும்? நான் அப்பொழுது, சென்னைப் பல்கலைக் கழக பி.ஏ. இறுதிப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு, இரத்மலானையில் வசித்த என் தந்தையுடன் தங்கியிருந்தேன். நான் சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்தவள் என்பதை உங்களிடம் கூறியுள்ளதாக ஞாபகம்.

இந்த கலவரக் காலத்தில் எங்கள் வீட்டையும் சில சிங்கள முரடர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். நாங்கள் தப்பி ஓடுவதற்கு எவ்வழியும் இல்லை. எங்கள் சமையற்காரன் அப்புஹாமி வெளியே சென்று பொலீஸ் உதவிபெற முயன்றபொழுது வெறியர்களால் அவன் தாக்கப்படுவதை நாங்கள் கண்டோம். எங்கள் பயம் எல்லை மீறியது. வீட்டைத் தாழிட்டுக் கொண்டு செய்வதறியாது இருந்தோம். கதவின்மேல் கை வைத்தாலே அது திறந்து கொள்ளும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அப்பொழுது எங்களால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. இது தெரிந்து தானோ என்னவோ அந்தக் குண்டர் கூட்டம் சிரமமின்றி உள்ளே புகுந்தது.

எங்கள் வீட்டிலிருந்த பொருள்களை அவர்கள் சொந்தப் பொருள்களைப் போல் கொள்ளையடித்துச் சென்றார்கள். தூக்கிச் செல்ல முடியாதவற்றை நொறுக்கிக் குவித்தார்கள். நாங்கள் தடுக்கமுடியுமா? ஊமையராய், குருடர்களாய் மாறிவிட்டோம். அத்துடன் அவர்கள் போயிருந்தால் இந்தக் கடிதம் எழுதவேண்டிய அவசியமே ஏற்பட்டிருக்காது.

“இங்கு நான் கூறப்போவதை எழுதும் முன்பு இதயத்தைக் கசக்கிப்பிழிய வேண்டிய பயங்கர நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் வாழ்வில் நான் பட்ட துன்பங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இது மிகச்சிறிய துளியே. எனவேதான் மீறிப் பாய முயலும் துன்ப அலைகளைக் கட்டுப்படுத்தி இதை எழுதுகின்றேன். அன்று நிகழ்ந்த சம்பவத்திற்காக நான் யாரிடமும் மன்னிப்புக்கோர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. என்னால் அதைத் தவிர்த்திருக்கவும் முடியாது.

கதையைக் கூறாமல் என் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்ட முற்பட்டு விட்டேன். ஒரு வெறியன்... என்னை பலாத்காரம் செய்ய முயன்றான். நான் கூச்சலிட்டேன். கிடைத்த உதவியெல்லாம் வெறிச் சிரிப்புத்தான். நான், ஆம்! அத்தான் நான், கெடுக்கப்பட்டேன். அதுவும் என் தந்தையின் கண்முன்னே! அதைத் தடுக்க முயன்ற அவர் தலையில் பட்ட அடியும் இந்தச் சம்பவம் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சியும் அவரை உலகை விட்டே விரட்டிவிட்டன.

எனக்குச் சுய நினைவு வந்தபொழுது நான் மனநோய் வைத்தியசாலையில் இருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டேன். அத்துடன் இன்னுமொரு பேரதிர்ச்சி தரும் உண்மையையும் சொன்னார்கள். நான் ஐந்து மாத கர்ப்பிணி!

என் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும் என உங்களால் எண்ணிப்பார்க்க முடிகிறதா? ஐந்து மாதங்கள் வைத்திய சாலையில் கழித்திருக்கிறேன். பைத்தியக்காரி என்ற பட்டத்துடன் மீண்டும் உலகில் நுழைய முயலும்போது கர்ப்பிணி என்ற பட்டம்.

தற்கொலை செய்து கொண்டு இந்த அவமானத்தை நான் துடைத்துக் கொண்டிருக்கலாமே? என உங்களுக்கு எண்ணத் தோன்றும். ஆனால் என் உடலில் வளரும் மற்ற உயிர்? அதைக் கொல்ல எனக்கென்ன உரிமை? அத்துடன் உயிருடன் வாழும் என் ஒரு உறவினனான பாட்டியைப் பிச்சை எடுக்கச் செய்யத்தான் எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது? நான் கோழையல்ல.

பாட்டியைக் கவனிக்க யாருமில்லை. நாங்கள் இருவருமே அநாதைகளாகிவிட்டோம். ஐந்து மாதங்கள் பாட்டி பட்ட துன்பம்? அது ஒரு பெரிய கதை... என் தோழி ஒருத்தி எனக்கு ஆசிரியை வேலை வாங்கித் தந்தாள். அத்துடன் பி.ஏ. பட்டமும் கிடைத்தது.

நான் கர்ப்பிணி என்ற உண்மையை எத்தனை நாட்கள் மறைக்க முடியும்? அதுவும் தம்மைவிட மற்றவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில் பெரும் சிரத்தை காட்டு பவர்களிடம். அவர்களிடமெல்லாம் நான் இந்தக் கதையைக் கூறமுடியுமா? நான் ஒரு விதவை என்றேன். ஆனால் என் வயிற்றிலுள்ள குழந்தையை எப்படி என்னால் மறைக்க முடியவில்லையோ, அப்படியே நான் மணமாகாதவள் என்ற உண்மையையும் என்னால் மறைக்க முடியவில்லை.

பின்னர் என்னை எப்படி அழைத்திருப்பார்கள் என உங்களால் ஊகிக்க முடியுமென நினைக்கிறேன். இந்த நிலையில்தான் குமார் பிறந்தான். ஆகவே என்னைப்பற்றி யாரும் கவலைப்பட முடியாத பெரும் நகருக்கு வந்து விட்டோம்..."

அதற்குமேல் என்னால் வாசிக்க முடியவில்லை. வாசிக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. தலை வலித்தது. மெல்ல அதிகரித்து உடம்பில் காய்ச்சல் போன்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. கந்தோரில் கூறிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தேன். உடனே போய்க் கமலாவைக் காண வேண்டும் எனத் தோன்றினாலும் அவள் பாடசாலை சென்றிருப்பாள் என்ற எண்ணம் இதற்குத் தடை போட்டது.

மாலையில் கமலா பாடசாலையில் இருந்து வீட்டிற்கு வருமுன்பே நான் போய்விட்டேன். சிறிது நேரத்தில் கமலா வந்தாள். முகம் வெளிறிக் கிடந்தது. கண்களில் ஒருவித தவிப்பு. என்னைக் கண்டதும் ஒரு கணம் நிலையற்று நின்று விட்டாள். கையிலிருந்த புத்தகங்களை மேசையில் வைத்து விட்டு, “ஏன் இப்படி.... காய்ச்சல் அடிக்கிறதா?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே என் நெற்றியில் அவள் வைத்த கை, தீயைப்போல் உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. யாருக்குக் காய்ச்சல் என்பதை கமலாவின் கை தெளிவு படுத்தியது.

“ஒன்றுமில்லை.... கமலா... இப்படி உட்கார்” பதிலே பேசாமல் உட்கார்ந்தாள்.

“அந்தக் கடிதம்...” நான் பேச முற்பட்டேன். கமலா தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

“நீங்கள் இரத்தமலானையில் எங்கே வசித்தீர்கள்?” எப்படியும் கேட்டு விட்டேன்.

“அது அவசியமா?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

வீதியின் பெயரையும் வீட்டிலக்கத்தையும் சொன்னாள். எனக்குத் தலை சுற்றியது. “நான் பிறகு வருகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு எழுந்தேன். நீண்ட அவளது கை என்னைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. கடற்கரைக்குப் போய் ஒரு பாறையின் மேலமர்ந்தேன். அங்கு சீறியெழும் அலைகளுடன் சிந்தனை அலை போட்டியிட்டது.

கமலாவிடம் அதை எப்படிக் கூறுவது என்ற பிரச்சினை எழும்பியதேயன்றி, முடிவுக்கு வர முடிய

வில்லை. கமலாவையே பின்பற்றி கடித மூலமாக இதைத் தெரிவித்து விட்டால் என்ன? என்ற எண்ணம் ஒருவாறு திருப்தியளித்தது. நேரே வீட்டிற்குப் போய் எழுதினேன்.

“கமலா!

நான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோரியே இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகின்றேன். மேலும் ஓர் அதிர்ச்சியை உனக்குக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதே என வருந்துகின்றேன். இருந்தாலும் இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையொட்டி மகிழ்கின்றேன்.

இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு! அப்பொழுது எனக்கு எவ்வித வேலையும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் வேலையில்லையே என்ற காரணத்தால் வயிறு பசிக்காமல் இருந்து விடுகிறதா? காரில் செல்பவர்களையும் அலங்கார மாளிகைவாசிகளையும் பார்க்கும் போது உள்ளத்திலே பொறாமை உணர்ச்சி கொழுந்து விட்டெரியும். பெண்களைப் பார்க்கும்போது, என் உணர்ச்சிகள் உச்ச நிலை அடைந்து விடுவதுண்டு. ஆனால் எத்தனை நாட்களுக்கு அப்படி என் உணர்ச்சிகளை ஏமாற்றி வாழ முடியும்? இந்தச் சமயத்தில்தான் வகுப்புக் கலவரம் ஆரம்பமாகியது. நான் தமிழன்தான் இருந்தாலும் அந்த சந்தர்ப்பம் என்னைச் சிங்கள வெறியனாக்கியது.

ஆம்! கமலா! நான் தான் அப்படி நடந்து கொண்டேன். அன்று உங்கள் வீட்டில்... அந்தப் பாதகத்தை எப்படிக் கூறுவேன்? உன்னை... அந்த மிருகம்.. நானேதான். ஐயோ கமலா எப்படிப்பட்ட தீங்கிழைத்து விட்டேன்.

கமலா! நீ என்னை மன்னித்துவிடு. நான் மிருகத்தை போல் ஒருமுறை நடந்து கொண்டதற்காக நாள்தோறும் மனம் புழுங்கிச் சாகிறேன். நான் தீங்கிழைத்தவளின் கால்களில் விழுந்து மன்னிப்புக்கோர என்றும் துடித்ததுண்டு. இதோ அந்தச் சந்தர்ப்பம். என்னை மன்னித்து விடு! கமலா என்னை மன்னித்து விடு!!

நான் செய்த தவறுக்கு பிராயச்சித்தமாக இல்லா விட்டாலும், உன்னிடம் நான் கொண்டிருக்கும் அன்புக் காகவாவது என்னை ஏற்றுக்கொள்வாயா”

அன்றே கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்த்து விட்டேன். இரவெல்லாம் என்னவெல்லாமோ எண்ணித் தவித்தேன். மறுநாள் நான் கமலாவின் வீட்டிற்குச் சென்றபொழுது வானம் பொருமிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் கமலா வந்திருக்க மாட்டாள் என்று நினைத்தேன். என் கடிதம் அவளிடம் என்ன உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என என்னால் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியவில்லை.

நான் வீட்டில் நுழைந்ததும் என்னை அதிர்ச்சி எதிர் கொண்டு அழைத்தது. அங்கு கமலா பேயறைந்தவளைப் போல உட்கார்ந்திருந்தாள். கண்கள் அவள் உதட்டை விடச் சிவப்பாக மாறியிருந்தன. என்னைக் கண்டதும் உண்மையான பேயாகவே மாறிவிட்டாள். அவளிருந்த நிலை என்னை நடுங்கவைத்தது.

“நீ.. நீ...” கமலா தடுமாறினாள்.

எப்படியெல்லாமோ அழைத்த வாய் ‘நீ’ என்றழைக்கத் தடுமாறியது. நான் செயலற்று, சிந்திக்கும் திறனற்று நின்றேன்.

கமலா கள்ளுண்டவளைப் போல் தட்டுத் தடுமாறிப் பேசினாள்.

“நீ... நீ... ஒரு... நீயொரு மிருகம். இந்த வீட்டில் நுழைந்தாலே அது பெரும் பாவம்” சொல்லாமல் வீட்டை விட்டு வெளியே போகச் சொல்லி விட்டாள்.

கமலாவின் கூச்சலைக்கேட்டு வெளியே வந்த பாட்டி கமலா இருந்த நிலையை ஏன் நானிருந்த நிலையையும் கூடத்தான் பார்த்து அப்படியே அசந்து போய்விட்டாள். குமார் ஏதோ விசித்திர பிராணியைப் பார்ப்பதைப்போல் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு, பாட்டியின் தோளைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

என் தலை கவிழ்ந்தது. வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன். கொட்டும் மழை கூட என்னைத் தடுக்கவில்லை.

1960

த. ரஃபேல்

பண்டாரவளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், கசில் றீ நீர்த் தேக்கத்தில் பதினைந்தாண்டுகளுக்கு மேல் கடமை புரிந்தவர். 1950களில் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் பிரவேசித்தவர். ஒரு புகைப்படக் கலைஞரான இவர், மலையக நாடகாசிரியரும் கூட. இப்போது தமிழ் நாட்டில் வசிக்கும் இவர் தனது எழுத்துலகத் தொடர்பை இறுக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளார்.

முடிவற்ற தன்மை

த. ரஃபேல்

முடிந்து விட்டன! எல்லாமே முடிந்துவிட்டன! இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்துவிட்டு ஒவ்வொருவராக வீடு திரும்பி வருகிறார்கள். நானும்தான் திரும்புகிறேன். இடுகாட்டின் பிணப் பட்டியலிலே அவளுடைய பெயரைப் பொறித்து விட்டு உயிரற்ற என் உடலைச் சுமந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்த்து, அக்கினியை வலம் வந்த போது, “வாழ்விலும் தாழ்விலும் உன்னோடே என்றென்றும் இருப்பேன்” என்று கூறியவள். போயே விட்டாள்.

அந்தக் குழியிலே அவளைக் கிடத்தி, என் உற்றார் உறவினர் மண்ணால் மூடியபோது, நான் தரையிலே உட்கார்ந்து எனது கனவுகள் காலத்தின் அடிவானம் நோக்கி உருவமிழந்து போவது போன்ற ஒரு பிரமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் வாழ்க்கையின் வசீகரமான நாட்கள் எல்லாம் அவளோடே புதையுண்டு போய் விட்டன.

வீட்டின் வாயிலுக்கு வந்துவிடுகிறேன். மனம் வெறுமையாக இருக்கிறது. எங்கும் எதிலும் எல்லா வற்றிலும் வெறுமையே தோன்றுகின்றது. படியில் குடம் நிறைய நீர் நிரப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். நான் அந்த நீரில் கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே செல்ல வேண்டுமாம். குனிகிறேன். நீட்டிய என் கரங்களில் நீரைக் கொட்டுகிறார்கள். ஓரிரண்டு வேப்பிலைகளும் வந்து விழுகின்றன. அந்த இலைகளில் நீர் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருக்கும் தன்மையை உற்று நோக்குகிறேன். “உனக்கு இனி வாழ்வில் எந்த ஒட்டுதலும் இல்லை,” என்பதை அறிவுறுத்தத்தான் அந்த இலைகளை அங்கே போட்டிருந்தார்களோ!

“அப்பா!”

செத்து விட்ட என் உணர்வுகளை யாரோ சவுக்கால் அடிக்கிறார்கள். உணர்வுகள் விழிக்கின்றன. பெண்கள் கூட்டத்திலேயிருந்து எழுந்து ஓடி வருகிறாள் என் மகள்.

“அப்பா”

அடக்கியிருந்த துயரெல்லாம் வெடித்து வெளிக்கிளம்புகிறது. காலடியில் துவண்டுவிட்ட மலர்க் கொடியை அள்ளி எடுக்கிறேன். வரண்டுவிட்டிருந்த என் கண்கள் மீண்டும் அருவிகளாகின்றன.

“என்ன இது?” யாரோ என் தோளைத் தொடுகிறார்கள். “நீங்களே இப்படி வருந்தினால் எப்படி உங்கள் மகளுக்கு நீங்கள் தானே ஆறுதல் தரவேண்டும்! பருவத்தின் முதல்படியில் இருக்கும் இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துத்தான் நீங்கள் ஆறுதல் கொள்ளவேண்டும்.” சொல்கிறார்கள். என் மகளின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.

அவளுடைய சுருள் கூந்தலை ஆறுதலாக வருடுகிறேன். இருபதாண்டுகள் என்னோடு வாழ்ந்துவிட்டு நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்ட அவளுடைய நினைவுச் சின்னமோ இவள்? ஓ! நான் இனியும் வாழ்ந்தாக வேண்டும்! வலுவிழந்தது போன்ற என் கால்களை மடித்துத் தரையில் அமர்ந்து விடுகிறேன்.

என்னென்னவோ எண்ணங்கள். இறந்த காலத்தின் எண்ணற்ற சாளரங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் திறவுபடுகின்றன. என்னோடு வாழ்ந்த அந்த இருபது ஆண்டுகளை இருபது மணித்துளிகளாக ஆக்கிவிட்டு மறைந்து விட்ட அவள் உருவமே அந்தச் சாளரங்களில் தெரிகின்றது.

“பூரணி!” எவ்வளவு அழகான பெயர்!

“உனக்கு ஒரு பெண் பார்த்திருக்கிறேன். அவளுடைய பெயர் பூரணி!” என்று என் தந்தை அன்று கூறியபோது, அந்தப் பெயரில் ஒரு கணம் மயங்கித்தான் போய் விட்டேன். அவர் “புறப்படு!” என்றதுமே புறப்பட்டுப் போனேன்.

பூரணி! எவ்வளவு இனிய பெயர்? அழகோ, அறிவோ, அடக்கமோ, ஆடம்பரமோ, எதுவுமே அவளிடம் இருக்க வேண்டாம். அந்தப் பெயர் ஒன்றே போதும்! அவளையே நான் மணந்து கொள்வேன். என் உள்ளத்திடம் கூறிக் கொண்டேன்! ஆனால் அவளைக் கண்டபோது நான் ஏமாந்துதான் போனேன். அவள் வந்தாள்! எழில் நீல ஆடையிலே அவள் வந்த போது, விண்ணின்று வந்தவளோ என ஐயுற்றேன். நாணத்தை விடுத்து அவளை நான் இமையாது நோக்கியதைக் கண்டு அவள் என்னைப் பார்த்து முல்லை மலர் விரித்தாற் போன்று நகை கூட்டியபோது நான் என்னையே மறந்தேன். அந்த வேளையில், யுகம் யுகாந்திரமாகத் தொடர்புள்ள ஒருவரைச் சிலகால இடைவெளிக்குப் பின் மறுபடி சந்தித்து அடையாளம் கண்டு கொண்டது போன்ற உணர்வே என்னுள் எழுந்தது.

ஓ! பூரணி! இனி எப்போது, எங்கே, எப்படி உன்னைச் சந்திக்கப் போகிறேன். உன் கண்கள் பேசும் கவிதையை நான் உலகில் எங்கே காணப்போகிறேன்.

இறந்த காலத்தின் இன்னுமொரு சாளரம் திறந்து கொள்கிறது.

சென்னி மலைத் தோட்டத்தின் தேயிலைத் தொழிற் சாலையின் அதிகாரியாக நான் பணி புரிகிறேன். தேயிலைத் தோட்டங்களிலே தொழில் புரியும் எல்லோரையும் போன்று, என் உடலும் சக்கையாகத்தான் பிழியப் படுகிறது. வாரத்தில் ஒரேயொரு ஓய்வு நாள். நான் அந்த நாளுக்காக எவ்வளவோ ஏங்குவேன். ஆறு நாட்களிலும், தோட்டத்து நிர்வாகிகளுக்கும், தொழிலாளருக்கும் இடையே, இருபுறமும் அடிபடும் மத்தளம் போன்று அல்லலுற்றாலும், அந்த ஒரே நாளில் உலகத்து இன்பமெலாம் பெற்றிருவேன். அந்த நாள், என் பூரணிக் காக ஒதுக்கப்பட்ட, பூரணிக்கே சொந்தமான நாள். அதன் ஒவ்வொரு வினாடியையும் ஏன் ஒவ்வொரு கணத்தையும், நான் அவளுடன் பேசுவதிலேயே கழித்து விடுவேன். கனவின் வண்ணமும், கவிதையின் லயமும் கொண்ட சொற்களால், நான் அவள் பால் கொண்டிருக்கும் மட்டற்ற அன்பை எடுத்துக் கூறுவேன். ஆனால் அப்போ தெல்லாம் எங்களுடைய உரையாடலில் அவள் பங்கு மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்.

ஒரு ஓய்வு நாளின் போது, எத்தனை தான் முயன்றும் என் சொற்களால் அவளைச் சூழ்ந்து ஒளி செய்ய முடிய வில்லை. முதல் நாள் தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் ஏற்பட்ட ஒரு அற்பத் தவறைப் பெரிதுபடுத்தி அந்த நிருவாகி வைதையே எண்ணிக் கொண்டிருந்ததால், என்னுடைய சொற்கள் சோர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

“ஏன் இந்தச் சோகம்?” பூரணிகேட்டாள்.

“வேண்டாம் பூரணி! துன்பங்கள் யாவும் என் னோடே இருந்து விட்டும்! உனக்கு அவை வேண்டாம். இன்பங்கள் மட்டுமே உனக்குச் சொந்தமாகட்டும்!” என்றேன். அப்போது அவளுக்கு ஏற்பட்ட சினம்!

“இப்படித்தானா நீங்கள் எனக்கு உரிமை தருவது? இன்பங்கள் எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம். உங்களின் துன்பங்கள்தான் எனக்கு வேண்டும். அவற்றைச் சுமக்கத்

தானே வந்திருக்கிறேன். துன்பங்களை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள். உங்களை எந்தத் துன்பமும் அணுகக்கூடாது. நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை எந்தத் துன்பமும் உங்களை நெருங்க விடமாட்டேன்!” என்றாள் அவள்.

ஓ! பூரணி!

நீ கூறியது எவ்வளவு உண்மை!

நீ இப்போது உயிரோடு இல்லை. உலகத்தின் துயரெல்லாம் மொத்த உருவாகி வந்துவிட்டன. இதயம் அழுகிறது!

வீடு முழுவதும் தேடுகிறார்கள்! பூரணியின் படம் ஒன்று வேண்டுமாம்!

“ஏன்?” என்முகம் கேள்வியாக மாறுகிறது.

“விளக்கேற்றி வைக்க வேண்டும்!”

என்ன சொல்வேன். என் உள்ளத்தில் மட்டும் தான் அவளுடைய படம் இருக்கிறது என்று கூறட்டுமா?

“பூரணி தான் படமே பிடித்துக் கொள்ள மாட்டாளே! வீணாக ஏன் தேடுகிறீர்கள்?”

எங்கள் உறவினள், ஒரு மூதாட்டி, கூறுகிறாள். உண்மைதான்.

ஒரு விசித்திரமான காரணத்திற்காக அவளை யாருமே படம் பிடிக்க விடமாட்டாள். அறியாப் பருவத்திலே யாரோ ஒரு கற்றுக்குட்டி அவளைக் கோரமாகப் படம் பிடிக்கப்போய், அதனை மற்றவர் கேலி செய்தது ஒரு மாறாத வடுவாகவே அவள் உள்ளத்தில் வீழ்ந்து விட்டது. எவரையுமே அவள் படம் பிடிக்க அனுமதித்தது இல்லை.

என்ன செய்யலாம்? யாராவது ஒரு ஓவியரைக் கொண்டு அவளுடைய உருவத்தை வரையச் செய்யலாமா! ஆனால் அதற்கும் மாதிரி ஒன்று வேண்டுமே!

அவளுடைய முகத்தைக் கற்பனை செய்ய முயலுகிறேன். என்ன விந்தை? முடிய வில்லையே. என்னால் அவளுடைய முகத்தை நினைவுபடுத்திப் பார்க்கவே

முடியவில்லை. அவள் போய் முழுதாக இருபத்து நான்கு மணி நேரங்கள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் என்னால் அவளுடைய முகத்தை நினைவுபடுத்திப் பார்க்க முடியவில்லையே!

வேதனை நெஞ்சை அழுத்த கண்ணீர் கரை புரளுகிறது. நத்தையின் வேகத்தில் நாட்கள் நகருகின்றன. ஆறு நாட்கள்! அப்பப்பா! அவள் போய் இன்றோடு ஆறு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. உறக்கமோ விழிப்போ இல்லாத ஒரு உன்மத்த நிலையில் இந்த ஆறு நாட்களும் ஆறு யுகங்கள் எனவே மெதுவே சென்று விட்டன. இந்த ஆறு யுகங்களிலும் எத்தனை முறைகள் அவளுடைய முகத்தைக் கற்பனை செய்ய முயன்று தோல்வியுற்று வேதனையில் வெந்திருக்கிறேன்.

அதிகாலை வேளை!

என் வீட்டின் வாயிலின் கதவுகளைத் திறந்து விட்டு எதிரே பரந்து விரியும் சென்னிமலைத் தோட்டத்தின் கவினுறு காட்சிகளை நோக்குகின்றேன்.

எங்கள் மலைநாட்டின் கார் காலம் முடிவுற்றுக் கோடை தொடங்கும் அறிகுறிகள் எங்கும் தோன்றுகின்றன. தூரத்தே, தேயிலைச் செடிகளைப் போர்த்துக் கொண்டிருக்கும் அழகிய குன்றுகள், பழுப்பு நிறத்தை நெருங்குகின்றன. அந்தக் குன்றுகள் தோறும் முழங்கிய அருவிகள் வற்றி வரண்டுபோய் விட்டன. என்னுடைய வீட்டைச் சுற்றிலும் மலை நாட்டுக்கு உரித்தான கோடை காலத்து மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன.

ஓ! இது எத்தனை அழகான காட்சி! கதவினாடு நோக்கும் போது சட்டமிடப்பட்ட ஒரு உயரிய ஓவியத்தைப் பார்ப்பது போல் அல்லவா தோன்றுகிறது. வெளியே சென்று குனிந்து தரையில் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களையே நோக்குகின்றேன். காற்று லேசாக வீசி, அந்தப் பூக்களையும், உதிர்ந்த இலைகளையும் மெள்ளப் புரட்டுகிறது. ஒரு ஆழ்ந்த நினைவோட்டத்தை இவை இடைமறித்தன.

இப்படித்தான் ஒரு கோடையின் தொடக்கத்தின் போது அவள் இந்த வீட்டுக்கு வந்தாள். வரும்போதே

அந்த ஊதா நிற மலர்களை எத்தனை ஆசையோடு கை நிறையப் பறித்துக் கொண்டு வந்தாள். இந்த மலர்களைக் காணும் போதெல்லாம் அவள் எப்படி மகிழ்ந்து போவாள்.

அந்த இன்பானுபவங்களின் காலம் இறக்கை கட்டிப் பறந்து விட்டது. நினைவுகளின் பெருஞ்சுமை அழுந்து கின்ற துயரமான நாட்கள் இப்போது மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஆறு நாட்களிலும் எத்தனை தான் முயன்றும் அவளுடைய அந்த அழகிய முகத்தை என்னால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லையே! ஏன்? உலகத்தை விட்டே போகும்போது என் நினைவினில் நின்ற அவளுடைய உருவத்தையும் கொண்டு சென்று விட்டாளா? வேதனை அழுத்துகிறது. மனம் அலுக்கிறது. வீட்டிற்குள் நுழைகிறேன். சுவரில் ஒரு ஓவியம் என் கண்ணில் படுகிறது. அதை யார் கொண்டு வந்து மாட்டினார்கள்? அருகில் சென்று பார்க்கிறேன். வியப்பில் ஆழ்ந்து விடுகிறேன். சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு காட்சியே ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டு இருக்கிறது.

பொருள் தேடுவற்காகச் சென்ற தலைவன் ஒருவன் கார் காலத்தின் தொடக்கத்தில் தன் தலைவியிடம் திரும்பி வருகிறான். குதிரைகள் விரைந்து செல்வதால் தேரின் மணிகள் ஆரவாரம் செய்கின்றன. சாலையின் ஓரங்களில் உள்ள செடிகளில் வண்டுகள் வட்டமிட்டு மலரின் மதுவை உண்ணுகின்றன. அந்த வண்டுகளின் இன்பத் திற்குத் தன் தேரின் ஆரவாரம் இடையூறாக இருக்குமோ என்று அஞ்சித் தேரினை நிறுத்தி மணியின் நாக்கு களைத் துணியால் யாத்து தேரினை ஒரு பக்கமாகச் செலுத்துகிறான்.

இதே காட்சியையே என் மனைவி முன்பு ஓவியமாக வரைந்து இதே இடத்தில் மாட்டி இருந்தாள். மக்கிப் போய் விட்டது என்று அதை எங்கோ போட்டு விட்டோம். அதன்பின் அவள் நோய்வாய்ப்பட்டதால் வேறு ஒன்றை வரையவே இல்லை. அந்தக் காட்சியை மீண்டும் வரைந்தது யார்? காட்சியின் தன்மையும் வண்ணங்களின் சேர்க்கையும் மட்டுமே மாறி இருந்தன.

மற்றவை எல்லாமே அந்தப் பழைய ஓவியத்தையே ஒத்திருந்தன.

இன்னும் அருகில் செல்கிறேன். “பூத்த பொங்கர் துணையொடு வதிந்த தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்” என்ற அந்தக் காட்சியின் கவிதையையும் மூல ஓவியத்தில் இருந்தது போலவே அடியில் எழுதி இருந்தார்கள்.

“ஓவியம் நன்றாக இருக்கிறதா அப்பர்?” பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என் மகள்! என் முகத்தில் தோன்றிய கேள்வியை அவள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

“நான் தான் அப்பா வரைந்தேன்!”

“நான் வியந்து போகிறேன். எப்படி இவளால் அதே ஓவியத்தை, என் மனைவி வரைந்தது போன்றே வரைய முடிந்தது? இவள் என் மகள். என் மனைவியின் சின்னம்!”

அவளை நன்கு உற்று நோக்குகிறேன். என் மகள் எட்ட இருந்து அந்த ஓவியத்தைப் பார்க்கிறாள். இவள் தலையை ஒரு புறம் சாய்த்து நோக்கும் தன்மை என் மனைவியுடையதே போன்று அல்லவா இருக்கிறது. என் சிந்தனையில் ஒரு பொறி பறக்கிறது. இதோ என் மனைவியின் மறுபதிப்பு! இவளுடைய முகம், சாயல் எல்லாமே என் மனைவியை ஒத்து இருக்கின்றனவே. இத்தனை நாள் இதை எப்படி உணராமல் இருந்தேன்.

என் மனைவியின் மறுபதிப்பாக என் மகள் என் அருகே இருந்தும், இத்தனை நாட்களாக அவளுடைய உருவைக் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை என்று கவலையில் வெந்தேனே!

மகளின் அருகில் செல்கிறேன்.

“அம்மா!”

அவளைத் தழுவிக்கொள்கிறேன். கனத்திருந்த உள்ளம் இலேசாகிறது.

இரா. சீவலிங்கம்

ஒரு நீண்ட துயிலின் பின் திடுக்கிட்டெழுவது போல் எழுந்த 60களின் மலையக விழிப்புணர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களில் முக்கியமானவர் திரு. இரா. சீவலிங்கம், எம். ஏ., டிப். இன் எடுகேஷன். அட்டன் ஹைலன்ஸின் அதிபராய் இருந்து மாணவர்களைத் தட்டி எழுப்பிய அவருடைய பணி சாதனை மிக்கது. மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் மூலம் மலையகத்துப் படித்த வாலிபர்களை ஒன்றிணைத்து கல்வி மகாநாடென்றும் இலக்கிய விழாவென்றும் மலையக வாலிபர்களை விழிப்புறச் செய்த நாட்கள் பசுமை மாறாதவை. தனது ஆற்றல்மிகு பேச்சால், எழுத்தால், செயற்பாட்டால் இளைஞர்களைக் கவர்ந்தவர். 'சொல்லின் செல்வர்' என்றும் 'இளைஞர் தளபதி' என்றும் போற்றப்பட்டவர். இனக்கலவர நாசங்களின் பின் தமிழ்நாடு சென்று அங்கும் தனது சமூகப் பணிகளைத் தொடர்கின்றார்.

முன்னவன் சொத்து

இரா. சீவலிங்கம்

அப்பொழுது நான் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய சிறுநூல் எழுதுவதில் முனைந்திருந்தேன்.

எழுதத் தொடங்கி ஏழெட்டு மாதங்கள் முடிந்து விட்டன. ஆனால் எழுதிய ஏடுகள் எழுதி முடிக்க வேண்டிய புத்தகத்தில் பாதியைக் கூட எட்டவில்லை.

திடீரென்று எழுதத் தொடங்கி நடுவில் வந்து எழுதத் தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது அதன் கருத்தல்ல. பொருளாதாரத்தைப் பற்றி அறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களையும், பழைய பத்திரிகைகளையும் சேகரித்து அதில் தேவையான ஆதாரமான விடயங்கள் கிடைத்த பின்தான் எழுத ஆரம்பித்தேன்.

ஆனால் அமைதி...?

எழுத்தாளனுக்குத் தேவை போனாவும் பேப்பரும் மட்டுமல்ல. எழுதுவதற்குத் தகுந்த நிம்மதியான அமைதியான இடமும் சூழ்நிலையும் அவசியம் என்பதை பல அறிஞர்களின் அனுபவங்களில் இருந்து உணர்ந்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட இடம்தான் எனக்குத் தேவை. ஆனால் அதற்கு நேர் மாறாகத்தான் என் நிலை அமைந்து விட்டது.

காலையில் தேநீர் அருந்திவிட்டு எழுதும் நோக்கத்துடன் அமருவேன். மூன்று வரிகள் எழுதி இருக்க மாட்டேன். கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்கும். போய்த் திறந்தால் என்னைத் தேடி வந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே நுழைவார்கள். அவர்களுடன் பேசி அனுப்பி விட்டு வந்தால் மீண்டும் 'சிவா' என்ற குரல் கேட்கும். தொடர்ந்து என் நண்பன் வருவான். பேச்சும் சிரிப்புமாக பாதி நாளுக்கு மேல் செலவழிந்து விடும்.

'நண்பர்கள் என்ன நண்பர்கள்! எதாவது காரியம் ஆகவேண்டும் என்றால் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். முடிந்ததும் மூச்சு விடாமல் போய் விடுவார்கள்' என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதேநேரத்தில் உள்ளன் போடு அடிக்கடி நம் நட்பை விரும்பி நம்மை நாடி வந்து விட்டால் 'என்னடா இவனுடன் பெரிய தொல்லையாகப் போய் விட்டது எந்த நேரமும் வந்து நம் வேலையைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானே' என்ற எண்ணம் குத்த ஆரம்பிக்கிறது. விசித்திரமான உலகம்.

இதே நிலையில் போனால் என் புத்தகம் முடிவதற்குள் இலங்கைப் பொருளாதார நிலை மாறிவிட்டாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை என்ற முடிவுடன் அமைதி நிறைந்த இடமாகத் தேடிச் சென்று புத்தகத்தை எழுதி முடிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று பல இடங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் தான் தனிக்கட்டையான என் நண்பனும் விவசாய ஆராய்ச்சியாளருமான சோமுவிடமிருந்து தனது தனி வாழ்வில் தோன்றியிருக்கும் சலிப்பைப் பகிர்ந்து கொள்ள எனக்கு அழைப்பு வந்தது.

ஆமாம் 'கன்னொருவ'வில் இருந்துதான் கடிதம் வந்திருந்தது. என் எழுத்துக்கு ஏற்ற அமைதியான இடம். எந்நேரம் பார்த்தாலும் அவனுக்கு ஒரே ஆராய்ச்சி மயம் தான். ஆராய்ச்சியாளர்களின் சிந்தனை தேங்கிய அந்த முகத்தினால் எனக்கு எவ்விதமான இடையூறும் இருக்காது என்பதை நிச்சயமாக உணர முடிந்தது. மறுநாள் எனது புத்தக மூட்டையுடன் புறப்பட்டு விட்டேன்.

கன்னொருவாவில் அமைந்திருந்த அந்த மத்திய ஆராய்ச்சி நிலையம் பரிசோதனைப் பண்ணை 500 ஏக்கர் பரப்புடையது. அதை அணைத்தவாறு ஓடியது மகாவலி கங்கை. பண்ணையையும் பேராதனைப் பூந்தோட்டத் தையும் பிரித்து வைத்தது மகாவலி. இவற்றை இணைத்து வைத்தது ஒரு ஆடுபாலம். ஆடு பாலத்தைக் கடந்து விட்டால் உலகத்துத் தாவரங்களில் பலவற்றை உள்ளடக்கிய அழகின் கோவிலாய் விளங்கும் பேராதனைப் பூங்காவில் நம்மை மறந்து லயித்துவிடலாம். அதனூடாக நேராக நடந்தால் கட்டிடக் கலைஞர்களைக் களிக்க வைக்கும் கவினுறு கட்டிடக் கூட்டம். வளைந்து நெளிந்து செல்லும் தார்ப் பாதைகள். பச்சைப் பசேல் என்ற புல்வெளி பார்க்குமிடமெங்கும் பூத்துக் குலுங்கும் மரவரிசைகள். இதுதான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம். கன்னொருவாவைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு பேராதனைப் பூங்காவில் உலவிய பின்னர் எழிலனைத்தும் சிறப்பனைத்தும் பார்த்தது போலாகும். இம்மூன்றும் இலங்கையின் உயிர்ச் சோலைகள். சிறப்பின் சிகரங்கள் என்பது என் எண்ணம்.

இங்கிருந்தல்லவா என் நூலை எழுதவேண்டும். இங்கு வந்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, ஒரு நாள் காலை என் எழுத்தும் சிகரப் புகையும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடின. சதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்து சதவைத் திறந்தேன். வெள்ளைக் கமிசை முழங்கை வரை மடித்து விட்டுக் கொண்டு கழுத்தைச் சுற்றி கைலேஞ்சு ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டு அரும்பு மீசை இளைஞன் ஒருவன் பணிவுடன் "ஐயா இருக்காங்களா" என்று கேட்டான். அவனது இடையிலிருந்த சாரமும்

அதை இறுகப் பிணித்த பெல்டும், மயில் தோகை போன்று விரிந்து நின்ற சுருண்ட தலைமயிரும் இவன் ஒரு சிங்கள இளைஞனாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணச் செய்தன. ஆனால் அவன் தமிழ் பேசிய விதம் சிறிது சந்தேகத்தையும் எழுப்பியது.

“இல்லை. என்ன வேணும்” என்று கேட்டேன்.

“இல்லீங்க. ஐயா பிரசா உரிமை விசயமா கடுதாசி எழுதுறதுக்கு வரச் சொன்னாங்க” என்றான்.

நான் திகைத்து விட்டேன். ஆளைப் பார்த்தால் அசல் சிங்களவன் போல் தோன்றும் இவனக்கு பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையா என்று தோன்றியது. “என்னப்பா நீ இந்தியா வாசியா” என்றேன்.

“ஆமாங்க நான் பொறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் கன்னொருவாவில் தாங்க. எனக்கு இந்தியாவே தெரியா துங்க. இந்தப் பிரசா உரிமை இல்லாமே ஒருவேலையும் கடைக்கலீங்க. இப்ப ஒரு டிரைவர் வேலை இருக்குதுங்க. அதுக்கு போனபோது பிரசா உரிமை கேட்டாங்க. ஐயா கிட்ட சொன்னேன். பொறந்த சர்டிபிக்கேட் எடுத்துக் கிட்டு வரச் சொன்னாங்க. கொண்டாந்திருக்கேன்” என்று அவனது பிறப்புப் பதிவுப் பத்திரத்தை என்னிடம் நீட்டினான். அதை வாங்கும் போது அவன் கைகளைக் கவனித்தேன். இடது கையின் உட்புறத்தில் சிங்கள எழுத்துக்கள் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தன.

“அதென்னப்பா கையில்” என்றேன்.

“ஒன்னுமில்லீங்க எம் பேருங்க” என்று வெட்கத் தோடு மழுப்பினான்.

“இவ்வளவு நீளமான பேரா” என்றேன்.

“சும்மா குத்திக்கிட்டேனுங்க. எம்பேரு ராஜாங்க.”

“அதுல என்ன எழுதியிருக்கு.”

“நான் செத்தாலும் ராஜா இருந்தாலும் ராஜான்னு எழுதியிருக்குங்க...”

“ஓஹோ.. அப்படியா.. நீ சிங்களம் படிச்சிருக்கியா”

“ஆமாங்க. அஞ்சாவது படிச்சிருக்கேன். இந்த ஸ்கூல்ல தமிழ் இல்லீங்க. அதுனால தமிழ் படிக்க முடியலீங்க.”

என்னை அறியாமல் அவன் மீது எனக்கு ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டது. உள்ளே அழைத்து உட்காரச் சொல்லி அவனைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டேன். அவனும் தெரிந்தவற்றைச் சொன்னான்.

ராஜாவின் பாட்டனான செலம்பரம்தான் அவர் உடைய பதினெட்டாவது வயதில் இலங்கைக்கு வந்தார். அப்பொழுது இந்தப் பண்ணை ஒரு துரைக்குச் சொந்தமான கோப்பித் தோட்டமாக இருந்ததாம். அநேக இந்தியத் தமிழ்த் தொழிலாளிகள் அங்கு வேலை செய்தார்களாம். இந்த கோப்பித் தோட்டத்தை அரசாங்கம் வாங்கி இந்தப் பண்ணையைத் தொடங்கினார்களாம்.

ராஜாவின் தந்தையாகிய கந்தசாமியும் இந்த பண்ணையிலேயே வேலை செய்து தனது 52 ஆவது வயதில் மகனையும் மனைவியையும் விட்டு இறந்து போனாராம். ராஜாவின் மாமன் பூந்தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறான். ராஜாவின் தாயார் யூனிவெர்சிட்டியில் வேலை செய்கிறாளாம். ஆனால் ராஜாவுக்குத்தான் வேலை கிடைக்காமல் போய் விட்டது பிரசா உரிமை இல்லாத காரணத்தினால். ராஜாவுக்கு அப்பொழுது வயது 27. வேலையில்லாமல் பல வருடங்களை வீணாக்கிவிட்டான். இனி எவ்வாறாவது உழைக்க வேண்டும். தன் தாயாரை மேலும் வேலை செய்ய விடுவதில் அவனுக்கு விருப்பமே இல்லை.

அவன் தகப்பன் கந்தசாமியின் பிறப்புப் பத்திரம் மட்டும் கண்டி கச்சேரியில் துருவித் துருவி பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ கந்தசாமிகள் பதிவுப் புத்தகத்தில் இருந்தார்கள். ஆனால் ஒரு செலம்பரம் மகன் கந்தசாமி இல்லையாம். ராஜாவின் பிறப்புப் பத்திரம் இருந்தது. அதிலே அழகான ஆங்கில எழுத்துக்களில் இந்தியத் தமிழன் என்று எழுதி இருந்தது.

இவ்விரண்டு சொற்களால் ஏறக்குறைய 90 வருடங்கள் இலங்கையிலேயே உழைத்து, இலங்கையின்

பெருமைச் சின்னங்கள் உருவாவதற்குத் தங்கள் உழைப்பை நல்கிய ஒரு குடும்பத்திலே பிறந்த இளைஞனாயினும் சிங்களம் கற்று, சிங்களப் பழக்க வழக்கங்களை நன்குணர்ந்தும் எல்லா விதத்திலும் ஒரு இலங்கை மகனாக விளங்கிய போதிலும் ராஜாவுக்குப் பிரஜா உரிமை இல்லை. அதனால் வேலையில்லை. அதனால் வாழ வழியில்லை.

இளமையின் ஏமாற்றம் எல்லாம் முகத்தில் பிரதிபலிக்க, என் முன் உட்கார்ந்திருந்த அவனை உற்று நோக்கினேன். அவனது உருண்டு திரண்டிருந்த கரங்களில் கல்லையும் கற்பகத் தருவாக்கும் உழைப்புத் தேங்கி இருப்பதைக் கண்டேன்.

“இந்தியாவில் உங்கள் ஊரெது?” என்று கேட்டேன்.

“எனக்குத் தெரியாதுங்க..ஏதோ எங்கப்பா எருக்கம் பட்டின்னு சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கேன்.”

“அங்கே உங்களுக்கு ஏதேனும் சொத்துண்டா..?”

“அதொன்னும் தெரியாதுங்க. ஆத்தாளைக் கேட்டுச் சொல்றேனுங்க..”

“சரி நீ உன் பிறந்த சர்டிபிக்கேட்டை குடுத்துட்டுப் போ.. சாயங்காலம் வா.. அய்யா கிட்டயும் சொல்லி இதை எழுதி வைக்கிறோம்” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தேன்.

ராஜாவைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே என் எழுத்து தடைப்பட்டது. அவனுக்கு எந்த வழியில் பிரஜா உரிமை பெற்றுக் கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் நுழைவுகளை எல்லாம் ஆராய்ந்தேன். நண்பர் சோமு வந்தபின் இருவரும் கலந்து ஆலோசித்தோம். சோமு ஒரு வழி கூறினார்.

ராஜாவின் தகப்பனின் பேர்த் சர்டிபிகேட் இல்லாத தினால் கந்தசாமி கன்னொருவாவிலேயே பிறந்ததாக, அவனை நன்கு தெரிந்த இரண்டு பேர் சாட்சியுடன் ஒரு சத்தியக் கடுதாசி கொடுத்தால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப் படலாம் என்று தெரிவித்தார்.

அன்று சாயங்காலம் ராஜா வந்தவுடன் இதைப் பற்றி விசாரித்து இரண்டு கிழவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தோம். அவர்களை புறக்டர் சமரசிங்க ஜே.பி. யிடம் கூட்டிச் சென்று சத்தியக் கடுதாசியில் ஒப்பமிடச் சொல்லி பதிவுத் தபாலில் ராஜாவின் பிரஜா உரிமை மனுவை அனுப்பி வைத்தேன். இதைச் செய்ததிலே எனக்குப் பெரியதோர் மனச்சாந்தி.

இதற்குப் பிறகு ராஜா இருந்திருந்து என்னிடம் வருவான். நான் அவனைக் கட்டாயப் படுத்தி இரண்டு டொரு ரூபாய்களை அவனிடம் திணித்து விடுவேன். அவனிடமிருந்து சில செய்திகளையும் சேகரித்துக் கொண்டேன்.

அவன் தாயார் அவனுக்குச் சொன்னாராம் எருக்கம் பட்டியிலே அவனுடைய பாட்டனுக்குச் சொந்தமான ஒரு குடிசை வீடும் அதற்கருகே ஒரு காணி மேட்டாங்காடும் இருந்ததாம். ராஜாவின் தகப்பனாரும் தாயும் கல்யாணம் செய்த புதிதில் ஊருக்குப் போவதற்காக கடிதம் எழுதி விசாரித்ததில் வீடு இடிந்து பாழாய்க் கிடக்கிறதென்றும் காணி தரிசாகி விட்டதென்றும் மாரியாத்தா கிழவி-ராஜாவின் பாட்டி - செலம்பரத்தின் தங்கை எழுதி இருந்தாளாம். அவர்களும் ஊருக்குப் போகவில்லை. அதற்குப் பிறகு வேறெந்தத் தகவலுமில்லை. கடைசியாக வந்த கடிதம் மாரியாத்தாவின் மரணத்தை அறிவித்தது.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சின் நிரந்தரக் காரியதரிசியிடமிருந்து வந்த கடிதத்தை ராஜா கொண்டு வந்தான். அதில் அவன் மனுவை பற்றி விசாரணை கண்டி கச்சேரியில் மறுவாரம் நடைபெறும் என்றும் சாட்சிகளோடு வரவேண்டும் என்றும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. குறிக்கப்பட்ட தினத்தன்று நானும். ராஜாவும் ராஜாவின் தாயாரும் சாட்சிக்காரர்களான இரண்டு கிழவர்களுடன் கண்டிக் கச்சேரிக்குச் சென்றோம்.

விசாரணை செய்த அதிகாரி பல கேள்விகளைக் கேட்டார். கந்தசாமியின் தகப்பனாரை செலம்பரத்தை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா என்று கேட்டார்.

அவ்வளவு சரியாகத் தெரியாது என்றார்கள், இரண்டு பேரும்.

“கந்தசாமி கன்னொருவாவில் தான் பிறந்தார் என்பது உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியுமா?” என்றார்.

“அவனுக்கு இந்தியாவே தெரியாதுங்க... பொறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் இங்கே தாங்க” என்றார் கிழவர்களுள் ஒருவர்.

விசாரணை முடிந்தது. முடிவு பிறகு அறிவிக்கப்படும் என்று சொல்லி எங்களை அனுப்பி விட்டார்கள். இதற்குப் பிறகு நான் ராஜாவை தைரியமூட்டினேன். ‘சட்டாயம் உனக்கு பிரஜா உரிமை கிடைக்கும். சீக்கிரமே நல்ல தொழிலும் கிடைக்கும்’ என்று ஆசீர்வதித்தேன்.

நானும் நண்பர் சோமுவிடம் இருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு எனது அறைக்குத் திரும்பினேன். என்னுடைய புத்தகம் ஓரளவிற்கு முன்னேறி இருந்தது. இன்னும் சில அத்தியாயங்கள் எழுதிவிட்டால் நிறைவு பெற்றுவிடும். முழு மும்முரமாக புத்தகத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தேன்.

சோமுவிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு கடிதம் திடீர்ச் செய்தி ஒன்றைச் சுமந்து வந்தது. பல்கலைக்கழக புதுக்கட்டிடப் பகுதியில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த ராஜாவின் தாயர் மீது கல் விழுந்து பலத்த காயத்துடன் கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பதாகவும் ராஜா பெரும் துன்பப்படுவதாகவும் எழுதி இருந்தார்.

எனது உள்ளம் கசிந்தது. ராஜாவுக்காக என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நண்பர் சோமுவுக்கு பதினைந்து ரூபாவுக்கு மணி ஆடர் செய்து அதை ராஜாவுக்கு கொடுத்து ஆறுதல் கூறுமாறு கடிதம் எழுதினேன். மனப்பாரத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக சில கவிதைப் புத்தகங்களைப் படிக்கலானேன்.

ஒரு நாள் தந்தி ஒன்று வந்தது. ஆம் ராஜாவின் தாய்.. இதை எழுதுவானேன். ராஜா அனாதையானான். என் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. நான் சிந்திய கண்ணீர்

ராஜாவுக்காக மட்டுமல்ல. அவனைப் போன்ற எல்லா இந்திய இளைஞர்களுக்குமேதான். ஆறுதல் தந்தி ஒன்று அனுப்பினேன். ஆனால் என் உள்ளம் ஆறுதல் அடைய வில்லை. ராஜாவின் உள்ளம் எப்படித் துடித்ததோ.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி எழுதும் போது, இலங்கைப் பல்கலைக் கழக கட்டிடங்களைக் கண்டு வியக்கும்போது இத்தனைக்கும் பின்னுள்ள துன்ப நெளிவுகளை துயரக் கேலங்களை நாம் நினைக்கிறோமா?

இதை எல்லாம் நாம் நினைத்தால் எதைக் கண்டுதான் இன்புற முடியும். அவனுக்குப் பிரஜா உரிமையாவது கிடைக்கட்டுமே என்று ஏங்கியது என் உள்ளம்.

இந்தத் துன்ப செய்திக்குப் பிறகு நான் அதிக நாட்கள் காத்திருக்கவில்லை. ராஜாவே என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்து விட்டான். துயரத்தை எல்லாம் தாங்கி துவண்டு போய் இருந்தான். என்னைக் கண்டதும் குழந்தை போல் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். கையொடு கொண்டு வந்திருந்த கடிதத்தையும் என்னிடம் கொடுத்தான்.

பிரஜா உரிமை பற்றிய விசாரணையில் சாட்சிகளின் கூற்று சந்தேகிக்கப்படுவதால் மனு நிராகரிக்கப்பட்டது என்று உத்தியோக பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ராஜா அவனையே தேற்றிக் கொண்டு பேசினான்.

“என் தாயும் தகப்பனும் இல்லீங்க.. ஊரு தேசமில்லீங்க.. ஒழச்சுத் திங்க ஒரு பொழுப்பும் இல்லீங்க.. நானா ஒழைக்க நெனைச்சாலும் ஒரு சாண் நெலமில்லீங்க.. உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேக்குறேன் நான் இந்தியாவுக்கு போறதுக்கு எனக்கு வகை செஞ்சு குடுங்க. உங்களுக்கு கோடிப் புண்ணியம்...”

எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. இந்தியாவே தெரியாத இவன் அங்கு சென்று என்ன செய்வான். எப்படி இந்தியா போவான்.

இலங்கை அரசாங்கம் பாஸ்போர்ட் தராது. அவன் இலங்கைப் பிரஜை அல்ல. இந்திய அரசாங்கத் தூதுவ ராலயத்திலும் பாஸ்போர்ட் தரமாட்டார்கள். அவன் இந்தியனல்ல. பின் எப்படிப் போவான்?

“கொஞ்ச நாளைக்கு என்னுடன் இரு பிறகு உன் விருப்பப்படி செய்யலாம்” என்று அவனை சாந்தப் படுத்தினேன். அவன் ஒரே பிடிவாதமாக இந்தியா போக வேண்டும் என்றான்.

“அங்கே எங்கே போவே?” என்றேன்.

“எருக்கம்பட்டிக்குப் போய் என் பாட்டன் நெலத்துல ஒழைச்சுப் பொழைப்பேன்” என்றான் திடமாக.

“இத்தனை வருசத்துக்குப் பிறகு உன் பாட்டன் நெலத்தை யார் கண்டது” என்று கேட்டேன்.

“நான் கண்டு பிடிப்பேனுங்க” என்று ஒரேயடியாய்க் கூறினான். அதற்குப் பிறகு நானும் தயங்கவில்லை. இந்திய அரசாங்க விசா ஆபிசரிடம் கூட்டிச் சென்று அவன் நிலைமையை எடுத்துக்கூறி ராஜா இந்தியா செல்வதற்கு வழி செய்யுமாறு வேண்டினேன். முதலில் மறுத்தார் அவர். நான் மிகவும் மன்றாடியதன் பேரில் அவன் இந்தியா செல்வதற்கு ஒரு ‘அடையாளச்சீட்டு’ (Identify Certificate) கொடுக்க இணங்கினார். இதை அறிந்த ராஜா மிகவும் மகிழ்ந்தான். தாய் நாட்டிற்குச் செல்வதிலே அவனுக்கு ஒரே உற்சாகம். அவன் என்றுமே காணாத நாடு. அவனது பாட்டன் பிழைக்கும் வழி தேடி இலங்கை வந்தான். அவன் பேரன் இன்று இந்தியா செல்கின்றான் பிழைக்கும் வழி தேடி.

ஏதோ ஓர் குருட்டு நம்பிக்கை ராஜாவுக்கு. அங்கு போனால் பிழைத்து விடலாம். சொந்த நிலமாவது இருக்கிறதல்லவா!

நண்பர் சோமு ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தார். தெரிந்தவர்கள் நண்பர்கள் ஓரிரண்டு உறவினர்கள் எல்லாரும் தங்களாலியன்ற அளவு பணம் கொடுத்தார்கள். நான் எருக்கம்பட்டி கிராமத்தைப் பற்றிய விபரங்களைத் திரட்டினேன். திருச்சியிலே உள்ள எனது நண்பர் பாபு எழுதியிருந்தார். திருச்சியிலிருந்து திருமழபாடி செல்லும் வழியில் உள்ள ஓர் சிறிய கிராமம் எருக்கம்பட்டி.

திருச்சிக்கு டிக்கட் வாங்கிக் கொடுத்தேன். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக நண்பர் பாபுவின் விலாசத்தையும்

கொடுத்தேன். ராஜாவுக்கு வேண்டிய உதவிகளை அவர் செய்வார். ஸ்டேசனுக்குச் சென்று வழியனுப்பினேன். அவனுக்கு வேண்டிய பிரயாணக் குறிப்புகள் சிலவற்றையும் சொன்னேன்.

புகையிரதம் விசில் ஊதியது. ராஜா பிறந்து வளர்ந்த நாட்டை விட்டு புதியதோர் நாட்டிற்கு வாழ்வு தேடிச் செல்கிறான். இலங்கைக்கும் எனக்கும் அவன் அளித்த பிரியாவிடைச் செய்தி கண்ணீர்.. கண்ணீர். கும்பிட்டுக் கொண்டே கண்ணீர் விட்டான்.

புகையிரதம் அவனை இழுத்துச் சென்றது.

நான் பாபுவின் கடிதத்தை எதிர்பார்த்து துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். ராஜாவின் தாய்நாடு தந்தது என்ன? பாபு எல்லாம் விளக்கி எழுதியிருந்தான்.

ராஜாவைச் சந்தித்து அன்றிரவு அங்கேயே தங்கச் செய்து மறுநாள் காலை அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு எருக்கம்பட்டிக்குச் சென்றாராம். 'அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் யாருக்குமே செலம்பரத்தைப் பற்றித் தெரியவில்லையாம். வயது முதிர்ந்தவர்கள் சிலரைக் கேட்டும் பலனில்லாமல் போய்விட்டது. கிராம முன்சீப் அவர்களை விசாரித்தபோது அவர் சொன்னாராம் செலம்பரத்தான் மேடு என்று ஒரு தரிசு நிலம் ஊருக்கு மேற்கே இருந்ததாம். பல வருடங்களாக அது பயன் படுத்தப்படவில்லை. அந்த நிலத்துக்கு யாரும் உரிமை கொண்டாடவில்லையாதலால் அதை ஊர்ப்பொது நிலமாக்கிவிட்டோம் என்றாராம்.

ராஜா துடித்தானாம். அந்த நிலத்தைப் பெற முடியாதா? அதில் பயிரிட முடியாதா? என்றெல்லாம் பதைப்புடன் கேட்டானாம். முன்சீப் சொன்னாராம் அதை இனி அவன் பயன்படுத்த முடியாது என்று. கிராமம் முன்பை விட இப்போது பெரிதாகி விட்டதாம். அதோடு புதிய கால்வாய்த் திட்டம் ஒன்று ஏற்பட்டு கால்வாய் வெட்டப்படுகிறது. இந்தக் கால்வாய் பழைய மயானத் தூடாக வெட்டப்படுவதால் செலம்பரத்தான் மேட்டை ஊரார் பொது மயானமாக்கி விட்டார்கள் என்று சொன்னாராம். ராஜா அலறிவிட்டானாம். எந்த

நிலத்தை நம்பி வந்தானோ அந்த நிலம் சுடுகாடு. மனமொடிந்து அங்கேயே வீழ்ந்து விட்டானாம். வாழ்வைத் தேடி வந்த இடத்திலே அவனது முன்னோன் சொத்து சடலங்களின் புதைவிடமாக விளங்கியது. இதைப் படிக்கும்போது எனக்கே மூச்சடைக்கும் போல் இருந்தது.

ராஜா மயானத்தை நோக்கி ஓடினானாம். அங்கே வீழ்ந்து புரண்டானாம். என் தாய் நாட்டு மண் என்று மண்ணை எடுத்து முகத்தில் பூசிக் கொண்டானாம். இந்த நிலம் எனக்கு வாழ்வளிக்க முடியவில்லை என்றால் என் உயிரற்ற உடலையாவது ஏற்றுக்கொள்ளட்டும் என்று அங்கேயே படுத்துக்கொண்டு வர மறுத்து விட்டானாம். நண்பர் பாபு மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவனை அங்கிருந்து அழைத்துச் சென்றாராம்.

தற்சமயம் அவன் அழுது கொண்டும் அரட்டிக் கொண்டும் திருச்சி ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கின்றானாம். உடல் நிலை மிகவும் கேவலமாக இருக்கிறதென்று பாபு எழுதி இருந்தார். நான் இறந்தால் பாட்டன் நிலத்திலேயே அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று ராஜா சொன்னானாம். தாய் நாட்டு மண்ணிலே கடைசியாகத் தலை சாய்க்க வேண்டுமென்றுதான் கடல் கடந்த இந்தியர்கள் பலர் நினைக்கின்றனர். இளைஞன் ராஜாவும் இந்நிலையைத் தான் அடைந்தான்.

பாபுவின் கடிதத்தைப் படித்த என் உள்ளம் மரத்து விட்டது. எல்லா உணர்ச்சிகளையும் இழந்து விட்டது. அவன் கைகள் மட்டும் என் கண்களில் தோன்றின. அவை உழைப்பின் தேக்கம். இடது கையின் உட்புறத்தில் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்த சொற்களை நினைத்துக் கொண்டேன்.

1963

செந்தூரன்

மலையகத்தின் விழிப்புணர்வுக்கு பெரும் பங்காற்றிய இன்னும் ஒருவர் செந்தூரன். ஹைலன்ட்ஸில் ஆசிரியராகவும் பண்டாரவளை சென்மேரிஸ், மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயம் ஆகியவற்றின் ஆசிரியராகவும் இருந்த நாட்கள் வரலாறு படைத்தவை. 1959ல் கல்கி போன்ற இலட்சத்தில் விற்பனையாகும் பத்திரிகையில் 'உரிமை எங்கே' என்னும் தனது பரிசு பெற்ற சிறுகதை மூலம் குரல் எழுப்பியவர். 56க்குப் பிந்திய இலங்கை இலக்கிய விழிப்புணர்வில் மலையகத்தின் முதற் குரலாக ஒலித்ததே இச்சிறுகதையின் சிறப்பு. மலையகப் பாரம்பரியக் கலைகளில் அக்கறையும் ஈடுபாடும் கொண்டவர். கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகத்துறை டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றவர். 83 இனக்கலவரத்தின் பின் தமிழகம் சென்றுள்ளார்.

நடுக்கடலில்

செந்தூரன்

தலைமன்னார் துறைமுகத்தில் கப்பல்(படகு) கம்பீரமாக நின்றது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அது தனுஷ் கோடியை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிடும்.

கடலின் ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாத இரைச்சலுடன் அங்கு காணப்பட்ட மக்கள் கூட்டமும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு இரைந்தது. ஆனால் சிறு வேற்றுமை! இவ்வலகில் தோன்றிய காலந்தொட்டு இடையறாது ஒரே வகையான இரைச்சலை சிந்திக்காமலே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது கடல். ஆனால், மனிதக்கூட்டம்...? தெரிந்து கொண்டே அநாவசியமாக இரைகிறதே.

அங்கு நின்ற கூட்டத்திலுந்தான் எத்தனை ரகமான இரைச்சல்கள்?

“நான் மூணு வருஷமா நடையா நடந்து பாஸ்போர்ட் வாங்கினேன்..” ஒருவரின் வீர மொழி இது.

“அதை ஏன் கேக்குறீங்க? நான் எக்ஸ்சேஞ்சுபர்மிட் எடுக்கிறதுக்குள் சிவனறிஞ்சுப் போச்சு...” மற்றவரின் பகீரதப் பிரயத்தனம் வெளிப்பட்டது.

“எங்கம்மா சொகமில்லாம இருக்கிறப்ப அப்ளை பண்ணி அவங்க தெவசத்துக்குத்தாங்க என்னால போக முடிஞ்சிருக்கு” வெறுப்போடு தனது உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டினார் மூன்றாமவர்.

இந்தியாவிற்குச் செல்லத் தாங்கள் பட்ட துன்பங்களையும் செய்த வீரச் செயல்களையும் ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொள்வதில் பலருக்கு ஒருவரை மகிழ்ச்சி. கப்பலுக்கு உள்ளும் வெளியிலும் காணப்பட்ட சிறுசிறு குழுக்கள் இப்படிப் பலவற்றையும் பேசிக்கொண்டன. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் எவ்வளவோ இன்னல்களுக்கிடையில் தாய்நாடு சென்று தமது உற்றார் உறவினர்களைக் காணப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் தம்மையும் மறந்து சிலர் இரைந்தனர். கால மெல்லாம் இந்தச் சின்னஞ்சிறு தீவிலே சுற்றியலைந்து பார்ப்பதற்கு வேறு இடமில்லாமல் இந்தியாவிற்குச் செல்லும் உல்லாசப் பிரயாணிகளின் உவகையின் இரைச்சல் ஒரு பக்கம். ‘ஈழத்தில் மிதித்தாலும் மிதிக்கா விட்டாலும் நாம் போய் பட்டம் பெற்று வருவோம்’ என்ற துணிவில் செல்லும் மாணவர்களின் கவலையற்ற இரைச்சல் வேறொரு பக்கம். ஈழத்தையே மறந்து செல்வோரின் இரைச்சல் ஒரு மூலையில். இத்தனை விதமான இரைச்சல்களும் கடலின் ஒரே இரைச்சலோடு போட்டியிட்டன.

நேரமாகிவிட்டது. கப்பல் தனது சங்கநாதத்தை ஒலித்துவிட்டு மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டது. எதிர்த்து வரும் சிறு அலைகளை அநாயாசமாகக் கிழித்துச் செல்லும் கப்பலில் பலர் எதையெதையோ செய்து கொண்டும், பேசிக்கொண்டும் மகிழ்வோடு இருந்தனர்.

சங்க இலாகாவின் கண்களுக்குத் தப்பித் தவறியவர் களுடைய முகம் மாத்திரம் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. கிரிக்கட் போட்டியில் 'சென்சரி' அடித்து அவுட் ஆகாமல் வந்த வீரரைப்போல் தனது இரண்டு வயது பிள்ளையின் கையில் கட்டப்பட்ட "பேவர் லீயூபர்" வாட்சை கழற்றி மகிழ்வோடு வைத்தார் ஒரு பிரபு. இன்னும் எத்தனை விதமான ஏமாற்று வேலைகளோ? தமது பொருட்கள் எந்த மூலையில் எப்படிக்கிடத்தாலும் கிடக்கட்டும் என்று விட்டு விட்டு மாணவிகளின் சிறு பைகளையும் ஓடியோடி ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தில் வைத்து "தேங்ஸ்" என்ற ஒரு சொல்லுக்காகக் காத்து நின்றது மாணவர் கூட்டம். சில திடீர் ஜோடிகள் மேலும் கீழும் வேலையற்று அலைந்து திரிந்து, காண்டினுக்குள் புகுந்தன. இப்படிப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் கப்பலுக்குள் நடைபெற்றன.

இவ்வளவு ஆரவாரங்களுக்கிடையே கப்பலின் தென் கோடியில் கவலையற்று எதையோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார் டிக்கோயா சண்முகம்பிள்ளை. சிறிது சிறிதாக மறைந்து செல்லும் இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையைத்தான் அவர் அப்படிப் பார்க்கிறார். கடலின் அடித்தளத்தில் தோன்றும் குமுறல்கள் பெரும் பெரும் அலைகளாக - சீறிப் பாய்கின்றன. அந்த அலைகளோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டு சண்முகம் பிள்ளையின் உள்ளக் குமுறல்கள் கண்ணீராகப் பாய்ந்தன. கடல் அலை களோடு அந்தத் துளிகளால் போட்டியிடவே முடிய வில்லை. எண்ணற்ற அத்துளிகளில் இதுவும் ஒன்றாகியது. இப்படி இலட்சம் துளிகள் கேட்பாரற்று மறை கின்றனவோ...?

சண்முகம் பிள்ளையின் கண்களிலிருந்து இலங்கைக் கரை முற்றாக மறைந்துவிட்டது. ஆனால் அவரை ஆட்டிப் படைக்கும், அந்த நிகழ்ச்சி மறையவேயில்லை. தன் அன்பு மனைவியைக் காணும் வரை அது இனி மறையப் போவதுமில்லை. சென்ற வாரம் எத்தனை மனக் கோட்டைகளோடு அவர் வாழ்ந்தார். இன்று யாருமற்ற அநாதையாக - அந்தக் கப்பலில் செல்ல நேரிட்டதே! டிக்கோயா டவுனில் அவர் பேச்சுக்கு எவ்வளவோ மதிப் பிருந்தது. இருக்காதா என்ன? பெரிய முதலாளியாய்

இருந்தவராயிற்றே. அவர் பேச்சை மறுத்துப் பேச அங்குள்ள சில்லறை முதலாளிமார்களுக்குத் துணிவே யில்லை. சீரோடு வாழ்ந்த அவர் தான் என்றோ அணிந்த ஆடையோடு மாத்திரம் கப்பலில் நின்று குமுறுகிறார்.

சேச்சே.. இதுவும் ஒரு வாழ்வா..அவர் உதவியால் அந்த அதிகாரி, எத்தனை நாள் தனது பெரிய குடும்பத்தின் செலவுகளைச் சமாளித்திருப்பார். நன்றி செய்த அவரையா அப்படி இழுத்துச் சென்றார்? ஐயோ! கொலைகாரனைக் கூடப் பயத்தினால் மரியாதையாக அழைத்துச் செல்வார் களே. அதைவிட கேவலமாகவா நடந்துவிட்டார் சண்முகம் பிள்ளை? சிறைக் கைதியைவிட மட்டமாக அல்லவா தெருவிலே கொண்டு செல்லப்பட்டார். நிறைமாதக் கற்பிணியாகிய மாரியம்மா கதறி அழ அழ அந்த அதிகாரி தனது கடமையைச் செய்த காட்சியைக் கண்டு கண்ணீர் விடாத மக்கள் அங்கு யாருமே இல்லை. அவருள்ளம் எல்லையின்றிக் குமுறிக்கொண்டே இருந்தது. அந்தப் பகுதியில் அவர் உழைப்பால் தேடிய பணம் சேராத ஆஸ்பத்திரிகள் உண்டா? கல்விக் கூடங்கள்தான் உண்டா? எத்தனை நூல் நிலையங்களுக்கும் பொதுக் காரியங் களுக்கும், அவருடைய பெருந்தொகையான பணம் பயன் பட்டது. இந்தியாவுக்கே போய்விட வேண்டும். உழைத்த பணத்தையெல்லாம் எப்படியாவது அங்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று எண்ணும் சிலரைப்போல் அவர் ஒரு நாளாவது நினைத்ததில்லையே. இந்தியாவுக்காக அவர் ஏதாவது பணம் கொடுத்து இருந்தால் அது இந்தியப் பாதுகாப்பு உதவி நிதிக்காக அண்மையில் கொடுத்த ஆயிரம் ரூபாய்தானேயன்றி வேறு இருக்கவே முடியாது? அவருக்கா இந்தக்கதி. அவரைப்பற்றிச் சிந்திப்பார் யாருமே இல்லையா? தான் உழைத்ததையெல்லாம் மறந்து ஏமாண்டுகளுக்கு முன்னர் கைப்பிடித்த தன் அன்பு மனைவியையும் இழந்து தன்னந்தனியாகத் திரும்பத்தானா இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் இலங்கைக்கு வந்தார்? முடிவில்லாமல் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது அவர் மனம்.

இராமேஸ்வரக் கோபுரம் தெரிந்தது. யாத்திரீகர்கள் பலர் ராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டனர். சண்முகம்

பிள்ளையின் உள்ளத்திலே ஒரு தெம்பு பிறந்தது. பழைய கவலை அவரைவிட்டு மறைந்தது. இனிச் செய்யக்கூடியது ஒன்றேயொன்றுதான். அதையே அவர் விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டார். 'அப்படியாவது தனது அன்பு மனைவியைப் போய்ப் பார்த்துவிட வேண்டும், அந்த இன்பத்திலேயே அவள் தனது முதற் பிள்ளையை ஈன்றெடுக்க வேண்டும்!' என்ற அவரது உள்ளம் உறுதி பெற்றது. தனுஷ் கோடியில் அடியெடுத்து வைக்கும் பொழுது அவர் புதிய உருக்கொண்டார். மகிழ்வோடு இந்தியக்கரையில் நின்று தன்னை மனிதனாக்கிய ஈழத்தின் திசையையே நோக்கினார்.

டிக்கோயா நகரே அன்று இருளடைந்து கிடந்தது. அந்நகரின் சிறப்புக்காகப் பாடுபட்ட ஒருவரைப் பகிரங்கமாக விலங்கிட்டு அழைத்துச் சென்றால் எப்படித்தான் ஒளி பெற்றுத் திகழ முடியும்? எல்லாவற்றையும் விட பரிதாபமாக இருந்தது மாரியம்மாவின் இடைவிடாத சுதறல் "ஐயோ! அத்தான் என்னை விட்டுட்டுப் போறீங்களே...! போறீங்களே!... என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போங்களேன்!" என்று தனது பருத்து நிறைந்த வயிற்றைத் தூக்கமுடியாமல் அவள் தரையில் கிடந்து தலைவிரிக் கோலமாக அழுத அழுகை டிக்கோயா மக்கள் மனதில் என்றென்றும் அழியாச் சித்திரமாக நிலைத்து விட்டது. எத்தனையோ பேர் எப்படி எப்படியெல்லாமோ முயற்சி செய்து பார்த்தும் அவளது அழுகையைச் சிறிதும் நிறுத்த முடியவில்லை.

தன்னை ஈன்ற தாய் மரணப்படுக்கையில் கிடப்பதைப் பார்க்க டி. ஆர். பி. யில் தற்காலிக வாசப் பர்மிட்டில் போய் வந்த ஒரேயொரு குற்றத்தைத்தான் சண்முகம்பிள்ளை செய்துவிட்டார். வேறு வழியில்லாமல் என்றோ செய்து விட்ட - அந்தத் தவறு இப்படி பொறுத்திருந்து பழிவாங்கு மென்று அவர் நினைக்கவேயில்லை. பதிவுப் பிரஜையை மணந்துங் கூட அவர் நிலை மாறவில்லை. டி. ஆர். பி காலா வதியாகி ஐந்து ஆண்டுகளாக அரசினரை 'ஏமாற்றிய'

குற்றத்திற்காக அவர் உடுத்த உடையோடு மாத்திரம் உடனடியாக கப்பலேற்றப்பட்டார். அவசரமும் பணத்தால் எதையும் சாதித்து விடலாம் என்ற துணிவுந்தானே இன்று அவரை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது.

“அப்பா.. இப்பத்தான் வாரீங்களா? அவர் எங்கப்பா?” கொழும்பிலிருந்து திரும்பிய தனது தந்தையிடம் ஆவலோடு கேட்டாள் மாரி.

“ஏன் அப்பா சும்மா இருக்கிறீங்க. அவர என்னப்பா? செஞ்சிட்டாங்க?” பொறுக்கமுடியாமல் பொருமினாள் அவள். இனிமேலும் மௌனம் சாதிக்க அவர் விரும்பவில்லை. உண்மையைக் கூறினால் மகள் என்ன செய்வாள் எனவும் அவருக்குத் தெரியும். இருந்தும் கூறிவிட்டார். “மாப்பிள்ளையை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிச்சிட்டாங்க அம்மா” கூறியவர் தன்னையும் அறியாமல் அழுதுவிட்டார்.

“என்னைய இங்கேயே விட்டுட்டுப் போயிட்டாரா அப்பா? இனிமே வரமாட்டாங்களே. நான் என்ன பண்ணுவேன்?” என்றவள் மேலும் அழத் தொடங்கி விட்டாள். சாப்பிடவும் மறுத்து தங்களையும் உடனே இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிடுமாறு அடம்பிடித்தாள்.

“நான் அப்பவே தலையால அடிச்சுக்கிட்டேன். இந்தியாக்காரங்களுக்கு என் பிள்ளையைக் கொடுக்க வேண்டாமுன்னு. அப்பனும் பிள்ளையும் கேட்டீங்களா? இப்பப்பட்டு மாயுங்க”... என்று ஆற்றாமையால் அழுது கொண்டே கூறினாள் மாரியம்மாவின் தாய்.

“இப்ப வேண்டாம்மா... பச்சை உடம்பு. குழந்தை பிறந்ததும் போகலாம்” என்று பலவாறு புத்தி கூறினார்.

அவளுக்கு வேண்டியவர்களிடம் கூறியும் அறிந்ததைக் கூறிப் பார்த்து விட்டார். மாரியம்மா விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. அத்தான் அருகிலேயே தான் பிரசவிக்க வேண்டுமென்று துடித்தாள்.

செய்வதறியாத பொரவியாப்பிள்ளை இந்தியாவிற்கு செல்வதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டார். உடனடியாக செல்லவேண்டிய நிலையேற்பட்டதால் அதிக பணமும் செலவழிந்தது. ஆனால் அதனை அவர் பொருட்

படுத்தவில்லை. ஒரு வழியாக அவசரப் பாஸ்போர்ட் பெற்றுவிட்டார்.

சண்முகம் பிள்ளையைச் சுமந்து சென்ற அதே கப்பல் வழக்கம்போல் தன் கடமையைச் செய்ய தலைமன்னார் கரையில் காத்து நின்றது. மாரியம்மாவும், பொரவியாப் பிள்ளையும் பிரயாணிகளோடு கலந்து கொண்டனர்.

மூன்று நாட்களாகப் பெய்த மழை இன்னும் ஓயவில்லை. ஒரே மப்பும் மந்தாரமும் சூழ்ந்து இருந்தது. பருவக் காற்றின் சத்தம் ஒருபுறம் பயங்கர ஒலியைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்தது. பெரிதாகக் கிளம்பிய கடல் அலைகளின் துளிகள் கப்பலின் மேல் தட்டில் கூடச் சிதறின. வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கப்பலும் சிறிது ஆடியாயே சென்றது. அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லா விட்டாலும் மாரியம்மாவின் உள்ளம் மாத்திரம் ஏனோ துடிதுடித்தது. புறப்படுவதற்கு முன்பிருந்த தைரியம் இப்பொழுது அச்சமாக மாறியது. அருமை அத்தானைக் காணவேண்டும் அவர் அருகிலேயே பல ஆண்டுகளாகத் தவமிருந்து தோன்றியுள்ள முதல் பிரசவத்தை முடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால் தானே அவள் அவசரப் பட்டுப் புறப்பட்டாள். அதற்கிடையில் ஏதேனும் நடந்து விட்டால்? நினைக்கவே பயமாக இருந்தது.

மண முடித்த நாள் முதலாய் தன் மீது உயிரையே வைத்திருந்த அத்தானுக்கு அவளால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும். மற்ற வியாபாரிகளைப் போலவா அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்? மணமுடிப்பது ஏதோ சமையற் காரன் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காகவும்; சம்பள நாட்களில் கடைக்குக் காவலாக இருக்கவும், சில்லறை வியாபாரங்களைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காகவும் தானே, மற்ற வியாபாரிகளில் பலர் மணமுடித்தனர். இத்தகைய கீழான நோக்கோடு சண்முகம்பிள்ளை முணமுடிக்கவுமில்லை. மனைவியை வைத்திருக்கவுமில்லை. வாடகை வீட்டில் தனிக் குடித்தனம் நடத்தியதோடு ஓய்வு நாட்களில் அவளைப் பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்வார்.

தனக்கு இருக்கும் ஆசைகள்தானே பெண்களுக்கும் இருக்கும் என்ற பேருண்மையை அறிந்தவர் அவர். மாரியம்மா விரும்பிக் கேட்டதை அவர் மனமறிய ஒரு நாளாவது இல்லை என்று கூறியதில்லை. சுருங்கச் சொன்னால் கவலை என்றால் என்ன? என்பதை அறியாமலே மாரியம்மா அவர் அரவணைப்பில் வாழ்ந்தாள். அந்த அன்பு வாழ்விலே சிந்திய எண்ணங்கள் தான் எவ்வளவு? கற்பனைக் கோட்டைகள் தான் எத்தனை? இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் கூட ‘ஹக்கலைப்’ பூந்தோட்டத்தில் தனிமையில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டதை மாரியம்மாவால் மறக்கத்தான் முடியுமா?

“அத்தான் ஒங்களுக்கு மகன்மேல் பிரியமா? மகமேல பிரியமா?” புற்றரையில் அமர்ந்திருக்கும் போது செல்ல மாகக் கேட்டாள் மாரி. சண்முகம் எதைக் கூறுவார்? “யாராயிருந்தாலும் பிரியந்தான்” என்று சிரித்துக் கொண்டே பதிலிறுத்தார்.

“அதுக்கு இல்லை அத்தான். நமக்கு மகன் பிறந்தா அவனைப் பெரிய டாக்டராக்கணுமுன்னு எனக்கு ஆசையாயிருக்கு”

“எனக்கும் அப்படித்தா மாரி, நாம ஒருத்தருக்கும் அநியாயம் செய்யல்ல. உன் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கட்டும்” என்ற அவரது மொழிகள் இப்பொழுதும் அவளது காதுகளில் ஒலிப்பதுபோல இருக்கிறது. கப்பலின் ஆட்டம் அவளது வயிற்றிலே ஒருவித கிளு கிளுப்பை ஏற்படுத்தியது. அவள் முகம் மலர்ந்தது. இருந்தாலும் எப்பொழுது இந்தியாவை அடைவோம்? என்ற நினைவே அவளை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கப்பலில் ஒரே பரபரப்பு. மேல் தட்டில் காற்றுக்காக வெள்ளைப் பாய்ச் சேலைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த சேவகர்கள் பலர் கீழ் தட்டை நோக்கி ஒடோடி வந்தனர். மாரியம்மா இருந்த இடத்திற்கு அருகில் வந்த அவர்கள் பெரியதோர் வலையைக் கடலில் வீசினர்.

“நேத்து அடிச்ச காத்து மழையில் ஏதாவது பெரிய மீனு கீனு வழி தவறி வந்திருக்கும்” என்று சிலர் பேசிக் கொண்டனர். அந்த இடத்தில் கூட்டம் கூடி விட்டது.

“என்னமோ ஏதோ” என்று ஏங்கிய மாரியம் மாவுக்குப் பயம் மேலிட்டது. தொடர்ந்து வயிற்றுவலி ஒரு பக்கம். நிலைமையை உணர்ந்த பொரவியாப்பிள்ளை அங்கிருந்த சில வயது முதிர்ந்த பெண்களின் உதவியை நாடினார். பலன் கிடைத்தது. மறைவான ஓர் இடத்திற்கு மாரியம்மா அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

வலையில் சிக்கியதைக் கப்பலுக்குள் இழுத்துப் போட்டனர். உருவமற்ற அந்த அழகிய உடலைப் பார்த்துப் பலர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டனர். கப்பற் தலைவன் அந்த உடலில் தொங்கியிருந்த சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்தார். அரசாங்க முத்திரையிட்டு அழிந்த நிலையில் காணப்பட்ட அந்தக் கடிதத்தைப் பிரிக்கும்பொழுது, “அத்தான்...” என்ற அவலம் நிறைந்த ஒரு பேரிரைச்சலும் அதைத் தொடர்ந்து பிறந்த குழந்தை ஒன்றின் வீரிட்ட ஒலியும் கேட்டது. எல்லோரும் சத்தம் வந்த திக்கையே நோக்கினர்.

மருத்துவம் பார்த்த பெண்கள் வெளியில் வந்தனர். ஆவலோடு உள்ளே சென்ற பொரவியாப்பிள்ளை ‘கோ’...வென்று கதறிவிட்டார். தாயைப் பிடுங்கிய அந்தப் பாலகன் தாத்தாவின் குரலையும் பொருட்படுத்தாமல் தான் எந்த நாட்டுப் பிரஜை? என்பதையும் அறியாமல் கடலின் நடுவே விடாது அலறினான்.

மறுநாள் இலங்கை பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் ஒரே செய்திதான் கொட்டை எழுத்துக்களில் காணப் பட்டது.

“மன்னார் கரையிலே பதினொரு சடலங்கள்! வள்ளம் கவிழ்ந்ததால் நேர்ந்த விபத்து!! கள்ளக் குடியேற்றக் காரர்கள் மூவர் கைது!!! ஒருவரைக் காணவில்லையாம்! பொலிசார் புலன் விசாரணை நடத்துகின்றனர்.”

செய்தியைப் படித்து முடிந்ததும் என் மனம் எதை யெதையோ நினைத்து எங்கெல்லாமோ அலைந்தது. பெருமூச்சோடு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

என். எஸ். எம். ராமையா

1960களில் எழுத்துத் துறைக்குள் புகுந்த என். எஸ். எம். ராமையா குறைவாக எழுதி கணிசமான வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தவர். கடல் கடந்த இடங்களிலும் கௌரவம் பெற்றுள்ளார். மலையகம் என்ற பிராந்தியத்திற்கே உரிய விசேஷமான தன்மைகளைக் கெண்ட மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு, ஒரு உந்துசக்தியாகத் திகழ்ந்தவர். இவருடைய சிறுகதைகளடங்கிய தொகுதி ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’. 1980ல் திரு. மு. நித்தியானந்தனால் வெளியிடப்பட்டது. அந்த ஆண்டுக் கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினை பெற்றுக்கொண்ட இத் தொகுப்பு 1991ல் திரு. விக்किரமசிங்கவினால் இரண்டாம் பதிப்புப் பெற்றது. மலைநாட்டின் தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து உத்தியோக நிமித்தம் கொழும்பு வந்தவர் நீண்டநாள் கொழும்பு வாழ்வின் பின் 1990 செப்டம்பரில் அமரரானார்.

தீக்குளிப்பு

என். எஸ். எம். ராமையா

ரஞ்சிதம் சோர்வாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். ஏறிக் கொண்டுவரும் வெப்பத்தால் முகம் சுன்றிப்போயிருந்தது. நெற்றியில் கசிந்து, பரவியிருந்த வியர்வையில், தலைத் துண்டையும் தாண்டி இரண்டொரு மயிர்க்கற்றைகள் ‘சப்’ பென்று ஒட்டிப் போயிருந்தன. அவளுக்குப் பின்னால், இனிப்பு விழுந்த இடத்தில் மொய்த்துப் பிரியும் ஏறும்புக் கூட்டம்போல் கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்தில் கூட்டம் திழுதிழுத்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு போனதையோ போய்த் திரும்பியதையோ உணரும் சொரணையற்று ரஞ்சிதம் நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

எண்ணங்கள் முதல்நாள் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியின் அதிர்ச்சியில் மோதிக் கிறங்கிப் போயிருந்தன. இப்போதுங் கூட நினைக்கும்போது உடலே தகிக்கிறது!

ஓராண்டு காலமாக அவள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த நிகழ்ச்சி, கோட்டையின் மீது கோட்டையாக வானளாவ எழுப்பியிருந்த மனக்கோட்டையின் அடித்தளம் நேற்றைய நிகழ்ச்சியில் நொறுங்கிவிட்டது. இதற்கு முன்பு பல தடவை பல இடங்களிலிருந்து அவளைப் 'பெண்' கேட்டு வந்த எல்லோருக்கும் 'இல்லை' என்று கையை விரித்திருக்கிறான் ரஞ்சிதத்தின் தகப்பன். அப்போதெல்லாம் ரஞ்சிதம் இவ்வளவு அதிர்ச்சி அடையவில்லை. மாறாக தப்பினோம் என்றே இருந்தான். அவள் வேண்டிக் கொண்ட கடவுள்தான் அப்பன் மனதில் புகுந்து அபயம் அளித்துவிட்டதாகக்கூட நினைப்பு. நேற்று அந்தச் சாமியும் ஏமாற்றிவிட்டது.

அவளும் முத்தையாவும் 'ஒரு மாதிரி' ஒரு வருடமாகவே அவர்களுக்குள் பழக்கம். அதன் விளைவாக அவனைத் தவிர வேறுயாருக்கும் கழுத்தை நீட்டுவதில்லை என்று சங்கற்பம் செய்துகொள்ளும் அளவுக்கு அவள் உறுதியாயிருந்தாள். நேற்று முத்தையா வீட்டார்தான் 'பெண்' கேட்டு வந்து வெறுங்கையுடன் திரும்பியிருந்தார்கள். இனி என்ன என்ற கேள்வி மனதில் எழும்பி, பின்னால் அகன்ற இருள் வெளியைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மனதில் பசுமையாகிப் போயிருந்த நினைவு ஒன்று இதழ் விரித்து மணம் பரப்பியது.

நல்ல வெயில் வேளை. மணரோட்டில் பரவியிருந்த மணல் காற்றை அக்கினி மூச்சாக்கிக் கொண்டிருந்தது. தன்நிழல் கால்களுக்குள் பதுங்க ரஞ்சிதம் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு 'டிபன் கரியர்' இரண்டு தோள்களிலும் கங்காருக்குட்டி மாதிரி உறைக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் நான்கைந்து 'பிளாஸ்குகள்' கொழுந்து எடுக்கும் மலை 'லைன்'களில் இருந்து தூரம் என்றால் கங்காணிமார்களுக்கு மதிய உணவு எடுத்துவர யாராவது போகவேண்டும்.

அன்று அவள்...!

தூரத்தில் முத்தையா சவுக்குமர நிழலில் உட்கார்ந்து உலக்கை பருமனுள்ள கட்டை ஒன்றில் கத்தி தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். மாக்கல் துகளில் தீட்டப்பட்ட கத்தி வெள்ளியாகிக் கொண்டிருந்தது. அன்று அந்த மலையில் கவாத்துவேலை. சக தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் ஏறக்குறைய நிறையை முடித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம். அவனைத் தவிர வேறு குஞ்சு குரவியைக்கூட காணவில்லை. மலை பூராவும் ஒட்ட முடிவெட்டிய நரைத் தலைமாதிரி ‘ஹோ’ வென்று கிடந்தது. அதற்கு மத்தியில் அவனுடைய நிரை மட்டும் பாதி முடியாமல், வெறும் வயலில் ஒரு வரிசை நட் நாற்றுக்கள் மாதிரித் தலை தூக்கி நின்றன. ‘சரியான சோம்பேறி’ என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம்.

ஆளரவம் கேட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான் முத்தையா. அவன் யாரென்று தெரிந்ததும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் வியப்பாகவும் இருந்தது. கவாத்து வேளையில் முதல் ‘நம்பர்’ ஆள் என்று பெயரெடுத்தவன்.

நெற்றியில் முத்தாகத் துளிர்ந்து நின்ற வியர்வையை, ஆள்காட்டி விரலால் வழித்தான். விரலை வாய்க்காலாகக் கொண்டு வியர்வை ‘சொள சொள’ வென்று காட்டியது. இரண்டு மூன்று தரம் விரலைச் சுண்டிவிட்டு “இஞ்சரு! ஒண்ணைத்தானே” என்றான். ரஞ்சிதத்துக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவளுடைய தம்பி கந்தனுக்கு இவன் நண்பன் தான். அவனுடன் பேச இரண்டொருமுறை தன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்தான். என்றாலும்...

அவனைத் தாண்டி இரண்டடி வைத்தவள் நின்ற நிலையிலே பாதி திரும்பி “என்ன?” என்றாள். பூனையின் பார்வை போல அவள் கண்களில் தேங்கி நின்ற மிரட்சியைப் பார்த்து அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “தேத் தண்ணி இருந்தா கொஞ்சம் குடுத்துட்டுப் போவே” என்றான். பேச்சில் தொனித்த மென்மை அவளுக்குத் தைரியத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

“ஐய!” என்றாள் ஏளனத்தோடு. “பெரிய வேலை செஞ்சு களைச்சவுக மாதிரிதான். இன்னம் பாதி நெரை

கூட முடியல்லே” என்று சொல்லும்போதே சிரித்து விட்டாள். முத்தையா அமைதியாக “என்ன சொன்னே. பாதி நெரை...” என்று இழுத்தான். பாதி வாக்கியத்தை அவளும் தொடரவில்லை; அவளும் முடிக்கவில்லை. ரஞ்சிதம் நடக்கத் துவங்கினாள்.

“இது யாரு நெரை தெரியுமா?” என்றான் முத்தையா கொஞ்சம் ஓங்கிய குரலில். “ஓங்கதம்பி இருக்கானே, அவுக நெரைதான்” என்றான். ரஞ்சித்தின் நடை வேகம் குறைந்தது. நின்று திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். முத்தையா தலைகுனிந்து கத்தியின் கூர்மையில் கட்டை விரலை வைத்து வைத்துப் பார்த்தவாறு “பாவம்னு வெட்டிக் கொடுத்தா இப்படித்தான். நல்லதுக்கு கால மில்லே” என்றவாறு மீண்டும் கத்தியைத் தீட்டத் துவங்கினான்.

அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஓர் ஆண்பிள்ளை வாய்விட்டுத் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கேட்கிறான். இப்படி சண்டி மாடாக திமிறி விட்டு வருகிறோமே என்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். கைகளில் இருந்த ‘டிபன்கரியர்’ களை கீழே இறக்கிவைத்து விட்டு வலதுபுறத்தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பிளாஸ்கு களில் ஒன்றை அவளுடைய நீலநிற பிளாஸ்கை எடுத்துத் தரையில் வைத்தாள். உடம்பெல்லாம் கூசியது. இருந்தாலும் மெல்லிய குரலில் ‘தேத்தண்ணி வேணுமா?’

முத்தையா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். ஆளையே காணவில்லை! துருவிப் பார்த்தபோது, ஒரு பெரிய சவுக்கு மரத்துக்குப் பின்னால் முழு உருவையும் மறைத்துக் கொண்டு ஒரு பக்கத்துக்குக் கண் மட்டும் தெரிந்தது.

முத்தையா குறும்பாகச் சிரித்தான். அந்த ஒற்றைக் கண்ணும் மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்தது. முழங் கால்களில் கையை ஊன்றி எழும்பி அவளிடம் வந்தான். தரையில் இருந்த பிளாஸ்கைத் தூக்கி கொஞ்சம் தள்ளி மீண்டும் தரையிலே வைத்தாள் பொறுப்பை ஒப்படைப் பது போல். அதை எடுத்துத் திறந்து மடமடவென்று வாயில் ஊற்றிக் கொண்டாள். முகம் எட்டுக் கோணலாக வளைந்தது.

“ஐய! சீனி இல்லே...” என்றான்.

ரஞ்சிதம் சிரிப்பை அடக்க கீழுதட்டை உள்ளிழுத்துக் கடித்தவாறு, மடியிலிருந்த ஒரு காகிதப்பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்து அதிலிருந்த சீனியில் கொஞ்சம் அள்ளினான். முத்தையா வலது உள்ளங்கையை இடுப்புத் துணியில் துடைத்துவிட்டு நீட்டினான். உள்ளங்கையில் வெண்குன்றாகச் சீனி குவிந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டு, “உங்க வீட்டிலே இப்படித்தான் குடிப்பீர்களா?” என்று அவள் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு “நாங்களெல்லாம் கலக்கித்தான் குடிப்பம்” என்றான்.

ரஞ்சிதம் முகத்தை நொடித்துக் கொண்டான். “நீங்கல்லாம் தொரை வீடு. கலக்கிக் குடிப்பீங்க. எல்லோருக்கும் முடியுமா?” என்றான். இந்த நாலுவார்த்தைகள் பேசுவதற்குள் கண்கள் வெட்கத்துடன் நாலு திசைகளிலும் சுழன்று பார்த்துக் கொண்டன. கால் கட்டை விரல் ரோட்டு மணலில் குழிபறித்தது.

கையிலிருந்த சீனியை நக்கி ‘கர்முர்’ என்று கடித்தவாறு ஒரு வாய்த் தேநீரை வாயில் ஊற்றிக் கொண்டான். தேனீரில் கொஞ்சம் தாடையில் கொட்டி வளைந்து இறங்கி தொண்டை முடிச்சில் வந்து சொட்டியது.

பிளாஸ்க்கில் பாதித் தேனீரை மீதம் வைத்து நீட்டினான். “அதை எங்க தம்பிக்கிட்ட குடுத்துங்க” என்றவாறு தோள்களைக் குலுக்கி பிளாஸ்க் குவியல்களை சரிசெய்தவாறு ‘டிபன் கரியர்’களைத் தூக்கினான். “கொஞ்சம் இரு வர்றேன்” என்று முத்தையா கத்தி தீட்டிய இடத்துக்குத் திரும்பி வந்தான். அங்கு நின்ற முருங்கை மரத்தின் தாழ்ந்த கிளை ஒன்றில் பிளாஸ்கைத் தொங்க விட்டு, ஒரு தேயிலைச் செடியின் அடியில் உட்கார்ந்து, தலைத்துண்டை விரித்தான். செடியின் அடியில் நிழலுக்கு மறைவாக இரண்டு மூன்று றாத்தல் தேறும் கொழுந்து அம்பாரமாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை அள்ளிவைத்துப் பெரிய மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு ரஞ்சிதம் அருகில் வந்தான். மூட்டையைத் தரையில் வைத்து அது விரிந்தபோது ரஞ்சிதத்தின்

முகமும் கண்களும் இலேசாக இதழ்களும் விரிந்து மலர்ந்தன. 'எம்பூட்டுக் கொழுந்து!' என்று மனம் கூவியது.

"எடுத்துக்க" என்றான், 'கொழுந்தோட கவாத்து வெட்ட மனசே இல்லே, எடுத்துக்கிட்டே வெட்டினேன் எடுக்கலாம்னு நெனைச்சிருந்தா, இன்னம் நிறைய எடுத்திருக்கலாம்" என்றான்.

"லேஞ்சோடே கொண்டு போறியா?"

"வேண்டாம்"

இடுப்புப் படங்கு முழங்காலுக்கு மேல் தொட்டியாக மடித்துக் கிடந்தது. அதற்குள் அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டாள். கண்கள் இரண்டொருமுறை முத்தையா மேல் படர்ந்தது. நன்றியைத் தெரிவித்துக் கெள்ளத் தவறவில்லை.

இப்படி ஆரம்பித்த நட்புத்தான் இன்று கேள்விக் குறியாகி நின்றது. தூரத்தில் கூடையைத் தரையில் வைத்து விட்டு முத்தையாவின் தங்கை வள்ளி ரஞ்சிதத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றாள். நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு இருவருக்கும் இதுதான் முதல் சந்திப்பு. எனவே பேசுவதற்குக் கூடை கூடையாக விஷயம் இருந்தது வள்ளிக்கு. இவர்கள் விவகாரம் அவளுக்கும் இலேசாகத் தெரியும். நேற்றைய நிகழ்ச்சி அவளுக்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது.

ரஞ்சிதம் அருகில் வந்ததும் வள்ளியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்தவாறு நடக்கத் துவங்கினாள். வள்ளியும் அவளுடன் தொடர்ந்தாள். கொஞ்சநேரம் இறுக்கமான மௌனம் நிலவியது. அதற்கு மேலும் பேசாவிட்டால் தலையே வெடித்துவிடும். பரபரப்புடன் வள்ளி, ரஞ்சிதத்தின் கையை அசைத்து 'என்னது?' என்றாள். ரஞ்சிதம் அவளைப் பாத்துச் சிரித்தாள். உயிரில்லாத சிரிப்பு.

இருவரும் நிழலுள்ள இடமாகப் பார்த்து உட்கார்ந்தார்கள். தேநீர் குடிக்க கூடைக்குள் உருண்டு கொண்டிருந்த பிளாஸ்கை எடுத்து, மூடியைத் திறந்து,

சேலைத்தலைப்பால் மூடிக்குவளையைச் சுற்றித் துடைத்து விட்டு, தேநீர் ஊற்றி ரஞ்சிதத்திடம் நீட்டினாள் வள்ளி. ரஞ்சிதம் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன ஒங்க அப்பன் அப்படிச் சொல்லிட்டுதாம்?” என்றாள் வள்ளி. தேநீர்க் குவளையையே உற்றுப் பார்த்த வாறு மெளனமாக இருந்தாள் ரஞ்சிதம்.

“வயசு இருபத்தஞ்சு ஆகுதே ஒனக்கு! பத்தாதா? இன்னம் எவ்வளவு காலத்துக்கு இப்பிடியே இருக்கிற தாம்?” என்றாள் தொடர்ந்து. ரஞ்சிதத்துக்குக் கண்கள் குளமாகி நீர் பொலபொலவென்று உதிர்ந்தது. தலைத் துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ஒங்க அப்பனுக்கு பண ஆசை!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தாள். “ஒன்னைக் கட்டிக் குடுத்துட்டா எம்பது தொண்ணூறுன்னு ஒன் சம்பளம் இல்லாம போகுமில்ல!” உணர்வுக் கொந்தளிப்பில் சில நிமிஷங்கள் மெளனமாகக் கழிந்தன.

“அண்ணனுக்குச் சரியான வருத்தம்” என்றாள் வள்ளி, “என்னமும் சொன்னாகளோ?” - ரஞ்சிதத்தின் குரல் ஈனமாக ஒலித்தது.

“ஒண்ணும் சொல்லல்லே!” என்றவாறு எதிரேயிருந்த தேயிலைச் செடியையே அர்த்தமற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, திரும்பி, அடங்கிய குரலில் “ராத்திரி சாப்பிடக் கூட இல்லை” என்றாள். சொல்லும் போது குரல் தழதழத்தது. ரஞ்சிதம் நீண்ட பெருமூச் செறிந்தாள்.

“நான் ஒண்ணு சொல்றேன், கேக்கிறியா?”

ரஞ்சிதம் தலையைத் தூக்கிப் பாத்தாள்.

“அழுகிற புள்ளைதான் பால்குடிக்கும். பேசாமே இப்பிடியே எங்க வீட்டுக்கு வந்துடேன்”

ரஞ்சிதத்தின் விழிகள் கூர்மையாகின!

“பின்னே என்ன? ஒங்க அப்பனை நம்புறதிலே வேலையே இல்லை. இன்னம் அஞ்சு வருஷமானாலும் இப்பிடியே இருக்க வேண்டியதுதான்”

அவள் சொல்வதில் உண்மை இருப்பதாக நினைத்தாள் ரஞ்சிதம்.

“நீ மட்டும் எங்க வீட்டுக்கு வந்துடு, நாங்கல்லாம் ஒன்னைத் தங்கம் தங்கமாகே வச்சக்குவோம்” என்ற வள்ளியை ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து கொண்டாள். மனதுக்குள் ஆயிரம் எண்ணங்கள், முள்ளை மண்ணில் அழுத்திப் புரட்டியதும் புரண்டு விழும் மண்பாளங்கள் மாதிரிப் புரண்டு விழுந்தன.

போகலாமா?

போனால் என்ன?

போவதைத் தவிர வேறுவழி?

பெண்கேட்டு ஏமாந்து, இரவு சாப்பிடக்கூட முடியாமல் தவிக்கும் முத்தையாவின் முகம் அவள் மனதில் நிழலாடியது. இப்படியே இப்பொழுது அவர்கள் வீட்டுக்கு ஓடலாமா என்று மனதில் ஓர் அசுரவேகம் ஏற்பட்டது. அவள் முதுகில் கையை வைத்து “என்ன நாள் நட்சத்திரம் பார்க்கிறியா, என்ன யோசனை?” என்றாள் வள்ளி.

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் ரஞ்சிதம், போவதென்று!

அவளுக்கு மனா தர்மம் தெரியாது. இன்றைய சட்ட திட்டங்களும் தெரியாது. ஆனால்... இருபத்தைந்து வருட வாழ்வுக்குப் பிறகு, அதிலும் உணர்வு புரிந்த பிறகு தனக்குள்ளே போராடிப் போராடிக் களைத்துக் கிடந்த நெஞ்சு சுகத்துக்காக ஏங்கியது. இனியும் பழைய வாழ்வுதான் என்றால் அதைவிட பேசாமல் மண் எண்ணெயில் குளித்து நெருப்பை வைத்துக் கொள்ளலாம். உணர்வும் அக்கினியாகத்தானே தகிக்கிறது!

அன்று மாலையில் வள்ளியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது கொண்டவனைக் காணப் பள்ளியறைக்குள் நுழைவது போல மனம் படபடத்தது. எத்தனையோ முறை வந்து பார்த்த வீடுதான். ஆனால் இன்று எண்ணவோ ஒரு

மாற்றம். கூடையை இறக்கித் திண்ணைக்கு மேல் சுவரில் அடித்திருந்த ஆணியில் மாட்டி விட்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள். உள்ளே இலேசான இருள்.

அது வெளித் திண்ணையும், உள்ளே ஓர் அறையுமாக உள்ள பழைய மோஸ்தர் லயம். முன்பக்கம் மட்டும் தான் வாசல். உள்ளே அறைக்குள் ஆள் உயரத்துக்கு மேல் கம்பி வைத்த ஜன்னல் ஜெயில் மாதிரி. அடுப்பருகில் பலகையைப் போட்டு உட்கார்ந்தவாறு சமையலில் மூழ்கியிருந்தாள் வள்ளியின் தாய். மேலே ரவிக்கை இல்லாமல் சேலைமட்டும் பாதி முதுகையும் பாதி வயிற்றையும் அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் நிழல் தெரிந்து திரும்பிப் பார்த்தாள். ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்ததும் திகைப்பாக இருந்தது. வள்ளி அவளருகில் போய் மண்டியிட்டு அமர்ந்து நிலைமையை விவரித்தபோது, திகைப்பு சிரிப்பாக மாறியது. எழும்பி ரஞ்சிதம் அருகில் வந்து "எம்மவன்தான் பெரிசன்னு வந்துட்டியா வாம்மா.. வா.." என்று அவள் கன்னத்தை உருவி நெற்றிப் பொட்டில் அழுத்திக் கொண்டாள். விரல்கள் சடசடத்தன. வள்ளிக்கு ஏக உற்சாகம்.

ரஞ்சிதத்தை உட்கார விடாமல் தோட்டத்துக்கும் 'பீலி' யடிக்கும் இழுத்து அலைந்து கொண்டிருந்தாள். இருவரும் கை கால் அலம்பிக்கொண்டு வந்தபோது வள்ளியின் தாய் தேநீர் உற்றி வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். தேநீரைக் குடிக்கும்போது இந்நேரம் தன்வீட்டிலும் வெள்ளை நிற 'ஜக்' கில் தேநீர் ஆறிப்போய் அடுப்புக்குப் பக்கத்தில தூசி படர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம். வள்ளியின் தம்பிப் பயல் ஒருவன் நடுவிரலையும் மோதிர விரலையும் சேர்த்து சூப்பியவாறு உடம்பில் துணியில்லாமல் அம்மணமாக வந்து நின்று ரஞ்சிதத்தை விழித்துப் பார்த்தான். அவனை இழுத்து அணைத்து தலைமயிரைக் கோதிவிட்டு "ஐய! இது என்ன அசிங்கம். நல்லபிள்ளையாம். எங்கே சட்டை போட்டுக்கிட்டு வா பாப்பம்" என்றாள். அவன் திமிறி குடுகுடு வென்று வெளியே ஓடினான். மூவரும் சிரித்தார்கள்.

அவன் வயதேயுடைய தன் தம்பி ஒருவனின் நினைவு வந்தது. அவள்தான் சோறூட்ட வேண்டும். அவளருகில் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றெல்லாம் முரண்டு பண்ணுபவன் இன்று என்ன செய்வான் என்று நினைத்த போது மனம் கலங்கியது. 'எவ்வளவு காலத்துக்கு ஒரு பெண்ணுக்குத்தாய் வீடு?' என்று தன்னையே மடக்கிக் கொண்டாள்.

வந்து அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் முத்தையாவைக் காணவில்லை. வந்து தன்னைக் கண்ட வுடன் என்ன செய்வான் என்று கற்பனை பண்ணிக் கொண்டாள். கற்பனை சுகமாக இருக்கவில்லை! உள்ளத்தின் ஒரு பகுதி இருண்டுபோய், அதற்குள்ளிருந்து நான்கைந்து அழகுரல்கள் கேட்பது போலிருந்தது. தராசுப்பட்டிக்கல்மாதிரி இருக்கும் தன் தம்பி தங்கைகளின் நினைவே மனதுக்குள் சுழன்றது.

ரஞ்சிதத்தின் குடும்பம் பெரியது. உருப்படியாக மூன்று பேருடைய உழைப்பில் ஒன்பது வயிறுகள் பசியாற வேண்டும். இதுவரையுமே அது ஒழுங்காக நடை பெற வில்லையென்றால் இனி...?

குழந்தைகளில் ஒருவரையாவது அவளுடைய தாயினால் சமாளிக்க முடியாது. குழந்தைகளின் குறும்பு தாங்கமுடியாவிட்டால் 'பட்பட்' டென்று தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு "என்னைக் கொல்லாதீங்க சனியங்களா!" என்று அழத்தான் தெரியும். அடுத்தடுத்த பிரசவத்தால் நித்திய நோயாளியாகி, ரஞ்சிதத்துக்கு அவளும் ஒரு குழந்தை. தலையில் தான் கமத்தியிருக்கும் பாரத்தை எண்ணுகையில் தான் செய்வது பெரிய அநியாயம் என்று தோன்றியது. உடம்பு கொஞ்சம் தெம்பாக இருக்கும் நாளில் மட்டும் ஏதோ 'பெயர்' பண்ணுகிறவள் இனிக் கட்டாயம் வேலைக்குப் போக வேண்டிவரும்.

கறுத்து இளைத்து நடக்கவே ஜீவனில்லாத தன் தாய் வேலைக்குப் போவதைக் கற்பனை பண்ணவே சிரமமாக இருந்தது ரஞ்சிதத்துக்கு.

வெளியே அந்தி மயங்கி அழுக்குப்போல இருள் பரவத் தொடங்கியது. வள்ளி ரஞ்சிதத்தைத் தனிமையில் விட்டுவிட்டு இரண்டு லாந்தர்களை எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அவைகளைக் கழற்றி கண்ணாடியைத் துடைத்து மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி விளக்கை ஏற்றினாள். வள்ளியின் தாயும் சமையலை முடித்துவிட்டு அடுத்த வீட்டுக்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கப் போய் விட்டாள். நெடுநேரமாகத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த ரஞ்சிதம் எழும்பி உள்ளே வள்ளி அருகில் வந்து நின்றாள். கண்கள் ஈரமாகி, உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. மெதுவாக ‘வள்ளி’ என்றாள். அதுவுங்கூட அழகையாகத்தான் வெளிவந்தது. சேலை முந்தானையில் மூக்கைச் சீறிக்கொண்டாள்.

நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்த வள்ளிக்கு அவள் வெகுநேரமாக அழுதிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. “என்னது?” என்றாள்.

“நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்”

“என்னது?”

ரஞ்சிதம் மீண்டும் மூக்கைத் துடைத்து கண்களையும் துடைத்துக் கொண்டாள். வள்ளி அவள் தோளைக் குலுக்கி “என்ன ரஞ்சி ஒனக்கு?” என்றாள்.

ரஞ்சிதம் அமைதியாகக் கொடியில் கிடந்த துண்டையும். படங்குச் சாக்கையும் உருவி எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள், பின்னாலே வந்த வள்ளி அவள் கையைப் பிடித்து “ரஞ்சி! எங்கே போறே? வா உள்ளுக்கு” என்றாள்.

ரஞ்சிதத்தின் கண்கள் கலங்கி மிளகாய்ப் பழமாக சிவந்திருந்தன. “இல்லே வள்ளி! நான் போறேன் விடு” என்று நழுவித் திண்ணை அருகில் வந்தாள். “நான் இப்படி வாறது சரியே இல்லை. எங்க அப்பனும் தம்பியும் சம்பாதிச்சா அந்தக் குடும்பத்துக்கு போதும்னா நினைக்கிறே?” என்று சொல்லும்போதே அவளுக்கு அழகை பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. “சின்னதுகளை நெனைச்சா எனக்கு வயித்தைக் கலக்குது!” என்று சொல்லிவிட்டு

குலுங்கி அழுதாள். வள்ளிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

திண்ணைக்குமேல் தொங்கிய கூடை கீழே இறங்கியது. அதற்குள் துண்டையும் படங்கையும் போட்டு, கயிற்றைத் தலையில் மாட்டிக்கொண்டு வாசலை விட்டுக் கீழே இறங்கினாள்.

தன் தாயைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லக் கூட முடியாமல் திகைத்து நின்ற வள்ளியிடம் சொல்லவும் இல்லை. அவளைப் பார்க்கவும் இல்லை.

இருளுக்குள் கலந்த ரஞ்சிதம் ஓடத் துவங்கினாள். வாழ்க்கையும் தான்!

1963

தெளிவத்தை ஜோசப்

நாவல், சிறுகதை, விமர்சனம், திரைப்படக் கதை வசனம், தொலைக்காட்சி நாடகம் என இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் முத்திரை பதித்த எழுத்தாளர். 1960களின் விழிப்புணர்வுக் காலகட்டத்தில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கென வீரகேசரி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டுமுறை முதல் பரிசு பெற்றுத் தனது எழுத்தாற்றலை நிரூபித்தவர். தோட்டக் காட்டான்கள், கூலிக்காரர்கள் என்று இம்மக்கள் இழிவாகப் பேசப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் மலையகம் என்னும் அந்த மகத்தான உணர்வுக்குத் தனது எழுத்தாற்றலால் உருவம் கொடுத்தவர். திரு. மு. நித்தியானந்தனால் 1979ல் வெளியிடப்பட்ட இவருடைய "நாமிருக்கும் நாடே" சிறுகதைத் தொகுதி அந்த ஆண்டுக்கான அரச சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது. இவ்விருதினைப் பெற்ற முதல் மலையக எழுத்தாளர் இவர். 'காலங்கள் சாவதில்லை' என்னும் நாவல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக 1974ல் வந்துள்ளது. பதுளையில் பிறந்து கல்வி கற்று தெளிவத்தைத் தோட்டத்தில் உத்தியோகம் பார்த்த இவர், இப்போது கொழும்பில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் கணக்காளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

பழம் விழுந்தது

தெளிவத்தை ஜோசப்

வீரன் விக்கித்து நின்றான்.

தானும் அப்பவே கிழவிக்குப் பெயர் கொடுத்திருக்க வேண்டும். சரி சரி, இனி யோசித்துப் பயனில்லை.

தொண்டைக்கும் நெஞ்சுக்குமாக இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கும் அந்தக் கிழவன் உயிரை இன்னும் இரண்டு நாள், இரண்டே இரண்டு நாள் நிறுத்தி வைத்திருக்க அவனால் முடியுமென்றால்...!

அவனால் அது முடியாது!

கிழவியின் உயிரைத் தன்னால் இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி வைக்க முடியாது என்பதையும் அவன் உணராமலில்லை.

மனிதனின் பலவீனத்தை, சக்தியின்மையை சந்தர்ப்பங்கள் தான் எத்தனை நாசூக்காக அவனுக்கு உணர்த்துகின்றன - அவ்வப்போது சமயம் வாய்க்கையில் எல்லாம்!

“இந்தாம்மா நிலா, தண்ணிச் சுட்டா அப்பாயிக்கு ஒரு கிளாஸ் ஓர்லிக்ஸ் கலக்கிக் கொடு. நீயும் ஒரு சுரண்டி அள்ளிக் கொட்டிக்காதே! இன்னும் நாலைஞ்சு நாளைக்கு வேணும்.”

தன்னுடைய ஒன்பது வயது சிறுமியிடம் கூறினான் வீரன்!

இன்னொரு போத்தல் ஓர்லிக்ஸ் வாங்கப் பணம் கிடைக்க இன்னும் நாலைந்து நாளாகுமா அல்லது அவளுடைய ஆயுசே இன்னும் நாலைந்து என்பதுதான் அவனுடைய கணிப்பா?

“டேய் சீராளை இங்கே வா, அந்தப் போத்தலைக் குட்டிச் சாக்கோடு கொண்டுபோய் தண்ணி கலக்காமல் நல்லதா ஒன்று நான் கேட்டேன்னு வாங்கிட்டு வா. அப்பாயிக்கு கொடுப்போம்! எனக்குன்னு கேளு, தெரியுதா ஓடு ஓடு.”

தாய் மேல் தனக்குள்ள பாசத்தை காட்டிக் கொள்ளும் இறுதிக் கட்டம்.

பாளை சீவும் பண்டா வீட்டை நோக்கி நடந்தான் மகன்!

ஆவி பறக்கும் கண்ணத்துடன் அப்பாயியை நோக்கி நடந்தான் மகன்!

ஆபிஸை நோக்கி நடந்தான் வீரன்!

கிழவியின் சுருவிழிகள் கண்களின் ஒரு மூலைக்கும் மறுமூலைக்குமாக ஆட்டம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. கிழவிக்குத் தெரியும் மகனின் பற்று பாசம் எல்லாம்.

அவனுடைய பதைப்பு, துடிப்பு, வருத்தம் யாவற்றிற்கும் அடித்தளம் எது என்பது அவள் அறியாததல்ல!

உதட்டைப் பிளந்து கொண்டு கரண்டிக் குழியால் உள்ளே ஊற்றப்படுவது கூட உள்ளிறங்காமல் கடைவாயில் வடிந்துவிடும் இந்த இறுதி வேளையில் 'ஓர்லிக்ஸ்! என்றும், ஓவல் என்றும், பிஸ்கோத்தென்றும், ஆரெஞ் சென்றும் அவளைச் சுற்றி வட்டமாக மாலை கோத்து கிடக்கின்றனவே...பியோஜனம்?'

செத்த பின் சீத்தை போடும் பித்துக்குளித்தனம் தானே! அத்தனையும் தின்று தீர்க்க கிழவிக்கும் ஆசைதான். முடியவில்லையே! ஊறும் உமிழ்நீரைக்கூட உள் விழுங்கத் திராணியில்லை. வாயால் தின்று வயிற்றை நிரப்ப இயலா விட்டாலும் கண்களால் தின்று மனத்தை நிரப்பிக் கொண்டாள். இப்போதாவது கண்படும் இடத்தில் அவைகளை வைத்திருக்கிறானே மகன்!

சாகப் போகும் சந்தோஷத்தில் கிழவி சிரித்துக் கொண்டாள். உதடு பிரியாவிட்டாலும் உள்மனத்தில் ஒரு விரிசல்! இரவின் கருமையிலே நெளிந்தோடும் மின்னற் கொடிபோல.

கூழாங்கல் குவியலாய் பட்டர் பிஸ்கோத்துக்கள். ஓட்டுத் துண்டங்களாய் 'ஹோஸ்டு ரஸ்க்.' இன்னும் கிழவி பார்த்தே கேட்டேயிராத என்னென்னவெல்லாமோ!

அத்தனை மேலும் ஒரு கணம் பார்வையை மேய விட்ட கிழவி கண்களை இறுக முடிக்கொள்கின்றாள். அன்றெல்லாம் தன்னால் தின்றுதீர்க்க முடிந்த அந்தக் காலத்தில் ஒரு அரை வயிற்றுக் கஞ்சியாவது ஊற்றினார்களா?

கணவன் கண்ணை முடிய காலம் தொட்டு இன்று வரை அதே இடம்தான் அவளுக்கு. அப்பனுக்குச் செய்ய வேண்டியது எல்லாம் செய்து முடித்து தாயையும் தன்னுடன் கூட்டி வந்து விட்டான் வீரன்! பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற மகன்தான் என்றாலும் அவனுக்கென்றொரு மனைவி, ஆறேழு பிள்ளைக் குட்டி என்று ஆகிவிட்ட பிறகு அவனிடமிருந்து பெற்றவள் பெரியதாக எதை எதிர்பார்க்க முடியும்?

ஏதோ காமா சோமா வென்ற காலம் தள்ளி நெஞ்சில் விழுந்த அடி படிப்படியாக மாற, மீண்டும் தோட்டத்தில் ஒருத்தியாகி காலையில் மலைக்கும் மாலையில் லயத் திற்கும் என்று சுற்றி வந்தான் செக்கில் கட்டிய மாடாய்.

வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டிலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கிழவிக்கு எப்போதுமே எழுந்ததில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரை வீடு, மலை, ஓய்வு எல்லாம் ஒன்றுதான். அவளாலேயே நடக்க முடியாத பட்சத்தில் என்றாவது ஒருநாள் இருந்து விட்டாளென்றால் அன்றைக்கு வீட்டில் அமளிதான்!

‘கிழவி இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகலியா?’ என்பதில் தொடங்கி எனக்கிருப்பது போதாதென்று இதுவேறு வந்து மனுஷன் கழுத்தை அறுக்கிறது என்று தொடர்ந்து கிழடை கொளுத்திய அன்றுதான் தனக்கு நிம்மதி என்று முடிப்பான் வீரன்!

அத்தனையும் தனக்கே உரித்தான தடிக்குரலில், தனக்கே உரித்தான தனித்துவ பாஷையில்.

அப்போதெல்லாம் கிழவி ‘ஏம்பா அப்படிச் சொல்றே இந்த மாசத்திலேயே இன்னைக்கு மட்டும் தானே வீட்டுலே நின்னேன்’ என்று நினைத்துக் கொள்வாள். ஆனால் வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாள்.

நியாயமானவைதான் என்றாலும் நினைப்பதை எல்லாம் வாய்விட்டுச் சொல்லிவிட முடியுமா என்ன? அதுவும் இளைத்தவர்கள் வலுத்தவர்களிடம்.

கிழவி மௌனமாக கண்ணீர் வடிப்பாள். அடுத்த நாள் மழையோ பனியோ நடந்து விடுவாள், மலையை நோக்கி தலையில் கூடையுடன்.

மகன் வீட்டு அடுப்பில் விறகு எரிகிறது இல்லையா என்பது கூடக் கிழவிக்குத் தெரியாது. அவள் ஆட்சிக்குட்பட்டதெல்லாம் இஸ்தோப்பின் இடது மூலை இருட்டு. அவளது சாம்ராஜ்யமே அதுதான். அதட்டுவதற்கு ஒரு நாய். அணைத்துக்கொள்ளவும் அதுதான்!

சுருட்டிக்கொள்ள அந்த இருண்ட மூலை, விரித்துக் கொள்ள ஒரு சாக்கு, போர்த்திக் கொள்ள ஒரு சீலை,

தலைக்கு அணைவு மூலையில் புதைக்கப்பட்டுள்ள திருகை!

இரவில் குளிர்ந்தவிட்ட கிழவியின் உடலுக்குச் சூடேற்றுவது 'நச் நச்' என்று அவள் மெல்லும் வெற்றிலை. மனத்திற்குக் கூட அதுதான்! காலையில் வீடு கூட்டும் போது அந்தப் பெண் நிலா வெளியே கொண்டு போய் போட்ட கிழவியின் எச்சில் சுண்டை எடுத்து வர ஒரு ஆயிரம் சத்தம் போட்டுப் பார்த்து விட்டு 'நாமலே போய் எடுத்தாந்துறுவோம்' என்று எழுந்து தட்டுத் தடுமாறி நடந்து சென்று கோழிக் கூடையில் மோத, அது 'கறே புறே' என்று கத்த, மகன் உள்ளேயிருந்து கத்துவான். 'இந்தாம்மா நெலா, அந்த எச்சில் கொத்தை போய் எடுத்துக் கொடு. அந்தச் சனியன் விழுந்து சாகுது, வாயைத் திறந்து கேட்டா என்னவாம்? அவ்வளவு ராங்கி' என்று.

கூடக் கொழுந்து எடுக்கும் வலுவோ, ஓடி ஆடி வேலை செய்யும் உடலுரமோ கிழவியிடம் கிடையாது. எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. அந்த வயதில் அவள் வேலை செய்வதே அதிசயம். சம்பளம் முப்பதோ, நாற்பதோ எடுத்து வந்து மகனிடம் கொடுத்து விடுவாள் சதம் குறையாமல். வருசத்திற்கு ஒரு சேலை என்றாலும் வாங்கிக் கொடுப்பது அவன். அரை வயிற்றுக்கஞ்சி என்றாலும் ஆக்கிக் கொடுப்பது அவன் மனைவி. சுருட்டிக்கொள்வது இஸ்தோப்பு மூலை என்றாலும் இடம் கொடுப்பது அவன் வீடு என்ற நன்றியுணர்வு.

துரை கொடுக்கும் சில்லறையில் சம்பளத்து வாசல் வியாபாரியிடம் ஒரு இருபத்தைந்து சதத்திற்கு பிஸ் கோத்து வாங்குவாள். சம்பளத்து வாசலுக்கும் லயத் திற்கும் உள்ள இடைத்தாரத்தில் அவள் கடித்துக் குதப்பிய ஒன்று போக மீதி இருபத்து நாலையும் கடதாசியில் சுற்றிய சடம்பு அவிழாமல் அடிமடியிலிருந்து எடுத்துப் பேத்தியிடம் கொடுத்து விட்டு, மீதி சில்லறைகளை நோட்டு களுடன் சுற்றி மகனிடம் நீட்டிவிடுவாள்.

கிழவியிடம் சம்பளத்தைப் பெறும் ஒவ்வொரு மாதமும் 'இந்த மாதம் கிழவிக்கு ஒரு சீலை வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்றுதான் வீரன் நினைப்பான்.

ஆனால் குடும்பம் என்பதே ஒரு பெரிய கடல் - கூலிக் காரனின் குடும்பமும் கடல்தான்! அதில் எத்தனையோ அலைகள்! ஒன்றில்லா விட்டால் ஒன்று வந்துகொண்டே இருக்கும். 'பாவம் கிழவி! சரி அடுத்த மாசம் பார்ப்போம்' என்று சமாதானம் அடைந்து அதுவும் தொடர்ந்து கொண்டே போய் தீபாவளியோ, பொங்கலோ, பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, கிழவிக்கு ஒரு சீலை வாங்கிக் கொடுத்து விடுவான். அதுவும் 'இது பெருநாள் மாத மாயிற்றே' என்ற கட்டாயத்தில் 'போன மாதமே வாங்கியிருக்கலாம்' என்ற முனகலுடன்!

சம்பளம் போட்ட மறுநாள் துரையில்லாத நேரம் பார்த்து மெதுவாக ஆபீசை அடைவான் வீரன். தலையைச் சொறிந்த வண்ணம் 'எங்க கிழவிக்கு எவ்வளவுங்க இருந்திச்சு' என்று கேட்டுக்கொள்வான். ஒன்றோ, அரையோ கிழவி பதுக்கிக்கொண்டாளா என்று பார்க்கத்தான்! கிழவி சரியாகத்தான் கொடுத்திருப்பாள், றொட்டி வாங்கியது போக!

அந்தி சாயுமுன்னமே அடிவானம் இருண்டு விட்டது. கொழுந்து நிறுத்து முடிந்து அமைதியான பெறட்டுக் களத்தின் அகன்ற பரப்பில், அங்கொன்று இங்கொன்றாக இறைந்து கிடக்கும் கொழுந்திலைத் துகள்கள்போல நீலம் பூத்துக் கிடந்த வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒன்றிரண்டு மின்னின.

மலைநாட்டிற்கே உரித்தான குளிரில், பல்லோடு பல்லடிபடும் அந்த அந்திநேரப் பனியில் குளிரோ, நடுக்கமோ இல்லாது அதோ போகிறாள் கிழவி, ஆற்று நீரில் குளித்து விட்டு!

மெதுவாக ஆற்றுப்படி இறங்கி, சில்லிட்டோடும் அச்சிற்றோடையில் குளித்து முடித்து, ஈரச்சீலையைச் சுற்றிக்கொண்டு எண்ணி அடிவைத்து ஏறி வர அவளுக்கு இத்தனை நேரம் பிடித்திருக்கிறது. பச்சைத் தண்ணீர் குளிரும் என்றால், அவளுக்கு யார் சுடு தண்ணீர் வைத்துக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்?

நனைத்து விடப்பட்ட அடைக்கோழியாய் உள் ளெலும்பு வெளியே தெரிய, முழங்காலுடன் முழங்கால்

மோத; முழுப் பாதமும் தரையில் பட அழுத்தி ஊன்றி அவள் நடக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால், இப்போதோ இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலையோ என்றுதான் படும். ஆனால் அடுத்த நாள் காலையில் மலையில் நிற்பாள்!

அன்று கழுத்திருந்த இடத்தில் இன்று தலையிருக்கிறது. வளர்ச்சிக்குப்பின் தேய்வுதானே!

கிழவிக்கு சின்னதுரை வேலை நிறுத்தி விட்டார். காரணம், பின்னிக்கிடக்கும் தேயிலையில் விரைவாக நீந்தி வர கிழவியால் முடியாது. மலைகளில் ஏறவோ, பள்ளங்களில் இறங்கவோ முடியாது. ஊடே ஊடேயுள்ள காண்களைத் தாண்ட முடியாது. வேலை செய்யும் இடத்தில் எங்கேயாவது விழுந்து கிழவி செத்துத் தொலைந்து விட்டால்....!

பெரிய துரை கைகட்டி நிற்கவேண்டும். வேலை செய்ய முடியாத கிழவிக்கு சம்பளம் அழுவது போதா தென்று வீண் தொல்லைகளை ஏன் விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டும்? அப்படி ஏதாவது நடந்து விட்டால் பெரியவரிடம் இவர் தப்பிக்க முடியுமா? ஆகவே கிழவிக்கு வேலை கொடுக்க மறுத்து விட்டார்.

அடுத்தநாள் வீரன் ஆபிசை இரண்டாக மட்டுமல்ல மூன்றாகவும் ஆக்கிவிட்டான்!

'கிழவிக்கு யார் சோறு போடுகிறது?' அவன் துரையிடம் கேட்ட முதல் கேள்வி! இப்ப கிழவிக்கு வேலை செய்ய முடியாதுதான். அதுக்காக வேலை இல்லேன்னுடுறதா? இத்தினி வருசமா எந்தத் தோட்டத்துக்காகப் பாடுபட்டிச்சி...இந்த தோட்டத்துக்கு ஒழைச்ச கிழவி தானே..நான் என்ன கண்டாக்கா? இல்லை கணக்குப் பிள்ளையா? வீட்டுல வைத்து சோறு கொடுக்க! அதெல்லாம் சரிவராது துரைகளே; வேலை கொடுங்க இல்லேன்னா சுட்டுத் தள்ளிப்புடுங்க...!

மாதுளை மொட்டாய்ச் சிவந்து கிடக்கும் அவன் கண்களையும், ஆளையும் பார்க்கையில்... 'இவனிடம் பேசிப் பயனில்லை' என்றுணர்ந்த துரை 'நீ போ' என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு கண்டக்டரிடம் கூறினார், மேடு

பள்ளமில்லாத றோட்டோர மலைகளாகப் பார்த்துக் கிழவிக்குப் போடும்படி.

இதுபோன்ற சின்ன விசயங்களையும் பெரியவரிடம் அனுப்பி, தன்னுடைய நிர்வாகத் திறமையை அவர் குறைத்து மதிப்பிட சிறியவர் விரும்பவில்லை. தனது முன்னேற்றத்தை அது பாதிக்குமென்ற நோக்கத்தில் தாமே விசயங்களைச் சமாளிக்கும் எண்ணமே தவிர, கிழவி மேலுள்ள பச்சாத்தாபமோ பரிவோ அல்ல அது.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு பென்ஷன், மாதத் திற்கு பதினாறு அல்லது இருபது ரூபாய் என்பதும், அரிசிக்குப் போக மிகுதி எவ்வளவு இருக்கும் என்பதும் வீரனுக்குத் தெரியும். ஆகவேதான் 'சுட்டுத் தள்ளுங்கள்' என்றவன், பென்ஷன் கொடுங்கள் என்று கேட்கவில்லை. பலவந்தமாக ஒரு தொழிலாளிக்கு பென்ஷன் கொடுக்கத் தோட்டத்துக்கு இயலாது! இயலாது என்பதல்ல - முடியாது.

தனி மலை கொடுத்து கிழவி வேலை செய்யத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில்தான் ஒரு புது விதி வந்தது. இனிமேல் யாருக்கும் மாதப் பென்ஷன் கிடையாது. 'ஓய்வுச் சம்பளம்' என்று மொத்தமாக அறுநூறோ எழு நூறோ கொடுக்கப்படும். வேலை செய்துள்ள விகிதப்படி என்பதுதான் அப்புதுச் சட்டம்.

ஓய்வுக்குப் பெயர் கொடுத்தவர்கள் யாரும் வேலைக்குப் போக இயலாது என்றவுடன் வீரன் தயங்கினான், இது ஏதோ சூழ்ச்சி என்று.

பெயர் கொடுத்த விபரம் எல்லாம் கம்பெனிக்குப் போய், 'சரி' என்று வர குறைந்தது நாலு மாதமாகலாம். பெயர் கொடுத்து விட்டு வேலையில்லாமல் சம்பளம் இல்லாது திரிந்தவர்களிடம் வீரன் சொன்னான், "பாத்தயா ஏமாத்திப் புட்டானுங்க, நம்மகிட்ட நடக்காது" என்று பெருமையாக. ஆனால், பெயர் கொடுத்த நாலாவது மாதத்திலேயே இஸ்டோர் லயத்து இருசனுக்கு, எண்ணூறு ரூபாய் கிடைத்தவுடன் வீரன் விக்கித்துத்தான் நின்று விட்டான்.

கவ்வாத்து மலையாய்க் காய்ந்து கிடந்த இருச னுடைய நடையிலேகூட ஒரு மிடுக்கு.

எண்ணூறு ரூபாய் ஆயிரத்துக்குக் கொஞ்சந்தான் குறைவு. இரு கைகள் கொள்ளாத நோட்டுக் கட்டுகள்.

‘சம்பளம் போடையில் துரை மேசையில் அடுக்கி வைத்திருப்பாரே அந்த மாதிரி’ என்று எண்ணிய வீரன், சரி. சரி, இனி யோசித்து என்ன பயன்” என்று அன்றே கிழவியை இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான் ஆபிசுக்கு.

“எந்த வருடம் பேர் பதிந்தாய்?”

“எத்தனை தடவை ஊருக்குப் போயிருக்கிறாய்..?”

“வேறு எந்தெந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்தாய்..?”

“தோட்டச் சம்பளத்தைத் தவிர வேறு வருமானம் உண்டா?...” என்பது போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு, “எப்பங்க பென்ஷன் கிடைக்கும்?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

“பென்ஷன் இல்லை வீரா, ஓய்வு உபகாரச் சம்பளம்!” திருத்தினார் துரை.

எந்த மண்ணோ! காசி எப்ப கிடைக்கும் என்பதுதான் அவனுடைய அவா.

“போன தடவையே எழுதியிருந்தீன்னா இந்த மாசம் கெடைக்கும். இப்ப இன்னும் ஆறு மாசமாகும்” என்று ஐயா கூறியதும் “அதுவரை” என்ற கேள்வியே பேயாய் பெரிதாய் எழுந்து நின்றது. ஆறு மாதமென்றாலும் சுமை சுமைதானே.

“கிழவி பேருக்கு ரெண்டேக்கர் கொந்தரப்புக் கொடுங்க”

“ஏலாது! ஓய்வு பெறப் பேரெழுதிய யாருக்கும் செக் றோலில் பேர் இருக்கக் கூடாது..”

“சரி.. என் பேருக்குக் கொடுங்க” என்று அப்போதே கிழவிக்கு ஒரு வழி பார்த்துக் கொண்டுதான் வந்தான்.

அடுத்த நாளிலிருந்து வெய்யிலோ மழையோ கிழவி புல் வெட்ட வேண்டியது. சம்பளம் வீரன் பெயரில்.

வீரன் ஆபிசுக்கு போய் 'இன்னும் பதில் வரல்லையா' என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்யாத நாள் அந்த ஞாயிறு ஒன்றுதான்.

அப்பேர்ப்பட்ட தன் மகன் இன்று துடிக்கிறான்? துவள்கிறான் என்றால்..! ஓர்லிக்சா, ஓவலா என்கின்றான் என்றால்..! கிழவிக்குத் தெரியாதா? அகிலத்தையே ஆட்டி வைக்கும் மூவாசைகளுள் கடைசி ஆசைதான் தன் மகனையும் துடிக்க வைக்கிறதென்று. மகன் இப்போதும் எங்கே போகின்றான் என்பது கிழவிக்குத் தெரியும்.

கட்டை விரல் நுனியில் ஏதோ சில்லிட்டது. காலை ஒருமுறை மடக்கி நீட்டினாள். நீட்டிய காலை மறுபடியும் மடக்கினாள். நினைவில் கால் மடங்கியதேயொழிய செயல்படவில்லை 'ஒரு நிகாத் தெரியாத நிபாத நிலை'. பரக்க பரக்க ஒரு தடவை விழித்துப் பார்த்தாள். சுற்றியுள்ள எதுவுமே பார்வையில் பிடிபடாமல் நழுவிச் சென்று கொண்டிருந்தன. மேலிமையில் நூல் சேர்த்து சீழிமையுடன் இழுத்து ஒட்ட வைப்பது போலிருந்தது. கிழவி கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

"எல்லாம் பாசாகி வந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டு நாளில் பணம் கிழவியின் கைக்கு வந்துவிடும்"

நேற்றுக் கிளாக்கரய்யா சொன்ன செய்தியின் இனிமையை நுகர்ந்தவாறு ஆபிசை நோக்கி விரைவாக நடை போட்டான் வீரன். நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதை மேலும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளும் நோக்கம் தான்.

அந்தப் பண விஷயமே இப்படித்தான். நம்ப கையில் வந்து விழும்வரை எதையுமே நம்ப இயலாது.

தலையிலே கிடந்த கொழுந்து நிறைந்த கூடையைத் தரையில் இறுக்கி வைத்த பெண் போல் ஒரு திருப்திப் பெருமூச்சு விட்டான் வீரன். 'நாளைக்குக் கிழவியைக் கூட்டிவா. நான் சொல்லுற நாலைந்து இடத்துல கையெழுத்துப் போட்டுட்டு காசை வாங்கிட்டுப் போகலாம்.' என்ற செய்தியைக் கேட்டதும்,

கூரை இரும்பின் இடுக்கில் குளவி கூடு கட்டிக் கொண்டிருந்தது. தற்செயலாக மோட்டு வளையைப்

பார்த்த வீரன் குளவி கூடு கட்டுவதைக் கண்டான். 'மனைவி ஒரு மாதிரி இருக்காளே' என்று மனதில் எழுந்த சோம்பல் நினைவைக் கலைத்து விரட்டிக் கொண்டு வந்தது 'மாமோவ்' என்ற அலறல்.

வீரன் வெளியே வந்தான். லயத்துக் கோடியில் நின்று கொண்டு சுத்துபவன் ஸ்டோர் லயத்து இருசனின் பேரன் 'கங்காணியூட்டுக் கறுப்பனு'க்குப் பயந்துதான் பயல் அங்கேயே நின்னுவிட்டான்' என்று யூகித்த வீரன், 'அது கடிக்காதுடா' என்றவாறு பையனிடம் வந்தான்.

"அப்பா உங்களைக் கையோட கூட்டியாரச் சொல்லிச்சு" என்றபடி சிறுவன் முன் நடக்க, வீரன் பின் நடந்தான்.

இருசக் கிழவன் எண்ணூறு ரூபாவை வாங்கி மகனிடம் கொடுத்து இன்னும் முந்நூறு நாள் ஆகவில்லை. கிழவனுக்கு 'அந்தா இந்தா' என்றிருக்கிறது. நாளைக்கு நாலுதரம் கிழவனைக் கழுவி, துணி மாற்றி, இடம் மாற்றி, கிடந்த இடத்தைக் கூட்டி மெழுகிப் போடுவ தென்றால் யார்தான் முகம் சுழிக்க மாட்டார்கள். 'செத்துத் தொலையுதில்லையே!' என்று கறுவிக் கொட்ட மாட்டார்கள்?

ஊறி நொதித்த இடத்தில் கிடந்தான் கிழவன். எத்தனை தடவை தான் இடம் மாற்றுவது?

'கொர், முர்ர்' என்று உள்ளூக்கும் வெளிக்குமாக மூச்சுத் திணறியது.

'மூணு நாளா இதேகதிதான்! இப்போ முடிஞ்சுடும் போலிருக்கே!' என்று கேட்ட வீரனுக்கு இருசனின் மகன் கொடுத்த பதில்.

"விளக்கெண்ணெய் இருக்கா?" என்று கேட்ட வீரன் இடது கைக்குழியில் எண்ணெயை வாங்கிக்கொண்டு கிழவனிடம் நெருங்கி உட்கார்ந்து கண்ணைக் காட்டினான். இருசனின் மகன் மற்றவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்து விட்டான்.

வலது கைவிரலால் எண்ணெயைத் தொட்டுக் கிழவனின் முகத்தில் தடவினான் வீரன்.

புருவமேட்டில் தடவி நாசித் துண்டை நெருடியவாறு விரல்களைக் கீழிறக்கி நாசித் துவாரத்திடம் வந்ததும் ஒரு முறை தொட்டுக் கொண்டான். கொழுகொழத்த விரல் இடுக்குகளில் இறுகப் பிடிப்பட்டிருந்தது நாசித் துவாரம். கிழவனின் மூக்குப் புடைத்து விம்மியது. உடல் இலேசாகத் திமிறியது. மூச்சுத் திணறியது.

வேட்டைக்காரனின் வெளிச்சத்தையே உற்றுப் பார்க்கும் காட்டு முயற்கண்கள் போலக் கிழவனின் கண்கள் வீரனுடைய கண்களை நேர்பாய்ச்சி ஒரு கணம் பார்த்தன. மறுகணம் மேல் இமைக்குள் சேர்ந்தன. தலை கவிழ்ந்து விட்டது.

வீரன் தலையைப் பலமாக உதறிக்கொண்டு கால்களை எட்டிப் போட்டான். இந்த நேரத்தில் தனக் கேன் அந்தப் பழைய நினைவு வரவேண்டும். மீண்டும் தலையை உதறிக்கொண்டான்.

ஒரு காரைப் பிடிச்சாவது கிழவியைத் தூக்கிப் போட்டுக் கிட்டுப் போய்க் கையெழுத்துப் போட்டுட்டா நிம்மதியா மூச்சுவிடலாம்.

‘இரண்டு நாள் கழித்துப் போகிற உயிரை அப்போதே நிறுத்திக் காட்டினாயே, இந்தக் கிழவியின் உயிரை இரண்டு நாள் நிறுத்தி வைக்க வைக்க உன்னால் முடியுமா?’ என்று மனம் கேட்கிறதோ?

உள் மனதின் பயங்கர ஊளை வீரனின் நடையை ஓட்டமாக்கியது.

அதோ பலாமரத்து சந்தில் தெரிகிறது அவனுடைய லயம். அது என்ன அங்கே கூட்டம்!

“அப்பாயி செத்துப் போச்சுப்பா” என்று அலறிய படியே ஓடிவந்தாள் மகள்.

ஓட்டம் நடையாகி, நடையும் மெலிந்து, உலகமே சுற்றியது அவனுக்கு. பழம் விழுந்துவிட்டது.

வீரன் விக்கித்து நின்றான்.

சாரல் நாடன்

அறுபதுகளின் இலக்கிய விழிப்புணர்வுக் கட்டத்தில் முகிழ்ந்தவர் சாரல் நாடன். சிறுகதை, கவிதை, ஆய்வு, விமர்சனம் என்று தனது எழுத்துத் துறையை விரித்துக் கொண்டவர். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிற்சாலையில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றுகின்றார். சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் பன்முக ஆற்றலை விவரிக்கும் 'சி.வி. சில சிந்தனைகள்', தேசபக்தன் ஆசிரியர் கோ. நடேசய்யர் பற்றிய ஆய்வு நூல்; 'மலையகத் தமிழர்'; 'மலையக வாய்மொழி இலக்கியம்' ஆகிய நூல்களையும் 'மலைக்கொழுந்தி' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். முன்னோடி மலையக வெளியீட்டகம் வெளியிட்ட 'தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்' என்னும் ஆய்வு நூலுக்காக 1988 ஆம் வருடத்துக்கான சாகித்திய விருதினைப் பெற்றவர்.

அழுது கழித்த இரவுகள்

சாரல் நாடன்

ஊர் சொல்லுகிறது, உலகம் சொல்லுகிறது, என்னை நடத்தை கெட்டவள் என்று. அந்த ஒரு சொல்லைக் கேட்கும்போது உண்டாகிற அருவருப்பும், நினைக்கும் போது எழுகிற அசிங்கமும், உருவும் நிழலுமாக ஒருங்கிணைவதால் எழுகிற வெறுப்பும் என்னை ஏளனத் தோடும் எரிச்சலோடும் பார்க்க வைக்கிறது அவர்களை.

அந்த ஒரு சொல்லின் முழு அர்த்தத்தையும் மனதில் வாங்கி அந்தச் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிற பெண்ணையும், அந்தப் பெண்ணின் பலவீனத்தையும், அந்தப் பெண்ணின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஓர் ஆடவனை அல்லது அவளது பலத்துக்காட்பட்டு விட்ட

ஓர் ஆடவனை உடன் சேர்த்து நினைத்துப் பார்க்க முடியாததால் வெறுப்பை மாத்திரமே வெளிப்படுத்துகிற அவர்களைப் பற்றி நான் கவலை கொள்ளப் போவதில்லை. ஆனால், அதே உணர்ச்சிகளோடு என் கணவரே என்னைப் பார்க்கும் போது...

யாரையும் எளிதில் மயக்கிவிட முடியாததாலும், பிறரின் கவனத்தைக் கவர்ந்து இழுக்கக் கூடியதுதான் என்னழகு.

சிறுபிராயத்தில் கண்ணாமூச்சி விளையாடிய காலத்திலும், தோட்டப் பாடசாலையிலே ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படிக்கும் போதும், பின் கொழுந்து கிள்ள ஆரம்பித்த காலத்திலும் என்னைச் சுற்றித் திரிந்த ஆண் பிள்ளைகளை எளிதில் மறந்து விடுவதற்கில்லை; அப்போதெல்லாம் எப்படி நெருப்பாக இருந்து அவர்கள் என்னை நெருங்கவிடாது செய்திருக்கிறேன் என்பதை நினைக்கும் போது என்மீது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

கல்யாணமாகிக் குடும்ப வாழ்க்கை தொடங்கி ஆறு ஆண்டுகள் நினைக்கவே முடியாத வேகத்தில் ஓடி மறைந்து விட்டன. நினைவில் பதித்து மீட்டு மகிழ்வதற்குகந்த எந்தவிதமான நிகழ்ச்சிகளும் எங்கள் வாழ்க்கையில் இடம் பெறவில்லை என்றாலும் திரும்ப நினைவில் எழும்போதே உணர்ச்சிப் புயலை எழுப்பி என்னை அழவைத்த இரவுகளும், அமைதியை இழக்க வைத்த நாட்களும் சில இருக்கத்தான் செய்தன.

ஒருநாள் நடந்து விட்ட நிகழ்ச்சி தான் என்றாலும், அந்த ஒரு நாளைய நிகழ்ச்சியின் நினைவுகள் திரும்பத்திரும்ப உயிர் பெற்று நாளாக ஆக முன்னிலும் வலுவோடு என்னை வாட்டி வதைத்தன.

மணமான பெண்கள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் இது போன்ற அபாக்கியமான இரவுகளும் நாட்களும் இல்லாமலிருக்காது. என்னைப்போல வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தைரியமில்லாததால் அழுது கழித்த இரவுகளும், நாட்களும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் இல்லை என்றாகிவிடுமா?

“இத்தனை லட்சணமா ஒண்ணு எனக்கு வந்து பொறக்கலேன்னுதான் குறைச்சலாயிருந்தது” என்று என் தாயே எத்தனை தரம் முணுமுணுத்திருக்கிறாள். என்னைப் பெண் கேட்க யாரும் வராத காலத்தில் பதினெட்டு வயதுவரை யாரும் பெண் கேட்க வராத என்னைப் போன்ற கண்ணுக்கு லட்சணமான பெண் ஒருத்தி இருந்து விட்டால் போதும் தங்கள் பலவீனத்தை மறைத்துக் கொள்ள முடியாத ஆண்கள் பரிதாபத்திற்குரிய ஜீவன் என்று தங்களுக்குள்ளாகவே அவளைப் பற்றி ஒரு நினைப்பை எழுப்பிக் கொண்டு தங்கள் பரிதாப நிலையை வெளிக்காட்டிக் கொள்கிறார்கள். கையோடு அவளைப் பற்றி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் வெளியில் பரப்பி, தங்கள் பலவீனம் வெளியில் பரவிவிடாது மறைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

கைநீட்டி அடித்தார்; முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தார். அத்தனை காலமும் என்னை அதட்டிக்கூட கூப்பிடாத என்னுடைய புருஷன் அன்று அப்படி நடந்து... அப்படி என்னதான் நடந்து விட்டது?

கொஞ்ச நாட்களாக கொழுந்து றாத்தல் எனக்கு கூடுதலாக இருந்ததுவும், இரண்டு மாதங்களாக எனக்குச் சம்பளம் சற்றுக் கூட இருந்ததுவும், இதைக்குறித்து இட்டுக்கட்டிய கதைகளும் அவருக்குத் தெரிய வந்திருந்தன. அவ்வளவுதான்.

கொழுந்து குறைவாகப் பறிக்கிறேன் என்று கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் அதில் நியாயமிருந்திருக்கும்; சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறதென்று ஆத்திரப்பட்டிருந்தால் அதில் அர்த்தமிருந்திருக்கும். ஆனால், திறமையினால் என்று நினைத்து நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தவைகளையே சிறுமையினால் என்று எண்ணி அவர் ஆத்திரப்படுகிறார்.

“எங்கள் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை அமைப்பில் இப்படி ஒன்றோடொன்று சிறுமையையும் பெருமையையும் பின்னிப்பிணைத்து எந்த ஒன்றுக்கும் தீர்வு காண முனையும்போது, தனி மனித உணர்ச்சியை மதிக்காமலே முடிவு செய்வது ஒன்றும் புதிதல்ல.”

“முப்பது வருடகாலமாக இந்த வாழ்க்கை முறையிலேயே ஊறிப்போன என் கணவர் அன்று அப்படி நடந்து கொண்டது தவிர்க்கமுடியாததுதான். ஆனால், அப்படி நடக்கும் என்பதை எதிர்பார்த்து முன்கூட்டியே விழிப்பாயிருந்திருக்க வேண்டியவள் நான்தான். பார்க்கப்போனால், அப்படி ஒரேயடியாகப் பழியை நானே ஏற்றுக் கொள்ளத்தேவை இல்லைதான்.

திருமணமாகி அவரோடு குடித்தனம் தொடங்க வந்த ஆரம்பத்திலேயே கொழுந்து கணக்கப்பிள்ளையைப் பற்றி சாடைமாதையாகக் கேள்விப்பட்டேன். என்றாலும், சமுதாயத்தில் இல்லாத ஒன்றாக எண்ணி அதை நான் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை.

மனிதனுடைய பலவீனங்கள் சிலசமயங்களில் மிக வலிவோடு தலை விரித்தாடுகின்றன. வாய்ப்பும் சூழ்நிலையும் வகையாயிருந்து விட்டால் மனிதன் அதற்குட்பட்டு விடுகின்றான். மனித சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கின்ற விபரீதங்களுக்கெல்லாம் காரணமிதுதான்.

மலைநாட்டுச் சமுதாயத்திலும் அதிகாரத்தை கையேற்றிருப்பதால் வெறித்தாண்டவம் போட நினைப்பவர்களுக்கு சூழ்நிலை வகையாயமைந்து விடுகிறது.

நினைத்தாலும் மாற்ற முடியாத விதத்தில், மாற்ற முனைந்தால் நீண்ட எதிர்ப்பையும் நெடிய பகையையும் சமாளித்தாக வேண்டிய வகையில் வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாயத்தில், மானத்தையும் கற்பையும் காத்துக் கொள்வதற்கென்று போராடியாக வேண்டுமென்ற நினைப்பே எழாதவாறு வாழ்க்கைப் போராட்டம் அவர்களை ஊமையாக்கிவிட்டது.

இளம்பருவத்து சிறுபிள்ளைத்தனமான கேளிக்கையில் சிரிக்கவும் பழகவும் தெரிந்துவிட்ட பெண்ணொருத்திக்கு, ஒருத்தனுக்கென்று தன்னை உரித்தாக்கிக் கொண்ட பிறகு உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவும், உரியவனைப் பற்றிய நினைப்பின் பலத்திலேயே, ஓடி முடித்த வாழ்க்கை எழுப்பிவிட்ட நினைப்பை அழித்து, ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கைக்குத் தன்னை தயார் செய்து கொள்ளவும்

முடியாது போனால், முடிந்தும் அவள் முயலாது போனால் ஊராரின் குத்தலான பேச்சுக்கும், குறும்பு நிறைந்த பார்வைக்கும் ஆளாகித் தீரவேண்டியவளாகிறாள். தன்கரம் பிடித்தவனையும் அதன் விளைவில் பங்கேற்க வைத்து விடுகிறாள். தாங்கள் இருவருமாகத் தொடங்கி வைத்த குடும்ப வாழ்க்கையின் அமைதியைக் குலைத்து விடுகிறாள்.

ஆனால், நான் எத்தனை பவுத்திரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் எவ்வளவு நிதானமாக காரியமாற்றி எங்கள் வாழ்க்கையில் அப்படி ஒரு சூழ்நிலை வந்துவிடா திருக்கச் செய்திருக்கிறேன். ஆறு வருடங்கள், அவர் குணத்திற்கேற்ப நடந்து. அவர்கள் சிவக்காதவாறு நடந்து வந்திருக்கிறேன். அவர் பங்குக்கும் என்னைக் கண்கலங்க விடவில்லைதான்.

அண்டை அயலாரோடு பழகும்போதும், அடுத்தவர் களோடு பேசும்போதும் இயல்பான முரட்டுச் சபாவத் தால் எப்படியெல்லாமோ நடந்து கொள்ளும் அவர் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்சம் குழந்தையாகவும், கொஞ்சம் பிள்ளையாகவும் மாறிவிடுவார். அப்படி மாறிவிடுவதை விரும்பி வரவேற்று உண்மை தெரியவந்தால் எப்படி மாறி விடுவாரோ என்று பயந்து எத்தனையோவற்றை அவரிட மிருந்து மறைத்து, அப்படி மறைக்க நேர்ந்தமைக்காகப் பல இரவுகளைத் தனித்து அழுதே கழித்திருக்கிறேன்.

உழைப்பின் அலுப்பில் அவர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டு இருக்கையில் எங்கே கேட்டுவிடப் போகிறாரோ என்று பயந்து இருதயத்துக்குள்ளாகவே நான் அழுது கொண்டிருக்கிறேன். துடைக்க முனைந்தால் எழும் அசைவில் எங்கே கண்விழித்து விடுவாரோ என்று பயந்து கண்ணில் வழியும் நீருடனேயே நான் கண்ணயர்ந்திருக்கிறேன்.

அங்கு வந்த ஆறேழு மாதங்கள் கழித்த ஒருநாளில் தராக நூற்பது றாத்தலைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தட்டுக் கூடையை கையால் ஒரு தட்டுதட்டி அறுபது றாத்தல் என்று கூறி ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்த என்னை ஆசையோடு பார்த்ததையும் அடுத்த சில நாட்கள்

புதிதாக வந்த அந்தக் கணக்கப்பிள்ளை என்னைத் தனித்துச் சந்திக்க முயற்சித்தபோது அவரைத் தடுத்து நிறுத்தும் வகையில் முகத்தில் உமிழ்ந்தாற்போல வார்த்தைகளை விட்டெறிந்ததையும் நானவரிடம் கூறியதே இல்லை.

அரும்பி வருகிற எண்ணங்களை அவ்வப்போதே செயல்படுத்தி பார்க்கத் துடிக்கிற பருவத்தில் நடந்து விடுபவைகளை பழக்கமாக ஏற்படுத்திக் கொள்வதிலும், படிப்பிணையாக ஏற்றுக் கொள்வதிலும் தான் வாழ்க்கை திசை திரும்புகிறதா?

விபரம் தெரியாத விளையாட்டுப் பருவத்தில் நடந்தமுறையிலேயே, விளைவை எதிர்பார்க்கத் தெரிந்து, விவாகம் முடிந்த பின்னரும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிற அறியாமையின் பாற்பட்ட அவரது செய்கையை எப்படி என் கணவரிடம் சொல்லி வைப்பது? அப்படிச் செய்வது எந்தவிதத்தில் நியாயமானது?

பிறத்தியாரென்றால் நம்மிடையே இல்லாத ஒன்றா என்று கேட்டுச் சமாதானம் செய்து கொள்ளும் மனம், அப்படிச் சமாதானம் செய்தே சமுதாயத்தை நாறவைப்பதற்கு இடமளித்த மனம், தன்னுடையதென்றாகி விட்ட போது அதெப்படி நியாயமாகும் என்று கிளர்ந்தெழுகின்ற ஆவேசத்தோடு, தான் உடந்தையாயிருந்ததால் சமுதாயத்தில் ஊறிப் போன பழக்கத்தின் சிறுமையை அகூசையோடு நோக்குகிறது.

சிறுபிராயத்தில் நடந்து போனதை மனதில் வைத்துக் கொண்டோ - மனைவி இறந்து போன நேரத்தில் ஆதரவோடு நெடுநேரம் துயர் விசாரித்ததை நினைவில் வைத்துக் கொண்டோ, இந்த இரண்டினாலுமோ மனதில் நிறைந்து வரும் ஆசைகளுக்கும், ஏக்கங்களுக்கும் உருவம் கொடுத்து அதனை என்னுருவத்தோடு அவர் ஒட்டி வைக்க முனைந்த போது -

“நீங்க செய்வது உங்களுக்கே நல்லா இருக்குதுங்களா ஐயா, தோட்டம் முழுக்க உங்களைப்பற்றி மோசமான கதைகள் அடிபடுது. உங்க சம்சாரம் இருந்தபோதே

அப்படின்னா, இனி கேட்கவா வேணும். யோசிச்சு நிதானமா நடக்கவேணாமா?" என்று நான் கேட்டேன்.

அடர்ந்து வருகிற கருமை, இருவரும் தனித்து நிற்கிற சூழ்நிலை பாதுகாப்பான அவர் பங்களா, அவருக்குப் போதையூட்டியிருக்க வேண்டும். அந்த போதையிலும் அவர் நிதானம் தவறவில்லை. தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டார் எனது சம்மதத்தை எதிர்பார்த்து.

“ரஞ்சிதம் உனக்கு முடியாதுன்னா வேண்டாம். நான் உன்னைக் கஷ்டப்படுத்தல” அவர் சொற்களை வெளியில் விட்டும் விடாமலும் கேட்டார், சிறுபிள்ளைகள் தயக்கத்தில் வார்த்தைகளை மென்று விழுங்குவதை போல.

பெண்ணொருத்தி இருளில் தனித்து ஓர் ஆடவனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட நேரத்திலும் அவளது சம்மதத்தை அவன் எதிர்பார்த்து காத்திருப்பது அந்தப் பெண்ணின் வியாபித்துப் போன பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டதாலா?

நான் எவ்வளவு அற்பமானவன்? நான் அங்கு வந்து ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாக என்னிடம் நின்று பேசவும் முனையாத கணக்கப்பிள்ளையும், அவரிடத்துக்கு வந்த ஆறு மாதங்களுக்குள்ளாகவே மனைவியைப் பறி கொடுத்து விட்டு மாற்றான் மனைவி அதுவும், தனக்குக் கீழ் வேலை செய்கிற ஒருத்தனின் மனைவி என்று தெரிந்தும் - முன்னைய அறிமுகத்தால் முகிழ்ந்து வருகிற ஆசையை வளர்த்து வருகிற இந்தப் புது கணக்கப்பிள்ளையும் நினைத்துப் பார்த்து என் நிலைக்கு நானே இரக்கப்படுகின்றேன்.

இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியான நிலமையை வளர்த்து வருவது? பலவீனமே பலமான ஓர் எதிர்விளைவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதென்பதை அவரிடம் நான் வெளிப்படுத்த வேண்டாமா?

அவர் பேசத் தொடங்குகிறார். பழைய நிகழ்ச்சியைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு, நெடுநாளைய நிகழ்ச்சிகளையும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிற சிறு குழந்தையைப் போல.

“ரஞ்சிதம் நீ உன் அம்மாவோட இருந்த காலத்தில் நான் வேலை பழகும்போது நடந்ததை மறந்துடலியே அவர் கேட்டே விட்டார்.

அள்ளித்தெளித்த அனல் பட்டாற்போல என் உணர்ச்சிகள் சிலும்பி விழிக்கின்றன. ஒருமுறை நான் வாழ்க்கையில் தவறு செய்திருக்கிறேன். அவருட்டிய போதையில் இளம்பருவத்து ஆசைக்கனவுகளை நிறைவேற்றி பார்க்கிற சிறுபிள்ளைத் தனமாக ஆசைக்கு இரையாகிவிட்டேன். அவரிடம் இல்லாவிட்டாலும் யாரோ ஒருவரிடம் அந்த ஆசையை நான் பூர்த்தியாக்கி கொண்டு தான் இருந்திருப்பேன்.

அந்த ஒருவர் அவராக இருந்து, அவரும் தோட்டத்தில் உத்தியோகம் பாாப்பவராய் இருந்து, அதனால் அடங்கிவிட்ட அந்த ஒரு நாளைய நிகழ்ச்சிக்காக நான் எத்தனை நாள் அழுது புலம்பியிருக்கிறேன்? அந்த ஒரு நிகழ்ச்சியே என்னில் எப்படி ஒரு புதுவெராக்கியத்தைப் பிறகு தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஆனால் அவரோ படிப்பினையாக நான் ஏற்றுக் கொண்டதையே பழக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டு தடுமாறுகிறாரா?

“ஐயா, புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்யிறவளில்லை நான், நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” நான் அமைதியாக ஆனால் வெகு உறுதியாகப் பேசுகிறேன்.

என்னிடமிருந்து இப்படி ஒரு பதிலை, அதுவும் செய்ய நினைக்கிற பாவச் செயலைக் குத்திக் காட்டுகிற ஒன்றை எதிர்பார்க்காத அவர் ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போனார். சில நிமிட மௌனத்தின் பின்னர் அவரே பேசுகிறார்.

“இந்த நேரத்தில் நீ இங்கிருந்து போவதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? எப்படிச் சொல்லுவார்கள்? தெரியுந்தானே ரஞ்சிதம்” அவர் சொன்னார். அவர் சொன்னது நடந்தது.

தங்களோடு ஒட்டிவிட்டாளென்று நினைத்துக் கொண்ட சிலர் என்னோடு நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தனர். நான் இறங்கி வந்துவிட்டதாக நினைத்துக்

கொண்ட அந்தப் பெண்கள் தங்களிறக்கத்தை நியாய மாக்கிக் கொண்டு பேசவும் செய்தனர். அவர்கள் முகத்திலடித்தாற் போல பேசினேன்.

“பொண்ணுன்னா அதற்கேற்ற நடத்தையிருக்கனும். புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்யாத மனசிருக்கனும். நீங்களும் இருக்குறீங்களே, தானும் கெட்டுத் தன்னோடு இருக்கிறவர்களையும் கெடுக்க.”

“பெரிய யோக்கியக்காரி பேசறா கேளுங்கடி” எதிர் பார்த்து வந்து ஏமாந்த எரிச்சலில் அவர்கள் அத்தனை பேரும் சீறினர்.

படமெடுத்த பார்பின் சீறல் வெறுமனே அடங்கி விடக்கூடியதா? சினம் தணிவதற்கு அதற்குக் கொத்தித் தீரவேண்டும். மனிதர், மரம், மண் என்று ஒன்று இல்லாமல் போய்விடும்.

“ரஞ்சிதம் நீ என்ன பொம்பளதானா?” எந்தக் கேள்வியை மற்றப் பெண்களைப்பார்த்து நான் கேட்டேனோ அதே கேள்வியை அதே அர்த்தத்தில் அவர் என்னிடம் கேட்கிறார்.

ஆறு வருடங்களாக அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி எங்கள் வாழ்க்கையில் இடம் பெறவில்லை. எனவே, அதை எப்படிச் சமாளிப்பதென்றறியாது விழித்தேன்! அவர் மட்டுமென்ன? அடுப்படியில் கட்டுக்கட்டாக பீடியை ஊதித் தள்ளிக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார்.

கதவருகில் லாம்பு வெளிச்சம் பட்டுவிடாத இருளில் அழுது கொண்டு நிற்கிறேன் நான். எத்தனை நேரம் இப்படி இருப்பது? இரவு முழுவதையும் இப்படியே கழித்து விடமுடியுமா?

தனிமையில் பல இரவுகளை நான் அழுது கழித்திருக்கிறேன். அப்படிக் கழித்த இரவுகளில் மனப் பாரம் தனிந்திருப்பதாக நான் கூறமாட்டேன். நடந்து போன செயலைக் குறித்து ஒருத்தருடைய பிரலாபம் என்பதால் அது இயல்பானதாயிருக்கலாம்.

ஆனால், இரவின் நிசப்தத்தால் இரண்டு உள்ளங்கள் அமைதி இழந்து தவித்தும் மனச்சுமை இறங்கவில்லை

யென்றால் பின் அந்த இரவின் அமைதி குலைவிற்கு என்ன அர்த்தமிருக்க முடியும்?

ஏதோ ஒருணர்ச்சி என்னை உந்தித்தள்ள விரைந்து சென்று கோப்பையை எடுத்துச் சோற்றைப் போட்டு அவரிடம் நீட்டுகிறேன். ஆனால் வாய் திறந்து எதுவும் பேசவில்லை. பேசத் தோன்றவில்லை. அவரும் வாயைத் திறக்கவில்லை. சாப்பிட்டு முடித்த கையோடு பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டு என்னையே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டு என்ன செய்வ தென அறியாது விழிக்கத் தொடங்குகிறேன். தூரத்தே, தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் காவற்காரன் பன்னிரண்டு முறை மணியை அடித்து வைக்கிறான்.

“என்ன இன்னும் எத்தனை நேரம் அப்படியே நிற்கப் போற வந்துபடு. மணி பன்னிரண்டாச்சு தெரியலை”

அவர் அழைப்பில் இழைந்தோடுவது ஆத்திரமா? ஆதங்கமா? என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

லாம்பு வெளிச்சத்தை குறைத்து வைத்துவிட்டு நானும் பாயில் சாய்கிறேன். ஒட்டிக் கொண்டு படுத்திருக்கும் அந்த நேரத்திலும் எங்கே உள்ளமும் உறவும் எட்டாததாகி விடுமோ என்ற அச்சம் இருவரையுமே ஆட்டி வைக்கிறது?

“இத்தனை நாளும் இல்லாம இன்னைக்கு மட்டும் ஏன் நீங்க இப்படி நடந்துகிட்டீங்க” நானே ஆரம்பிக்கிறேன்.

“நானும் அதையே தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன் ரஞ்சிதம்” அவர் பதிலுக்கு கேட்கிறார்.

“நீங்க என்மேல சந்தேகப்படுறீங்களா...”

நான் தயங்குகிறேன்.

“சேச்சே... ஆனா, ஊரும் உலகமும் அப்படி ஒரு சந்தேகத்தை என் மனசில் வளர்க்க ஏன் நீ இடம் கொடுக்கிற” சிறுகுழந்தையைப் போல கேட்கிறார்.

எத்தனை நியாயமான - கேள்வி? தன்னுடையவள் என்றாகிவிட்ட ஒருத்தியிடமிருந்து அவளது கணவனுக்கு வேறென்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது?

எத்தனை நாள் தனித்து அமைதியிழந்து நான் தவித்திருக்கிறேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஆனால், அத்தனை நாளும் காணாத அமைதியை அந்த ஓரிரவில் கண்டு விடுமாப்போல அழுகிறேன் நான்.

அத்தனை நாளும் என் மனதிற்குள்ளாகவே மூடி மறைந்து கிடந்த உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்ட அவரும் அழுகிறார். இருவரும் சேர்ந்தே அழுகிறோம்.

மறந்துவிட நினைக்கிற மறைத்து வைத்த உண்மைகள் மனதில் தங்கிக்கொண்டு அகலமாட்டேன் என்கிறபோது மனதுக்கு விருப்பமான ஒருவரிடம் அந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில் ஏற்படுகிற அமைதி ஆச்சரியமானது.

இரவின் நிசப்தத்தில் ஏங்கித் தவிக்கிற இரண்டு உள்ளங்கள் இணைந்து அழுவதால் ஏற்படுகிற அமைதிக்கு இணையாக உலகில் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

அந்த இரவை அழுதே கழித்தோம்.

அப்படி ஓர் இரவு எங்கள் வாழ்க்கையில் இனி வரவே வராது.

அந்த நினைவில் அந்த இரவு கழிந்தது.

அழுது கொண்டே கழிந்தது.

ஏ. பி. வி. கோமஸ்

சிறுகதையாசிரியர்; கவிஞர்; நாடகாசிரியர்; நடிகர். பாடசாலை அதிபராய் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். மலையகத்தின் பல்கலைச் செல்வராகத் திகழ்பவர். நாட்டார் பாடல்கள் இடையிடையே இடம் பெறும் 'அங்கமெல்லாம் நெறைஞ்ச மச்சான்' என்னும் குறு நாவலும் 'வாழ்க்கையே ஒரு புதிர்' என்னும் சிறுகதை நூலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. மலையக நகரான மாத்தளையில் வசிக்கின்றார்.

அவலம்

ஏ. பி. வி. கோமஸ்

பொலபொலவென்று விடிந்து கொண்டிருந்தது. பொங்கல் புதுநாள் பூத்துக் கொண்டிருந்தது. பச்சைப் புடவையால் போர்த்தப்பட்டிருந்த மாற்பகங்கள் விம்மிப் புடைக்க மல்லாந்து படுத்திருந்த மங்கை நல்லாளைப் போன்று காட்சியளித்த தேயிலைச் செடிகளால் தெரியாமல் ஆக்கப்பட்டிருந்த பச்சைப் போர்வையில் துயில் கொண்ட மலைச் சரிவுகளை..அப்பிக் கிடந்த இருள் திரையை அகற்றிக் கொண்டிருந்தது ஆதவனின் பொற்கிரணங்கள். அந்தப் பெண்ணின் பிறை நுதல் கண்ட திலகம் போல் காட்சியளித்த அந்தச் செஞ்ஞாயிறு சிந்திய ஒளிக் கற்றைகள்... தேயிலை இலைகள் மேல் முத்துக்கள் போல் படிந்திருந்த பனித்துளிகளின் மேல் பட்டுப் பிரகாசித்துச் சித்து வேலைகள் செவ்வனே செய்து கொண்டிருந்தன.

இந்த சூரிய ஒளி தட்டுத் தடுமாறி தப்பித் தவறி, அந்த ஒன்னாம் நம்பர் லயத்தின் தொங்க வீட்டுக்குள்ளும் நுழைந்தது, அந்தோ! நுழையத்தான் முடியுமா? அந்த மாட்டுத் தொட்டிலுக்குள்..!

அடுத்திருந்த மஸ்டர் கிரௌண்டிலிருந்து அடிக்கப் பட்ட விசேஷ தப்பின் ஒலி கொஞ்சம் உறைப்பாகவே வந்து விழுந்தது அந்த ஒற்றைக் காம்பராவில் சுருண்டு படுத்திருந்த காத்தாயினுடைய காதுகளில். வழக்கமாக துயிலெழும் நேரம்தான். ஆம்! தான் தன்னைச் சுற்றிக் கொண்டு படுத்த அந்தச் சேலையை சரிப்படுத்திக் கொண்டு விழித்தாள் அவள். ஆனால் எழவில்லை. கொஞ்ச நேரம், தான் துயில் கொண்டிருந்த அந்த சாக்கின் மேலேயே படுத்துக் கிடந்தாள்.

ஆமாம்! அந்த காம்பராவிலிருந்த மூன்று பேருக்கும் பழனியாண்டி, அவள் கணவன், அவளாகிய காத்தாயி, அவர்களின் ஏக குமாரத்தியாகிய முத்தம்மா ஆகிய ஜீவன்களுக்கும் ஆக இருந்தது ஒரே ஒரு புல்லுப்பாய்தான். அதுவும் அவள் புதுமணக் கோலத்துடன் அந்தக் காம்பராவில் வந்து சேர்ந்த பழனியாண்டியாகிய வாலிபன் உடன் வந்து நுழைந்த போது வாங்கப்பட்டது. சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகள் பழனிக்கும் காத்தாயிக்கும் அந்தப் பாய் அதிசேவை செய்துள்ளது. இளமைகளையெல்லாம் தன்னால் இயன்றமட்டும் அனுபவித்து விட்ட அந்தப்பாய் இப்பொழுது பல பொத்தல்களைக் கண்டிருந்தது. அந்தப் பாயின் மேல் இப்பொழுது படுப்பது பழனியும் அவளின் செல்லக்குட்டியாம் முத்தம்மாவுந்தான்.

“முத்தம்மா.. ராசாத்தி” - காத்தாயி எழுப்பினாள். பழனியாண்டியும் நெளிந்து கொடுத்தான் உடல் அலுப்பின் வெளிக்காட்டல்.

“ஏங்க இன்னிக்கு பொங்கலில்லியா? வாங்க வெள்ளனே போய்க் குளிச்சிட்டு வருவம் புள்ளையையும் எழுப்புங்க..” - காத்தாயின் கட்டளை இது.

“ம்... ம்... ம்” உதட்டைச் சேர்த்து மூக்கால் மூச்செறிந்து உடலை முறித்தான் அவன். கைகளையும் காலையும் நீட்டி விறைப்பாய் மூச்சுப் பிடித்து நெட்டி முறித்தான் அவன்.

அம்மா.. ஆ.. ஆ.. முணங்கியது வாய். மூச்சில் ஒரு நெடி. ஆம்!.. முந்தின நாள் குடித்து விட்டு வந்த 'கசிப்' பின் குமட்டும் வாடை.

“அம்மா” பிள்ளை விழித்துக் கொண்டுதான் கிடந்தது. “அப்பா இன்னிக்கு பொங்கலேன்னு அம்மா சொல்லிச்ச.. நேத்துத்தான் பட்டாசு வாங்கியாரேன்னு என்ன?... ஏமாத்திட்ட இன்னைக்காச்சும் வாங்கிட்டு வர்வியா?...”

“ஆமாங்க புள்ள ஆசையா கேக்குது. இன்னைக் காச்சும் வாங்கியாந்து கொடுங்களேன்”

“சரி.. சரி.. எழுப்புங்க. வாங்க போய்க் குளிச்சிட்டு வந்திடுவோம்” செய்த தவற்றை மறைக்கவோ என்னவோ மற்றவர்களையும் துரிதப்படுத்தினான் அவன்.

“ஆமாம்மா ஒனக்கு என்னதும் சொன்னா காலையில சரியென்னு தலையாட்டுவ... பின்னால் சாயந்திரம் வீட்டுக்கு வரரப்போது டொப்பையும் கசிப்பையும் நல்லா குடிச்சிகிட்டு வந்து யேன் உசிர வாங்குவ காலையில் சொன்னதெல்லாம் எங்க நெனவிருக்கும்” சலித்துக் கொண்டாள் காத்தாயி.

“உம்.. உம்... வா...போவோம்” என்றவன் தன் பிள்ளையின் பக்கம் திரும்பி “ராசாத்தி இன்னக்கி எப்படியும் பட்டாசு வாங்கியாறம்மா” என்று சொல்லி வைத்தான். இப்படிச் சொன்னவன் தனக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தகரக் குவளையில் கிடந்த சில்லறையை கையில் எடுத்துத் தன் மகளிடம் நீட்டி. “இந்தா பாரு ஏங்கிட்ட காசுயிருக்கு” என்றான். பிள்ளையும் தொட்டுப் பார்த்து “சரியப்பா சரி” மெல்ல எழுந்தாள் முத்தம்மா.

குளிக்கப் போனார்கள் மூவரும் தாயுடன் பக்கத்தில் இருந்த பீலியிலிருந்து கொட்டிய நீரில் குளித்தாள் முத்தம்மா. தண்ணீர் தலையைத் தொட்டதும் உடம் பெல்லாம் ஒரே சிலிர்ப்பு. காத்தாயி தன் காம்பராவுக்கு முன்னால் இருந்த சிறுமணற் பரப்பை கூட்டினாள். சாணம் தெளித்தாள். பின்னால் கொஞ்சம் காய்ந்த பின், மாக்கோலமிட்டாள். தமிழ்க்குடியில் வந்த அவன்.

ஆனால் அந்தோ! சுற்றியிருந்த நிலம் குழ்நிலை... கொஞ்சம் தள்ளி பெண் நாயொன்று படுத்துக் கிடந்தது. ஐந்து குட்டிகள் அதன் மடியை உறுஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. ஏழையானாலும் புத்திரப் பாக்கியத்துக்கு குறைச்சலில்லை. அதற்குப் பக்கத்தில் கோழிகள் குப்பையைக் கிளரிக்கொண்டிருந்தன. அடுத்த காம்பரா அழகம்மா “சோ... சோ...” என்று சுத்திக் கொண்டிருந்தாள் வாய்கிழிய.

“இயாம் புள்ள இன்னக்கி இந்த கோழியழவுகள் தொறந்து விட்ட” உச்சஸ்தாயில் ஒலித்தது. அருகில் இருந்த கானில் இரு பக்க வாட்டிலும் இரு கால்களையும் வைத்துக் கொண்ட காத்தாயின் குழந்தை தன் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா” என்றது குழந்தை. குறிப்பறிந்தாள் “காத்தாயி. சரி... சரி... அப்பா கிட்டபோய் சொல்லு” பிள்ளையும் எழுந்து மெல்லத் தட்டுத் தடுமாறித் தன் தந்தையை நோக்கிச் சென்றது. கோலமிட்ட நிலத்தைச் சுற்றி நடந்த திருவிளையாடல்கள்தான் இவை.

காலைப் பொழுது கரைந்தது பகல் பொழுதானது. காத்தாயியும் பொங்கல் எல்லாம் பொங்கி சாப்பிட்ட பின் பகல் சாப்பாட்டுக்கான ஆயுத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அடுத்த வீட்டு வாசலில் பட்டாசு சத்தம் காதைத் துளைத்தது.

“அப்பா பட்டாசு...”

“சரி சரி நான் சாயந்திரமா டவுனுக்கு போவேன். அப்போ வாங்கிட்டு வரறேன்.”

“சரியப்பா நல்ல அப்பா” மடியில் உட்கார்ந்திருந்த குழந்தை தன் தந்தையின் மார்பில் முத்தமிட்டது. பின் தன் அதரங்களை எடுக்காமல் அவன் முகத்தை நோக்கி... எடுத்துச் சென்று முத்தங்கள் ஈந்தது. முத்தமாரி பொழிந்தது. அவனும் பிள்ளையை அணைத்த அணைப்பு! ஐயோ! எலும்புகள் முறிந்தாலும் முறிந்துவிடும் பாசத்தை அன்பை, நேசத்தை, ஆதரவை வெளிக்காட்ட இந்த அரவணைப்புத் தேவையா? நெஞ்சிலிருந்து பீறிட்டுவரும் அன்பின் வெள்ளம் இந்த அணைப்பின் வாய்க்கால்

வழியாகத்தான் ஓடிட வேண்டுமா? என்னே..! கடவுளின் படைப்பின் விசித்திரம்.

பகல் பொழுதும் கழிந்தது. அடுத்த விட்டுக் காம்பரா வில் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகள் புத்தாடைகள் அணிந்தும் சிலர் கரங்களில் மிட்டாய் போன்ற தின்பண்டங்கள் எடுத்த வண்ணமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். முத்தம்மாவின் பிஞ்சு உள்ளத்திலே எண்ண அலைகள் மோதிக் கொண்டிருந்தன.

சிறிது கண்ணயர்ந்து விழித்த காத்தாயி. அவரது வரவை எதிர்பார்த்து பின் இருட்டாகியும் அவர் வராததால் தாயும் மகனும் நாடகக் கொட்டகைக்குள் நுழைந்தனர். சனமும் தனக்குத் தகுதியான ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். பின்னால் இருந்த ஜனத்திரல்களுடன் குந்தினாள் காத்தாயி. அந்த நேரத்தில்...

நாடகக் கொட்டகைக்கு முன்னால் “பாட்டு பாட வா. பார்த்துப் பேச வா” என்று உளறிக் கொண்டிருந்ததை காத்தாயி கவனித்தாள். ஆமாம் தன் கணவன் பழனி யாண்டிதான். கூடியிருந்த கும்பல் தாளம் போட்டுக் கொண்டும் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டும் இருந்தனர்.

அப்பாவை அடைந்த முத்தம்மா. “அப்பா பட்டாசு கொண்டாந்தியாப்பா”

“ஐ..! கழுதை பட்டாசு வேணுமா இந்தா” பிஞ்சுக் கன்னத்தில் பட்டாசு வெடித்தது. இதை தடுத்த தாயின் முதுகிலே மத்தாளம் வாசிக்கப்பட்டது. ஒரே! குழப்பம்.

“அடேய் பழனி! போடா குடிகார மட்ட” இப்படியும் இடையிடையே ஒலித்தது. அவன் சண்டியனும்; தோட்டக் காவல்காரனுமாகையினால் யாரும் அவனைப் பிடிக்கவில்லை. காத்தாயியும் மூர்ச்சையாகி ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. முத்தம்மாவும் எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஏன்? ஏன்?

ஆம்! முத்தம்மா தான் குருட்டுப் பெண்ணாயிற்றே!

அவள் வாழ்வு ஒரு வாழ்வா?

ராமசுப்பிரமணியம்

வீரகேசரி மலையகத்தவர்களுக்காக நடத்திய ‘தோட்ட மஞ்சரி’ மூலம் எழுத்துலகிற்கு வந்தவர் இவர். மிக்க ஆர்வத்துடன் சிறு கதைகள் படைத்தவர். டிக்கோயா தறவளை பஜாரில் கடை வைத்திருந்தார். எழுபதுகளிலேயே தமிழ்நாடு சென்று விட்டார். வீரகேசரி நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியிலும் இலங்கை வானொலி நடத்திய நாடகப் போட்டியிலும் பரிசு பெற்றவர்.

தவம்

ராமசுப்பிரமணியம்

வெளியே சீறிச் சீறி வீசிய பேய்க்காற்று மழைச் சாரலை ஒரேயடியாக அள்ளி வீசுகிறது. அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டு வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறாள் கோமளம். கூரைத் தகரங்களின் வளைவுகளிலிருந்து “கொடகொட” வென்று கொட்டிய மழை நீர் வழிந்தோடிச் சென்று வடிகால்களில் “சலசல” வென்றோடுகின்றது. தூரத்து மழைத் தொடர்கள், மழைச் சாரலின் நீர்த்திரையில் மறைந்து தோற்றுகின்றன. கொட்டும் மழையை லட்சியம் செய்யாது கம்பளிக்குள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் சிறுசிறு கருப்புப் புள்ளிகளாகத் தோன்றுகின்றனர். அக்காட்சியைக் காணுந்தோறும் கோமளத்தின் உடல் குலுங்கி ‘குறுகுறு’க்கின்றது. உடலில் ஓடும் ரத்தத்தில் அனல் பாய்ந்து உணர்ச்சிகள் குமுறுகின்றன. அப்படியே ஓடிச் சென்று மழையில் தெப்பம் தெப்பமாக நனைய லாமா என்ற விரகதாபம்.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு வரை அவளும் கொட்டும் மழையில் சொட்டச் சொட்ட நனைந்து கொழுந்து பறித்தவள்தான். நீண்டு விட்ட மூன்று மாதங்களும் அவளுடைய நிராசையைச் சுமந்த மூன்று யுகங்களாகத்தான் கழிந்து விட்டன அவளுக்கு. பிறக்கப்போகும் மூன்று மாதங்களும் முப்பது யுகங்களாகக் கழிந்தாலும் கழியலாம். ஆனால் அந்த யுகங்களில் கனக்கப்போகும் சமை? இதயத்தில் எத்தகைய பளுவைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாள் அவள்.

மழை மேலும் மேலும் வலுவுடன் பொழிகிறது. 'கொடகொட' வெனும் நீரிரைச்சல் அவளுடைய காதுகளில் இடைவெளியின்றி அடைத்து 'ஹும்' காரம் செய்கின்றது. பேரிரைச்சலின் சுருதி அவளுள் ஒங்கி அவளுடைய சிந்தனையைலைகளை ஒரு நிசப்தத்திற்குள் இழுத்துச் செல்கின்றது. அவள் தனக்குள் வாழ்ந்த வாழ்வு அது. படாரென எங்கோ முறிந்து அம்முறிவின் தொய்வு சோக ஒலியை முனகிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த ஒலி அவளுக்குச் சகிக்க முடியாதது.

காதுகளை இறுகப் பொத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும், கம்பளியை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு துயில் கொள்ள முயலும் பொழுதும், துயில் கொண்டு திடுக்கிட்டு விழிக்கும் பொழுதும் அவளுடைய இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மெல்லிய ரம்பத்தில் அறுப்பது போன்ற அவ்வொலி பிறந்து அவளைப் பயங்கரத்துள் ஆழ்த்துகின்றது. அவளுக்கு அதனின்றி மீளவும் முடியவில்லை. அலைக்கழித்து திணறவும் துணிவில்லை.

விளையாட்டுப் போல ஆரம்பித்து வளர்ந்த அவளுடைய பருவம் ஒரு ககத்துக்குள் நுழைந்து அதை அவள் உணரும் முன்பே இப் பயங்கரப் பாதாளத்தில் தலைகுப்புற விழுந்துவிட்டது. அச்சகத்தை அப்போது அவள் உணரவில்லை. இப்போது உணர்கிறாள். அதன் பூரணம் அவளுக்குப் புரிகிறது. ஆயினும் இப்போது அது தூரக் காட்சி.

(2)

மேகங்கள் கவிந்து கவிந்து மலைகளில் மோதுகின்றன. மழையின் வர்ஷிப்பு லேசாக ஓய்ந்து மேலும் பலக்கிறது. நீண்ட சவுக்கு மரங்கள் கைகளை விரித்துப் பேயாட்டம் ஆடுகின்றன. வாகை, முருங்கை மரங்களின் அடர்ந்த கிளைகள் மரத்தோடு சாய்ந்து காற்றோடு எதிர்த்துப் போராடுகின்றன. வெண்ணிற நீர்த் திவலைகள் அலையலையாக சுழன்று சுழன்றோடுகின்றன.

'உஸ்' என வீசிய நீர்த்திவலைகள் கோமளத்தின் வதனத்தில் சில்லிடுகின்றன. முகத்தைத் துடைக்க மனமின்றி ஒரு கணம் அச்சுகத்தில் ஆழ்ந்து தூரத்து மலைகளைப் பார்க்கிறாள். கவிந்த மேக இருள், கனத்த மழையிலும் மலையோடு உறவாடுபவர்களைக் கனவுக் காட்சியாகக் காட்டுகின்றது. உடலோடு உறவாட முடியாத தாகத்தான் அவளுடைய அந்த சுகம் பறிபோய் விட்டது. இப்போது மனதோடு உறவாடியும் அந்தச் சுகத்தில் லயிக்க முடியாதவளாக ஏங்குகிறாள் அவள்.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன் மலைகளுக்கு அப்பாலிருந்து கிளை பிரிந்து வளைந்து வளைந்து வரும் ஒற்றையடிப்பாதை வழியாகத்தான் பிறந்த மண்ணை மிதிக்க வந்தாள் அவள். எண்ணற்ற சுமக்க முடியாத இன்பங்களைச் சுமந்து கொண்டு உள்ளம் உடலெல்லாம் பூரிப்பு வழிந்தோட அப்பாதை வழியே சின்னஞ்சிறுமி போல அவனோடு துள்ளித் துள்ளிச் சென்ற கணக்கற்ற நாட்களையும் தோற்றுவிட்டு இன்பச்சுமைகள் வடிந்த உள்ளத்தோடு பூரிப்பின் துள்ளலைத் துறந்த உடனோடு வாடி வதங்கிய சருகாய் அப்பாதை வழியே தன்னந்தனியளாய் திரும்பி விட்டாள் அவள். அவளுடைய தோல்விதான் நிழலாகத் தொடர்ந்தது அவனோடு. தொண்ணூறு இரவுகளும் துன்பம் தோய்ந்த நீண்ட இரவுகள். தொண்ணூறு பகல் பொழுதுகளும் அவள் அணு அணுவாகச் சித்திரவதை செய்து வதக்கிய தீயின் கனல் தகித்தவை.

கருமையாக அடைந்துக் கொண்டிருந்த வானத்தில் இருந்து வெண்ணிற மேகச் சிதறல் ஒன்று தனியே பிரிந்து இறங்குகின்றது. அவள் அவனைப் பிரிந்து வந்து விட்டாள். சின்னஞ்சிறு பருவத்திலிருந்து அவள் துள்ளித் துள்ளி யோடிய அந்த ஒற்றையடிப் பாதையின் மருங்குகளில் அடர்ந்த தேயிலைச் செடிகளும் நீண்ட மரங்களும் அவளை வேதனையின் முனகல்களோடுதான் வரவேற்றன. அந்த நாள் தன் பிறப்பின் பாவத்தை எண்ணி தன்னைச் சபித்துக் கொண்டே பிறந்திருக்கலாம். ஆனாலும் அந்நாள் அவளுக்குப் பழைய நாளாக விடவில்லை. அந்நாளின் நினைவுகளோடுதான் கடந்த தொண்ணூறு நாட்களும் உறவாடி உறவாடி வேதனையில் கருகிச் சாகிறாள் அவள்.

மூன்று வருட உறவு வாழ்வில் அவள் அவனை பல முறைகள் கண்டித்திருக்கிறாள். தன்னுடைய இன்பத்தை அவனுக்கும் அவனுடைய துன்பத்தை தனக்கு மாசுத்தான் பரஸ்பரம் அர்ப்பணித்துப் பரிபூரணமாக வாழ்ந்தாள் அவள். அவளுக்கு அவன் குழந்தையாகத்தான் அவளிடம் அவன் மழலைக் கற்றான். ஆனால் அவனால் அந்த தீய பழக்கத்தை மட்டும் எவ்வளவு முயன்றும் முற்றாக விட்டுவிட முடியவில்லை. எத்தனை முறைகள் தன்னுடைய பலவீனத்திற்காக அவளிடம் கண்ணீர் விட்டு அழுதிருக்கிறான். சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே கொடிய பழக்கத்திற்கு ஆளாகிவிட்ட அவனைத் திருத்த வழியின்றி கோமளத்தின் வாழ்வை அவனுக்குப் பலியிட்ட பதினான்கு பேர் கொண்ட அந்த குடும்பமே அவளுக்காகக் கலங்கியது. தங்கள் செயலை எண்ணி வருந்தியது. ஆனால் அவளோ தன்னைப் பலியாகக் கொள்ளவில்லை. அர்ப்பணமாகக் கொண்டு மானசீகமாக அவனைப் பூஜித்தாள்.

ஆயினும் என்ன... அத்தனையும் விரயமாகத்தானா போய் விட்டது. அவளுடைய கர்மத்தின் பலனை நிதர்சிக்கத்தானா அந்நாள் பிறந்தது. அவன் அவ்வளவு அதிகமாகக் குடித்து விட்டு குடிபோதையில் சாக்கடை நாற்றத்தோடு பிரக்ஞை இழந்து போயிருக்கக் கூடாது தான். அது அவனுடைய பலவீனமாகத்தான் இருக்க

வேண்டும். அவளும் என்ன தன் மாபெரும் தவத்தின் பலனே சிதறிப் போய்விட்டதாக அவ்வளவு விரத்தியோடு துடிதுடித்துப் போயிருக்கக் கூடாதுதான். அவளுடைய பலனினம்தான் அதுவும் என்று நம் சிந்தனையின் நோக்கை வேறுபக்கம் திருப்பிப் பார்த்தாலும் ஒரு பத்தினியின் தவம் அது என்பதை எப்படி மறுக்க முடியும்.

ஆயினும் என்ன யாரையும் லட்சியம் செய்யாமல் எல்லாமே நடந்து போய் விட்டன. பிரக்ஞை தெளிந்த அவன் அவளைக் காணாமல் ஈசனை இழந்த பக்தன்போல பரிதவித்துக் கலங்கி அரண்டு புரண்டதெல்லாம் அவள் கண்ணால் காணாவிட்டாலும் மனதால் உணர்கிறாள். அல்லாவிட்டால் இந்த தொண்ணூறு நாட்களும் எப்படி நீண்ட கொடிய நாட்களாக அவளுக்குத் தோன்றமுடியும். அவள் உடல் எப்படிப் பாதியாக அழியமுடியும். அவள் எப்படி உள்ளம் இழந்து பேதலித்துப் போயிருக்க முடியும்.

ஒற்றையடிப்பாதை தொண்ணூறு நாட்களும் தன் இருகிளைக் கரங்களை ஆவெனத் திறந்து அவளுடைய பிரசன்னத்தை எதிர்பார்த்து ஆலாய்த்தான் பறந்து கொண்டிருக்கிறது. தூக்கக் கலக்கத்தில் எழுந்து ஓடினாலும் ஒரு நொடியில் அவனையடைந்து அவனுடைய பாதங்களில் தன் வாடிய முகத்தைப் பதித்து அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் உள்ளச் சுமைகளை யெல்லாம் கண்ணீராகக் கொட்டி அவனுடைய அடிகளையே தன் மார்பில் பதித்துக் கொள்ளும்படியாக தன்னை இழந்தும் கொள்ளலாம்தான்.

ஆனால்.. அவன்தான் அவளுக்குத் தெய்வம். அவனுக்கோ அவள்தான் தெய்வம். அவள் முகத்தில் விழிப்பதே அவனைக் கூசிக் குனியச் செய்யும் பெரும் பாவமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதுவே அவனுக்குக் கொடுத்தண்டனை. அவள் அதை உணர்வாள். அவ் வெண்ணமே அவளைக் கொடுந் தீயால் எரிக்கிறது. அவனுடைய வேதனையை அவள் அனுபவிக்கலாம். ஆனால் அவன் அனுபவிக்கக் கூடாது. அவன் குடி காரனாக, பெண் பித்தனாக இன்னும் எவ்வளவு இழந்த வனாக வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

ஆனால் அவன் அவளின் புருஷன். அவன் சுகமே அவள். அவள் சுகம் இல்லாமல் அவன் வாழலாம். ஆனால் அவன் இல்லாமல் அவள் வாழமுடியாது. அவளுக்கு அவன் அரண்.

தொண்ணூறு நாட்களுக்கு முன் பிறந்த அந்த நாள் தன்னைச் சபித்துக் கொண்டே பிறந்த அந்த கொடிய நாள், அவளை ஒரு நொடிக்குள் அவனிடம் சேர்த்துவிடக்கூடிய தவத்தையும் பெற்றுக்கொண்டுதான் பிறந்தது. இழந்து விட்ட சுகத்தோடு, பிறந்த மண்ணை மிதித்த அந்தப் பதிவிரதை அன்றைக்கே திரும்பியிருந்தால் ஒரு நொடிக்குள் அவளை அடைந்திருக்க முடியும். தன் புருஷனைக் குடிகாரனாக அடைய விரும்பாத அவளுடைய சுயநலம் தான் அவளைத் தடுத்து விட்டதோ என்னவோ.

பிரக்ஷை தெளிந்தவன் தனக்காக வாழ்ந்த பதிவிரதை ஒருத்தியின் மாபெரும் தவத்தைக் குலைத்த பெரும் பாவத்தை எண்ணி எண்ணி நைந்து, மனம் குமைந்து வீட்டை விட்டு எங்கோ போய்விட்ட வெகுதூரம், அவள் ஆயிரம் நொடிக்குள்ளும் எட்டாத தூரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எத்தனையாயிரம் நொடிகளாகத்தான் இருக்கட்டும். அத்தனையாயிரம் நொடிகளும் ஒரு நொடியாக மாறுமானால் தன் புருஷனை எத்தனை இழிந்த நிலையில் அவன் இருந்தாலும் அத்தனைக்கும் கீழ்த் தன்னை அர்ப்பணித்து பூஜித்துத் தொழ யாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் கோமளம்.

(3)

மழை நின்று தூறல் ஓய்ந்து விட்டது. ஆனால் மேக இருட்டு கலையவில்லை. காற்று லேசாக வீசுகிறது. மலைகள், மரங்கள், செடிகொடிகள் அத்தனையும் கொட்டிய மழையில் தளதளப்புடன் நீரைச் சும்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒற்றையடிப்பாதையின் குறுக்கே பெரிய சவுக்குமரம் ஒன்று விழுந்து கிடக்கிறது. அகன்று பரந்த நெடியமரம். அவளுக்கு விபரம் தெரிய வெகு காலத்திற்கு முந்தையமரம். ஒரு வருஷமாக இலையற்ற

நெடிய கிளைகளைக் காட்டி பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த மரம். பலத்து வீசிய காற்றில் விழுந்து விட்டது. நாலைந்து பேர் அதைப் பிளந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒற்றையடிப் பாதையையே வெறுத்து நோக்கி கோமளம் தன் உள்ளத்திலிருந்து மந்தை மந்தையாகக் கிளப்பும் உணர்ச்சிக் குவியல்களுக்கு அணைபோட முடியாமல் தவிக்கிறாள். அவளுடைய கண்கள் நீரைப் பொழிகின்றன. அவளை மீறிய அன்றைய நினைவுச் சுழலின் சுமை அவள் உள்ளத்தை - உடலை பாரமாக்குகின்றது. அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வருகிறது. அடக்க முடியாமல் தேம்புகிறாள்.

“என்னடி கோமளம் நீ பாட்டுக்கு அழுதுகிட்டு நிக்கிற” வேலை விட்டுத் திரும்பிய தாயின் குரல் அது. கோமளம் தலை நிமிரவில்லை. முன்னிலும் அழுகை பீறிடுகிறது. தேம்பல் தெறிக்கிறது. தாயின் கரங்கள் மகளின் முதுகை வருடி அணைக்கின்றன. தாயின் அனைப்பில் தன் வேதனை சற்றே வழிவதை உணர்கிறாள் மகள். ஆனாலும் குமுறுகிறாள்.

“என்னடி கோமளம் பச்சப்புள்ளமாதிரி அழுதுக்கிட்டு, இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமையாச்சே. மாரியாத் தாவுக்கு வெளக்குப் போட்டுட்டு வா. அவ கண் தொறந்தா நம்ம கஷ்டம் நீங்கிப் போயிடும்.” தேறுதல் கூறுகிறாள் தாய். முதுகில் தெறித்த சுடு நீரை உணர்ந்து தலை நிமிர்த்திய கோமளம் தாயின் கண்களும் கலங்கியிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு மருள்கிறாள்.

(4)

குடம் குடமாக தண்ணீரை வார்த்து அம்மனைக் குளிர்விக்க முயன்ற கோமளம் வாசலிலே கோலமிடுகிறாள். பின் குப்பியிலிருந்த எண்ணெயை வழித்துப் போட்டு அகல் விளக்கை ஏற்றுகிறாள். மாலை இருள் கப்பியிருந்த அவ்வாலய அறை ஒளிபட்டு விரிகின்றது.

தன்னையிழந்து, தன்னை மறந்து அம்மனைப் பிரார்த்திக்கிறாள் கோமளம். வெண்கலத்தாலான அம்மன் சிலை

வதனம் முழுதும் ஒளிபட்டு புல்லரிக்கும் ஒரு பிரகாசம். அப்பிரகாசம் மெல்ல மெல்லத் தன்னை ஈர்ப்பதை உணர்கிறாள் கோமளம். ஒரு கணம் சிலைமறைந்து அங்கு அம்பாள் புன்னகை பூக்கிறாள். தன்னையறியாமல் தன் மனப்பளு அகன்று உடல் லேசாவதை உணர்கிறாள் கோமளம். கலங்கி வழியும் கண்ணீர் கரை புரண்டோட மெல்ல வலம் வருகிறாள், சுமக்க முடியாத சுமை அத்தனையையும் அம்மன் சன்னதியில் இறக்கி வைத்து விட்டதாக ஒரு திருப்தி அவளுக்கு. இனி அவளுக்குச் சுமை இல்லை. அம்பாளே அவளுக்கு எல்லாத் தஞ்சமும்.

மெல்ல அடியெடுத்து வாசலருகே நடக்கிறாள் கோமளம். பிரகாரத்தின் வெது வெதுப்பிலிருந்து வெளியேறிய அவளுடல், வேகமாக வீசிய குளிக்காற்றில் சிலிர்க்கிறது. 'சோ' வென பேரிரைச்சலுடன் இரையும் காற்று அவன் செவிகளிலே ஏதோ மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. அம்மந்திரம்.. மெல்லிய குரலொளி "கோ...ம...ள...ம்..., கோ...ம...ள...ம்..."

எங்கோ எப்போதோ கேட்ட குரல். மெல்லமெல்ல பிரக்ஞை திரும்புகிறது அவளுக்கு. அக்குரல்.. எத்தகைய மகத்தானது. எவ்வளவு புனிதமானது. மெல்ல கண்களை மலர்த்தி நோக்குகிறாள். தள்ளாடித் தள்ளாடி அவளை நோக்கி அடியெடுத்து வரும் அவ்வுடல்.

"கோமளம்... கோ...ம...ள...ம்..."

இனிமேலும் அந்த வேதனையை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அவளுடைய தெய்வம் அவளை நோக்கி வருகிறான். இனி ஒரு கணமும் அவளால் அவனை இழந்து விடமுடியாது. அவன் அவளை அடையுமுன்பே அவள் பாய்ந்து சென்று அந்த தெய்வத்தின் காலடிகளில் விழுந்து கால்களைப் பற்றிக் கொள்கிறாள். அவளுக்கு அழுகையும் கண்ணீரும் பொத்துக் கொண்டு வருகின்றன. அவன் அவளை ஆதாரத்துடன் அணைத்துக் கொள்கின்றான். அந்த அணைப்பு, அவளுடைய வேதனையைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அணைப்பு.

"கோமளம் கோமளம் என்னை மன்னித்து விடு. இனி மேல் சத்தியமாக நான் குடிக்க மாட்டேன், மாரியாத்தா

மேல் ஆணை” இழக்கமுடியாத அவளை இழந்து அரையும் குறையுமாகத்தான் ஆகிவிட்டான் அவன். இனிமேலும் அவளை இழந்துவிட அவனுக்குத் துணிவில்லை. அவனுடைய கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் அவளுடைய முதுகை நனைக்கின்றது. அவளுடைய தவம் வீண் போகவில்லை. இனி அவள் தனியில்லை. அவளுக்கு அவன் திரும்ப கிடைத்து விட்டான் முன்னிலும் நல்லவனாக, உயர்ந்தவனாக, அவளைப் பாதுகாப்பவனாக.

கருமேகங்கள் மறைந்து அந்திவான நிர்மலத்தில் ஒளி மெல்லமெல்ல விரிகிறது.

ஒற்யைடிப்பாதையின் குறுக்கே கிடந்த மரம் இப்போதில்லை. விறகாகப் பிளந்து கட்டிக்கொண்டு ஒவ்வொருவராகச் சரிவில் இறங்குகின்றனர். அந்தப் பாதை தன்கிளைக் கரங்களை நீட்டி அவனையும் அவளையும் ஆவலோடு வரவேற்கின்றது. இரு மருங்கிலுமுள்ள மரங்களும் தேயிலைச் செடிகளும் அசைந்தசைந்து பன்னீர் தெளித்து அவர்களை ஆசீர்வதிக்கின்றன.

1968

பி. மரியதாஸ்

அறுபதுகளில் ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகள் செய்த மரியதாஸ், ஹட்டன் ஹைலண்ட்ஸ் தந்த அறிவு ஜீவி. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. பாடசாலை அதிபராகக் கடமை புரியும் இவர், ஆக்க இலக்கியத்தில் இருந்து ஏனோ விலகிக் கொண்டார். தீவிர இடதுசாரிக் கொள்கையுடையவர். அருமையான விமர்சகர்.

விடிவை நாடி!

பி. மரியதாஸ்

அந்தக் குளத்தைச் சுற்றி ஏழெட்டுப் பேர் கும்பலாய்க் கூடி நிற்க மாரிமுத்து விக்கி விறைத்துப் போய், குற்றவாளியாய், கூனிக் குறுகி, தலை குனிந்து நின்று கொண்டிருக்கின்றான்.

தலை வாரப்படாது கிழிந்த சட்டையை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு நாலு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவனொருவன் விக்கி அழுது கொண்டே நின்று கொண்டிருக்கின்றான். ஆளுக்கொருவராய் கசமுசுவென்று கதைத்துக் கொண்டே, ஒரு வயது இருக்கக் கூடிய குழந்தை ஒன்றை ஒருவர் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு நிற்க, அவரைச் சுற்றி ஏதேதோ சொல்லிக் குழந்தையையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

மெலிந்த சோனியான அக்குழந்தை சட்டையோடு நீரில் முக்கி எடுக்கப்பட்டதைப் போன்று நீர் சொட்டச் சொட்ட கண் விழிக்காது தேம்பியவாறே துவள்கிறது.

“எப்படியப்பா இந்தப் பச்சக் கொழந்தையைக் கொல்ல மனசு வந்திச்சி” ஒருவர் கேட்கிறார்.

“கலி காலம்பா. நல்லதங்கா காலத்துக் கதையெல்லாததையும் இன்னைக்கி கண்ணாற காணுறோம். ஐயோ கண்ணாவி.”

இன்னொருவர் இதிகாசத்தோடு இன்றைய நடப்பை முடிச்சுப் போடுகிறார்.

“நல்ல நேரம் நாம வந்தோம். இல்லாட்டி இந்தச் பச்சப் பாலகன் இன்னேரம் சவமா கெடக்கும். அது மொகத்தைப் பார்த்தா சத்தம் போட்டு பேச மனம் வருமா.”

“நாம வராம இருந்திருந்தமா இந்தக் கொழந்தை மட்டுமா போயிருக்கும்? இதையுமுள்ள கெணத்துள தள்ளி இருப்பான் பாவி மனுஷன்.” தேம்பியமும் குழந்தையைக் காட்டியவாறே மற்றொருவர் பேசுகிறார். இன்னொருவர் துணிவோடு மாரிமுத்துவைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்.

“ஏம்பா இப்படிச் செஞ்சிபுட்ட. ஆயிரம் இருந்தாலும் பெத்த புள்ளைய கெணத்துள தள்ள மனசு எப்படி எடம் கொடுத்திச்சு. நீ செஞ்ச வேலையை யோசிச்சிப்பாரு. ஒரு தகப்பன் செய்யக் கூடியதா இது.”

மாரிமுத்து தலை குனிந்தவாறே அமைதியாய் நிற்கின்றான். பேசியவர் மீண்டும் தொடர்கிறார்.

“அவ போனா போயிட்டுப் போறா. சிங்கம் போல ஆம்பொனைக்கி ஒருத்தி போனா ஆயிரம் பொம்பளை கெடைப்பா. ஆனா இந்த மாதிரி கொழந்தை கெடைக்குமா? பொண்டாட்டியோட எல்லாம் போயிமா? யாருக்குத்தான் கஷ்டமில்ல. எங்க வீட்டுலயும் சாப்பாட்டுக்கு என்னடா செய்யிறதுங்கிற முழிப்பாட்டம்தான். அதுக்கு என்னா செய்றது. ஆத்துள, கெணத்துல விழுந்து சாவுறதா?”

“ஓங்க வீட்டுல மட்டும் தானா. எங்க வீட்டிலயும் தான் ரெண்டு நாளா வயித்துப் பாட்டுக்கு ஒன்னுமில்ல.” இன்னொருவர் புலம்புகிறார்.

“லயம் முச்சுடும் இப்படித்தான். அரிசி போட்டா ரெண்டு மூனு நாளைக்கி கவலை இல்ல. அப்பொறம் எல்லா வீட்டிலயும் இதே நெலமைதான்.” மற்றொருவர் பொது நிலைமையை விவரிக்கிறார்.

சாகவிருந்த ஒரு ஜீவனைக் காப்பாற்றி விட்டோ மென்ற மகிழ்ச்சியில் தமது நித்திய துன்பத்தை ஒரு நிமிடம் மறந்திருந்தவர்கள், குற்றவாளியை விமர்சிக்கும்போது அவனது கஷ்டங்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாய், எல்லோரும் ஒரேவிதத் துன்பத்தில் சிக்கியவர்களாய் இருப்பதைக் கூறிக் கொள்கிறார்கள். சிறிது மௌனம் நிலவுகிறது. அந்த மௌனத்தைக் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டிருந்தவர் கலைத்தார்.

“சரி சரி நல்லநேரம். கொழந்தைக்கு ஒன்னும் இல்ல. போய் எதாச்சும் குடுத்து அமுவையை நிப்பாட்டி வேலையைப் பாரு” கூறிக் கொண்டே குழந்தையை மாரியிடம் கொடுத்து விட்டு நடக்கிறார்.

மற்றவர்களும் ஒவ்வொருவராய் “இனிமே இப்படி செஞ்சிப் புடாதே” என்று கூறிக் கொண்டே நகர்கிறார்கள். குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு மாரிமுத்து தனிமையாய் நிற்கிறான். மற்ற சிறுவன் தேம்பிக் கொண்டே அவனது கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

‘இனிமேல் என்ன செய்வது?’ மாரிமுத்துவின் மனம் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டதோ?

குமுறும் எரிமலையாய் உள்ளம் கொதித்து எழுகிறது. குழந்தைகள் இரண்டையும் மாறி மாறிப் பார்ப்பவனிடம் மனவெடிப்பைக் கக்குமாப்போல பெருமூச்சுக்கள் எழுகின்றன.

‘என்ன வேலை செய்யத் துணிந்தேன்? ஐயோ.. ஆசையாய் கொஞ்சி மகிழ வேண்டிய குழந்தையை கிணற்றுள் வீசிக் கொல்லத் துணிந்த பாவியாகி விட்டேனே. பாவி... பாவி... பாவி...’

அவனது நெஞ்சத்துடிப்பு ஒவ்வொன்றும் பாவி.... பாவி.... என்று இடிக்கிறது. அவனது கண்கள் நீரை உமிழ்கின்றன. ஆண் மகன் அழுகின்றான்! ஆம். ஆண்மை, வீரியம் கொப்பளித்து முறுக்கிடும் அவனுக்கு, அந்த ஆண்மையில் பலமாக விழுந்த அடி அவனை உலுக்கி அழவைக்கிறது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அவன் தொட்டுத் தாலி கட்டிய ரங்கம்மா இன்னொருவனோடு போய் விட்டாள். ‘சண்டாளி போனதுதான் போனாளே இந்தப் பிள்ளைகளையும் கொண்டு போனாளா..?’ பிள்ளைகளை நினைத்துப் பார்க்கும் போது அந்த ஆண் மனம் மீண்டும் நொந்து குமைகிறது.

‘ரங்கம்மா ஏன் போனாள்?’

அவனது சிந்தனை எல்லை மனைவி, குழந்தைகள், பட்டினி என்ற வட்டத்துள் மாட்டிக் கொண்டு அதிலிருந்து மீள முடியாது, பயங்கரமாய் எதிர்காலம் என்ற ஆழமான பாதாள விளிம்பைப் பார்த்துக் கூனிக் குறுகி சிறுபுள்ளியாய்ச் சிறுத்துக் குமுறுகிறது.

எதைப் பற்றியும் குறிப்பாய் யோசிக்க முடியாது. எல்லாவற்றையும் பற்றி யோசிக்க வேண்டுமாப் போலவும், அதேவேளையில் குழம்பிய குட்டையாய் மனம் எதனையும் பற்றி நின்று நிதானித்துத் தீர்மானிக்க முடியாத குழப்ப நிலையில் அவன் இவ்வளவு நேரமும் தன்னைச் சுற்றி நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பற்றி ஆத்திரமாய் நினைக்கிறான்.

“எல்லாரும் சொல்லுவாங்க. அவங்களுக்கு என்னாத் தெரியும்? நான் மட்டும் என்னா கொலைகாரனா? பெத்த கொழுந்தையைக் கொல்றதுக்கு.”

செய்தவைகளுக்கு நியாயம் தேடி அதனால சமாதான மடையும் மனம் பேசுகிறது.

“நான் ஒழைக்கிறதெல்லாம் இதுகளுக்குத்தானே. நான் சும்மாவா இருக்கேன். இடுப்பொடிய வேலை செய்றேன். அப்படியிருந்தும், எம் புள்ளைங்களுக்கு

வயிறார சாப்பாடு குடுக்க முடியலைன்னா ஒன்னு நான் சாகனும்... இல்லாட்டி அதுகள் இருக்கக் கூடாது.”

ஆத்திர மனம் படபடத்துத் துடிக்கிறது. ‘கட்டுன பொண்டாட்டியும் இதுனாலதான் போயிருப்பா. அவளைக் கட்டி நான் அனுபவிச்சது தவிர அவ என்னாத்த அனுபவிச்சா. ஒரு சீலை, நகை, நட்டு.. ஏதாச்சும் ஒன்னும்.. அதான் போகட்டும். வயிறார சாப்புடத்தான் கெடைச்சிச்சா. அவளுந்தான் ஒழைச்சா. ரெண்டு பேரும் வருஷம் முச்சூடும் மழையானாலும் வெயிலானாலும் நாள் தவறாம ஒழை ஒழைன்னு ஒழைச்சோம். ஆனா வயிறார சாப்பிடக் கூடக் கெடைக்கல..’

மனம் நகர மறுத்து ஃபேக்டரி ரோலராய் சக்கர வட்டம் போடுகிறது. உழைத்தும் வயிறார உண்ணக்கிடைக்கவில்லை என்பதை நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு வெறிபிடித்தாற் போன்று உலகத்தையே உடைத்து நொறுக்க வேண்டுமாப்போல மனம் கொதிப்படைகிறது.

“இவங்க சொல்லிப் புட்டாங்க. நான் ரெண்டு நாளாப்பட்ட பாடு எனக்கில்ல தெரியும். ரங்கம்மா போன அன்னைக்கி சாப்பாட்டுக்கு ஒன்னுமில்ல. புள்ளைக ரெண்டும் பசியால துடிக்கிது. வெக்கத்தை மறந்து, ரோசத்தை விட்டுப்புட்டு அடுத்த வீட்டுக்காரங்க கிட்ட யெல்லாம் ரெண்டு சிண்டு அரிசி கடன் கேட்டு, அது கெடைக்காம ரெண்டு சிண்டு மாவு கடன் வாங்கி, சின்ன ரொட்டியா போட்டு.... அன்னைக்கி யாராச்சும் ஏதும் குடுத்தானா...? ம்.. மத்தவங்களை கொறை சொல்லப் படாது. எல்லா வீட்டுலயும் இப்படித்தான். வெளிய சொல்லாம தோட்டமே பட்டினி கெடக்குது.’

உலகத்தை மறந்தவனாய், கொதிப்படைந்து மனம் போன போக்கில் பிரமைப் பிடித்து நின்றவனை காலைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற மகன் உலுக்கி விடுகிறான்.

“இனி என்னா செய்யிறது? நான் சாப்புடாட்டி காரியமில்ல.. புள்ளைகளுக்கு ஏதாச்சும் குடுக்கனுமே..?”

காம்பராவை நெருங்கியவனுக்குப் புதைகுழியை நெருங்குவதைப் போன்று பயம் கலந்த தயக்கம். உள்ளே

போய் என்ன செய்வது? அடுத்த வீட்டு அம்மாயிக் கிழவி வந்து 'என்னாப்பா செஞ்சுப்புட்ட' என்று கேட்டுக் கொண்டே குழந்தையை வாங்கி கண்களில் ஒத்திக் கொள்கிறாள்.

'ஆ.. அவளிடம் சொல்லவேண்டும்'

இதயம் சக்கு நூறாய் வெடித்து வெளிவருவதைப் போன்று சிரமப்பட்டுப் பேசுகிறாள்.

"அம்மாயி.. புள்ளைக ரெண்டுக்கும் ஏதாச்சும் சாப்புட.. இருந்தாக்குங்க.."

கிழவி பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

எரியாத அடுப்பருகில் 'பலாக் கட்டையை' இழுத்துப் போட்டு உட்காருகிறாள். இரண்டு நாட்களாய் அடுப்பு எரியவில்லை. மனம் மட்டும் பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அவனுக்கு எதைப் பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்க்கப் பயமாக இருக்கிறது. பயங்கர ஆபத்தில் மாட்டிக் கொண்டு பயங்கர முடிவை நெருங்கியவனாய் மௌனமாய் இருக்க முயல்கிறாள். நெஞ்சு படபடத்துத் துடிப்பது ஒங்கி சம்மட்டியால் அடிப்பதைப் போன்று வலிக்கிறது. அவனுக்கு அமைதியும் ஆறுதலும் இல்லை.

"போன கெழமையே போக நெனைச்சேன். போயிருந்தால் இதெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்காது."

குடும்பத்தின் வறுமை மனதிற்பட்ட அடியாய் நாளாக நாளாக மனதை அரித்து அவனிடத்தில் இதனை விட்டு ஓடவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை எழுப்பியது. எப்படியாவது இதிலிருந்து விடுபட்டு ஓடிவிட்டால் போதுமென்று அவன் பலமுறை நினைத்ததுண்டு. மனைவி, மக்கள் குடும்பம் என்ற பந்தப் பிணைப்பும், தான் குடும்பத்தின் தலைவன் என்ற பொறுப்பும், 'ஆம்பொளை' கஷ்டத்தைக் கண்டு கலங்கி ஓடுவதா, ஊர் தூற்றாதா என்ற எண்ண ஓட்டமும் அவனது கால்களைப் பிணித்தன. என்றாலும் 'குடும்பத்தை ஒழுங்கா நடத்தணும்' இல்லாட்டி ஒரேடியா கஷ்டத்தை மறக்கச் சாகணும்'

என்று யோசிக்க நினைத்தது தான் அவனுக்குச் சரியான முடிவாகவும், சிந்தனையின் எல்லையாகவும் தெரிந்தது. இனி மீள்வதற்கு வழியில்லை. ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்ற கலக்க நிலையில் எதைப் பற்றி யோசித்தாலும் அவனால் இந்த முடிவிற்கே வரமுடிந்தது.

பேதலித்து, இருட்குகையில் தடுமாறுபவனைப் போன்று குழம்பியிருந்தவனுக்குத் திடீரென அந்த இளைஞனைப் பற்றி நினைவு வந்தது. என்று குடும்பத்தை விட்டு ஓட நினைத்தானோ அன்றிலிருந்து அடிக்கடி அந்த இளைஞனின் சொற்கள் அவனது காதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன.

இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்னர் டவுனுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு 'லோங்ஸ்'கார இளைஞன் அவனோடு வந்தான். அவனோடு கதைக்கத் தொடங்கிய மாரிமுத்து அவனது பேச்சையும், அவன் பேசிய முறையையும் பார்த்து அதில் லயித்துப் போய் விட்டான். 'எவ்வளவு மரியாதையாக அன்பாகப் பேசினார்!'

அவனை நினைத்தவுடன் அவனது மனிதப் பண்பு தான் முதலில் நினைவிற்கு வருகிறது. தோழர் என்று அன்பாக அழைத்தவர் தனது குடும்பத்தைப் பற்றியும் வேலை நிலைமைகளைப் பற்றியும் எவ்வளவு அக்கறை யோடு விசாரித்தார்! மாரிமுத்து அவனிடம் தன் வறுமை நிலையைக் கூறியவுடன் அவன் தெளிவோடு கூறியவைகள் இப்பொழுது கூறியதைப் போன்று பசுமை மாறாமல் ஒலிக்கிறது.

"இது உங்க நிலமை மட்டுமில்லை. பொதுவா அரிசி வெட்டுக்குப் பிறகு எல்லாத் தோட்டங்களிலும் இதே நிலைமைதான். லயங்களிலெல்லாம் பயங்கரமாய்ப் பட்டினி இருக்குது. யார்க்கிட்ட சொல்றதுன்னு வெளிய சொல்லாம பட்டினி கெடக்குறாங்க." - படபடப்போடு இதனைக் கூறினான்.

"இதனை மாற்றுவதற்கு வழியில்லையா?" என்று மாரிமுத்து கேட்டதற்கு அவன் கூறிய பதில் இதோடு பலமுறை நினைத்துப் பார்த்து விட்டான்.

“தொழிலாளி நெனைச்சால் எதையும் மாத்தலாம். இந்த மலைநாடு நூத்தைம்பது வருஷத்துக்கு முந்திப் பெரிய காடு. அதை அழிச்சி தேயிலையை நடட்டது யார்...? தொழிலாளிதான்..!”

சிறிது மௌனமாகித் தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டான்.

“தோழர், உலகத்துல ரெண்டு விதமான உலகம் இருக்கு. ஒரு உலகத்துல உங்க மாதிரி உழைக்கிறவன் ஏங்கிச்சாகிறான். உழைக்காதவன் அவனைவிட உல்லாசமா வாழ்றான். இன்னொரு உலகத்துல உழைக்கிறவன் மனுஷனா மதிக்கப்படுறான். அங்க அவன் மனுஷனாய் வாழவும் முடியுது. அந்த உலகம் தான் நமக்கு வேணும். நம்ம இருக்கிற உலகத்துல பணந்தான் பெரிசு. எல்லாம் பணம் இல்லாட்டி தாய், தகப்பன், பிள்ளை, பெண்டாட்டின்னு ஓறவு இல்லாம போயிரும். இதை இப்ப தோட்டங்களில பாக்கிறோம்.”

மாரிமுத்துவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இளைஞன் தொடர்ந்து பேசினான்.

“கஷ்டம் கூடக்கூட ஓடத்தான் நினைவு வரும். ஆனா எங்க ஓடுறது? எங்க ஓட முடியும்? நம்ம பொடியன்கள் தோட்டங்களில இருந்து ஓடிப் போறாங்களே. கடைசியில எங்க நிலைக்கிறாங்க? அவுங்களுக்கு எந்த மாதிரி வாழ்க்கை கிடைக்கிது? எங்க போனாலும் இந்த நெலைமைதான். ஓட நெனைக்கிறவங்க எல்லாம் சேர்ந்து உலகத்தை மாத்தி அமைச்சா யாருமே ஓட வேண்டிய நிலை இருக்காது.”

மாரிமுத்துவுக்கு விளங்கவில்லை. “நீங்க சொல்றது புரியலீங்க” என்றான்.

“கஷ்டப்படுறவன் தானே தனக்கு வழியைத் தேடணும். கஷ்டம்னு வீட்டை விட்டு ஓடாம, ஓடுறதுக்கான நெலைமையை மாத்த முயலணும்.”

“எப்படிங்க நெலைமையை மாத்த முடியும்?”

“தோழர், இதுக்காக, தொழிலாளி நிலைமையை மாத்தி அவன் மனுஷனாய், தனக்குத் தானே ராசாவாய்

இருக்கக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துறதுக்கு இயக்கங்கள் இருக்கு. அதுல சேர்ந்து உலகத்தை மாத்தியமைக்க நாம் வேலை செய்யணும். அது லேசான காரியமில்லதான். இருந்தாலும் சும்மா யாருக்கோ உழைச்சிக் குடுத்திட்டு வேதனையா சாகிறதை விட இப்புடி தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்காக நல்லது செஞ்சா கஷ்டம் கூட தெரியாது. அதுல ஒரு திருப்தி கட்டாயமா இருக்கும்.”

பேசிக்கொண்டே வந்தவனை யாரோ கூப்பிட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, “தோழர் இன்னொரு முறை சந்திப்போம். முடிஞ்சா அந்த ஓபிசுக்கு வாங்க. அங்கதான் நான் இருப்பேன்.”

ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு அந்த இளைஞன் நடந்தான். இளைஞன் சென்ற பின்னர் மாரி முத்து அவன் சொன்னவைகளைப் பலமுறை நினைத்துப் பார்த்து விட்டான். இன்றும் இந்தக் கலக்க நிலையிலும் அவன் கூறியவைகள் சரியானதாகத் தோன்றுகிறது.

“குடும்பம், உறவு எல்லாம் பணமில்லாவிட்டால் இல்லை.” அந்த இளைஞர் சொன்னது தனக்கும் சரியாகத் தான் இருக்கிறது. தொட்டுத் தாலி கட்டிய பெண்டாட்டி. பணம் இருந்திருந்தால் இன்னொருத்தனோடு போயிருப்பாளா? ஏன் எனக்கே ஓடி விடணும்னு பணம் இருந்திருந்தா தோணியிருக்குமா?”

சிந்தனையில் தன்னை மறந்திருந்தவன் வெளியில் சந்தடி கேட்டுப் புற உலகிற்கு வந்தான். வீட்டு முற்றத்தில் வந்து கூடிய பிள்ளைகளை விரட்டிக் கொண்டே ஒருவர் ‘மாரிமுத்து, மாரிமுத்து’ என்று கூப்பிடுகிறார். வெளியில் வந்த மாரிமுத்து பொலிஸ்காரர் ஒருவர் நிற்பதைக் காண்கிறான்.

“நீ தானே மாரிமுத்து?”

கேட்டுக் கொண்டே முறைத்துப் பார்க்கின்றார்.

“ஆமாங்க ஐயா.”

“நீதானே ஒம் புள்ளையை கெணத்துல போட்டது?”

மாரிமுத்து மெளனியானான்.

“சரி சரி நம்மளோட ஸ்டேசனுக்கு வா. புள்ளைய பெத்துபோட்டு கொலை செய்யப் பாக்கிறது.”

அடுத்த வீட்டு அம்மாயி கிழவியிடம் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு மாரிமுத்து நடக்கிறான். அவன் தனக்கு எந்த முடிவு வந்தாலும் சரி என்று துணிந்திருந்தான். உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளும் துணிவு சற்று நேரத்திற்கு முந்தி இருந்தது. அந்தத் துணிவு மாறி மீண்டும் வலிவு பெற்றுக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் யார் இதனை இவ்வளவு சீக்கிரம் பொலிசுக்குத் தெரியப் படுத்தியது?

இக்கேள்வி அவனைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. யார் சொன்னால் பொலிஸ்காரர் வருவார்? யாராவது தொழிலாளி சொல்லி பொலிஸ்காரர் இதுவரை தோட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறாரா? இல்லையே. துரைதான் டெலிபோன் பண்ணியிருக்க வேண்டும்!

அவனால் இந்த முடிவிற்குத்தான் வர முடிந்தது. உண்மையும் அதுவாகத்தான் இருந்தது. அவர் இதனை ஒரு பெரிய விஷயமாகக் கருதாவிட்டாலும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் பயங்காட்டி வைக்க வேண்டுமென்றுதான் இதனைப் பொலிசுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். நன்றாக உழைக்கக்கூடிய தொழிலாளி என்ற ரீதியில் அவர் அவனை விரும்பவும் செய்தார். ஆனால் கொஞ்ச காலத்திற்கு முந்தி பொது வேலை நிறத்தமொன்று நடந்தபோது, இங்கு தொழிலாளர், தாங்களும் அதில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணிப் பார்க்காமல் இருந்தபோது இவன் ‘எல்லாரும் செய்யிறபோத நாம மட்டும் காட்டி குடுக்கிறதா’ என்று மற்றவர்களிடம் எல்லாம் கூறியவன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் பயங்காட்டி வைத்தால் சரியாகி விடுவானென்று துரை எதிர்பார்த்தார்.

பொலிஸ்காரரோடு மாரிமுத்து தனியாய் மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அவராகவே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“ஏம் மனுசன் அப்புடி செஞ்சது?”

“நான் ஒன்னும் செய்யலீங்கய்யா. புள்ளை தவறி கெணத்துல விழுந்திருச்சிங்க.”

“செஞ்சதை செஞ்சி போட்டு இப்ப பொய் சொல்றாங். சரி.. சரி... நான் கேஸ் போடாம செய்றாங்.. யோசிச்சி சொல்லுங்க.”

மாரிமுத்துவுக்கு அவர் சொல்வது விளங்கியது. அவன் கையில் ஒரு சதம் இல்லை. போசாமல் நடந்தான்.

இரண்டு கிழமை சென்று அவனுக்கு ‘ஒரு வருட நன்னடத்தைப் பிணை’ தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது. தீர்ப்பைக் கேட்டு, ஒப்பம் போட்டுவிட்டு வெளியில் வந்த மாரிமுத்து விட்டுக்குப் போகவில்லை. நேரே அன்று லோங்ஸ்கார இளைஞன் குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“ஏன் நான் புள்ளைய கெணத்துல தள்ளினேன்னு ஒருத்தரும் கேக்கலை. ஆனா தண்டனை குடுத்திட்டாங்க. இனிமே நான் என்னா செய்றது... வீட்டுக்குப் போய் புள்ளைகள் பட்டினியா கத்திச் சாகிறதைப் பாத்துக் கிட்டிருக்கிறதா..?”

“சும்மா யாருக்கோ உழைச்சிக் குடுத்திட்டு வேதனையா சாகிறதை விட தொழிலாளர் வர்க்கத்துக் காக நல்லது செஞ்சா கஷ்டம் கூட தெரியாம அதுல ஒரு திருப்தி கட்டாயமா இருக்கும்.”

அந்த இளைஞரின் சொற்கள் வேதவாக்காய் ஒலிக் கின்றன.

“நாளைக்கே சாவு வந்தாலும் அவர் சொன்ன மாதிரி ஏதாச்சும் செஞ்சுட்டு அந்த நிம்மதியில் சாவோம்!”

இப்படி எண்ணிய மாரிமுத்து திடமாய் நடக்கிறான்.

சி. பன்னீர் செல்வம்

தற்போது தமிழகத்தில் வாழும் சி. பன்னீர் செல்வம் அறுபதுகளின் பிற்கூறில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து நடத்திய மூன்றாவது சிறுகதைப் போட்டியில் 'இலவு காத்த கிளி' என்னும் சிறுகதை பரிசு பெற்றது (1966). சாகித்திய மண்டலம் மாணவர்களுக்கென நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்று மலையக எழுத்துக்குப் பெருமை தேடித் தந்தவர். தமிழகத்துக்குப் புலம் பெயர்ந்த பின்னரும் எழுத்துலகப் பணியைத் தொடர்ந்துவரும் இவர், பாரிஸ் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றார். இந்திய இதழ்களிலும் இவரது ஆக்கங்கள் இடம் பெறுகின்றன. 'திறந்த வெளிச் சிறைகள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர்கள் பிரசவிக்கிறார்கள்

சி. பன்னீர்ச்செல்வம்

“ஏ, செகப்பக்கா...”

அதற்கு மேல் சப்தமிட முடியாத நிலையில் கொழுந்துக் கூடை சரிந்து ஒரு பக்கம் உருண்டோட, சீழே சரிந்த அஞ்சலை, தேயிலைச் செடியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“அடியே, பொண்டுகளா.. அஞ்சலை சீழே விழுந்திட்டா ஓடியாங்கடி!” என்று கத்தியபடி, தேயிலைச்

செடிகள் சேலையையும் கால்களையும் கிழித்த போதும் வேகமாகப் பாய்ந்திறங்கி ஓடி வந்தாள் செகப்பாயி. அவளது குரல் கேட்டதும், 'ஓதுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்த' 'வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி'களும் கிழவி களும் கூக்குரலிட்டபடி ஓடி வந்தார்கள்.

“ஏய், காலை ஒருத்தி, கைய ஒருத்தி புடிங்கடி..”

அஞ்சலையை ரோட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அஞ்சலை மயங்கிக் கிடந்தாள். ஒருத்தி தண்ணீரில் 'தலை வேட்டி' யை நனைத்துக் கொண்டு வந்து முகத்தில் பிழிந்தாள்.

“ஏய், கொஞ்சம் தள்ளி நில்லங்கடி. காத்துப் பட்டும்..” என்ற செகப்பாயி 'தலைவேட்டி' யை விரித்து காற்று வீசினாள். அஞ்சலியின் மயக்கத்துக்கு ஒவ்வொரு வரும் தமக்குப்பட்ட காரணத்தைச் சொன்னார்கள்.

பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பின் மயக்கம் தெளிந்தவளாய் கண்களைத் திறந்த அஞ்சலை, எழுந்து உட்கார்ந்தாள். அவளது முகத்தைத் துடைத்து விட்ட செகப்பாயி பரிவு நிறைந்த குரலில் கேட்டாள்: “இப்ப எப்பிடி அஞ்சலே இருக்கு? பகலைக்கு ஏதும் சாப்பிட்டியா?”

“கொஞ்சம் தேவலாம் அக்கா... பகலைக்கு வேறொண்ணும் திங்கலே... நாலைஞ்சு விஸ்கோத்துத்தான் தின்னேன்”

அதைக் கேட்டு ஒவ்வொருவரும் வேதனைப் பெருமூச் செறிந்தார்கள்.. “ம்... நாமெல்லாம் பச்சத் தண்ணியக் குடிச்சத்தான் வயித்தை ரொப்பிக்கிற வேண்டி யிருக்கு..”

இஸ்டோரிலிருந்து மணி அடிக்கும் சத்தம் மெதுவாகக் கேட்டது... “ஏய், மணி அடிச்சிட்டாங்க.. கௌம்புங்கடி..” என்றாள் செகப்பாயி.

“கூடையை நாந்தூக்கிக்கிறேன்... ஒனக்கு நடக்க ஏலுமா?”

“நடந்திருவேன் அக்கா.. ரெண்டு கூடையையும் தூக்கக் கஷ்டமா இருக்குமே?”

“அடிப்போடி, பைத்தியக்காரி...! இந்த அடிமை வாழ்க்கையில் இதுதான் பெரிய கஷ்டம்..? அட, வா.. நமக்கும் ஒரு காலம் வரத்தான் போகுது..! அடியே சறுக்கும்.. பாத்து காலை வச்ச வாங்கடி...”

தனது கூடைக்குமேல் அஞ்சலையின் கூடையையும் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு எச்சரித்தபடி படியேறினாள் செகப்பாயி.. தார்ப்பாதைக்கு வந்து சேர்ந்ததும், “அம்மாடி, இனி லேசு..” என்று ஆறுதலாக மூச்சு விட்டார்கள் அந்தப் பெண்கள். கூடையை ஒழுங்காக வைத்துக் கொண்ட செகப்பாயி, பெருமை தொனிக்கும் குரலில் சொன்னாள்:

“நீங்களுந்தான் புள்ளைகளைப் பெக்குறீங்க.. அஞ்சு மாசத்திலேயும் ஆறு மாசத்திலேயும் நடக்க ஏலலே...! நான் புள்ளை பெத்த கதையக் கேட்டா விழுந்து விழுந்து சிரிப்பீங்கடி...!”

அவர்களது சிரிப்பில் கூடைகள் குலுங்கின. செகப்பாயி தொடர்ந்து சொன்னாள்: “நானும் ஏழு புள்ளைகளுக்கும் தாயா போய்ட்டேன். .. ஆனா ஒரு பிள்ளைக் காச்சும் ஒம்பது மாசத்தில வீட்டுல இருந்தது கெடையாது. கடைக்குட்டிப்பய பொறந்த அண்ணைக்கு மலையேறி வேலை செஞ்ச அரைப்பேரும் போட்டுப் புட்டேன், போ...”

“கதை கேட்டா, செகப்பக்காகிட்டே கதை கேக்கணும்..! அதை இன்னொருதரம் சொல்லுக்கா.. மலைப்பு தெரியாம போய்ச் சேந்திரலாம்..”

“அண்ணைக்கு காலையில் வேலைக்கு கௌம்புற நேரம் ஒண்ணுமே தெரியலே.. பதினொரு மணி இருக்கும்.. பத்துப் பதினைஞ்சு றாத்தக் கொழுந்தும் எடுத்துப் புட்டேன்... இடுப்பு வலி வந்திரிச்சி... ஆஸ்பத்திரிக்கு போறதுண்ணா இந்தக் காட்டுப்பய ஊருலதான் காரு, பஸ்ஸு ஒண்ணுமே இல்லையே.. தோட்டத்து லொறி கெட்டுப்போச்சுன்னு சொல்லிப்புட்டானுங்க.. என்ன பண்ணது? வருத்தத்தோட வருத்தமா இனி வேறே நடவே..! ரெண்டு கட்டை தூரம் நடந்திருப்போம்.. அகஸ்மாத்தா ஒரு வெறகு லொறி கெடைச்சிச்சு... அந்த லொறில

கொண்டுபோய் ஆஸ்பத்திரில பாரங்குடுத்திட்டு, அந்தாளு அப்பவே வந்திட்டது. கையில காச இல்லாம அந்தாளுதான் என்ன பண்ணுவது?”

“அப்புறம்...?”

“அப்புறமா? அண்ணைக்கு ராத்திரி ரெண்டு மணிக் கெல்லாம் பய ‘குவா குவா’ன்னு கத்த ஆரம்பிச்சிட்டான்.. ரெண்டு நாளும் முடிஞ்சு போச்சு.. டிக்கெட்டு வெட்டி கூட்டிப் போக அந்தாளு வருவது வருவதுன்னு கண்ணும் பூத்துப் போச்சு.. புள்ளை குட்டிக என்னமா இருக்குதுகளோங்கிற கவலை வேறே..! மறுநாளும் பாத்தேன்.. ஒரு குஞ்சு வரணுமே! நானா டிக்கட்டை வெட்டிக்கிட்டு கெளம்பிட்டேன். கெளம்புனா, அண்ணைக் கின்னு வர்ற பஸ்ஸும் வரலே.. கார் கன்னா ஏராளம் இருந்திச்சு.. ஆனா, எவன் நமக்கு சும்மா கார் ஓட்டுவான்? பாத்தேன்.. வேறே வழி ஒண்ணும் தோணலே.. புள்ளய தூக்கிகிட்டு நாட்டு ரோட்டுல நடையக் கட்டிட்டேன்.. வழில ரெண்டு பொலஸ்கா கெடைச்சிடுச்சி.. அதையும் தூக்கித் தலையில் வச்சுக்கிட்டேன்.... பேயாவது....., பிசா சாவது நெருங்கணுமே கிட்டத்தில!”

“தோட்டத்துல வந்தா ஜனமே வாயில கைய வக்கிது... நீயும் ஒரு ஆம்புளைதானா’ன்னு நல்லா நாலு கேள்வி நறுக்குனு கேக்கணும்னு நெனைச்சுக்கிட்டு காம்பராவுக்குள்ளே நொழைஞ்சா - புள்ளை குட்டிக எல்லாம் காச்சல்ல படுத்த படுக்கையா கெடக்குதுக! அந்தாளு ஒரு பக்கம் கெடக்குறது.. அப்புறம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்றதுன்னா விடிஞ்சு போகும்.. ம்.. பயலுக்கும் ரெண்டு வயசாகப் போகுது... இன்னம் புள்ளைபெத்த காசைக் குடுக்காம வச்சிக்கிட்டு இருக்கானுங்க.. அம்மையும் பேதியும் வந்து அவன்கள அரிச்சுப் போக!”

“என்னத்தையோ அரிச்சிச்சு... அநியாயம் பண்ணுற வனுங்கத்தான் நல்லா இருக்கானுங்க..!”

“அதைச் சொல்லுடியாத்தா.. அநியாயக்காரனுங் களுக்குத்தான் இது ஒலகமாயிருக்கு..”

சற்று நேரம் மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்... “முடியாததோட ஏண்டி அஞ்சலை வேலைக்கு வந்தே?”

“என்ன செய்யறது அக்கா? மச்சானும் சொக மில்லாம வீட்டுல இருந்திரிச்சி.. நானும் வீட்டுல இருந்தா ரேஷன் அரிசிக்கே கடன் வந்திருக்கும்..”

“வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படியாதான் இருக்கு.. ஆமா, இது மாசம் எத்தினை?”

“சரியாத் தெரியலே.. இதைத்தான் இருக்கும்”

“ம்..” என்று மூச்செறிந்த செகப்பாயி, தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டாள்!

“நம்மள்ளாம் புள்ளை பெக்குற அண்ணைக்குகோட காடுமலையேறி காத்துல மழையில அடிபட்டுத்தான் புள்ளை பெக்க வேண்டியிருக்கு .. அட, இந்த சீரழிவுதான் படுறோமே ஒண்ணு ரெண்டோடதான் நிப்பாட்டிக்கிற முடியுதா?”

எல்லோரும் பகபகவென்று வயிறு வெடிக்கச் சிரித்தார்கள்...

“அட சும்மா வாக்கா..வயிறு வேற வலிக்குது!”

ஆனால், செகப்பாயி அதைப் பொருட்படுத்தால் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

“இதுவும் இல்லேன்னா நம்ப வாழ்க்கையில் வேறென்னதான் இருக்கு? நாம்ம, கண்ணீரைத் தின்னு எவன் எவனுக்கோ மாரடிச்ச உழைக்கிறோம்.. ஆனா, பணக்கார வர்க்கம் நமக்கும் நம்ம புள்ளைகளுக்கும் எப்பவும் அநியாய அட்டுழியத்தைத்தான் வெதவெதமா செய்துகிட்டே இருக்குது...! அதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வராமலா போகப்போகுது?”

ஸ்டோர் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது..

“அக்கா..கொழுந்தை நிறுத்திட்டு பேர் சொல்லிட்டு வாறியா? நானும் என்னத்துக்கு முடியாததோட அங்க ஏறி வாறேன்..?”

“கொழுந்து நிக்கிறது யாருன்னு தெரியலையே.. சின்ன தொரைன்னா தாட்டுபூட்டு தஞ்சாவூர்னு குதிப் பான்...சரி சரி.. நீ போ.. நான் பேர் போட்டுட்டு வாறேன்.. ரொம்பப் பத்திரமாப் போகணுண்டி..”

அஞ்சலை லயத்துக்குப் போகும் குறுக்குப் பாதையில் ஏறினாள்.. மற்றவர்கள் ஸ்டோருக்கு நடந்தார்கள்... சின்ன துரைதான் கொழுந்து நிறுத்துப் ‘பேர்’ போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.. செகப்பாயி தன் கொழுந்தை நிறுத்து பேர் போட்டுக் கொண்டதும், அஞ்சலையின் கொழுந்தை ‘தட்டில்’ கொட்டப் போனாள்.

“இது யாரு கூடே?”

“அஞ்சலை கூடைங்க”

“அஞ்சலே எங்க போனது? பேரு போட அந்தந்த ஆள் வரவேணும்..”

“அவ வயித்துப் பிள்ளைக்காரிங்க தொரே.. மலையில விழுந்திட்டா.. இப்பதான் கூடையைக் குடுத்திட்டு போறா..”

“அந்தக் கதையெல்லாங் இங்க வாணாம்..பேரு போட அந்தந்த ஆள் தாங் வரவேணும்..”

“இன்னைக்கு மட்டுங்க தொரே..”

“ஏ, ஒனக்கு ஒரு தரஞ் சொல்றது பத்தாதா? வேலை செய்ய முடியாத ஆள் ஏங் வேலைக்கு வாறது?”

“தொரே”

“ஏ கங்காணி.. இது என்ன கரைச்சல்? இந்த ஆள வெளியப் போகச் சொல்லு..”

செகப்பாயி கங்காணியைப் பார்த்தாள்.. ‘தொரைக்கு கரைச்ச குடுக்காம போய் அஞ்சலைய வரச் சொல்லு செகப்பு..’ என்றான் கங்காணி..

செகப்பாயியின் முகமும் நெருப்பாய் சிவந்தது. அவள் குரல் அலறியது...

“அட, எருமை மாட்டுப் பயல்களா..! நீயெல்லாம் தாய் வயித்துலப் பொறக்காம, மிருக வயித்துகுள்ளயாடா

பொறந்தீங்க? கேக்க வந்திட்டான் பாரு கேள்வி - வீட்டுல இருந்தா இவன் சம்பாரிச்சுக் குடுத்துக் கிழிச்சுப்புடுவான்! தடிமாட்டுப் பயல்களாட்டம் இருந்துக்கிட்டு ஒரு வயித்துப் புள்ளைக்காரிக்கு பேர் போட பெரிய ரெக்லாஸ் பண்றீங்க. ஒரு தாயோட கஷ்டம் தெரியாதவனுங்க. கால் சட்டைகளை வேற மாட்டிக்கிட்டு வேலை பாக்க வந்திட்டானுங்க வேலை! த்தா... தூ...!”

செகப்பாயி தடதடவென படிகளில் இறங்கியபோது, சின்னத்துரை பேனையை வீசிவிட்டு, பெரிய துரைக்குப் ‘போன்’ பண்ண ஓடினான்.

செகப்பாயி கீழே நின்று வாயில் வந்தபடி பேசித் தீர்த்து விட்டு கடைசியாகச் சொன்னான்:

“வயித்துப் புள்ளகாரிக்கு பேரு போடக்கூடாதுன்னு எந்த சட்டத்தில இருக்குன்னு நானும் பாக்கத்தான் போறேன்..! ஏ, தொரே..! இந்த செகப்பியோட சங்கதி ஒனக்குத் தெரியலே தெரிய வக்கிறேன்! ஒன்னையப் போல ஆயிரம் தொரைமார்களை எனக்குத் தெரியும்.”

அங்கிருந்த எவரும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. செகப்பாயி ஏசிக்கொண்டே லயத்துக்குப் போனான். அன்றிரவு தூங்குகிறவரைக்கும் ஏசிக்கொண்டே இருந்தான்.

“அடியே செகப்பு, அஞ்சலைக்கு வயித்துவல வந்திரிச்சு... வெரசா ஓடிப்போய், சின்ன தொரைக்கிட்டச் சொல்லி லொறிய கொண்டார சொல்லுடி.” என்று அவசரப்படுத்தினாள். கிழவி.

“லொறி குடுப்பானுங்களா? எதையாச்சும் கழட்டிப் போட்டுட்டு லொறி கெட்டுப் போச்சின்னு சொல்லற வனுகளாச்சே. இவனுங்க!”

“அவசகுனம் மாதிரி பேசிக்கிட்டு நிக்காம ஓடுடி..... குடுப்பான். குடுக்கலேன்னுகிட்டு...!” என்று எரிந்து விழுந்தாள் கிழவி.

பசிக்கிறக்கமும், வேலைக்களைப்பும் அவளைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தன. எனினும் அவைகளோடு போராடிக் கொண்டே பங்களாவை நோக்கி ஓடினான். இளைப்பு வாங்க, மூச்செடுக்க முடியாமல் பங்களாவின்

‘கேட்’ வாசலில் நின்ற செகப்பாயியின் செவிகளில், கொஞ்சல் சிரிப்பு மோதியது.. சற்று நேரம் நின்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட செகப்பாயி.

“ஐயா..” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

“யாரது?”

“நாந்தானுங்க - செகப்பாயிங்க..”

துரையும் துரைச்சாணியும் வெளியே வந்தார்கள்.
“இங்க ஏன் வந்தது?”

ஒரு மாதத்துக்கு முன் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொண்டு பழிவாங்கிவிடுவானோ என்று அஞ்சினாள் செகப்பாயி.

“அஞ்சலைக்கு வருத்தங்க.. ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகணும்.”

“ஆஸ்பத்திரி இங்கேயா இருக்கு?”

“இல்லங்க தொரே. ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போற துக்கு லொறி கொண்டார சொன்னாங்க..”

“லொறி? லொறி தூள் ஏத்திக்கிட்டு கொழும்புக்கு போனது”

தொரையும், தொரைச்சாணியும் சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே போனார்கள்.

கண்ணீர் பொங்கிக் கீழே சிதற, நெஞ்சைப் பற்றிக் கொண்டு திரும்பினாள் செகப்பாயி..

“ஓங்க காரை யாச்சும் குடுங்க தொரே” என்று துரையிடம் கேட்க முடியுமா? அது பாதைகளில், பார்வைகளில் அழகு காட்டிச் செல்லும் கார். அதன் ஆசனங்களில் ‘பெரிய மனிதர்கள்’ மட்டுமே உட்கார்ந்து போக முடியும்.

“இந்த நாசமாப் போனவன் தோட்டத்தில ஒரு ஆஸ்பத்திரி இல்ல, டாக்டர் இல்லே, அவசரத்துக்கு லொறிகோட இல்லே..!” என்று குமுறிக்கொண்டே மலையை நோக்கி ஓடினாள் செகப்பாயி.

அங்கே, அதற்கு முன் குழந்தை பிறந்து, ‘மடக் கத்தி’யால் ‘தொப்புள் கொடி’யை அறுத்துக் கொண்டிருந்

தாள் கிழவி. தன் பிறப்பின் துயரை உணரமுடியாத அந்தப் பிஞ்சு, தன்னுடைய முதற்குரலை இந்த உலகத் திற்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன் வேதனைகளையெல்லாம் மறந்து போனவளாய் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து, “அடபயலே, இந்த உலகத்துக்கு நீயும் வந்துட்டியா? அட என் கண்ணே ராசா!” என்று கொஞ்சினாள் செகப்பாயி.

“பய அப்பிடியே அப்பனை உரிச்சுக்கிட்டு பொறந்திருக்கான்..ம்.. லொறி இல்லேன்னுட்டாங்களா? கெடக்குறானுங்க விடு, கவோதிப் பயலுக! தாயும் பிள்ளையும் நல்லபடியா பொழைச்சுக்கிருச்சக.. போதும்!” என்றாள் கிழவி.

“ம்..கதைய விட்டுட்டு தூக்குங்க.. லயத்துக்கு கொண்டு போவோம்..”

செகப்பாயி மெதுவாக, கவனமாக குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டாள். அவள் நெஞ்சம் விம்மியது. தன் அணைப்பிலிருந்த அந்தப் புதிய தலைமுறையின் முகத்தைப் பார்த்து அவள் பேசினாள்:

“அட, சுட்டிப் பயலே.. ஏண்டா கத்துறே? இந்த ஓலகத்தோட கொடுமையைப் பாத்துக் கத்துறியா? கத்து...! நல்லா தின்னு உண்ணு உடுத்தி சிங்காரிச்ச சோக்கு பண்ணிக்கிட்டு, பங்களாக் காட்டையும் பெரிய பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்களையும் புள்ளை பெக்கிற மனுஷங்க வாழ்ற தேசத்திலதான் நீனும் பொறந்திருக்கே! ஆனா, நீ தேயிலைக் காட்டுல வெறும் மண் தரையில பொறந்திருக்கே.. ஒனக்கு தொப்புள் கொடி அறுக்கக்கூட உறுப்படியா ஒரு கத்தி இல்லை! இங்கே ஒழைக்கிறவங்களுக்கு கெடைக்கிற மதிப்பு இம்புட்டுத்தான்!”

“நாங்கதான் இப்பிடியே காலத்தை ஓட்டிட்டோம்.. எங்களப் போல நீங்களும் இருந்திராதீங்க. நீங்க இருக்க மாட்டிங்க! ஒங்க காலத்தில இந்தமாதிரி கொடுமையெல்லாத்தையும் ஒழிச்சுக்கட்டிருவீங்கடா!”

“ஒங் கண்ணும் மூக்கும் சொல்லுதுடா!”

எம். வாமதேவன்

மலைநாட்டுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதன் மூலம் மலையக இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். அதன் பிறகும் சில சிறுகதைகள் படைத்திருந்தாலும் நிறைய கட்டுரைகள் எழுதி இருக்கின்றார். அருமையான விமர்சகர். 'றிபட்றியட்ஸ்' என்னும் ஆங்கில நூலின் ஆசிரியர். தோட்டத்து லயத்தில் பிறந்து தோட்டத்துப் பாடசாலையில் கல்வியை ஆரம்பித்து பல்கலைக் கழகம் சென்று படித்து பட்டம் பெற்று, மலையகத்துக் கல்விமாண்களில் ஒருவராய் உயர்ந்தவர். நிதி திட்டமிடல் அமைச்சின் பணிப்பாளராக உயர் பதவி வகிப்பவர்.

முடிவு

எம். வாமதேவன்

அப்படிச் கூறியதைப் பெரியசாமி எதிர்பார்க்க வில்லை. அதைக் கேட்க அவனது உள்ளம் குமுறியது. தான் உழைத்த உழைப்பின் ஊதியத்தைக் கொடுக்க மறுத்திருந்தாலாவது உழைக்கின்ற உடம்பு, சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம் என்று பேசாமலிருந்திருப்பான். ஆனால் இதைக் கேட்டவுடன் அவனது உடலெல்லாம் ஒருவித உணர்வு, தடுமாற்றம்.

“ஓம் மக சிரிசேனாவோட சேர்மானாக இருக்கிறா”. கூறியவர்கள் பிறர் வாழ, இன்பங்காணப் பொறுக்காத மனங்கொண்டவர்களல்ல. இவனது வாழ்நாளெல்லாம் நன்மையிலும் தீமையிலும் உதவி செய்தவர்கள்; செய்கிற வர்கள்; பெரியசாமியின் மதிப்பிற்குப் பாத்திரமானவர்கள்.

மணி பத்திருக்கும் என்பதை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது, காய்ந்து கொண்டிருந்த வெயில். உடலின் வருத்தத்தைப் பாராது கருமமே கண்ணாக ந்டுபட்டு இருந்தனர் தொழிலாளர்கள். கையிலே பளிச்சென் மின்னிடும் கத்தி. பன்னிரண்டிற்கு முன்பதாக நிரையை வெட்டி விடவேண்டும் என்ற முனைப்பின் உந்துதல் அவர்கள் முகத்திலே வழிந்து கொண்டிருந்த வேர்வையை மிஞ்சிப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. பெரியசாமி மகளைப் பற்றிய சேதியைக் கேட்டதும் அதிர்ந்துவிட்டான்.

வெட்கம் அவனைப் பிடுங்கித் தின்றது. வேதனை அவனது உள்ளத்தைக் குடைந்தது. இதே செய்தியை வேறு யாராவது அவனது காதுகளில் போட்டிருந்தால் துடிப்பில், வேகத்தில் வெட்டியே போட்டிருப்பான். ஆனால் இப்பொழுது...? மகளைப் பற்றிய இந்தப் பேச்சை மறுத்துப் பேசத் துடித்தான்; எண்ணினான்; ஆனால் முடியவில்லை.

பெரியசாமி, ராணித் தோட்டத்து மக்களின் ஏக தலைவன். நடந்த தோட்டக் கமிட்டித் தேர்தலில் அவனது நல்ல நடத்தைக்காகவும், உழைப்பிற்காகவும், சேவைக்காகவும், படிப்பிற்காகவும், குடும்பத்தின் பழம் பெருமைக்காகவும் கௌமலே அவனது தலையிலே சுமத்தியிருந்தார்கள் தோட்டத்து தலைவர் பொறுப்பை. அதை ஏற்று முழுசாக மூன்று மாதங்கள் ஆகவில்லை. அதற்குள் அவனது பேருக்கே - குடும்பத்துக்கே களங்கம் தருகின்ற வகையிலே சேதியொன்றைச் செவிமடுத்திருக்கிறான். எப்படிப் பொறுத்திடுவான் பழியற வாழ்ந்த பெருமை மிக்க அவன்.

'தனது மகள் இன்னொருவனைக் காதலிக்கிறாள்' என்று அறிந்திருந்தாலாவது இவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருக்கமாட்டான். அந்தக் காதலை மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் ஏற்றிருக்கும் பண்பட்ட அவன் உள்ளம்.

ஆனால் அவள் கனகம்மா சிறிசேனாவை விரும்புகிறாள் என்பதைத்தான் அவனால் கேட்கச் சகிக்கவில்லை. தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா? என்ற இறுதி நிலைவரை சிந்தித்துவிட்டான். தனது உள்ள விருப்பத்திற்கு

அந்தச் 'சேர்மானம்' முரணாக இருந்தது. தான் இவ்வளவு நாளாகப் பேசியது, தன் இலட்சியம் எல்லாம் என்ன? அவனது உள்ளத்தில் அவை இப்போது நிழலாட்டம் போட்டன.

தமிழ்! தமிழ் படிக்கின்ற காலத்தில் அவனது உள்ளத்தில் தமிழுணர்ச்சி பொங்கி வழிந்தோடும். பாரதியாரின் பாடல்களைத்தான் அவனது வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும். தனியே இருக்கின்ற போதெல்லாம் தமிழ்க் கவிஞர்களின் தெள்ளுதமிழ்ப் பாடல்கள்தான் அவனது உள்ளத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும். காண்கின்ற அத்தனை பேரிடமும் தமிழ் பற்றிய பேச்சுதான். படிப்பு நின்றது. தொழிலாளியானான். என்றாலும் அவனது உணர்வுகள் மடிந்து விடவில்லை. அவை முன்னிலும் பார்க்கத் திடமாக உருப்பெற்றன. தான் சுற்ற பாடல்களையெல்லாம் தன் நண்பர்களுக்குப் படித்துக் காட்டுவான். திருமணம், திருவிழா இப்படிப்பட்ட விசேஷ தினங்களில் நிச்சயம் அவனது உணர்ச்சியின் உந்துதல் பாடல்களாக ஒலிப்பதைக் கேட்க முடியும். மணமும் ஆனது. குழந்தையும் ஆனது. ஒரே குழந்தை; பெண் குழந்தை. அவள் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே திருக்குறளில், பாரதி பாடலில் சில மனப் பாடம். அனைத்தும் பெரியசாமியின் தமிழுணர்வின் உந்துதலின் விளைவுதான். மொட்டாக இருந்த அவள் மலரான அன்றே அவளது படிப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாயிற்று. அதற்குமேல் படித்தால்... அதற்கு நமது சமுதாயத்தில் இடமில்லையே, என்ன செய்ய? அவளும் கூடையைத் தோளில் போட்டு ஆண்டுகள் இரண்டாகி விட்டன. இப்பொழுது அவள் சினிமா நட்சத்திரமாக மாறுவதற்கு எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளா விட்டாலும் அவள் ஒரு நட்சத்திரம் தான். மின்னும் நட்சத்திரம். அந்தத் தோட்டத்து அத்தனை அழகிகளிலும் அவளுக்கு ஒரு தனி மதிப்பு; மவுசு. அவள் சிறிசேனாவைக் காதலிக்கிறாள் என்றதும் பெரியசாமி தடுமாறி நிற்கிறான். சிறிசேனா ஒரு.... அவனது தமிழுணர்ச்சி, இவ்வளவு காலமும் போற்றி வளர்த்த பண்பாடு அவனை வதைத்தது. அவன் ஒரு முடிவிற்கும் வரமுடியாமல் தவித்து நின்றான்.

சிறிசேனா ஒரு..... ஒரு..... அவனை மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்ளாதே! நெஞ்சின் அடித்தளத்திலே ஒலித்த ஒலி அவனுக்குக் கேட்காமலில்லை. எப்பொழுது தனது நிரையை முடித்தானோ? சங்கு எப்போது ஊதியதோ அவனுக்குத் தெரியாது. வீட்டிற்கு வந்துங்கூட அவனது உள்ளம் ஒரு முடிவையடையவில்லை. அவனது நினைவில் சிறிசேனாவும் கனகம்மாவும் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருந்தனர். காதலுக்காகத் தன் மகள் கண்ணீர் விடுவதும், கெஞ்சுவதும், மன்றாடுவதும் நினைவுத் திரையிலே திரைப்படம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிசேனா அந்தத் தோட்டத்திலே பிறந்தவன்; வளர்ந்தவன். பெரியசாமி வசித்த லயத்து தொங்கக் காம்பராதான் சிறிசேனாவின் வீடு. பலாங்கொடை நாட்டிலேயிருந்து தோட்டத்து மனைவியுடன் வந்த சந்திரகிரி, சிறிசேனாவை இந்த உலகிற்கு அளித்துவிட்டுத் தன்னை உலகப் பிரஜை என்ற அந்தஸ்திலிருந்தும் நீக்கிக் கொண்டான். அதன் பிறகு நாதியற்ற அந்தக் குடும்பம் நாடிருந்தும் அற்றவராக வாழுகின்ற ஆயிரமாயிரம் குடும்பத்துள் ஒன்றாகிவிட்டது. அதன் பிறகு அவர்களுக்கு நாடாவது, இனமாவது அனைத்தும் ராணித் தோட்டமே. வீட்டிலே தாய் மொழியைப் பேசிக் கொண்டாலும் வெளியே பேசுவதெல்லாம் தமிழ் மொழிதான். உண்ணுவது முதல், உடுப்பதில், வாழ்வதில், வணங்குவதில் தமிழர்களாகவே காட்சியளித்தனர். சிறிசேனா பண்டாரவளையில் உள்ள பாடசாலை யொன்றில் படித்தது அவனது தாய்மொழி என்றாலும், உறவாடிய மொழி தமிழ்தான். எப்படியோ தமிழ் கற்று படிக்கின்ற புத்தகங்கள், பார்க்கின்ற படங்கள் எல்லாமே தமிழாக இருக்கக் கவனித்துக் கொண்டான்.

இத்தனையும் பெரியசாமியின் நினைவில் அலை மோதியது. எல்லோருக்கும் அப்பழுக்கற்ற, அழகிய இளைஞனாக, நல்லவனாக சிறிசேனா இருந்தாலும் அவனோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதா என்ற வைராக்கியம் அவனது நினைவினை குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டில் ஒன்று முடிவு காணாதவரையில் இது பற்றிச் சிறிசேனாவிடமோ கனகம்மாவிடமோ விசாரிப்பதில்லை

என்று அவனது உள்ளம் இறுதித்தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

காலமென்னும் அரக்கி நேரத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதற்குள் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள், பிரச்சினைகள். தோட்டத்துத் தலைவரல்லவா? அதிலேயே மூழ்கிவிட்டான். இருந்தும் தனது மகளின் காதல் விவகாரங்களைக் கேள்விப்படாமல் இல்லை. அவை நாளொரு வண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து இவனுக்கு எட்டிக் கொண்டிருந்தன. சும்மா இருக்கிற நம் மக்களுக்கு ஒரு விஷயம் கிடைத்துவிட்டால் விடுவார்களா என்ன? பெரட்டுக்களம், வேலைத்தளம், வீடு, வாசல், குளிக்குமிடம் எல்லாவிடத்திலும் 'வெறும் போக்கடா, தீட்டிப் போட்டு ஆக்கடா' என்ற பழமொழிக்கேற்ப இதே பேச்சுத்தான்.

மேலும் தலைவரின் மகள் பற்றிய பிரச்சினை அல்லவா? அதுவும் அவள் வேறு இனத்தானோடு..! இதுவும் அவர்களது பேச்சினை வலுவூட்டி ருசிகரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. எட்டு மணிக்கு எழும்பும் வழக்கமுள்ள பெரியசாமி ஆறுக்கே எழுந்துவிட்டான். காலைக்கடன்களை முடிப்பதிலும் அலங்கரிப்பதிலும் ஒரே வேகம். பெரியசாமியின் மனைவிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தலைவர் பதவியைக் கணவன் ஏற்றது முதல் ஜில்லாவிற்கு செல்லாத ஞாயிற்றுக்கிழமையே இல்லை. ஆனால் இவ்வளவு காலையில் புறப்பட்டது இதுதான் முதல் தடவை.

“ஏது காலையில்.. முக்கிய சங்கத்தியோ” மனைவி கேட்டாள்.

“ஒனக்கு இன்னந் தெரியாதா? இன்னைக்குத்தானே நம்ம பிரச்சினையெல்லாம் பேசுறதுக்கு பண்டாரவனையிலே மகாநாடு நடக்கப் போவுது. எல்லாத் தலைவர் மார்களும் இன்னைக்குத்தானே ஒரே மேடையிலே பேசப் போறாங்க. இன்னைக்கு ரெண்டுல ஒன்னு தெரிஞ்சு போகும்.” இனப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் இப்படி

அவனைப் பேசத் தூண்டியது. இரண்டு பிரச்சினைகளுக்கு இன்று முடிவு கண்டுவிட ஆசைப்பட்டது மனம். ஒன்றை அவன் தன் மனைவியிடம் கூறினான். இன்னொன்றை கூற நினைத்தான், ஆனால் கூறவில்லை. அங்கே கனகம்மா ஏந்திய குடத்துடன் வாசலை மிதித்துக் கொண்டிருந்தாள். இவ்வளவு நாளும் அவனது உள்ளத்தைக் கப்பிக் கொண்டிருந்த ஒரு உணர்வு எகிறித் திகிறி இன்று எழும்பி நின்றது. கனகம்மாவை ஒரு மாதிரி பார்த்துக் கொண்டே வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினான்.

லயத்து வாசல்களிலே ஆட்கள் சிறு சிறு கூட்டங்களாகக் கூடி தோட்டத்துப் பள்ளத்தாக்கிலே கூட்டமாக வளர்ந்திருக்கும் கருப்பந் தைல மரங்களைப் போல நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்னா நீங்களெல்லாம் புறப்படலியா? வெள்ளனா போனாத்தானே.” தலைவரின் கம்பீரமான பொறுப்புடன் கூடிய ஒலி கேட்டு “நீங்க தலைவர், கொஞ்சம் முன்னாடி போங்க, பின்னாடியே நாங்களும் வந்துடுறோம்.” ஒருவர் கூற பெரியசாமி வேறு சிலரோடு அவர்களைக் கடந்து சென்றான்.

பண்டாரவளையை நோக்கி மக்கள் கூட்டம் சாரிசாரியாக எறும்பு ஊர்வதைப் போல் சென்று கொண்டிருந்தது. கையோடு காய்கறியும் வாங்கி வரலாம் என்ற முனைப்பில் உறைகள் ஒவ்வொருவர் கையிலே இருந்தமையும் அழகாகவே இருந்தது. பெரியசாமிக்கு காய்கறி வாங்க வேண்டுமென்ற கவலை இல்லை. கூட்டத்திற்குச் செல்கிறோம் என்பது கூட அவனது உள்ளத்திலே நிறைந்திருக்கவில்லை. அவனது உள்ளம்...

“என்னா தலைவரே பேசாம வர்றீங்க. நமக்கு பிரசா உரிமை குடுத்துப்படுவானா?”

“பொறுத்துத்தாங்க பார்க்கணும். நம்ம ஒண்ணும் இதில் சொல்லிப்புட ஏலுங்களா?”

“என்னா செஞ்சாலும் காரியமில்லை. டிப்பாவை திறந்திட்டாங்கன்னா போதும்.”

பெரியசாமிக்கு என்ன பதிலிறுப்பது என்பதே தெரியவில்லை. அவனது உள்ளத்திலே தெளிவு இருந்தால் தானே? உள்ளம்.. முடிவு தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தது.

மகள் கனகம்மாவை ஒருத்தன் கையிலே புடிச்சுக் குடுக்கணும். பெற்றவனுக்கு அது பெரிய கவலையாய்ப் போய் விட்டது. குயினா தோட்டத்து மச்சான் எப்படியாவது இன்னைக்கு வருவார். அவரு மகனுக்கு அவன் எந்த மாதிரி அழகற்ற குருபியாக இருந்தாலும் கொடுத்துடணும். முடிவை நிர்ணயித்ததில் உள்ளத்திலே ஒரு நிறைவு. முகத்திலே அது பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பண்டாரவளை நகர மைதானம் மக்கள் திரளால் நிரம்பி இருந்தது. தொழிலாளர்களின் வழக்கமான ஜே!ஜே! கோஷங்களுக்கும் வாழ்க! ஒலிகளுக்கும் அங்கு குறைவிருக்கவில்லை. தலைவர்கள் மேடையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். பெரியசாமி கூட்டத்தாருள் ஒருவனாக நின்று கூட்டத்தை நோக்கினான். கூட்டத்தைக் கண்டதும் அவனது உதடுகள் பாரதிதாசனின் பாடலொன்றை முணுமுணுத்தன. 'வெள்ளம் போல் தமிழர் கூட்டம்! வீரங்கொள் கூட்டம்! அன்னார் உள்ளத்தால் ஒருவரே! மற்றுடலினால் பலராய்க் காண்பர்! கள்ளத்தால் நெருங்குகொண்டே..' அடுத்த வரி அவனது நினைவிற்கு வரவில்லை. 'துள்ளும் நாள் எந்த நாளோ?' என்ற இறுதி வரியை மாத்திரம் திருப்பித் திருப்பிக் கூறிக்கொண்டான். மலை நாட்டினரும் ஓரணியிலே நின்று ஒரே குறிக் கோளுக்காகப் போராடிக் குறைகளையெல்லாம் நிறைவுகளாகக் காணும் நாள் எந்த நாளோ? என்று அவனது உள்ளம் ஓலமிட்டது.

ஐயோ! ஐயோ! கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியினரிடமிருந்து கிளம்பிய ஒலி பேச்சாளர்களின் சங்கநாதத்தை சங்கொலி ஒலிப்பதுபோல் ஒலி பெருக்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தாலும், பெரியசாமியின் செவியில் கேட்கத்தான் செய்தது. சில விநாடிகள், சில நிமிடங்கள் ஓலக்குரல் காட்டுத்தீ போல பரவி கூட்டமெல்லாம் ஒலிக்கிறது.

“ம், அடிடா ஒதைடா.”

“ஏ தம்பி, எங்கடா இருக்கிற?”

“அண்ணே அடிச்சக் கொல்றாங்கடா!”

“தோட்டக்காட்டாங்களுக்கு என்னடா கூட்டங்... கள்ளத்தோணி.. மினுசுண்ட ஹொந்தட்டம தென்ன ஓணே” கூக்குரல்கள் வாணைப் பிளந்தன. பெரியசாமிக்கு விஷயம் விளங்க வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை. களம் கண்ட இனத்துப் பரம்பரையிலே உதித்தவனல்லவா? தோளிலே போட்டிருந்த சால்வைத்துண்டு இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டது. பாதங்களை அலங்கரித்து தெருவைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்த வேட்டி இடுப்புக்கு மேலே சென்றது. காலிலே இருந்த செருப்பு அங்கு இருக்கவில்லை. கையிலே அலங்கரித்திருந்த பலகைத்துண்டு...? பாய்ந்து சென்றான். அப்போது அங்கே...!

“ஆ! சிறிசேனா நீயா?” திடீரென அலறினான பெரியசாமி.

காடையர்களை சிறிசேனா, இனத்தைப் பொருட் படுத்தாமல் நேர்மையின் உயர்விற்காகத் தாக்கிக் கொண்டிருப்பதை நன்றாக உணர்ந்தான் பெரியசாமி. பொலிசார் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். காடையர் சிலர் கைது செய்யப்பட்டனர். அங்கே கூட்டம் நடந்தது என்பதற்கு எந்த அறிகுறியும் காணவில்லை. பெரியசாமி சிறிசேனாவை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டான். அந்த அணைப்பில் இனத்திற்கு உதவி செய்தான் என்ற நன்றியறிதல் மாத்திரம் இருக்கவில்லை. பாசம், பந்தம் இழைந்தோடியது. நீதான் என் மருமகன். தோட்டமே, நாடே, ஏன் உலகமே எதிர்த்தாலும் முடிவு கண்டு விட்ட பெருமையில் பெரியசாமியின் உள்ளம் நிறைவுற்றது.

பொலிசார் வேனிலே காடையர்களை ஏற்ற வேள் புறப்பட்டது. பின்னாலே பெரியசாமியும், சிறிசேனாவும் சென்று கொண்டிருந்தனர் வேகமாக. தாங்கள் மாமனும் மருமகனும் ஆகிவிட்ட நற்செய்தியை உரைக்க.

அ. சொலமன்ராஜ்

வீரகேசரியின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர். மலையக விழிப்புணர்வில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டவர். ஒரு சில கதைகளையே எழுதியிருந்தாலும் பத்திரிகை வாயிலாக மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றியவர். 'இயேசு என்னையும் அழைக்கின்றார்' என்று பைபிள் உபதேசியாக மாறி இருக்கின்றார்.

துணைக்கு ஒருத்தி

அ. சொலமன் ராஜ்

மார்கழி மழையோ மழை! நாள் பூரா தொண தொணத்துக் கொண்டிருக்கிறது! சில மாதங்களுக்கு முன்பு என்னடாவென்றால் வெயில் கொளுத்துக் கொளுத்தென்று கொளுத்தியது. இப்போது மழை கொட்டத் தொடங்கி விட்டது.

இயற்கையே இப்படி போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஆடத் தொடங்கி விட்டால், மனிதனைப்பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்..?

இந்த அடை மழையில் எப்படித்தான் கணக்கு வேலையைச் சரியாக முடித்துக் கொடுக்க முடியும்? கங்காமணிக்கு என்ன? கத்திக் கொண்டே குடையும் கையுமாகப் பாதையில் ஏறி நின்று கொள்வார். தொழிலாளியால் சும்மா நின்றிருந்து விட்டுச் சம்பளம் வாங்கிவிட முடியுமா..?

“ஏய் சோமு... என்னா குளுரு காயிறியா..? மொதல்ல கணக்கமுடி..! பொறவு வூட்டுக்குப் போயி, அடுப்படிவ கந்தி குளுரு காஞ்சிக்கலாம்”

கொட்டு கொட்டென்று மழை இரைந்து கொண்டிருந்தாலும், கங்காணியின் குரலில் மாத்திரம் இரக்கமே இருக்காது..!

வேலைக்கு என்று கிளம்பிவிட்டால் பிறகு இதற்கெல்லாம் அலட்டிக் கொள்ளாதவன் சோமு! மாதம் பூரா சிக்கின்றியே உழைத்துச் சுளையாகச் சம்பளம் எடுப்பான். இருந்தும் பிரயோஜனம்..?

“ஓய் கங்காணி!...ஒனக்குப் பயித்தியம் புடிச்சிருக்காய்யா..? இல்ல தெரியாமத்தான் கேக்குறேன். என் வேலைய கணக்காத்தானய்யா செஞ்சிட்டுப் போரேன்.. பொறவு வீணா எதுக்கு எம் பேரையே இழுக்குறே நீ..!” தொழிலாளரின் உரிமைப் போராட்டம் மிகுந்த இந்தக் காலத்தில் வேறொரு தொழிலாளியாய் இருந்தால் இப்படித்தான் பேசியிருப்பான். ‘ஒரு சிறுவனைக் கூட’ எதிர்த்துப் பேசிப் பழக்கமில்லாத சோமுவா கங்காணியாரை எதிர்த்துப் பேசப் போகிறான்? எவராவது முகத்துக்கு முகம் ஏசினால் கூடப் பல்லைக் காட்டிவிட்டுப் போகும் அவன் அனாவசியமாகத் தன் வாயைத் திறப்பது இல்லை.

சூடாகவே எதையும் சாதித்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் இந்தச் சமூகம் இதனால் அவனை ஒரு பொருட்டாகவே கணக்கெடுக்காததில் ஆச்சரியமில்லைத்தான்!

முப்பத்திரண்டு வயது பிரமச்சாரி இளைஞன் ஆனாலும், எப்போதாவது இருந்திருந்துதான் அவனை

இளைஞர் கூட்டத்தோடு காணமுடியும். வெத்திலை பாக்குக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் கிழவர்களோடு சேர்ந்து சிறிது நேரம் வளவளத்து, தன் வேலை முடிந்ததும் நழுவிவிடுவான்!

சிறுவர்கள் மாத்திரம் சோமுவைக் கண்டால் லேசில் விடமாட்டார்கள். அவர்களை விட்டு விலகிப் போக எவ்வளவுதான் முயற்சித்தாலும், சில வேளைகளில் சிறுவர்களிடம் அவன் வகையாக மாட்டிக்கொண்டு தடுமாறிப் போவதுண்டு. இப்படி ஒரு பிரிவினரிடமும் ஓட்டுற வின்றி ஒதுங்கியே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சோமு, எதிரில் வருபவர்களுக்கெல்லாம் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு திரியும் 'சொத்தை நாயாக' தோட்டத்தை வலம் வந்து கொண்டிருந்தான்!

அப்பனின் உபத்திரவம் பொறுக்காமல் எவனோ ஒருவன் பின்னால் சோமுவின் அம்மா போனபோது இரண்டு வயது கூட நிரம்பாத சோமுவையும் ஏழு வயது அண்ணன், சாமி முத்துவையும் கூட்டிப் போகவில்லை! அப்பன் மீது இருந்த ஆத்திரத்தை இந்தப் பாலகனிடம் அவன் காட்டியிருக்கக் கூடாதுதான்!

“ஒனக்குத்தான் சோறு போட என்னால முடியும். உன் புள்ளைகளுக்கு ஒழைக்க அதுக அப்பன் இருக்கான்...” என்று அடித்துப் பேசும் புதியவனின் பேச்சையும் அவள் கேட்டுத்தானே ஆகவேண்டும். தாயை இழந்த அந்தச் சிறுவயதில் குடிகாரத் தகப்பனிடம் கிடந்து அண்ணனும் தம்பியும் பட்ட இன்னல்களைச் சொல்லி முடியாது.

அங்கு இங்கெல்லாம் நெருக்கப்பட்டு, ஒட்டி உலர்ந்து கொண்டிருந்தவனை இடுப்பில் கமந்து கொண்டு எப்படியோ பாட்டியிருந்த தோட்டத்துக்கு வந்து விட்டான் அண்ணன் சாமிமுத்து. கெட்டிக்கார அந்தப் பாட்டி தள்ளாத வயதிலும் இவர்களுக்குக் கால் வயிற்றுக் கஞ்சியாவது ஊற்றிக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்த்தாள்.

ஓடியாடிச் சிரமப்பட்டு எப்படியோ சாமி முத்து வைப் பேர் பதிந்தாள். பென்ஷன் பணத்தில் முடிந்த வரை சிறப்பாக சாமிமுத்துவுக்குத் திருமணமும் செய்து வைத்துக் கண்ணை மூடி விட்டாள்.

அந்தச் சாமி முத்துதான் தம்பி சோமுவை இன்று கொஞ்சமாவது கவனிக்கிறானா..? அண்ணன் சாமி முத்து இன்று உரிமையோடு சம்பளத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு எதைச் சோமுவுக்காகச் செய்கின்றான்..? மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பன் என்ற பெயர் மாத்திரம்தான். உடம்பு சரியில்லாமல் ஒரு நாளைக்கு வேலைக்குப் போகாவிட்டாலும் 'அவனே.. இவனே..' என்று மதனி ஏசுவதையாவது கண்டிக்கிறானா..?

காய்ச்சல், உடம்புவலி என்று ஏதாவது எக்கச்சக்கமாகி விடும்போது தான் பெரும் தடுமாற்றமாகி விடுகிறது; தண்ணீர் வெண்ணீர் என்று வைத்துக் கொடுக்கக் கூட ஒரு நாதியில்லையே! அண்ணன் சிறிது மழையில் நனைந்தோ கடுமையான வேலையிலிருந்தோ திரும்பி விட்டால் போதும்... முதுகுக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பதும் கழுத்தை நீவி விடுவதுமாக மதனி ஓடியாடிப் பணிவிடை செய்யும் போது சோமுவுக்கு ஒரே ஏக்கமாகிவிடும்! தேவலோகப் பெண்கள் தனக்குப் பணிவிடை செய்வது போல்.. அன்று இரவெல்லாம் கனவு கண்டு கொண்டிருப்பான்!

'காலா காலத்துல எனக்கும் ஒரு கால் கட்டுவுமுந்திருந்தா..' தகர விளிம்பில் கோர்வையாக வடிந்து கொண்டிருந்த மழை நீரில் தனது பார்வையைக் கூர்மைப்படுத்தியிருந்த அவனது சிந்தனை வெகுதூரம் சென்றிருந்தது. ஆறுமணிச் சங்கு ஊத இன்னும் நேரமிருந்ததால் அந்தத் தகர லயத்தின் ஓரிரு காம்பராக்கள் இன்னும் பூட்டியே கிடந்தன.

காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து விடும் சோமு, இப்படி அடைமழை பெய்யாவிட்டால் இந்த அடிமைத்திண்ணையைக் காத்துக் கொண்டிருப்பவன் அல்லன். ஒரு கோப்பை தேநீருக்காக அண்ணன் வீட்டுக் கதவு திறக்கும் வரை அவன் தவம் கிடக்கப் போவதுமில்லை. மேட்டு லயத்து தொங்கக் காம்பரா காளிமுத்துக் கங்காணி வீட்டுக்குப் போனால் காலையிலேயே சூடான ஒரு கிளாஸ் தேநீர் அதுவும் பாலோடு கிடைக்கும். அப்படியே சைமன் வீட்டில் பீடி வாங்கிக்கொண்டு ஒரு நடைவரும்போது முழு லயமும் விழித்துக் கொள்ளும்.

தொண தொணக்கும் இந்த மழையில் எங்கே வெளியில் இறங்க முடிகிறது. காளிமுத்துக் கங்காணியை அவன் மனம் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொண்டது. கங்காணி அவனை அதட்டுவதெல்லாம் வேலைக்காட்டில் தான். மற்றபடி அவன் மீது அலாதிப்பிரியம் அவருக்கு.

ஆறு மணிச் சங்கு ஊதும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுச் சுய நினைவுக்கு வந்தவன், எழுந்து நின்று கொள்கிறான். மதனி கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வருகிறான். இனி தண்ணீர் சுடவைத்து எத்தனை மணிக்குத் தேத்தண்ணி குடித்துவிட்டு, எத்தனை மணிக்குப் பெரட்டுக்குப் போவது? மதனியும் அண்ணனும் தான் பால் வெட்டுக்காரர்கள், மரம் ஈரமாகையால், வெயில் வந்ததும் வேலைக்குப் போகலாம்; சில்லறை வேலைக் காரனாகிய சோழுவால் அப்படி முடியுமா? ஆறு மணிக்குச் சரியாக பெரட்டுக்களத்தில் நிற்காவிட்டால் கத்தத் தொடங்கி விடுவாரே கணக்குப்பிள்ளை!

மழை ரெட்டுக்களையும், கொங்காணிகளையும் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொருவராகப் பெரட்டுக்குக் கிளம்பிக்கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. திண்ணை ஓரமாக, கோழிக்கூடைக்கு மூடியிருந்த கோணிச்சாக்கை எடுத்துத் தலையில் போட்டுக் கொண்டவன், கோடியை நோக்கி நடக்கிறான். வேலை முடிந்ததும் இன்று மாலை நாலு மணிக்குப் பிறகு தன்னை வந்து பார்க்குமாறு காளிமுத்துக் கங்காணி சொல்லியிருந்தது அவன் நினைவை எட்டுகிறது!

பெண்கள் கூட்டம் கிட்டவருமுன், பெரட்டுக்களத்தை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக விரைகிறான். அவர்களுக்கென்ன, எப்போது பார்த்தாலும் கேலியும் கிண்டலும்தான். கேலி பேசினாலும் பரவாயில்லை. “எப்போ சோழ ஒனைக்கு கலியாணம்? பரிசம் போட என்னைக்கு ஆள் வருது?” என்று அப்பெண்கள் கேள்விக் கணைகளால் குடையும். போது அவன் திணறிப்போவான் திணறி.

நாலு மணிச் சங்கு ஊதி வெகுநேரமாகிவிட்டது. மாலை நேரமாகையால் பெரிய ஆற்றில் நன்றாக முங்கிக் குளித்துவிட்டு தலைக்கு எண்ணெய் வைத்து மழுங்கச் சீவியிருந்தான். சோமு பலரால் கேலி செய்யப் பட்டாலும் குளித்துத் தலைசீவி நெற்றியில் பட்டை தீட்டி வெளிக் கிளம்பும்போது அழகன்தான்.

காளிமுத்து கங்காணியின் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான் சோமு. மேட்டு லயத்துக் குறுக்குப் பாதையின் இடது பக்கமாகச் சற்றுத் தள்ளி வெட்டப் பட்டிருந்த பந்தடி தளத்தில் சறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களின் பார்வையில் படாமல் நழுவி, பிள்ளை மடுவத்துக்குள் உட்கார்ந்து பீடி பற்ற வைத்துக் கொண்டு அரட்டை அடித்துக்கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் பக்கமும் முகத்தைக் காட்டாமல் குறுக்குப் பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தான். தொலைவில் அம்மன் கோவில் முற்றத்தில் நாலைந்து பெரியவர்கள் உட்கார்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பதும் தெரிகிறது. அவர்களிடம் சிக்கினால் ஏதாவது வேலைவைத்து நேரத்தை வீணடித்து விடுவார்களாகையால் மெதுவாக மறைந்து விரைகிறான்..!

காளிமுத்துக் கங்காணியின் வீட்டை விட்டு அவன் வெளியேறியபோது வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டிருந்தது மட்டுமல்ல, நெஞ்சு நிறைந்த பூரிப்பும் அவனுள் குதியாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

விபரம் அறிந்த நாளிலிருந்து இத்தகைய மகிழ்ச்சியை இன்றுதான் அவன் அனுபவிக்கிறான். மேட்டுலயத்தில் இருந்து பெரிய வீதிக்கு வரும் குறுக்குப் பாதையில் நடந்தோமா அல்லது பறந்தோமா என்று அவனுக்கே புரியவில்லை!

எந்தப் பிள்ளை மடுவம், எந்தப் பந்தடி தளம், எந்த அம்மன் கோவிலைத் தாண்டும்போது ஒருவிதத் தயக்கம் அவனுள் இருந்ததோ, அந்த இடங்களில் கூடி இருந்தவர்களைக் கடந்து செல்லும் இந்த நேரத்தில் அவனுள் ஒருவித அலட்சியம் கோடிட்டிருந்தது. கோவிலிலிருந்து ஒரு பெரியவர் கூப்பிட்டது அவனுக்குக் கேட்டபோது, ஒரு நாளும் இல்லாமல் அலட்சியமாகத் திரும்பிப் பார்த்து

விட்டு 'ஸ்டை'லாக பணிய லயத்துக்கு இறங்குகிறான் சோமு!

மூன்று மாதங்கள் உருளுகின்றன...!

சோமு இப்போது தனிக்காட்டு ராஜா! 'தொத்தாரி சோமு' என்றும் 'ஒனக்கு எப்ப சோமு கலியாணம்?' என்றும் லயத்துக் குட்டிகள் அவனைக் கேலி செய்த காலம் மலையேறி விட்டது. மகிழ்ச்சியால் சோமுவுக்கு உடம்பு சிறிது தேறி இருந்தது. அவன் முகத்திலும் இப்போது புதுக் களை குடிகொண்டிருக்கிறது.

காளிமுத்து கங்காணிக்கு மருமகனாகி தனது மனைவியோடு அவன் புது லயத்துக்குக் குடியேறிக் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமாகிவிட்டது. அவனது இன்ப துன்பங்களில் கலந்துகொள்ள சோமுவுக்கு ஒரு துணைவி வந்துவிட்டாள்...! அவனைக் கிண்டல் செய்பவர்களைத் தட்டிக்கேட்க லெட்சுமி அவனுக்கு மனைவியாகி விட்டாள்! அவன் உடம்பில் சிறுவலி ஏற்பட்டாலும், ஆயிரம் தடவை அலுப்பின்றித் தடவி விட அவனுக்கும் ஒருத்தி வாய்த்து விட்டாள்...!

சோமு மானசீகமாகக் கங்காணியாரைப் பாராட்டிக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. அவனுக்கு மாமனாராகி விட்ட பிறகு இவனை, 'சாட்டி' கங்காணியார் மலையில் சத்தமிடுவதில்லை. அவனுக்குத் தனிமரியாதை அளிக்கக் கங்காணி இப்போது தவறுவதில்லை. சோமுவுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

கங்காணி மகளை அவன் கரம்பற்றியபோது அவள் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி என்பதை இவன் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை..!

தோட்டம் மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருந்த இந்த ரகசியத்தை இவன் எப்படி அறிய முடியும்..?

இப்போதுதான் முன்னரைப் போல சோமு எவருடனும் பழகுவதில்லையே...!

நயீமா ஏ. பஷீர்

அறுபதுகளின் மலையக இலக்கிய விழிப்புணர்வு கண்டெடுத்த மலையகப் பெண் எழுத்தாளர். மலையகத்தில் தோன்றிய விரல்விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய பெண் படைப்பாளிகளில் குறிப்பிடத்தக்க பணியாற்றியவர். ஆசிரியையாகத் தொழில் புரிபவர். மலையகப் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்காகத் தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தியவர். மலையகச் சஞ்சிகைகளில் மாதர் பகுதிக்குப் பொறுப்பாயிருந்தவர். இப்போது நயீமா ஏ. சித்திக் ஒரு ஓவியரும் கூட. இவரது ‘வாழ்க்கைச் சுவடுகள்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி 1987ல் வெளிவந்தது.

நெடிதுயர்ந்த மலையில்

நயீமா ஏ. பஷீர்

சிருஷ்டித்தேவன் கைவண்ணத்தில் துளி அம்சமாக மலைகள் பல வகைகளிலும் மேலெழுந்து நிற்கின்றன. மேடும் பள்ளமும், குன்றுங் குழியுமாக, இடையிடையே முறைப்படி நடனங் கற்ற நங்கையைப்போல் லய லாவண்யத்தோடு லாவகமாய் ஓடும் சிற்றாறுகள்! மலைகளின் முகடுகளை முத்தமிடும் மேகக் குவியல்கள்.

ஓ.. அந்த நெடிதுயர்ந்த மலையில்...

“வானை இதோ தொடப்போகின்றேன்” என்ற இறு மாப்புடன் நிமிர்ந்து, பக்கக் கிளைகள் பலவற்றுடன் செழுமையாக நிற்கும் தேயிலைச்செடி ஒருமுறை தன் மேனியைச் சிலிர்த்துக் கொள்கின்றது. இளந்தளிர்கள் விரைப்போடு நிமிர்கின்றன. அதற்குள் நாட்கள் பலவாக ஊமைக்காயமாக நெஞ்சை நெருடும் ஒரு மனச்சுமை. தன் பக்கத்தே தன்னோடேயே வேருன்றத் தொடங்கிய சவுக்கு மரக்கன்றை ஒருமுறை பார்த்துக் கொள்கின்றது. என்ன மாய் உயர்ந்துவிட்டது. எவ்வளவு அழகாகக் காட்சி தருகின்றது?

“ம்” பெருமூச்சொன்று உள்ளத்தின் பள்ளத்தே யிருந்து வெளிக்கிளம்புகிறது. “என் இனத்தை உயரச் செல்லவே இந்த மனிதர்கள் விடமாட்டார்களா?” அதன் மனம் குமுறுகின்றது.

அருமை அருமையாய் அழகழகாய் வரும் இளந்தளிர்களைத் தங்கள் சுயநலத்திற்காக ஈவிரக்கமின்றி இந்த மனிதர்கள் கிள்ளி விடுகின்றார்களே... இவர்களுக்கு இதய மில்லையா?... சை... என்ன மனிதக் கூட்டமப்பா..”

“என்ன செடியாரே” என்று கேட்டது சவுக்கு மரம்.

“என்னத்தைச் சொல்ல... உன்னைக் கண்டு நான் பொறாமைப்படுகிறேன் என்று நினைத்துக் கொள்ளாதீர். எங்களை மட்டும் இந்த மனிதர் ஏன் உயரவிடாமல் முளையிலேயே கிள்ளி விடுகின்றார்கள்? நாங்கள் அவர்களுக்கு என்ன தீமை செய்தோம்? பொல்லாத மனிதக் கூட்டம்?” தேயிலைச் செடி தன் மனக் கஷ்டத்தைக் கொட்டுகிறது.

சவுக்கு மரத்திற்குச் சிரிப்பு வருகிறது. சிரித்துக் கொண்டே ஆறுதல் கூறியது தேயிலைச்செடிக்கு.

“போ.. போ.. உன்னை அவர்கள் உயர விட்டு விட்டார்கள் இல்லையா.. நீ அவர்களுக்குப் பரிந்து பேசாமலா இருப்பாய்”

சவுக்கமரம் அமைதியடைந்து விட்டது.

நாட்கள் நகருகின்றன. தேயிலைச் செடியின் மனக்குறையும் வளர்கின்றது. தன் தளிர்களை மனிதருக்குக்

கொடுக்காமலிருக்கவும் வழி தெரியவில்லை. கொடுக்கவும் மனமில்லை. ஒரு வர்க்கத்தினரின் ஆணவத்தை அடக்க வேண்டுமென்று மனம் நிறைய விருப்பிருந்தும் அதனைச் செயலாக்க முடியாது தவிக்கும் மறுவர்க்கம் போல அது சிரமப்படுகின்றது.

மலை நாடுகளிலெல்லாம் வெண்முகிற் கூட்டம் படை முகாமிடுகின்றன. மேகங்கள் நேரத்திற்கு நேரம் ஓடித் திரிந்து தம் ஜாகைகளை மாற்றிக் கொள்கின்றன.

தேயிலைச் செடி மேகத்திடம் தன் மனத்துயரைக் கொட்டுகிறது.

“ஓ.. செடியே! நீ என்னதான் சொல்கிராய்... மனிதர்களுக்கு உதவக்கூடாது என்கின்றாயோ? என்னைப் பொறுத்தளவில் என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதுதான். நான் வருகின்றேன்” என்றவாறே பஞ்சனைய முகிற் கூட்டமொன்று பரவிச் சென்று விடுகிறது.

செடிக்கோ ஆத்திரம்! தனக்கு வலப்புறமாக ஊற்றெடுத்து அழகாகப் பாய்ந்து செல்லும் சிற்றருவியுடன் உரத்துக் கதைக்கிறது.

‘சின்னச் செடியே.. உன் துயர் எனக்குப் புரிகிறது... நீ ஏன் கவலைப்படுகின்றாய்? நாமாவது பேச வாயற்றவர்களாய் இருக்கின்றோம்.. இந்த மனிதர்களோ மனிதர்களை அடக்கி வைத்திருப்பதை நீ அறிய மாட்டாயா? மேகத்திடம் கேள்.. சொல்லும் என்றது ஆற்றமாட்டாத துயருடன்.

மேகம் சொன்னது...

“செடியே.. உண்மைதான். உலகெலாம் சுற்றும் என்கண்களுக்கு எல்லாமே தெரிகின்றன. என்ன செய்வது? இந்த மனிதன் இருக்கின்றானே மனிதன்... எண்ணிலும், உன்னிலும் சுயநலமாகப் பயன்பெறுவதைப் பற்றி நான் கவலையடையவில்லை. அவனது இனத்தையே அவன் நசுக்குகின்றானே. அதை நீ யோசித்தாயா?”

தேயிலைச் செடியின் சிந்தனை புதுத்திசையில் திரும்புகிறது.

“ஓ இந்த மனிதன் அவன் ஏன் தன் இனத்தையே நசுக்குகின்றான்?

நசுக்குவதும் நசுக்கப்படுவதும் ஒரே மனித இனந்தாமே.. நசுக்குபவனுக்கு அவன் பெரிதாய்க் கூறுகின்றானே...மனமோ என்னவோ என்று!

அந்த மனம் இல்லையா... அல்லது நசுக்கப்படுபவனுக்குத் தன் குறைகளைக் கூற வாயில்லையா?...

தன்னிலையை மாற்றிக் கொள்ள வழி தெரியவில்லையா...”

செடி சிந்திக்கின்றது...!

சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது....!

மலரன்பன்

மாத்தளை மண் தந்த மலையக இலக்கியப் படைப்பாளி. சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், நாடகம் என்று இலக்கியத்தின் பல்புறங்களில் தனது ஆளுமையை நிலை நாட்டியவர். மெல்லிசைப் பாடல்கள் வாயிலாகவும் மலையகத்தை வெளி உலகிற்குக் காட்டும் பணியினைச் செய்கின்றவர். தன்னுடைய படைப்புகளுக்காக நிறையப் பரிசுகள் பெற்றவர். இவருடைய 'கோடிச்சேலை' சிறுகதைத் தொகுதி(1989) அரச சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது. மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உரமூட்டும் படைப்புகள் இவருடையவை.

தூர்மீகம்

மலரன்பன்

வேறொரு சமயமாகவிருந்தால் அஞ்சலைப்பாட்டி ஊரே அதிர ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது யாராவது இப்படி பாராமுகமாக இருப்பார்களா! ஒரேதாக பாராமுகம் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

தாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கப்பலின் பிரயாணிகளின் நிலை அவர்களுடையது. எந்த நேரத்திலும் எந்தப்

பக்கத்தில் இருந்தும் தாக்குதல் நடைபெறலாம் என்ற பீதியில் அஞ்சலைப் பாட்டியின் திண்ணையில் ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிபர்கள், வாலிபர்கள், சிறுவர்கள் எனக் குழுமியிருந்த எல்லோருடைய முகத்திலும் பயம் அப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பாட்டி அழுது கொண்டிருக்கின்றாள்.

எத்தனை யெத்தனையோ கதைகள் பரவியிருந்தன. கொள்ளை, கொலை, தீவைப்பு, கற்பழிப்பு கடையுடைப்பு என நாலாபுறமும் ஊழிக்கூத்து. வெளியிடங்களிலிருந்து அடி உதை வெட்டுக்காயங்களுடன் வந்தவர்கள் கதை கதையாகக் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வானில் ஊமையாய் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலவை கருமேகங்களும், வெண்மேகங்களும் மாறிமாறி ஓடிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு பாட்டம் ஒப்பாரி வைத்துத் தீர்த்த பாட்டி திண்ணையில் மெல்லிய ஸ்தாயில் கேலிக் கொண்டிருக்கின்றாள். அவளது மருமகன் சித்தப்பிரமை பிடித்தவன் போல குந்நிருக்கின்றான் உடம்பெங்கும் வெட்டுக் காயங்கள்.

கண்ணெதிரே தன் மனைவியைப் பத்துப் பன்னிரண்டுக்கு மேற்பட்ட காதையர்கள் பலாத்காரமாக தூக்கிக் கொண்டு சென்றபோது தன்னால் ஈடுகொடுக்க முடியாது என்றாலும் கையாலாகாதவனாக வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டு நிற்க முடியாமல் மனைவியை விடுவிக்க முயற்சி செய்த அவனுக்கு மிஞ்சியதெல்லாம் அடி உதை வெட்டுக் காயங்கள்தான்.

அவனை அவர்கள் உயிரோடு விட்டிருக்கவே மாட்டார்கள்; ஆனால், அவர்களது முழுக்கவனமும் அவனைத் தாக்குவதைவிட, அவனது மனைவியை யார் முதலில் அடைவது என்பதில் இருந்ததால்தான் அந்த அளவோடு அவன் உயிர் பிழைத்தான்.

குற்றயிரும் குலையுயிருமாக காட்டுப்பாதையில் தப்பிப் பிழைத்து ஓடியவன் எப்படியோ மாத்தளை

அகதிகள் முகாமையடைந்து, மாலைதான் தோட்டம் வந்து சேர்ந்தான்.

அஞ்சலைப்பாட்டியின் கடைசி மகளை அவன் திருமணம் செய்துகொண்டு போய் ஆறுமாதம் கூட ஆகியிருக்காது. அவனது மனைவியின் பிரேதம் தம்புள்ளைக்கு அருகில் குளம் ஒன்றில் மிதந்ததாக அகதிகள் முகாமில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

தோட்டக் காட்டினிலேயே உழைத்து உழைத்து ஓடாய்ப் போவதைவிட வேறு வகையில் பிழைக்கலாம் என்று தோட்டத்தை விட்டுக் கிராமம் ஒன்றில் குடியேறி அன்னோடு சேனைப்பயிர் விவசாயத்தில், ஈடுபட்டிருந்த ஒரு இருபது வரையிலான குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்டது இதே கதிதான்.

துயர நினைவுகளின் கொடூர அழுத்தத்திலிருந்து விடுபட முடியாதவளாய் கிழவி இன்னும் அழுது கொண்டு தானிருக்கின்றாள்.

தமிழர்களுக்கு எதிராக ஏன் இத்தனை ஊழிக்கூத்து. மனிதர்கள் ஏன் இங்கு மிருகங்கள் ஆகிப் போனார்கள் என்பது அஞ்சலைப்பாட்டிக்கு விளங்கவில்லை.

இனவெறி என்பது மனித தத்துவத்துக்கு எவ்வளவு பயங்கரமான சவால்!

அஞ்சலைப்பாட்டிக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அந்தத் தோட்டமும் மாத்தளை டவுனும் தான். தோட்டம்தான் அவளது உலகம்.

அஞ்சலைப்பாட்டி என்பதைவிட ஆயம்மா பாட்டி என்றால் அறியாதவர்கள் தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல, சுற்றுவட்டாரத்திலும் யாரும் இருக்க முடியாது. பிரசவத்திற்கு மருத்துவம் பார்ப்பதில் எந்த பள்ளியிலும் படிக்காத நுணுக்கம். எத்தனை கஸ்டமான ‘கேசையும்’ கை மருந்தில் சுகப்பிரசவமாக்கிவிடும் தொழில் நுட்பம். ‘அப்றூட் மிட் வைஃப்’ மாறெல்லாம் அவளிடம் பாடம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ஆஸ்பத்திரியை நம்புவதை விட அஞ்சலைப் பாட்டியை நம்புபவர்கள் அதிகம்.

தோட்டத்தில் இன்று இளவட்டங்களாக திரியும் தொண்ணூறு வீதமானவர்கள் அஞ்சலைப்பாட்டியின் கைப்பட பிறந்தவர்கள்தான் என்பதை நினைத்து கிழவி பூரித்துப் போவாள்.

சம்பளம் இல்லாத சேவை. ஒரு வேளையோ இரு வேளையோ சாப்பாடு ஒரு கிளாஸ் சாராயம் வேதனம். காசு கொடுத்தால் வாங்க மறுத்துவிடுவாள்.

“எத்தனையோ பேருக்கு ஆபத்துக்கு உதவியிருக்கேன். எத்தனை உசரக் காப்பாத்தியிருக்கேன். முருகா, சுதிர்காமத்து அப்பனே! என் புள்ளையை நீயாவது காப்பாத்தியிருக்கக் கூடாதா? தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு கதறுகிறாள். பணிய லயத்திலிருந்து நாலைந்து பேர் ஓடி வருகின்றார்கள்.

“நோனாத் தோட்டத்தில் நாலு லயத்த அடிச்சி நொறுக்கி கொள்ளையடிச்சிட்டானுகளாம். தோட்டத்து ஆளுகனெல்லாம் காட்டுக்கு ஓடிப் போயிட்டாங்களாம்.” மேல் மூச்சு வாங்க ஓடி வந்தவர்களில் கங்காணி சொன்னார்.

“டீ மேக்கர் ஐயா பங்களா, மாஸ்டர் வீடு ரெண்டு லேயும் உள்ள தூக்க முடிஞ்ச சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு மீதி சாமான்களையெல்லாம் அடிச்சி நொறுக்கி வீடுகளுக்கும் நெருப்பு வச்சிட்டானுக...”

“நாலு நாட்ல இருந்து நானூறு பேருக்கு மேல் வந்ததுனாலத்தான் அங்க உள்ள ஆளுகளால எதுத்து நிற்க முடியலியாம். ஆடுமாடுக கோழிகளக் கூடக் கொண்டு போயிட்டானுகளாம். கொண்டு போக முடியாதத வெட்டிப் போட்டுட்டானுகளாம்?”

“ஓல் சிலோன் இலங்கை பூரா ஒரே கொலப்பமா கெடக்கு...”

மாறி மாறிச் செய்தி சொன்னார்கள். வாசலில் நின்ற பூவரச மரம் சிலிர்த்துக்கொண்டது. இலைகளிலிருந்து பொலபொலவென பனி கொட்டியது.

“நாங்க என்னா குத்தம் செய்தோம் நாசமாப்போன இவனுக்கள ஒரு பேதி வந்து கொண்டு போகாதா!” அஞ்சலைப்பாட்டி சாபமிட்டாள்.

“நம்ம தோட்டத்தையும் அடிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கானுக்களாம். எந்த நேரத்திலும் இவனுக்க வரலாம்...” என்றான் ஓர் இளைஞன்.

“ஊரெல்லாம் இப்படி ஒரே கொலப்பம் நடக்குதுங்களே எங்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு கொடுங்கன்னு நம்ம பெரிய தொர சில்வாகிட்ட நான் சொன்னேன்.. சரி பார்ப்போமின்னு சொன்னவரு, காலையில் டவுனுக்குப் போனாரு. இன்னும் திரும்பிவரல. உத்தியோகஸ்தர்மாரும ஒரு நடிவடிக்கையும் எடுக்கல்ல...”

அமைதியாக இருந்த கூட்டம் சலசலத்தது.

“எல்லாரும் கொஞ்சம் பேச்சு நிப்பாட்டுங்க, எல்லா லயத்திலேயும் உள்ள ஆளுக்கிட்ட பூரா பேசியாச்சி, பொம்பள ஆளுக்கெலடு கட்டைக்க சின்னப்புள்ளைக்க எல்லாம் காட்டுப்பக்கம் ஒளிய வச்சிட்டு ஆம்பளைக்கள் எல்லாம் லயங்கல்ல காவலுக்கு நிற்கிறதுன்னு முடிவு செய்திட்டோம். மத்தலயத்து ஆளுக்க எல்லாம் ஒத்துக்கிட்டாங்க. வேறவழியில்ல...” என்றார் கங்காணி தீர்மானமாக.

கிழடு கட்டைக்களும் பெண்களும் சிறு பிள்ளைக்களைத் தூக்கிக்கொண்டு - இராணுவ வீரர்களைப் போல வரிசையில் அணிவகுத்து நிற்கும் இரப்பர் மரங்கள் தோப்பாய் வளர்ந்திருக்க, இரப்பர் நிரைக்களுக்கிடையில் செழித்து நிற்கும் கொக்கோ மரங்கள் திட்டத்திட்டாய் இருளை அப்பிக்கொண்டிருக்க, நட்சத்திரங்களைப் பறிகொடுத்த சோகைப்பிடித்த நிலா பட்டும் படாமல் கஞ்சத்தனமாக வழிகாட்ட ‘மொடர்ன் ஆர்ட்டைப்’ போல எளிதில் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத புல் மண்டிய குறுக்குப் பாதையில் பழக்க நிதானத்தில் தோட்டத்து பவுண்டரி ஓரத்திலிருக்கும் காட்டுக்குப் பயணத்தை தொடங்குகின்றார்கள். தூக்கம் கலைந்த பிள்ளைக்கள் அழத்தொடங்கினார்கள்.

“யாரப்பா அது. புள்ளைக உட்டு அழுகைய கொஞ்சம் அமத்துங்க. சத்தம் போடாம போகணும். நிலா வெளிச்சத்தில கவனமா நிதானமா போங்க. மேல் டிவிசன்ல உள்ள ஆறு லயத்து பொம்பளை ஆளுகள் எல்லாம் நான் அனுப்பிட்டேன். காட்ல போயி கப்பு கப்புன்னு இருக்கணும்...” - கங்காணியார் ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்துக் கொண்டார்.

“நம்ம தலைவிதிய யாருகிட்ட போயி சொல்ல. நம்ம சனம் ஈந்தியாவில் இருந்து வந்து காடுவெட்டி, ரேட்டுப் போட்டு தேயிலை றப்பர் தோட்டம் உண்டாக்கி, ஆறோட ஆறுமணி நாயா உழைச்சி அரைவயித்து கஞ்சி குடிக்குது. நம்மல போட்டு இப்படி அநியாயம் பன்னு றானுகளே, அவனுகள ஒருபாம்பு புடுங்காதா...!” தட்டுக் கெட்டு தடுமாறி குறுக்குப் பாதையில் தனது பேரனின் தோளைப் பிடித்தவாறு போய்க்கொண்டிருந்த முத்தன் கிழவன் சொன்னான். முத்தனுக்குப் பகலிலேயே சரியாக கண் தெரியாது. தடுமாறி விழப் போனவனைப் பேரன் பிடித்துக்கொண்டான். காலில் வாதம் வேறு. நொண்டி நொண்டி நடந்தான்.

“சும்மா தொன தொனக்காம வாப்பா” இது இன்னொரு கிழட்டுக்குரல்.

“அட சும்மா இருப்பா. மகாபாரதத்தில் பஞ்ச பாண்டவர் வனவாசம் போனமாதிரி இருக்கு நம்ம பொழப்பு. என் பெரிய பயகிட்ட நான் முந்தியே சொன்னேன். வாடா ஈந்தியாவுக்கு போயிருவமின்னு. பயபுள்ள கேக்கல்ல. இப்ப நாய்படாத பாடுபடுகிறோம். நம்ம சனங்கள கொண்டுவந்து இப்படி அநியாயமா படுகுழில தள்ளுன வெள்ளைக்காரன் நாசமாப் போக...” முத்தன் கிழவன் தொனதொனத்துக் கொண்டே நடந்தான்.

நாடோடிக் கும்பலைப்போல காட்டை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அஞ்சலைப்பாட்டியும் தான் நடக்கின்றாள். நடந்தால் ஆச்சா? மடியில் கட்டி வளர்ந்த நெருப்பு நீறு பூத்து நெஞ்சில் கனல்கிறது. முருகா! முருகா!

லயத்திலிருந்து கால் மைல் தூரம் கடந்து இருப் பார்கள். காட்டை அடைய இன்னும் ஒரு மைல் தூரமாவது நடக்கவேண்டும். திசை திருப்பப்பட்ட மகாவலி கங்கை சுதுகங்கையோடு சங்கமித்து பிரவாகித்து ஓடும் பேரிரைச்சல் கேட்கிறது.

'அஞ்ச நேட்டு சந்தி' யை நெருங்கும்போது, தூரத்தில் ஒரு பந்த வெளிச்சம் வருவது தெரிகின்றது. பந்தம், இறப்பர் மலைக்கு கீழ்ப்புறமாகவிருக்கும் 'கொலனி' யிலிருந்து வரும் குறுக்குப் பாதையில் முன்னேறுவது மேலிருந்து பார்க்கும்போது நன்றாகத் தெரிகின்றது.

அதிர்ச்சியில் வாயடைத்துப்போய் எல்லோரும் ஒரு கணம் மௌனமாக நின்றார்கள். 'கொலனி'க்கும் அவ்விடத்துக்கும் குறைந்தது ஒரு மைலாவது இருக்கும்.

"கொலனியிலிருந்து ஒரு கூட்டம் தோட்டத்தை தாக்க வருகின்றதா?"

குறுக்குப் பாதைக்கு அப்பால் பால் மரக்காட்டில் எல்லோரும் குந்திக்கொண்டார்கள்.

பந்த வெளிச்சம் அண்மையில் நெருங்கிவிட்டது. 'கொலனி' யில் அப்பம் கட்டு விற்கும் சிங்களப்பெண் அலிஸ்நோனா ஒரு சிறுவன் துணையுடன் அந்த நடுச் சாமத்தில் வந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

'அர்த்த ராத்திரியில் அலிஸ் நோனாவுக்கு என்ன வேலை? அவளது மருமகனும் நோனாத் தோட்ட சம்பவத்தில் பங்கு பற்றியதாகச் செய்தி பரவியிருந்தது.

வேலைவெட்டி ஒன்றும் செய்யாமல் கசிப்புக் காய்ச்சுவது, களவெடுப்பது, குடித்துவிட்டு ஊர் சுற்றுவது போன்ற செயல்களில் ஈடுபடும் அவன் ஒரு கியாதியான ஆள்தான். எங்கேயாவது ஒரு 'கச்சால்' நடந்ததாகப் பேச்சடி பட்டால் தொடர்ந்து அவனது பெயரும் அடிபடும்.

அலிஸ் நோனாவும் ஒரு சிறுபையனும் மாத்திரமே வருகின்றார்கள் என்பதை உறுதியாக்கிக் கொண்டவர்கள் மீண்டும் குறுக்குப் பாதைக்கு வந்தார்கள்.

“நானுங் தோட்டத்திக்கி தாங் போறது. நீங்க எல்லாம் எங்கே போறது?” கூட்டமாக நின்றவர்களைப் பார்த்து அலிஸ் நோனா கேட்டாள்.

ஒருவருமே வாயைத் திறக்கவில்லை. பந்தம் மட்டும் குபுகுபுவென எரிந்து கொண்டிருந்தது.

“எல்லாங் ஆளுங்கரே ஜாமே எங்கே போறது?” மீண்டும் கேட்டாள்.

“கொலப்பம் நடக்குது தானே. அதுதான் இந்தப் பக்கம் வந்தோம்” யாரோ ஒருத்தன் சொன்னான்.

“இந்த யாப்பனே மினிசனால தானே இந்த கரச்சல் அவங் இந்த ஊர் பிரிச்சி கேக்கிறதுதானே!” அலிஸ் நோனாவின் அரசியல் இது.

“அவுங்க ஊர் பிரிச்சி கேட்டா அதுக்கு எங்களப் போட்டுக் கொல்றதா? நாங்கள் என்னா குத்தம் செய்தோம், எதுக்கும் நாயம் வேணாமா?” முத்தன் கிழவன் சொன்னான்.

“இந்த கொலப்பம் நாலேதானே பெரிய கரச்சல். களவானிப் பயல்கள் தானே கொலப்பம் செய்யிறது. நாங் இந்த ஆயம்மா தேடித்தான் வந்தனது. நாங் உட்டு மகளாக்கி புள்ள பெறக்கிறதக்கி வயித்துவலி மிச்சங் கஸ்டப்படுறாங். இப்ப ஸ்பிரித்தாலக்கி கொண்டு போக வும் முடியாதுதானே. றோடல் ராவைக்கி கார், பஸ் ஒன்றும் ஓட முடியாதுதானே. மார்ஷல் லோ சட்டம் தானே போட்டிரிக்கி...” அலிஸ் நோனா பரிதாபமாகச் சொன்னாள்.

“உங்க மருமகன் எங்க?”

“அந்த நாசமாப் போனவன் இப்ப முணு நாள் வீட்டுக்கு வந்தனது இல்லதானே.”

அலிஸ் நோனாவின் பதிலைத் தொடர்ந்து ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கேள்விப்பட்டது உண்மையாகவும் இருக்கலாம்.

“நம்ம மகள் புள்ளே பெக்க மிச்சங் கஸ்டப்படுறனது. ஆயம்மா ஆச்சிதாங் நமக்கு ஒதவி செய்யவேணும்.”

நள்ளிரவின் அமைதியைக் குலைப்பது போல ‘லயங்கள்’ இருக்கும் பக்கம் பலர் கூச்சலிடும் சத்தத்தோடு கலந்து கூரைத் தகரங்களைத் தாக்கும் சப்தம் பலமாகக் கேட்கிறது. நாய்கள் வேறு சல்சல்லென்று குரைக்கின்றன.

“ஐயையோ நாசமாப்போனவனாக லயத்துக்கு வந்திட்ட டானாக போல இருக்கே. முருகா! அந்த ஆம்பளைகள் எல்லாம் என்னா செய்யப் போறாங்களோ!” ஓர் இளம் பெண் கிறீச்சிட்டாள். பெண்கள் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு சுதறத் தொடங்கினார்கள்.

“யாரப்பா அங்க ஒப்பாரி வைக்கிறது. எல்லாரும் வாயப் பொத்துங்க” நொண்டிக்கிழவன் அதட்டினான்.

லயங்கள் பக்கம் ஒலி பலமாகக் கேட்டது. கூட்டம் வெலவெலத்துப் போய் நின்றது.

“ஆயம்மா ஆச்சி, நீங்க இப்ப நம்பகூட வரனும். ஒங்களுக்கு மிச்சங் பின்சித்த வெய்! அலிஸ் நோனா பரிதாபமாக நின்றாள்.

“இந்த நேரம் ஆயம்மாவ கொலனிக்கு அனுப்ப முடியாது. ஊரெல்லாம் ஒரே கொலப்பமா கெடக்கு...”

“அடேயப்பா ஆயம்மா பாட்டி மகள படுபாவிச பண்ணாத ஆக்கினையெல்லாம் பண்ணி கொன்னுப் புட்டானாக. அதுபேசக் கூட சீவன் இல்லாம கெடக்கு. அதுக்கு இப்ப வர முடியாது..”

“லயத்தில இப்ப நடக்கிற அநியாயத்த கேட்டங்களா. எங்க ஆளுகள போட்டு அடிச்சிக் கொல்றானாக. ஐயையோ அஞ்சலப் பாட்டிய சிங்கள ஆளுக கூட அனுப்பமுடியாது..”

ஏககாலத்தில் பல மறுப்புக் குரல்கள் ஒலித்தன.

“ஒரு வயித்துப் புள்ளக்காரி புள்ளபெற வலிந்து கஷ்டப்படுகிற நேரம் உதவி செய்ய முடியாதுன்னு சொல்றது தர்மம் இல்ல. இந்த நேரத்தில் உதவி செய்யாட்டி பொறகு எப்ப செய்யிறது. நான் கொலனிக்கு போயிட்டு வாரன்...” என்று கூறிய அஞ்சலைப்பாட்டி,

பந்த வெளிச்சத்தில் அலிஸ் நோனாவைப்பின் தொடர்ந்து கொலனியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளையாரும் தடுக்கவில்லை.

தொடர்ந்து என்ன செய்வது என்று தீர்மானிக்க முடியாதவர்களாய் 'இருளடித்துப் போன' அவர்கள் அந்த இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். லயங்கள் பக்கம் கேட்ட சத்தம் ஓய்ந்து அமைதி நிலவியது.

தூரத்தில் மின்னல் கீற்றுகள் தலையில் நடந்து வருகின்றனவா. சிறிது நேரத்தில் நாலைந்து 'டோர்ச் லைட்' வெளிச்சம் அவ்விடத்தை நெருங்கிவிட்டது.

பயத்தில் இரத்தம் உறைய 'பேச்சு மூச்சின்றி' கப்பிப் பன அவர்கள் இருந்தார்கள்.

"பயப்படவேணாம் நாங்கதான் வர்ரோம்" கங்காணியார் குரல் கொடுத்தார். அவரைத் தொடர்ந்து இன்னும் சிலர் வந்தார்கள்.

"வந்தவனாக எல்லாம் திரும்பி ஓடிட்டானாக!" என்றார் கங்காணி.

கங்காணிக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவனின் தலையில் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. கன்னங்களிரண்டிலும் வடிந்த இரத்தம் காய்ந்து காய்ந்து செங்கோடுகளாகத் தெரிந்தன.

"ஒரு இருபது முப்பது பேர்கிட்ட கத்தி, கம்பு, பைசிக்கிள் செயின் எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு லயத்த அடிக்க வந்தானாக. சந்திக்கிட்ட அவனாக வந்த நேரமே நான் கண்டுட்டேன். நான் முன்னுக்குப்போய், இந்தாப் பாருங்க இங்க உள்ளவங்க எல்லாம் தோட்டத்தில நாயாப் பாடுபட்டுக் கால்வயிறு அரைவயிறுக் கஞ்சிக் குடிக்கிறவங்க. ஒரு பாவமும் செய்யாத இவங்களை ஒன்னும் செய்யவேணாம். பேசாம திரும்பிப் போயிருங்க அப்பிடின்னேன்.

'டேய் நீயும் தமிழன் பக்கம் சேர்ந்துட்டியா மரியாதையா உன் வேலய பார்த்துக்கிட்டு இங்க இருந்து போயிரு' அப்படின்னு ஒருத்தன் சொன்னான்.

அடே நான் தமிழன் பக்கம் சேரலடா. நியாயம் பக்கம் சேர்ந்திருக்கேன். நீங்க எல்லாம் வந்தவழியே திரும்பி போயிருங்க'ன்னு தயவா சொன்னேன். அவனுச கேட்கல. லயத்துக்கு கல்லடிக்கத் தொடங்கினானாக. என்னால பொறுக்க முடியல. வாளெடுத்துக்கிட்டு பாஞ்சேன். முன்னுக்கு நிண்டவனுக்கு ஒரு வெட்டு. இன்னொருத்தன் வந்தான்; அவனுக்கு மண்டையில போட்டேன் ஒரு போடு.

மத்தவனாக எல்லாம் சொல்லாம கொள்ளாம ஓடுனானாக. அவனாக அடிச்ச கல்லுதான் என் மண்டையில பட்டிருச்சி. அவனாக போயி இன்னொரு பெரிய கூட்டத்த கூட்டிக்கிட்டு வந்தாலும் வரலாம்" என்றான் பொடி அப்புஹாமி முகத்தில் வடித்த இரத்தத்தை துடைத்தபடி.

பொடி அப்புஹாமி அதே தோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிங்களத் தொழிலாளி.

1980

மல்லிகை சி. குமார்

மலையகச் சிறுகதைத் துறையில் குறிப்பிட்டுப் கூறக்கூடியவர் இவர். மலையக வாழ்வைத் தன் எழுத்துக்களால் உயர்த்த எண்ணும் ஒரு மனிதாபிமானி. ஒரு கவிஞர். ஓவியரும் கூட. 'மாடும் வீடும்' என்னும் கவிதைத் தொகுதி (1995) அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. தலவாக்கலை அரசு மிருக வைத்திய சாலையில் தொழில் புரிகின்றார்.

குமரிக்காடு

மல்லிகை சி. குமார்

“செத்துப்போயிட்டான்... நல்லுசாமி செத்துப் போயிட்டான்...” எதுத்த குடிசையிலிருந்து ராகவன் கத்துறான்.

காத்து சிலுசிலுன்னு அடிக்கிது... துப்பட்டியை இழுத்துப் போட்டுக்கிட்டு வெளியிலே வந்து எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

“யன்னை ... அவே செத்துப் போயிட்டாண்ணே...”

உஸ்.... காத்து பலமாக அடிக்கிது.

“ராகவன் குடிசையை நோக்கிப் போறேன். வாண்ணே அந்தக் குடிசைக்குப் போயி.. பொணத்த ஒழுங்குபடுத்திடலாம் பாவம்.. லெச்சிமி அழுது புரண்டுக் கிட்டு இருக்கா. இங்க ஒரு நல்ல வெளக்கு கெடைக்கில.. பொணத்து தலமாட்டுல பொருத்தி வைக்க...”

ராகவனின் குரல் பாவமா இருக்குது.

“பொணத்த வைக்க பெட்டி..?”

“பெட்டியா..?”

பித்தாப் பித்தான்னு அவனும் முழிக்குறான். நானும் முழிக்கிறேன்.

லெச்சியின் குடிசைக்குப் போறோம். எங்கள் கட்டிப் பிடிச்சிக்கிட்டு அவளும் பொணமா கெடக்குற நல்லுசாமியோட தங்கச்சி தனமும் ‘ஓ’ன்னு ஒப்பாரி வைக்கிறாங்க. அவுங்களுக்கு என்னானு ஆறுதல் சொல்றது? எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவே ஒரு நாதியில்லாத இந்த குமரிக் காட்டுல..அந்த ஜெம்மங்களுக்கு எப்படி எங்களால் ஆறுதல் சொல்ல முடியும்?

இலங்கையில் இருந்து வந்து நாங்க மண்டபத்துல இருந்தப்ப... நீங்கல்லாம்.. நீங்கல்லாம் குமரிக் காட்டுக்குப் போங்க... அங்க நல்ல வசதியிருக்கு.. சர்க்கார் நல்லா உதவி பண்ணுமின்னு சொன்னாங்க.

“குமரிக்காடு”..... பேரக் கேக்கக்கூட ரொம்ப அழகாத் தான் இருந்திச்சி. மலைப்பகுதி அழகாகத்தான் இருக்கும்.

இருந்தாலும்...

என்ன தொழிலோ, என்ன இடமோ அங்க எப்படிப்பட்ட மனுஷங்களோ... என்ற அச்சம் மனசில இருக்கத்தான் செஞ்சிச்சி.

“ஏன்... எங்கள் கோத்தகிரி. குன்னூர் நீலகிரி பக்கம் அனுப்பினா என்னா..? அங்கெல்லாம் தேயிலை இருக்காமே. அது எங்களுக்கு பழக்கப்பட்ட தொழிலும் கூட. கூச்சமில்லாம வேலை செய்யலாம் தானே.”

“ஓங்கள ஒண்ணும் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்பிக் கடல்ல விழுந்து முத்த எடுங்கன்னு பழக்கமில்லாத தொழிலுக்கு

அனுப்பல்ல. குமரிக்காடு அதுவும் மலையிலத்தான் இருக்கு. ஆனா கொஞ்சம் குளிர் ஜாஸ்தி.”

“இங்க நூரளை, கந்தபாலையை விடவா...?”

“என்னமோ சிலோன்ல இருந்து புனர்வாழ்வுல தாயகம் வந்திட்டிங்க. இங்க கெடைக்கிற வேலையை செய்யுங்க. இல்லாட்டி.. ஆந்திரா, மைசூர்ன்னுதான் அனுப்ப வேண்டி வரும்.”

“வேணாங்க தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேயே பொழப்ப நடத்துறோங்க..”

“அப்ப குமரிக்காட்டுக்கே கெலம்புங்க.”

நாங்கள் மலைக்கு ஏறினோம். ஆனா இங்க வந்து பார்த்தா... நம்ம தாத்தன் இந்தியாவுல இருந்து சிலோனுக்கு வந்து எந்தக் காட்ட அழிச்சி தேயிலக்கன்னு போட்டானோ.. அதவிட மோசமான காடா இது இருக்கே. இங்க அநேகமா உருளக் கெழங்குதான் பயிர்ப் பண்ணப் போறாங்க போல இருக்கு. அதுக்காகத்தான் நாங்க மரம் மட்டைகள் அழிச்சி நெலத்தப் பண்படுத்திக்கிட்டிருக்கோம். கையில இருந்த காசெல்லாம் மண்டவத்திலேயே சரியாப் போயிருச்சி. இப்ப.. இப்ப..?

உள்ளூர் வாசின்னு சொல்லிக்கிற கொஞ்சப் பேர் கூட மனக்கசப்போடுதான் எங்களைப் பார்க்குறாங்க. என்னமோ அவங்க நெலத்தை நாங்க அபகரித்துக் கொண்டதா நெனைப்பு.

எங்கக்கிட்ட வேலை வாங்குற சுப்பவைஷர்மாருக் கிட்டக் கூட மனிதபாசம் இல்லாத ஒரு வேறுபாடு. நாங்க தின்னமோ திங்கலையோ.. ஆனா வேலையை ஒழுங்கா செய்யணுமின்னு கண்டிப்பா இருக்காங்க. எங்க தேவைகளை பத்தி சொன்னா... போரஸ்ட் அதிகாரிங்க வருவாங்க... அவுககிட்ட கேட்க வேண்டியதுதானேன்னு பதில் சொல்லுறாங்க.

குளிர் ஜாஸ்தி... பிளெங்கெட், கம்பளிச் சட்டை எல்லாம் தருவதாக மண்டபத்தில் அதிகாரிங்க சொன்னாங்க. ஆனா எதுவும் வந்து சேரல்ல.

கொட்டிலும் குடிசையுமா எங்க குடியிருப்பு. சிலோன்ல தோட்ட லயத்து வாழ்க்கையில் தின்னமோ திங்ககையோ... ஆட்கள் மத்தியில் ஒரு பாச உணர்வும்... ஒத்துமையும் இருந்திச்சி. ஆனா இங்க... அதிகம் வேறு பாடுதான்.

இங்கே எங்களுக்காக சாமான் கொடுக்கும் கூப்பன் கடைகாரன் கூட... டிப்போவில இருந்து செக் வல்ல... சாமான் கொடுக்க முடியாதுன்னு சொல்லிட்டான். என்னமோ அவன் கெஞ்சிக் கொளரி வயித்தக் கழுவ அரிசி பருப்ப வாங்க வேண்டியிருக்கு.

அங்க எல்லாத்தையும் விட்டுப் பிரிஞ்சிட்டு ஒரு நம்பிக்கையில் வந்தோம்.

ஆனா.. எல்லாமே காத்தடிச்சி முறிஞ்சி விழுந்த மரமா. போயிருச்சி. இங்க எங்கள சீந்த ஒரு நாதியில்லை. இங்க காயஞ்ச காட்டுக் குச்சிங்க தாராளமா கெடக்கு. ராவ்ல.. குளிர் கூடுறப்ப அந்த விறகுக்கு தீ மூட்டித்தான் குளிர் காயிறோம்.

அதிகாரிங்க யாராவது இருந்து இருந்து இந்த மேட்டுப் பகுதிக்கு வருவாங்க. இங்க எப்படி வேல நடக்குதுன்னு பாக்க வருவாங்களே தவிர, இங்கேயும் ஒரு கூட்டம் வேதனையோடு உழைச்சிகிட்டு இருக்குன்னு அவுங்க நெனைக்கிற மாதிரி தெரியல்ல.

போன வாரத்தில் ஒரு நாளு, ஜீப்பில அதிகாரிமாரு ரெண்டு பேரு வந்தாங்க. ஜீப்ப கண் கண்டதுமே எங்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷமா இருந்திச்சி...

“அதிகாரி வந்திருக்காங்க... சம்பளம் கெடைச்சிரு” மின்னு ஆசையா இருந்தோம். ஆனா அவுக் நாங்க செஞ்ச வேலையில அதுல நொட்டம் இதுல நொட்டமுன்னு சொல்லிட்டு போயிட்டாங்க.

நாங்க சம்பளத்தைப் பத்தி கேட்டப்ப... நாங்க புனர்வாழ்வுல வந்து இவ்வளவு காலம் ஆகுது. ஆனா.. இன்னும் சம்பளங் கெடைக்கல. எப்பவாவது காட்டு மரங்கள ஏத்த பள்ளத்து டவுன்ல இருந்து லொறி வரும்.

அதுல ரெண்டு மூணு அரிசி மூட்டைகளை ஏத்திக்கிட்டு வர்ர அதிகாரிங்க, அத இங்கவுள்ள ஜீவன்களுக்குப் பிரிச்சிக் குடுத்திட்டு போயிருவாங்க. ஏதோவொரு பெரிய சேவைய செய்ததாக அவுக சொல்வாங்களே தவிர எங்க கஷ்டத்தைப் பத்தி சொல்லமாட்டாங்க.

மலைக் குளிரைத் தாங்கிக்க எங்களுக்குக் கம்பளி பிளெங்கெட் கொண்டாந்து தருவதா சொன்னாங்க, ஆனா.. இன்னும் காணோம்.

உடுப்பு துணிமணிக்கிக் கூடக் கஷ்டந்தான். உங்கள எல்லாம் கவனிக்க டாக்டர்மாரு வருவாங்கன்னு எப்பவோ சொன்னாங்க.. இதுவரைக்கும் எந்த டக்டரும் இந்த மலைக்கி ஏறி வந்ததா தெரியல. இந்த நேரத்தான் அந்த சிலோன் வாழ்க்கைய நெனைச்சிப் பார்க்குறேன் தாயகத்துக்குப் பொயிட்டா பெரிசா வாழலாமின்னு தான் வந்தோம். வந்தப் பொறவுத்தான் தாயகத்தோட நெலமையே தெரியிது.

“யண்ணே... இங்க பெட்டின்னா அடிக்க முடியாது. வேணுமின்னா மூங்கில வெட்டி ஒரு பாடை கூட்டிடுவோம்” என்றான் ராகவன்.

“அது சரி... பொணத்த எங்கன அடக்கம் பண்ணுறது?”

“அடக்கம் பண்ணுற எடமா? நம்ம வைத்தியக் காத்தாலையே பள்ளத்து டவுனுக்கு அனுப்பியிருக்கேன். அவன் வந்தப் பொறவுத்தான் வெவரந் தெரியும்.”

“எப்படி?”

“டவுன்ல இருக்குற பெரிய அதிகாரி இங்கனத்தான் புதைக்கணுமுன்னு கடுதாசி குடுத்தப் பொறவுதான் குழியே வெட்டணும். அதுனால வைத்தி வந்தப் பொறவுதான் முடிவு சொல்லமுடியும்..” என்ற ராகவன் பக்கத்து குடிசைகளில் இருந்து வந்திருந்த ரெண்டு பேத்தக் கூட்டிக்கிட்டு, பக்கத்திலுள்ள மூங்கில் காட்டுக்குப் போனான். பாடை கூட்ட மூங்கில் வெட்ட.

வெயில் தலை காட்டத் தொடங்கியது. பள்ளத்து டவுனுக்குப் போயிருந்த வைத்தியும் மலைக்குச் சேர்ந்தான். அவன் என்னா முடிவு கொண்டு வந்திருக்கிறானோ...?

“ராகவா!... அந்த அதியாரி துண்டு தரலப்பா. பொணத்த அவுரு பாத்தப் பொறவுத்தான் புதைக்க பாஸ் பண்ணுவாராம்” மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க அவன் சொன்னான்.

“அவரு வந்து பாக்கணுமா? அவரு எப்ப வரப் போறாராம்?”

“அவருக்கு இங்க வர முடியாதாம். நாமதான் பொணத்தக் கொண்டுகிட்டு போய் அவருகிட்ட காட்டணுமாம். அப்பத்தான் அவுரு ‘நல்லுசாமி செத்துப் பொயிட்டான்’னு பதிவுப் பண்ணிட்டு, இங்க பொணத்தப் புதைங்கன்னு எடத்தையும் சொல்லுவாராம்”

“அதுனால நாம பொணத்த தூக்கிட்டுப் போவணும்.. அப்படித்தானே?”

“ஆமா... ஆமா தூரந்தான்... என்னா செய்ய...?”

பாடை தயாரானது. நல்லுசாமியின் பொணத்துப் படையில வச்சி, அத அதிகாரிகிட்ட காட்ட, படைய சுமந்துக்கிட்டு பள்ளத்து டவுன் நோக்கி இறங்கினோம்.

இறக்கமான இறக்கம்..... ஜீப் போகும் சாலை வழியாகப் போனால் நேரம் எடுக்குமுன்னு சில இடங்கள்ல குறுக்குப் பாதை வழியாகவும் பொணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தோம்.

நாங்கள் டவுனில இருக்கும் அந்த அதிகாரியின் ஆபிசை அடைந்தபோது அவரங்கே இல்ல. வெளியில் எங்கேயோ போயிருந்தவர் மாலை நான்கு மணியளவில் தான் ஆபிசுக்கு வந்தார்.

நல்லுசாமியின் பொணத்தைப் பார்த்தாரோ இல்லையோ, இதற்கிடையில் எங்களிடம் ஆயிரம் கேள்விகள்.. கடைசியில், “இங்கு கொண்டு போய் புதை” என்று ஓடர் கொடுத்தார். அவர் குறிப்பிட்ட இடம்..

எங்கள் குடிசைகள் இருக்கும் மலைப் பகுதியில் ஒரு இடம்தான். மீண்டும் நாங்கள் பொணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஏத்தத்தில் ஏறினோம். நேரம் ஆக ஆக... பாரமும் கூடிக் கொண்டிருந்து எனக்கு, தோள்பட்டை எரி வெடுத்தது. வீச்சம் வேறு.. எப்படியும் சுமந்து ஆகணுமே.

நாங்கள் சுமந்து கொண்டு ஏத்தத்திலே நடந்தோம். கருக்கல் கூடிக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையில் ஒளி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் தாயகம் வந்தோம்...

ஆனா அந்த ஒளி...?

இருள் கூடிக் கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் எங்களில் ஒருவனின் பொணத்தைச் சுமந்து கொண்டு அந்த குமரிக்காட்டின் ஒரு ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

1980

பரிபூரணன்

பாக்கியசாமி என்பது இயற்பெயர். பரிபூரணம் என்பது அம்மா வின் பெயர். அதையே இலக்கியப் பெயராக்கிக் கொண்டவர். நல்ல சில சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். ஒரு அருமையான கவிஞர். 83 கலவரத்தின் பின் இந்தியா சென்று விட்டதால் எழுத்துலகத் தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டவர். மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கான சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டு முறை பரிசு பெற்றவர். ‘தகவம்’ பரிசுச் சிறுகதை நூலில் இவருடைய சிறுகதையும் இடம் பெற்றுள்ளது.

பிரசவக் காக

பரிபூரணன்

சிலையாக நின்றான் சன்னாசி.

தலையில் சுற்றிக் கட்டியிருந்த முண்டாக பாதி மயிரை மேல் நோக்கி வாங்கி பின்புறம் வழிய விட்டிருந்தது. சுடை வாயில் எச்சில் நுரைத்துக் கொண்டிருந்தது. வேட்டியும் சட்டையும் சர்க்கரைச் சாக்குப்போல் இருந்தது. இரண்டு கால்களிலும் வெவ்வேறு ஜாதியான சப்பாத்து. சப்பாத்தின் உள்ளே சென்றிருந்த சேற்றுக்குழம்பு முட்டைவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தோட்டத்தைச் சுத்திசெய்யும் தொழிலாளிகளில் அவனும் ஒருவன்.

குறுக்குப் பாதையில் நின்றபடி தன் வீட்டுப் பக்கம் இருந்துதானே சத்தம் வருகிறது என்று யோசித்தான். விடுவிடுவென்று வீட்டிற்கிறங்கியவனிடம் அவனுடைய தாய் சொன்னாள்:

“உனக்கு பொண்ணு பிறந்திருக்குடா” என்று நாக்கின் நுனியில் நறுந்தேன் விழுந்தது போன்று மனமெல்லாம் இனித்தது. இதயத்தின் விரிசல் விசவரூபம் எடுத்து உதட்டளவில் விரிந்து சிரிப்பாய் மலர்ந்தது. ‘ஒன்பது வயதுள்ள மூத்தவனுடன் எட்டுப் பயலுக பிறந்துட்டானுக. பொண்ணு பிறக்கலையே என்ற கவலையும் தீர்ந்து போச்சு. ஹும்... வருடாவருடம் வரும் திருநாள் என்றுவரும் என்று துடிக்கும் சிறுவர்களுக்கு இன்று தான் பெருநாள் என்றால் எப்படி இருக்கும்? அதேநிலைதான் இவனுக்கும். வருடா வருடம் இவனுக்கு மட்டும் வரும் திருநாள் இதுவாயிற்றே.

மருந்துக்காராரு வந்தாரு. குறிச்சுக்கிட்டு போனாரு. இன்னேரம் ஆபிஸில் சொல்லியிருப்பாரு என்று கூறிய கிழவி வீட்டினுள் சென்றாள். வானியில் தண்ணீர் ஊற்றும் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். எட்டு வயதும் ஒன்பது வயதும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வானியை நிறைத்தன.

‘அவன் நெருப்புப் போட்டும் நீ போய் நான் சொல்ற சாமான்களை வாங்கிவா’ என்றான் மூத்தவனைப் பார்த்து.

‘காசு குடுக்காட்டி சாமான் தரமாட்டேன்னுட்டாரு மொதலாளி’ என்று முன்கினான் மகன்.

‘புள்ளபெத்த காசு வாங்கினதும் தாரேன்னு சொல்லு; ஒத்துக்குவாரு’ என்றான்.

‘ஆபிஸை’ நோக்கி அவன் நடக்க கடையை நோக்கி மகன் நடந்தான்.

போன வருடம் வந்த கிழவி வரல்ல. ஆயா வந்திருக்கு, என்று கடந்தகால நினைவில் மனதை நனைத்து எடுத்துக் கொண்டான். பளீர் என மின்னல் சிந்தனையில் கிளம்பியது. அதன் வேகம் போகும் தூரம் எல்லாம் மின்னல்

போல் மனத்திற்கு எட்டிய தூரம்வரை நினைவில் வந்து விடும் கணப்பொழுதில்.

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக மனைவி பிரசவித்த போது தோட்டம் கொடுத்த காசும் அனுபவித்த இன்பமும் கண் முன்னே விரிந்தது. சுளையாக எழுபது ரூபாய்! அவரவர்கள் வேலை செய்த நாட்களைப் பொறுத்தே காசு கொடுக்கப்படும்.. என்றாலும் எல்லாருக்கும் எழுபதுக்குக் குறையாமல் கிடைக்கும். முந்தாநாள் கூட பேர் போட்டு விட்டு வந்தாள். நேற்று வீட்டினிருந்தாள். இன்று பெற்று விட்டாள். சுளையாக எழுபதுரூபாய் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த காசு எங்கே போகிறது, எப்படி செலவாகிறது என்று தோட்டத்திற்கோ கொடுக்கச் சொல்லும் கம்பெனிக்கோ தெரியுமா? நெல்லுக்கு இறைக்கும் நீர் புல்லுக்குப் பொசிவதை யார் அறிவார்கள்? பிரசவித்தவளின் உடல் தேறி உறுதி பெற கொடுக்கப்படும் காசு என்ன ஆகிறது என்று தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

'இதே இவர்களுக்குத் தொழிலாகி விட்டது. அசர வேகத்தில் பெருகி வரும் ஜனத்தொகையைத் தூண்டி விடும் கோலாக அமைந்துவிட்டது இந்த பிரசவக் காசு.

கம்மா இருந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்ததுபோல இப்போது ஜனத்தொகை பெருகுகிறது என்று குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம் போதிக்கப்படுகிறது.

இந்தத் தோட்டத்திற்கும் 'குடும்பக் கட்டுப்பாடு' பிரச்சாரகர்கள் வந்தார்கள். எண்பது வயது கிழவிகூட வெட்கப்படும்போது இளவயதினர் என்ன செய்வார்கள். ஏதோ காணக் கூடாததைக் கண்டது போன்று அருவருப் படைந்தார்கள். சன்னாசி மனைவி போன்றவர்களைக் கூட்டத்திற்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

விஷயமறிந்த சன்னாசி வெறியனாக மாறினான். குடும்பக் கட்டுப்பாடு மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டாளாம். கோபம் வராதா பின்னே? பிள்ளை பிறக்காவிடில் யார் காசு கொடுப்பார்கள் பிரசவக்காசு? வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான் பெரிய கம்புடன். இதுதான் அவளுக்கென்று.

அவள் தன் தாய் வீட்டிலே தங்கி விட்டாள். மூன்று நான்காக மாதங்கள் செல்லவும் வயிறு வளரவும் அவள் துணுக்குற்றாள். அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. சன்னா சிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

ஒருநாள் தோட்டத்திற்கு வந்த டாக்டரை மடக்கிக் கொண்டாள். 'நீங்கள் எல்லாம் மருந்து சாப்பிடும்முறை சரியில்லை' என்றார் டர்க்டர். 'நாங்கதான் தெரியாத ஆளு. மருந்துக்காரரு மனைவிக்குமா முறை தெரியாது' என்று வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டிருந்த மருந்துக்காரர் மனைவியைக் காட்டிக் கேட்டாள். அவர் மூச்ச விடாமல் போய்விட்டார். நடந்ததை மனம் அசைபோட்டு ஜீரணிக்க, கால்கள் பாதையை ஜீரணிக்கிறது.

படிகளைத் தாண்டி ஆபிஸை அடைந்தான். ஆபிஸ் வாசலில் தான் பெரியவருக்கு ஆசனம், ஆனால் வெளியில் இருந்து வருபவர்கள் அவரது முதுகைத்தான் பார்க்க வேண்டும். யாரும் வெளியில் வந்து நின்றால் கூட அவருக்கு வசதியான போதுதான் திரும்பிப் பார்ப்பார்.

டெலிபோனை வைத்துவிட்டு எழுந்தவர் "என்ன சன்னாசி" என்றார்.

"அந்தக் காசங்க" என்று தலையைச் சொறிந்தான். "துரையில்லை, காலையிலே வா" என்று கூறிவிட்டு அவர் வேலையில் மூழ்கினார்.

எங்கே விடிந்தது? ஆபீசில் விடிந்தது என்றுதான் நின்றான். ஆரவாரமின்றி ஆனால் சுறுசுறுப்புடன் இருக்கிறது அலுவலகம். ஆபரேஷன் நடக்கும் தியேட்டர் போல காலை நேரம் அல்லவா! செக்ரோல் வாங்க வருவோரும் செய்திகள் கொண்டு வருவோருமாக ஆடி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்.

காலணியின் ஒலியை அடக்க நுனிக்காலால் துள்ளித் துள்ளி ஓடி வந்தார் ஒரு குமாஸ்தா. பெரியவர் தனக்கு முன்பே வந்து விட்டாரே என்ற பயம்.

நின்று நின்று கடுக்கவும் சன்னாசிக்கு 'சீ' என்று போய் விட்டது. "இத்தனை பேர் அடைந்து கிடக்கிறாக

என்ன செய்கிறார்களோ தெரியல்ல” என்று தனக்குள்ளே முனகிக் கொண்டான். வாசல் பக்கம் வந்தவனுக்கு, தூரத்தில் தன்னுடன் தினம் கள்ளருந்த வரும் வீரன் பீடி குடிப்பது தெரிந்தது. மெல்ல அவனை அணுகி “ஒரு பீடி கொடுடா வீரா” என்றான்.

“அட சன்னாசியா, என்ன காலங்காத்தால இந்தப் பக்கம்?”

“அதுதாண்டா காசு வாங்க வந்தேன். இன்னும் நீட்ராசு; காசு இறுக்கிறதுன்னா இவ்வளவு வருத்தம் இவசு கைய அறுத்துக்கிட்டு கொடுக்கிற மாதிரி. வீரா இன்னைக்கு என் லயத்தெல்லாம் சேர்த்துக் கூட்டிடு, சாயந்தரத்திற்கு பதுளைக்கு போவோம் சரியா?”

“எனக்கிட்ட காசு இல்லையே”

“நீ அதைப்பத்தி கவலைப்படாதே. வேலையை எல்லாம் முடிச்சிட்டு ரெடியா இரு” என்றவன் பேச்சுத் தடைப்பட்டது. பெரியவரின் குரலைத் தொடர்ந்து ‘சன்னாசி சன்னாசி’ என்ற பல குரல்களை ‘இந்தா வாரேங்க’ என்ற ஒரு குரலால் அடக்கிவிட்டான்.

பத்துசத முத்திரையில் அவனின் பெருவிரல் அடையாளத்தை ஊன்றி எடுத்தவர், “இந்த ரசீதைத் துரையிடம் கொண்டு போய்க் கொடு” என்றார்.

இரண்டு கைகளாலும் துரைக்கு சலாம் போட்டவன் துரையிடம் துண்டைக் கொடுத்தான். துரை எண்ணிக் கொடுத்த நோட்டுகளை இரண்டு கைகளாலும் வாங்கி கைகளை மூடி ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டுப் படிகளில் இறங்கினான்.

தன் சக நண்பனுடன், ஒத்தாசையாக வேலை செய்து முடித்துவிட்டு பன்னிரண்டு மணியளவில் வீட்டிற்கு வந்தான். மேல் சட்டை அணியாத கருத்த மேனியை இழுத்து மூடிய வண்ணம் வெளியே வந்த கிழவி, “அதுக்கு லோ காச்சல் அடிக்குதடா” என்றாள் வாடிய முகத்துடன்.

“மருந்துக்காரரு வந்தாரா” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம் வந்தாரு, பயலை கூட்டிக்கிட்டு போயிருக் காரு மருந்து கொடுத்து அனுப்புறேன்னு. பயப்பட ஒண்ணுமில்லையாம். அப்படி ஏதாச்சும் வருத்தம் கூடவாயிருந்தா கார் புடிச்சி பதுளைக்கு அனுப்புங்க. நான் தொரைகிட்ட சொல்லி கார்ட் காசு வாங்கித் தந்திடு ரேன்னு சொன்னாரு. ஹும் அவளுக்கும் மேலு அக்கை அதுதான்” என்றாள் கிழவி.

“சரி சரி, நான் ஓடிப்போய் சாராயம் ஒரு போத்தல் எடுத்துகிட்டு வந்துடுரேன். டேய் சம்முகா இங்க வா! அப்பாயிகிட்ட இருந்து கூடாட வேலை செய். சல்லி அடிக்கப் போயிடாதே தெரிஞ்சுதா” என்றவன், ரோட்டிலே வீரன் தலை தெரியவும் வேட்டியை மடித்துக்கொண்டு ஓடினான்.

தூரத்தில் பஸ் வருவது தெரிந்ததும் எல்லோரும் தயாராய் நிற்கிறார்கள். முதலில் இடம் பிடித்து உட்கார, ஓடி வந்த பஸ் நிற்குமுன்னரே அதைச் சுற்றி ஓடுகிறார்கள். அரைகுறை உயிருடன் கிடக்கும் புழுவையும் இழுத்துக் கொண்டு போகும் ஏறும்புக் கூட்டம் போல!

அந்த பஸ்ஸில் முதலில் ஏறிவிட முயற்சி செய்து பஸ் தூரப்போய் நின்றதால் கடைசியில் ஏறும்படியாக வந்து விட்டதே என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டான் சன்னாசி. வீரன் எப்படியோ முதலில் ஏறிவிட்டான்.

தேநீர் அருந்தச் சென்றிருந்த சாரதி-திரும்பி வந்து பஸ்ஸில் ஏறும்போது இடமில்லாமல் முன்னே நின்று கொண்டிருந்த சன்னாசியின் வேட்டியை இடது கையால் ஸ்டைலாகத் தட்டிவிட்டான். கூடியிருந்தோர் கொல் லென்ச் சிரித்தனர். பண்பற்றதையும் நகைச்சுவையாக்கிப் பல் இளிக்கும் கூட்டம்.

கெட்டதை நாலு பேர் வெறுக்க, நாற்பது பேர் வரவேற்கிறார்கள். பண்பு எது என்று தெரியாது படு குழியில் விழுகிறார்கள். தனது புதிய நாலுக்கு கரு தேடிய வெளிநாட்டார் ஒருவர் இலங்கைக்கு வந்து போனபோது ‘சிலோன் இஸ் ஏ கல்சரல் டெசர்ட்’ என்று எழுதினாராம்.

பண்பு என்பதை எவ்வளவு கவனமாக உச்சரிக்க வேண்டுமோ, அதைவிடக் கவனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். பதுளை நெருங்கு முன்பே பஸ் பாதி காலியாகி விட்டது. வீரனும் சன்னாசியும் வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டனர். மலைச் சரிவுகளில் மறைந்து கிடந்த பாதையைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடியது பஸ்.

மனோரம்மியமான மாலைக் காட்சிகள் அவன் மனதைத் தொடவில்லை, கல்லிலே தேன் சொட்டு விழுந்தது போல. பச்சை பச்சையாக மலை. மரம் வயல் எல்லாம் தோன்றி மறைவது போலக் கள்ளுக்கடையும் அதன் வாசலில் பொரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பல வகைக் காரமான பொருட்களும் அவன் மனக்கண் முன் வந்து வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. கள்ளுக்கடைக்கு மேல் இரண்டு வளைவு. இன்னும் கால் மைல் இருக்கும். அவனுக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை; முள்ளில் குந்தி இருப்பதைப் போல.

கள்ளுக் கடை வந்ததும் தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து “பெல்லை” அடித்தான் பஸ்ஸை நிறுத்த, ஆனால் பஸ் நிற்கவில்லை. அங்கே ‘ஹால்டிங் பிளேஸ்’ இல்லாததால் சற்றுத் தூரம் சென்று கீழே நிறுத்தினான்.

வீரனைத் தொடர்ந்து பின்னால் இறங்கிய சன்னாசி புட்போட் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு “உன்னை அங்னேதானே நிற்பாட்டச் சொன்னேன். ஏன் இங்கே கொண்டாந்தே?” என்றான். கையில் ஓங்கி அடித்து பிடியை விடுவித்து தூரத் தள்ளிவிட்டு ‘ரைட்’ என்றான் கண்டக்டர். பஸ் நகர்ந்தது.

காகம் போல பறந்து வந்தவர்கள் கொக்குப் போல கடையிலே வாடி நின்று பின், வாங்கி மனம் போலக் குடித்துவிட்டு, அனுமான் போலத் தாவித் குதித்து விட்டு பேசுங்கிளியுடனே வெளியே வந்தார்கள்.

“அட வீரா! நல்ல படம் போகுதுடா” என்றவன், “நேரமாச்சே” என்றபடி தூரத்தில் நின்ற காரிடம் சென்றான்.

பூமியை விட்டுக் கிளம்பி புகை மண்டலத்தில் பறப்பது போன்று இருந்தது. மனைவி மக்கள் வீடு வாசல் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டான். இப்ப 'உன் மனைவிடா' என்றாலும் 'யாரு என் மனைவி?' என்று கேட்பான். அவ்வளவு போதை.

காரிடம் சென்றவன் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். சும்மா தான் நிற்கிறானாக்கும் என்று நினைத்த சாரதி, நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டு "ஐயா எங்க போகணும்?" என்றான்.

"அங்க நின்னுசிட்டு இருந்தா போரது எப்படிய்யா? இங்க வா" என்றான் சன்னாசி.

அவன் பேசும் தோரணையிலிருந்து இவனிடம் கொஞ்சம் தட்டலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டான் சாரதி.

"இந்தப் படம் எதுவே ஓடுது?" என்று மரத்தில் ஓட்டியிருந்ததைக் காட்டிக் கேட்டான் வீரன்.

"ஒன் தலையிலே ஓடுது, ஏறு போவோம்"

"டேய் வந்து ஏறுடா! நீ இப்பதான் கூலை திங்கற" என்று வீரனையும் பின்னால் ஏற்றிக் கொண்டு தானும் ஏறினான்.

ஐந்து நிமிடப் பிரயாணம் கூட இல்லை. காரை நிறுத்தி "சும்மா குடுங்க இரண்டு ரூபா பார்ப்போம்" என்றான்.

"டேய் ஒங்கப்பன் நாட்டுல வயலு வெட்டறது எனக்குத் தெரியும். என்னைப் பிச்சைக்காரன்னு நினச்சியா ஒன்னாட்டம்? இந்தா ரெண்டரை ரூபா ஓடிரு" என்று காசை உள்ளே வீசிவிட்டு, "டேய் வா போவோம்" என்று அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு தியேட்டர் உள்ளே போனான்.

எல்லா வகுப்புகளும் நிறைந்துவிட்டன. என்ன செய்ய? இரண்டு பால்கனி டிக்கட்டுகளுடன் மாடிப் படியில் ஏறினான்.

“டேய் எங்கிட்டும் போயிராதே! என் கூட வா. படியை பார்த்து ஏறிவா. இந்த ட்ரைவர் பய எனக்குத் தெரிய ஓசி பீடிக்கு தொண்ணாந்துக்கிட்டு கிடப்பான். அஞ்ச தாரியா பத்துத் தாரியான்னு பிசவுறான். பிச்சைக் காரப்பய” என்று கூறி காறித் துப்பினான்.

“டேய் அங்க எங்கடா போரே? இங்க வா காத்தாடி கிட்ட” என்று அவனைத் தன் அருகில் அழைத்து உட்கார வைத்துவிட்டு “இன்னும் டயம் இருக்கு இடத்தைப் பார்த்துக்க கீழே போயிட்டு வாரேன்” என்று போனவன், இரண்டு சிகரெட் பாக்கட்டுடன் மேலே வந்தான்.

தியேட்டரே அதிர இவர்கள் சலசல என்று பேசுவதை எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். புளித்த கள்ளின் ஊசல் நாற்றம் முன்வரிசையில் இருந்தவர்களை இடம் பெயர்த்து தூர அனுப்பிவிட்டது.

சிகரெட்டை இருவரும் ஊதித் தள்ளினார்கள். அன்று பீடி பிடிப்பவனைத் தனக்கும் தரமாட்டானா என்று உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், இன்று சிகரெட் குடிக்கிறான்.

“நான் எவ்வளவு நேரமா குந்தியிருக்கேன், இன்னும் படம் போடலே, டேய் படம் போடு” என்று உரத்துக் கத்தினான்! ‘சத்தம் போடாதடா’ என்று அதட்டிய வீரனை, ‘நிப்பாட்டுறா’ என்று இவன் அடிக்க, அவன் தடுக்க குழப்பமே வந்துவிட்டது!

இருவருக்கும் செம்மையாக சாப்பாடு கொடுத்து வெளியே இழுத்துச் சென்றான் காவலாளி.

அவிழ்ந்துவிழும் வேட்டியைக் கூட அள்ளிச் சொருக முடியாதபடி இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு காட்டாற்றில் விழுந்த இலைபோல முட்டி மோதிக் கொண்டு வெளியே வந்து விழுந்தனர்.

இரண்டாவது காட்சிக்காக காத்திருந்தவர்களுக்கு இதுவே ஒரு காட்சியாகப் போய்விட்டது.

இருவரையும் வெளியே தள்ளி சுதவைச் சாத்தினான் காவலாளி. அவன் தள்ளிய வேகத்தில் வெளியே வந்து ஒரு காணிலே விழுந்தான் சன்னாசி.

ஐயோ பாவம் என்று அவனைத் தூக்கி விட்டு மேலை எல்லாம் துடைக்கும் சாக்கில் அவன் ஜேப்பில் இருந்த நோட்டுக்களில் அகப்பட்டதை உருவிக் கொண்டு ஓடினான் ரௌடி.

‘டேய் டேய்’ என்று அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினான் சன்னாசி. இவனிடமா அவன் அகப்படுவான். அல்லது அவனைப் பிடிக்க இவனால் முடியுமா? இனி விரட்டிவிட இவனால் முடியுமா?

இனி விரட்டி வரமாட்டான் என்பதை அறிந்தவன், துரத்தில் நின்று சிரிக்கிறான். ஒரு சலாம் போட்டுக் கொண்டே. எனக்குத் தெரியும் ஓய்! என்று காவியேறிய பற்கள் வெளியே தெரியச் சிரித்தான். வாடிய கிரைத்தண்டு போலத் துவண்டு நடந்து வந்தவன் ‘எங்கடா நம்ம வீரனைக் காணோம்’ என்று அவனைத் தேடினான்.

வீரனின் தம்பி ஒருவன் தியேட்டர் வாசலில் உள்ள தேநீர்க் கடையில் வேலை செய்கிறான் வீரன் அடிபட்டு விழுந்ததும் அவனைத் தூக்கித் துடைத்துவிட்டான். சன்னாசி வந்ததும் ‘நீ தானடா எங்கண்ணனுக்கு அடி வாங்கி வச்ச படவா’ என்று அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான்.

“டேய் நாங்க பிரண்ட்ஸ் அதை கேட்க நீ யாருடா?” கூறியது சன்னாசி அல்ல வீரன். இருவரும் சேர்ந்து அவனை அடிக்க, இவன் தள்ள, அவன் தள்ள தியேட்டர் வாசலில் பெரிய கூட்டம் கூடிவிட்டது. நிலைமையைச் சமாளிக்கத் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு காரைப் பிடித்து, “இவர்களைக் கொண்டு போய்க் கட்டவளையில் விட்டுட்டு வா நான் காசு தாரேன்” என்றான் வீரனின் தம்பி.

“டேய் நீ என்னடா எனக்கு காசு குடுக்கிறது? நான் கொடுக்கிறேன். நீ நாளைக்கு சொல்லிக் காட்டுவே” என்ற சன்னாசி. வீரனின் தோள்களில் கையை போட்டு “கம் ஐசே காருக்கு போவோம்” என்றான்.

சிட்டெனப் பறந்தான் கார்க்காரன். தூங்கி வழிந்தவனுக்கு நல்ல ஹயர் கிடைத்த மகிழ்ச்சி. மின்சார விளக்குகள் மின்மினிப் பூச்சாகக் கண் சிமிட்டி மறைய

பதுளை டவுனைச் சுற்றிக் கொண்டு பறந்தது கார். மணிக் கூண்டில் எழுந்த இசைவெள்ளம் எட்டாவது முறையாக ஒலித்தது. ‘கம்’ என்று அடங்கிவிட்டது.

கடைவீதிகளைக் கடந்து நகரின் எல்லைக்கு வந்த காரை மீண்டும் நகரத்தினுள்ளே திருப்பிவிட்டது சாரதி அல்லசன்னாசி.

“மேல் நாட்டு குடி வகைகள் இங்கே கிடைக்கும்” என்ற போர்டின் கீழே காரை நிறுத்தச் சொன்னான். “அதுக்கு ஒரு போத்தல் சாராயம் வாங்கணும், மறந்து போச்சு, அதுக்குத்தானே வந்தேன், படம் பார்க்கவா வந்தேன். என்ன மசிரு படம்?” என்றவன் “வாடா ஒரு கிளாஸ் போட்டுக்குறுவோம் ட்ரைவருண்ணே, நீங்களும் வாங்க” என்று அவனையும் இழுத்துப் போனான்.

இவர்களை ஓரளவு புரிந்து கொண்ட ட்ரைவர் தனக்குத் தெரிந்த விலையுயர்ந்த குடிவகைகளை ஓடர் செய்தான்.

காரமாக வறுத்த கோழி இறைச்சியை ஆஸ் ஊஸ் என்று கடித்துக்கொண்டு மூவரும் குடித்தனர். கண்கள் கோவைப்பழம் போல் சிவக்கும் வரை. தூரத்தில் நின்ற சர்வர் பக்கம் திரும்பி “சாராயம் ஒரு போத்தல் கொண்டு வாங்க காயித்தத்திலே சுத்தி” என்று கூறியவன் “அது என் பொஞ்சாதிக்கு” என்றான் ட்ரைவர் பக்கம் திரும்பி.

மதுக் கிண்ணத்துடன் இவன் விளையாடுகிறான் இங்கே. மரணத்துடன் அவள் போராடுகிறாள் அங்கே.

“இன்னொரு நாளைக்குப் போவோம்” என்று முன்பு வந்து விட்டுப்போன எமன் இன்று வந்திருப்பதை இவன் அறிவானா?

“காய்ச்சலில் தொட்டது ஜன்னியில் போய் விட்டது”

ஆரம்பத்திலேயே ஜன்னி தான் என்று கண்டு கொள்ளக் கிழவி டாக்டரா நர்ஸா?

கை விறைத்து கால் விறைத்து மெய்யெல்லாம் ஜில்லிட்ட பிறகுதான் “ஐயையோ ஓடியாங்களேன்” என்று கத்தினாள்.

‘வையமே உறங்கிடும் அந்த மைய இருளிலே ஐயையோ ஓடியாங்கன்னா யார் வருவா? அதுவும் வர வேண்டியவனே எங்கோ போய்க் கிடக்கும்போது.

கிழவியின் குரலைத் தொடர்ந்து விழித்துக் கொண்ட ஓரிரு சிறுவர்கள் கத்தினார்கள். என்னமோ ஏதோ என்று புரண்டு கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடி வந்தார்கள்.

ஓடி வந்தவர்கள் உள்ளே ஓடிப் பார்க்கிறார்கள். இஸ்தோப்பு கருங்கும்மென்று இருக்கிறது. உள்ளே மினுக் மினுக்கென்று எரியும் விடி விளக்கின் மங்கிய ஒளி கதவின் ஊடாக ஸ்தோப்பில் கோடிட்டிருந்தது.

“சன்னாசி எங்கே கார் கொண்டாரப் போயிருக்கானா?” என்று எல்லோரும் கேட்க கிழவிக்கு என்ன கூறுவது என்று தெரியமல், “நான் என்ன செய்வேன்” என்று ஒப்பாரி வைக்கிறாள், தலையில் அடித்துக் கொண்டு.

“கார் இப்ப வந்தாரும் பயப்படாதே” என்று கூறிய ஒருவர், வெளியே வந்து பார்க்கிறார். கிழவி உள்ளே போவதும் வெளியே வருவதுமாக இருக்கிறாள்.

“வெத்தலையும் கொஞ்சம் தேனும் கொண்டா, இப்ப சொல்றேன்” என்ற கிழவியின் பேச்சை மறைக்கும் படியாகப் பல குரல்கள் வெளியே எழுந்தன. “அதோ காரு வருது” என்று.

“வா எல்லாம் ரோட்டுக்கு தூக்கிட்டுப் போவோம்” என்று எல்லோரும் உள்ளே பாய்கிறார்கள்!

கம்பளியுடன் அவளைச் சுற்றித் தூக்க, தலைப்பக்கம் குனிந்தவர்களில் ஒருவன் விட்ட மூச்சு விளக்கை அணைத்து விட்டது. வீடு ஒரு கணம் இருளில் மூழ்கியது.

“யார்ரா அவன் மூதேவி, விளக்கை நூத்தவன்” என்று எல்லோரும் இருட்டிலே சத்துகிறார்கள்.

“சரி சரி எல்லாம் காறித் துப்பிட்டு தூக்குங்க” என்றார் கிழவர். மூதேவி ஓடிடும் என்ற நம்பிக்கை. எல்லோரும் காறி “தூ” என்று துப்பி விட்டு அவளைத்

தூக்கினார்கள். “சீ என் மூஞ்சிலே துப்பிட்ட” என்று முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒருவன் வெளியில் ஓடினான்.

“இருட்டிலே நான் துப்பின பக்கம் ஏன் வந்தே?” என்றான் ஒருவன். ரோட்டில் கார் வந்து நின்றது. வீட்டை விட்டு அவளை வெளியே கொண்டுவருமுன்னரே கூட்டை விட்டுக் குருவி பறந்து விட்டது.

தூக்கிய இடத்திலே கொண்டு போய் வைக்கிறார்கள், அவளைப் பத்திரமாக.

என்ன சத்தம் என்று யோசித்தவனுக்கு “ஐயையோ ஆயா” என்று மூத்த மகன் வைத்த சத்தம் விளக்கம் கொடுத்தது. சம்மட்டியால் ஓங்கித் தலையில் அடித்தது போல இருந்தது அவனுக்கு. உலகமே சுற்றியது. கையில் இருந்த போத்தலை ஓங்கித் தரையில் அடித்தவன்,

“கடவுளே நான் என்ன செய்வேன். இனி நான் குடிக்க மாட்டேன், சத்தியமாகக் குடிக்கமாட்டேன்” என்று சுத்தினான். கத்திப் பலன்...?

கெட்ட பின்பு ஞானம் வந்திருக்கிறது. காலம் கற்பித்த பாடம் சாட்டை அடியாய் நெஞ்சில் விழுந்தது.

சன்னாசியின் மனைவி மிகமிக துர்ப்பாக்கியசாலி. மரண வேதனை, பிரசவ வேதனை ஆகிய இரண்டு வேதனைகளையும் ஒரே நேரத்தில் சந்தித்திருக்கிறாள். நாறு தேசிக்காய்கள் பிழிந்து தேய்த்தாலும் போகாத சூர் போய்விட்டது அவனுக்கு.

அவனைக் கொண்டு வந்த கார் சென்று மறைந்தது போல சிலையாக நின்றான் சன்னாசி.

பூரணி

மலையகம் தந்த மற்றுமொரு பெண் படைப்பாளி. 'தினபதி' யின் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தில் வெளிவந்த 'பிள்ளை மடுவத்திலே' என்னும் கதை இவரைக் கவனிப்புக்குள்ளாக்கியது. ஒரு தொகுதி போடுமளவுக்குச் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றார். மலையக இலக்கியத்தினுள் ஆர்வமுடன் இறங்கியவர். இப்போது அவைகளை விட்டொதுங்கித் துறவு பூண்டுள்ளார்.

முடியாத கதைகள் பல

பூரணி

தலைத்துண்டை இறுக்கமாகத் தலையில் சுற்றிக் காது ஓரத்தில் சொருகியபின், இரு கைகளாலும் தலைப் பாகையைச் சரிசெய்து கொண்ட வேலாயுதம் சட்டைப் பையில் இருந்த கடிதங்களையும் மறுபடி வெளியே எடுத்துச் சரி பார்த்து வைத்துக் கொள்கிறார்.

அந்தக் கடிதங்களிடையே ஒரு சிறு துணி முடிப்பும் இருக்கிறது. அது அவர் மனைவி பாக்கியத்தின் காதுக்

கொப்புகள். இன்றைய அவருடைய பயணத்திற்காக ஈட்டுக் கடையில் குடிபுகத் தயாரான இரண்டு அழகிய ஜிமிக்கி கோத்த கொப்புகள். அந்தப் பொட்டலத்தைத் தனியே எடுத்து, அதன் கனத்தை அறிய விரும்புவர்போல வலது உள்ளங்கையில் வைத்து மேலும் கீழும் ஆட்டியபடி அடுப்படிப் பக்கம் பார்க்கிறார். அங்கே பாக்கியம் அவருக் காகத் தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். நளினமான உணர்ச்சிகளை வெளியிடும் வித்தையை என்றோ மறந்து விட்ட அவள் முகம் சிந்தனையால் இறுகிக் கிடக்கிறது தேநீர்க் கோப்பையையும் சீனிச் சாடியையும், எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டியபடியே அவள் கேட்கிறாள்.

“பயணம் வச்சாச்சா மாமா? எல்லாம் மறக்காம எடுத்துக்கிட்டிங்களா?”

“ஆமா எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டேன்...”

வேலாயுதம் தேநீரை வாங்காமலே தன் கையிலிருந்த சிறு முடிச்சினைக் காட்டி அவளிடம் கேட்கிறார்.

“ஏன் பாக்கியம்? இதை முப்பது ரூபாவுக்கு வச்சாப் பத்தாதா? நாப்பது எதுக்கு? வட்டியே எக்கச்சக்கமாக வருமாச்சே...”

“அதுக்கு என்ன செய்யிறது?”

பாக்கியம் தேநீரைக் கணவன் கையில் கொடுத்தபடித் தொடர்கிறாள்; “வட்டி வருமுன்னு பாத்தா இப்ப நம்ப செலவுக்கு என்ன செய்யறது? நீங்க போகவர ரெண்டு மூணு ரூவா வேணும், அம்மாளுக்கு டொனிக்கு” -அதான் கண்டாக்கையா சொன்னாரே என்னமோ சத்து மருந்துன்னு? அதுக்குப் பன்னிரண்டு ரூபா வேணும், அம்மா ஆசைப் பட்டுக் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கு. அதுக்கு நல்ல இறைச்சியா ஒரு ரெண்டு றாத்தலாவது வாங்கிவாங்க? அதோட ஆட்டுக்காலு ‘சூப்’ வைச்சுக் குடுக்கச் சொன்னாரே டாக்டர் ஐயா? நல்லதா ரெண்டு காலு வாங்கிக் குங்க. அப்புறம் காய்கறி ஏதாச்சும் வாங்கி வரணும்; அரிசியும் ஒரு மூணு கொத்து பார்த்து வாங்கி வாங்க. இந்த உக்கிப்போன வெள்ளையரிசிச் சோத்தைத் தின்னு நமக்கே வயிற்றுக்குச் சரியில்லே. சொகமில்லாத

மனுசருக்கு எப்படி? நீங்க வேற கல்லையும் மண்ணையும் வாங்கிவராம நல்லதா ஒரு மூணு நாலு கொத்து அரிசி வாங்கி வாங்க... மேல ஒரு சாப்பாடு கீப்பாடு உங்களுக்கு வேணாமா? மேட்டு லயத்து கருப்பாயி வீட்டிலே அன்னைக்கு அஞ்ச ருவாக் கடனையும் திருப்பிக் கொடுக்கணும். எல்லாத்துக்குமா நாற்பது ருவாயாச்சும் வாங்கினாத்தானே கட்டுப்படியாகும்? வட்டிய பாத்தா ஆச்சா?"

மூச்சு விடாமல் பேசி முடித்த பாக்கியத்தின் முகத்தை பார்த்தபடியே தேநீரைப் பருகி முடித்துவிட்ட வேலாயுதம், கோப்பையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புறங்கையால் உதடுகளைத் துடைத்துக் கொண்டார். "உம் உம்.. அப்ப சரிதான்.. நாப்பதே வாங்குறேன்" என்று தலையை ஆட்டியபடி அவர் கூறினாலும், 'நீ சொல்லுற கணக்கைப் பார்த்தா நாற்பது என்ன அம்பது ரூபாக்கூடப் பத்தாதுப் போ!' என மனத்துள் கூறிக் கொண்டார். அதே சமயம், இரவெல்லாம் இருமியும் முனகியும் களைத்துப் போய்ச் சற்று முன்புதான் கண்ணயர்ந்திருந்த பொன்னம்மா மறுபடியும் விழிப்புற்று இருமத் தொடங்கினாள்.

பொன்னம்மா வேலாயுதத்தின் அக்காள் - பாக்கியத்தின் தாய். கம்பளிச் சுருணைக்குள் முடங்கிச் சுருண்டு இருமியவள் சாம்பல் உள்ள சிரட்டையில் எச்சிலைத் துப்பத் தலையைத் தூக்கினாள். அந்நேரத்தில் தன் தம்பி புறப்பட்டு நிற்பதையும் கண்டுவிட்டாள். பீளை கலந்த பிசுபிசுத்த கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு மெல்ல எழுந்து சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா.

"ஏம்பா வேலு? பொறப்பட்டுட்டியா?"

"ஆமக்கா!" பாசமும் துயரமும் சலிப்பும் கலந்த பார்வையைத் தமக்கையின் புறம் ஓட்டியபடி பதிலளித்த வேலாயுதம் தொடர்ந்து கேட்டார்:

"வாய்க்கு ருசியா ஏதாச்சும் வேணுமானாச் சொல்லு அக்கா? பார்த்து வாங்கியாறேன்.."

"அதெல்லாம் ஒன்னும் வேணாப்பா! நீ எந்த மகராசன் காலுல விழுந்தாவது இந்தப் பிரசாவுருமச்

சங்கதியை முடிச்சுட்டு வந்துரு. அதுதான் சனியன் புடிச்ச கரைச்சலா இருக்கு..”

பொன்னம்மாளின் குரல் கமறுகிறது. கண்ணீருடன் அவள் இருமியபடி புலம்புகிறாள்.

“இல்லாட்டிப்போனா, ஒரு தொந்தரவுமில்லாமே ‘அந்த ஊரு’ க்குப் போயி தாயி புள்ளைக மொகத்தைக் கண்ணால பாத்துட்டாச்சும் நிம்மதியாச் சாவலாமே..”

வேலாயுதம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறார். பாக்கியம் தன் தாயைக் கண்டிக்கும் பாவனையில் தேற்று கிறாள்.

“சரி, சரி, இப்ப ஏன் விடியங்காட்டியும் ஒப்பாரி வைக்கிறேம்மா? மனுச ஒரு காரியத்துக்காக வெளியே போறப்ப இப்படி ஒப்பாரி வைச்சுக்கிட்டிருந்தா நல்லா இருக்கும்? பேசாமப்படுத்திருப்பா.. அதெ விட்டுட்டு..!”

அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பிய அவல மான துன்பத்தை வலுக்கட்டாயமாக வாயைப் பொத்தி அடக்கிக் கொள்கிறாள் பொன்னம்மா.

“அப்ப சரி நேரமாவுது போயிட்டு வாரேன்” என்ற படி கதவு மூலையில் தொங்கிய குடையை எடுத்துத் தோளில் கொளுவிக்கொண்ட வேலாயுதம் பக்கவாட்டின் சுவரில் மாட்டியிருந்த படத்தைப் பார்த்துக் கும்பிடுகிறார். பின்னால் பொன்னம்மாவின் குரல் சன்னமாய் ஒலிக்கிறது.

“நல்ல எறச்சியாப் பாத்து வாங்கிட்டு வா வேலு? ரோட்டுக் கடை யாழ்ப்பாணத்தாரு கடையில ஒரு கட்டுப் போயலையும் வாங்கி வந்திரு?”

“ஆங் எல்லாம் வாங்கியாரேன். நீ சாப்பாட்டுக்கு மொதல்லே மறந்துடாமே மருந்தைக் குடி? இந்தா பாக்கியம்! நீயும் நேத்து மாதிரி மறந்து போயிடாம அக்காளுக்கு மருந்தை ஊத்திக்கொடு?”

“சரி மாமா! நேத்து மழையோட மழையா நனைஞ்சு போய் வந்ததுலே எல்லாம் பறந்துபோச்சு..”

“க்கும்! என்ன மருந்து அது! பச்சைத் தண்ணி! அதைக் குடிக்கிறதுக்கு பைப்புத் தண்ணி புடிச்சாந்து குடிக்கலாம்.

கருமம்!” பொன்னம்மா பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வேலாயுதம் வந்து வெளி வாயிற்படியில் நின்று வெளிப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கிறார். அடுத்த வீட்டுப் பையன் - எட்டுவயது ஆண்பிள்ளை திகம்பரனாக வாசல் முற்றத்திலுள்ள வேலியோரம் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். லயத்து நாயொன்றும் அவனருகே வாலையும் உடம்பையும் ஆட்டியபடி நிற்கிறது. தொங்கல் வீட்டுக் கந்தசாமி தேயிலைக் குச்சியால் பல்லைத் தேய்த்தபடி முக்காடிட்ட தலையுடன் தோட்டத்துப் பக்கமிருந்து வருகிறார். இன்னும் இருள் முற்றாக விலகாத அந்த அதிகாலை நேரத்தில் லயம் வேறு சந்தடியின்றி உறங்கிக் கிடக்கிறது.

“என்ன மாமா நேரமாகலையா?”

முதுகுக்குப் பின்னால் பாக்கியத்தின் குரல் மெதுவாகக் கேட்கிறது. இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்த வேலாயுதம், “ஆமா பாக்கியம். அந்தத் துணிப்பையை எடு” என்கிறார். பாக்கியம் அறைக்குள் நுழைந்து சுருட்டி வைத்திருந்த துணிப்பையை எடுத்து வந்து தர, அதை வாங்கிக்கொண்டு “நான் போயிட்டு வாரேன்” என்றபடி லைசன்கல் வாசலில் இறங்கி நடக்கிறார் வேலாயுதம். குறுக்குப் பாதையில் வேசமாய்ப் போனால் அரைமணி நேரத்திலே ரோட்டுக்கடையை அடையலாம். ஆறே காலுக்கு முதல் பஸ் வரும். அதைப் பிடித்தால் எட்டு எட்டரை மணிக்குக் கண்டிக்குப் போய்ச் சேரலாம். சிந்தனையும், நடையும் துரிதமாகின்றன.

* * * *

ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு தம் முடைய ஏழாம் வயதில் அக்காள் பொன்னம்மாவுடனும், அவள் கணவனுடனும் இலங்கைக்கு வந்தவர் வேலாயுதம். பொன்னம்மாளுக்கு அப்போது வயது இருபதுதான். அவளுக்கும் வேலாயுதத்துக்கும் இடையில் ஐந்து சகோதர சகோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். அந்த ஐவரில் மூவர் மாத்திரம் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழ்வதாகவும், மற்றும் இருவர்

இறந்து போனதாகவும் சமீபகாலங்களில் வந்த 'எயார் மெயில்'கள் தெரிவித்திருந்தன. அந்தக் காலத்தில் அதாவது நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டிய கணவனுடன் கடைசித் தம்பியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு பொன்னம்மா சிலோனுக்கு வந்தபோது அப்படி அவள் பிரிவதை விரும்பாத தகப்பனும், சகோதரர்களும் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால், புருஷனுடைய கட்டளையை மீறமுடியாத நிர்ப்பந்தமும், புரிந்தும் புரியாமலும் அவளுக்குள் இருந்த சில ஆசைகளும் அவளைப் புறப்பட வைத்து விட்டன. பிறந்த உடனே தாயை இழந்து தனது கையிலும் மடியிலும் வளர்ந்த வேலாயுதத்தையும் எப்படியோ அவள் அழைத்து வந்து விட்டாள். பொன்னம்மாளுக்கு இரண்டு பெண்கள் பிறந்தனர். மூத்தவள் பருவமடைந்ததும் அவளைத் தன் தம்பிக்கே கல்யாணம் செய்து வைத்து விட்டாள். இரண்டாமவள் லட்சுமியையும் நல்லதொரு மாப்பிள்ளைக்குக் கட்டி வைத்தாள். அந்தப் பெண் தன் தலைப் பிரசவத்திலேயே ஜன்னி கண்டு இறந்து விட்டாள். அவள் குழந்தையும் தாயைப் பின்பற்றி விட்டது. மூத்தவள் பாக்கியத்திற்குப் பிள்ளைப்பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ கோடங்கிகள் வைத்தும், சாமி பார்த்தும், நூலுக்கு மேல் நூலாக எத்தனையோ நூல் கட்டியும் பாக்கியம் தாய்மையடையவில்லை. வேலாயுதத்துக்கு உள்ளதைவிடப் பொன்னம்மாளுக்கே இது பற்றி அதிக மனக்குறை. அந்த ஊரிலிருந்து இந்த ஊருக்கு வந்து எத்தனையோ பாடுகள் பட்டுவிட்ட தன்னுடையதும் தம்பியுடையதும் வம்சம் விளங்க ஒரு பிள்ளை இல்லையே என்ற ஏக்கம். எத்தனையோ தோட்டத்தில் பொன்னம்மா வின் குடும்பம் உழைத்தது. அப்படி ஒரு தோட்டத்தில் தான் பொன்னம்மாவின் கணவனும் மாண்டு போனான். அதன் பின்னும் பொன்னம்மா தனியாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

தொழிற்சாலையில்தான் அவள் வழக்கமாக வேலை செய்வாள். தேயிலைத் தொழிற் சாலையில் 'இலை பொறுக்குதல்' சல்லடைக் காம்பிராவில் வேலை செய்தல் முதலியவற்றில் பாராட்டு வாங்கியவள் அவள். ஏதோ தகறாறின் காரணமாகத் தம்பியுடனும் மகளுடனும்

கோபித்துக் கொண்டு இப்போதிருக்கும் இந்தத் தோட்டத் திற்குத் தனியாகவே வந்து பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அவள் வந்த புதிதில் பிரஜாவுரிமைக்காக ஏதேதோ எழுதினார்கள் யார்யாரோ வந்து தோட்டத்தில் உள்ளவர்களையெல்லாம் நூற்றி எட்டுக் கேள்விகள் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது பொன்னம்மா தம்பியின் மீதும், மகள் மீதும் இருந்த ஆத்திரத்தில் “நான் நாதியற்ற அனாதைங்க தொரை. எனக்கு ஒட்டு உறவு யாருமே இல்லீங்க. நான் பொறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் சிலோன்தாங்க. தாயும் தகப்பனும் சின்ன வயசிலேயே விட்டுட்டுச் செத்துப் போனாங்க. நெனைவு தெரிஞ்ச நாள் முதலா கூலி வேலைதாங்க செய்யிறேன்” என்று அந்த விசாரணையாளர்களிடமும் பிரலாபித்து விட்டாள். அவள் நிலைமைக்கு இரங்கியோ என்னவோ ஒரு சில மாதங்களில் பொன்னம்மாவுக்குப் பிரஜாவுரிமைக் கார்ட்டும் கிடைத்து விட்டது! அந்த நாளில், அது பின்னால் ஏற்படுத்தக்கூடிய விளைவுகளை உணராத நிலையில் டிரெங்குப் பெட்டியில் பத்திரமாய் வைத்துப் பூட்டினாள் பொன்னம்மா.

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ‘ஊரிலே’யிருந்து கறுப்பு மை பூசி வந்த கடுதாசி கொண்டு வந்த தகப்பனாரின் சாவுச் செய்தி அக்கா தம்பியை மீண்டும் ஒன்றாக் கியது. ஸ்டோரில் மீண்டும் தனக்கிருந்த நல்ல பெயரைப் பயன்படுத்தித் தம்பியையும் மகளையும் தன்னுடனே வந்து இருக்கச் செய்து தோட்டத்திலும் பெயர் பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அதன் பிறகு அடுத்தடுத்து இரண்டு சகோதரர்களின் சாவுச் செய்தி கடித மூலம் வந்தது. மஞ்சள் பூசிய லெட்டர்கள் இரண்டு மூன்று கூட வரத்தான் செய்தன. உண்மையில் நான் மட்டுமல்லாது தன் தம்பியும் மகளும் கூடத் தான் பிறந்து வளர்ந்த சுற்றத்தின் வாழ்விலும் சாஸிலும் பங்கெடுக்க முடியாதபடி தனிப்பட்டுப் போய்விட்ட அநியாயம் படிப்படியாகப் பொன்னம்மாவுக்குப் புரிந்தது. எந்த நாட்டு உரிமையைப் பற்றியும் அவள் கவலைப்படவில்லை. கடல் கடந்த காட்டில் எஞ்சியிருக்கிற தன் இரத்த உறவுக்காரர்களைத் தான் மடியுமுன்னர் ஒரு முறையேனும் கண்ணார்க்காண

அவள் ஆசைப்பட்டாள். தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளின் அடுப்புச் சூட்டில் இரத்தமெல்லாம் வற்றி வேலையில் இருந்து கழிக்கப்பட்டு வீட்டின் மூலையில் முடங்கிய அவள் ஆசை விசுவமாகி விட்டது.

அறியாமையின் மந்தநிலை, அரசியலின் குழறு படிகள், வறுமையின் தடைக்கற்கள் எனக்காலம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் பீலியிலே தண்ணீர் எடுக்கப் போய் நிறை குடத்துடன் வழக்கி விழுந்து, அதே அடியுடன் படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள் பொன்னம்மா. அன்றிலிருந்து அவளுடைய நச்சரிப்பும் அதிகரித்து விட்டது. எப்படியாவது பிறந்த ஊருக்குப் போய்தான் ஆக வேண்டும் விரைவில் என்று துடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவளுடைய நச்சரிப்பைத் தாங்கமுடியாமலும், தனது மனதின் ஆசை காரணமாகவும் வேலாயுதமும் அந்த ஊருக்குப் போக வேண்டிய முயற்சிகளில் இறங்கலானார். அந்த வேளையில் பார்த்துத் தான் எப்போதோ பொன்னம்மாவுக்கு அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கிடைத்த 'பிரஜாவுரிமை'ப் பிரச்சினை பூதமாகக் கிளம்பியது! மலைத்துப் போன வேலாயுதம் கண்டாக் கையா, கிளார்க்கர் ஐயா, தலைவர் ஐயா, தலைவருக்கு ஐயா போன்ற ஐயாமார்களின் ஆலோசனைப்படி எங்கெங்கோ சென்றார். யார் யார் சொன்னதையோ 'செவி மூடி வாய் திறந்து' கேட்டார். மனைவி கழுத்திலும், காதிலும் மின்னிய உழைப்பின் பயனையெல்லாம் அடவு வைத்தும் தட்டுமுட்டுச் சாமான், வெண்கலப் பாணைகளை அரை விலைக்கு விற்ப்பும் செலவிட்டார். ஒரு பயனாவது விளையவில்லை!

“இன்னைக்கோ இல்லாட்டி நாளைக்கோ நான் சாகப் போறேண்டா தம்பி! கண்ணை மூடுறதுக்குள்ளே பொறந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளைக் காணாமல் போகப் போறேனே, நீ ஒரு ஆம்பிள்ளைச் சகோதரன்னு கிட்டத்திலே இருந்து என்னடா புரோசனம்?” என்று அடிக்கடி ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள் பொன்னம்மா. வேலாயுதமும் எங்கெல்லாமோ ஓடி, யார் யாரிடமோ ஆலோசனை பெற்றுக் கண்டியிலுள்ள இந்திய ஹை

கமிசனர் அலுவலகத்துக்குப் போக முடிவு செய்து விட்டார். அந்த முடிவுதான் இன்று காலை செயலாகிப் பயணமாகியது.

அருண்டு மிரண்டு எப்படியோ அந்த அலுவலகத்துள் நுழைந்து, தட்டுத் தடுமாறித் தன் பிரச்சினையை வெளியிட்டார் வேலாயுதம். அங்கிருந்த அதிகாரி அனுதாபத்துடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டுச் சற்று யோசித்தார். எழுந்து போய்ச் சற்றுக் கழித்து வந்து பத்து நாள் கழித்து வரும்படியும் தாம் ஆலோசித்து ஏற்பாடு செய்வதாயும் கூறி விடை கொடுத்தார். ஏதோ பெரும் பாரத்தை அவர் காலடியில் இறக்கிவிட்ட நிம்மதியுடன் மார்க்கெட்டுக்குப்போய் இறைச்சியும், காய்கறியும், மாம்பழங்களுமாய் வாங்கிக்கொண்டு மறக்காமல் டாக்டர் ஜயா சிபாரிசு செய்த 'டொனிக்' கையும் வாங்கிக்கொண்டு பஸ் ஏறினார் அவர்.

ரோட்டுக்கடை முடக்கில் இறங்கி யாழ்ப்பாணத்தார் கடையில் திறம் புகையிலை ஒரு கட்டும் வாங்கிக்கொண்டு தங்கப்பவுண் மாதிரி விலையேறிவிட்ட நாட்டரிசியில் நாலுகொத்தும் தேடி வாங்கிக் கொண்டு அந்தச் சின்னக் கடைத் தெருவில் மிட்டாய் விற்கிற மொகமது காக்கா விடம் தனது அன்றைய அனுபவங்களைச் சுவை சொட்ட விவரித்து விட்டுப் புறப்பட்டார் வேலாயுதம். நெஞ்சேற்ற மான குறுக்குப்பாதையில் தலையிலும் கையிலும் மூட்டைகள் கனக்க, வியர்வை வழிந்து கண்ணெல்லாம் எரிய, மூச்சு முட்டப் படியேறிக் கொண்டிருந்தவர் நெஞ்சிலே நடந்த, நடக்கிற, நடக்கப் போகிற காலங்களைப் பற்றிய நினைவோட்டங்கள்பின்ன நெளிந்தன. இடையில் அன்றைய அடைவுக் காசில் வரவு செலவு பற்றிய கணக்கையும் கூட்டிப் பார்த்துக் கொண்டார். அத்துடன் வீட்டுக்குப் போனவுடன் பாக்கியத்திடம் சொல்லி நாட்டரிசிச் சோறாக்கி ஆட்டிறைச்சிக் கறியும் ஆக்கி அக்காவின் ஆசை தீரத் தின்னச் செய்யவேண்டும் என்ற பாச உணர்வும் கசிந்தது. ஒரு வழியாக மாலை ஐந்து மணிக்கு அவர் தமது லயத்துக் கோடியை அண்மியதும் முதலில் அவரைக் கண்ட சின்னையா துக்கத்துடன் மெல்லக் கூறினார்.

“என்னப்பா வேலாயுதம் இப்பத்தான் வர்ரியா? இங்கே எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு.. சித்தே முன்னாடி..”

வேலாயுதத்தின் கண்முன்னே ஒரு குண்டு வெடித்தது!

“என்ன சொல்றே சின்னய்யா!

“உன் அக்காப்பா... நாலு நாலரை மணியிருக்கும்.. முடிஞ்சிது” சின்னையா சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே தன் வீட்டு வாசலில் நடக்கும் ஆரவாரம் பெண்களின் பிலாக்கணம் எல்லாம் மங்கலாய்ப் புரிகின்றன வேலாயுதத்திற்கு. அவருடைய வாய் அலறுகிறது.

“ஐயோ முடிஞ்சு போச்சா?” உள்ளே மனம் கதறுகிறது.

“அக்கா நீ கேட்ட எதுவுமே முடியலையே!”

மயங்கி வீழ்ந்த வேலாயுதத்தை இரண்டு மூன்று பேர் வீட்டிற்குத் தூக்கி வருகின்றனர். பாக்கியம் தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறுகிறாள்.

லயத்துப் பெண்களின் கூட்டம் ஒங்கிய குரலில் ஒப்பாரி வைக்கிறது. அதற்குப் பக்க வாத்தியமாக வந்து சேர்ந்த பறைத் தப்பின் கர்ண கம்பீர ஒலி மலைச் சரிவுகளில் முடிவில்லாமல் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மலை முகடுகளில் கவியும் இருளிலும் நடுங்கி நடுங்கிப் பரவுகிற அந்தப் பேரொலி காலத்தின் சிரிப்பைப் போல் தொனிக்கிறது.

மாத்தளை சோழ

மலையக இலக்கியம் மறக்கமுடியாத மனிதர் இவர். மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் பணிபுரிகின்றார். 1979ல் மாத்தளை எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் மூலம் 'தோட்டக்காட்டினிலே' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். மாத்தளை சோழ, மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன் ஆகிய மாத்தளை எழுத்தாளர் மூவரின் படைப்புகளைக் கொண்ட தொகுதி இது. அதன்பின் தனியாகத் தன்னுடைய மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மூன்று நாவல்களையும் ஒரு ஈழத்துக் கர்ணபரம்பரைக் கதை ஆகிய ஆறு புத்தகங்களைப் போட்டுக் கொண்ட பெருமை பெறும் ஒரே மலையகப் படைப்பாளி. மலேசிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற இவர், நாவலுக்காக சாகித்திய விருதையும் பெற்றுள்ளார்.

நமக்கென்றொரு பூழி

மாத்தளை சோழ

மேட்டு லயத்திற்குப் போகிற படிக்கட்டுகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்த வேலுவின் காதில் பணிய லயத்திலிருந்து கிளம்பிய சங்கின் ஒலியும். 'தப்பின்' சத்தமும் காற்று வாக்கில் வந்து விழுந்தது. வேலு ஒரு தடவை படிக்கட்டுகளில் நின்று, பணிய லயத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பணி லயத்தில் கடைசிக் காம்பராவில் ஒரு கூட்டம் கூடியிருந்தது. கூட்டத்தின் உள்ளோடு 'சங்கோடு' ராகவும் 'தப்போடு' முருகையாவும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெட்ரோல் மெக்ஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த

வெளிச்சத்தில் வெள்ளைக் கொடியொன்று லயத்துக் கூரையில் பறப்பது தெரிந்தது.

அது மருத்துவச்சிக் கிழவியின் சாவு வீடு. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று ஒரு வாரமாக இழுத்துக் கொண்டு கிடந்த கிழவி இன்று பகல் மூச்சுவிட மறந்தே போய்விட்டாள். படுக்கையில் விழுவதற்கு முந்திய நாள் வரை பிரசவம் பார்த்த கிழவி எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் வேலை செய்யவில்லை; எந்த டாக்டரிடமும் வேலை பழகவில்லை. ஆனால் அனுபவப் படிப்பில் முதல்தர சித்தி அடைந்திருந்தாள். அவள் கைபட்டதுமே ஆபரேசன் பண்ண வேண்டிய கேஸ்கூட சாதாரண கேஸாகி சுகமாகப் பிரசவித்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு அருமையான கைராசி கிழவிக்கு. அந்தக் கைராசியினால் கிழவி என்ற பெயர் மருத்துவச்சிக் கிழவி என்று விரிவாகியது. அந்தத் தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல அந்த வட்டாரத்திலேயே பிரசவம் என்றால் அவளைத்தான் அழைப்பார்கள். சில நேரத்தில் தோட்டத்தைச் சுற்றியிருக்கிற கிராமத்துச் சிங்களவர்கள்கூட அவளைக் கூட்டிப் போவார்கள்.

கடைசியாகப் பிரசவம் பார்த்தது கிழவியிருக்கிற காம்ப்ராவிற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற மீனாட்சிக்குத்தான். மீனாட்சிக்கு ஐந்து பெண்கள். நாலாவது பிள்ளைக்குப் பிரசவம் பார்த்தபோது ‘கல்யாணம் பண்ணி அஞ்சு வருசத்தில நாலுபிள்ளையாச்சி. இத்தோட நிப்பாட்டிக்க. இல்லே... குலேசர் மாதிரி வரிசையா பிள்ளை பொறக்கும்.. குசேலருக்கு கண்ணன் ஒதவி செஞ்சான்... ஒனக்கு யாரு இருக்கா?... ரெண்டு மூனோட நிப்பாட்டிக்க...’ என்று அறிவுரை சொன்னாள்... அதற்கு மீனாட்சி “நான் என்னா செய்யிரது? ஆம்பளப் பிள்ள வேணும்னுதான் அவரு விடுராறா இல்ல... நான் என்னா செய்யட்டும்?” என்றாள்.

ஐந்தாவதும் அவளுக்குப் பெண் பிள்ளையே பிறந்தது. ஆனாலும் அவர்கள் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. அடுத்த முறையும் ‘கர்ப்பம்’ தரித்தாள்... இந்த முறைதான் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்கு கிழவிதான் ‘அன்னராஜா’ என்று பெயரும் வைத்தாள். மீனாட்சியின் புருஷனும் ஆண்பிள்ளை பிறந்த

மகிழ்ச்சியில் கிழவிக்குப் புதுச்சேலை வாங்கிக் கொடுத்தான். இன்று அந்தச் சேலையோடு தான் காம்ப்ராவில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கிடக்கிறாள்.

வேலு மறுபடியும் படிக்கட்டுகளில் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவனுடைய பார்வை மேட்டு லயத்திற்கு ஓடிபணிய லயத்திலிருந்து வந்தது. ஆனால் அவனுடைய நினைவுகளோ பணிய லயத்தில் கிடக்கிற கிழவியையே சற்றிச் சற்றி வந்தன.

ஒரு தடவை மேட்டு லயத்திற்கும், பணிய லயத்திற்கும் பெரிய தகராறு வந்து விட்டது. மேட்டு லயத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தரின் ஆடு பணி லயத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தரின் காய்கறித் தோட்டத்தில் நுழைந்து ஓடித்திரிந்து முளை விட்டிருந்த செடிகளை மிதித்து நசுக்கி விட்டது. வாயில்லா ஜீவன் தவறு செய்து விட்டது. அதற்காக வாயுள்ள ஜீவன்கள் வாய்க்கு வந்தபடி பேசித் தீர்த்தன. 'அடிதடி' யில் இறங்கின. முதலில் தனி மனிதர் சண்டையாகி, மாறி குடும்பத்துச் சண்டையாகி, மாறி கடைசியில் 'லயத்துச் சண்டையாக' மாறியது. இரு லயத்திற்குமிருந்த தொடர்பு அறுந்தது. இரு லயத்தாரும் ஒருத்தரின் முகத்தை ஒருத்தர் பார்ப்பது கூட இல்லை.

அந்த நேரத்தில் தான் மேட்டு லயத்தில் ஒருத்திக்கு பிரசவ வேதனை. கைராசிக்காரக் கிழவி பணிய லயத்தில் இருந்தால் எப்படிப் போவாள்? எப்படிக் கூப்பிடுவது? கிழவியோடு யாருக்கும் சண்டையில்லை. அனால் அவள் இருப்பது பணிய லயமாயிற்றே! என்ன செய்வது?... என்றெல்லாம் புருஷன் துடித்தான். சில மைல்கள் தூரத்தில் ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது; கார் பிடித்தால் ஆஸ்பத்திரி போகலாம். ஆனால் இருட்டி விட்டது. இந்த நேரத்தில் சைக்கிள்கூட கிடைக்காதே. தவியாய்த் தவித்தான் அவன்.

'மேட்டு லயத்தின்' மானத்தைக் காக்க வேண்டும் என்று 'மார்' தட்டியவர்கள் அவனுடைய பிரச்னைக்கு முடிவு கூறவில்லை. கலங்கினான். பிறகு அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

பணிய லயத்திற்கு தானாகவே துணிந்து போனான் அவன். கிழவியைக் கூப்பிட்டான். கிழவியைப் போகக் கூடாது என்று நடுத்தார்கள் பணிய லயத்தார்கள். அவர்களைக் கிழவி முறைத்தாள்.

'ஆண்டவன் எனக்கு ஒரு கலையக் குடுத்திருக்கான். அது படிக்காம, கேக்காம கெடைச்சது. அதை என் சொய நலத்துக்காக அடகு வைக்க விரும்பல்ல. மேட்டு லயத்தில் ஒரு ஜீவனை கடவுள் படைக்க விரும்புறான். அவனுக்கு ஒதவி செய்யப் போறேன். அதைத் தடுக்க யாராலயும் முடியாது!' என்று ஆவேசமாகக் கத்தினாள்.

கிழவி மேட்டு லயத்தில் நுணாந்ததுமே குழந்தை பிறந்து விட்டது. ஆயினும் பிரசவ வேலையை முடித்துக் கொண்டு பணிய லயத்திற்குப் போனபோது அவளோடு சண்டைக்கு வந்தார்கள். கிழவி எதுவுமே பேசாமல் காம்பராவில் கிடந்த பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு மேட்டு லயத்திற்குப் போனாள்.

மேட்டு லயத்தில் நல்ல வரவேற்பு. அங்கேயே தங்கி விட்டாள். பிறகு ஒரு நாள் பணிய லயத்தில் ஒருத்திக்கு பிரசவ வேதனை. கிழவி இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று மேட்டு லயத்தையும் ஒன்று சேர வைத்து ஒற்றுமைப் படுத்தி சமாதானக் குழந்தை பெற வைத்தாள். அந்தக் கிழவி இன்று போயே விட்டாள்.

மேட்டு லயத்திற்குப் போன வேலு, சுப்பையா தலைவரின் காம்பராவை எட்டிப் பார்த்தான். வேலுவைக் கண்டதும் சுப்பையா குரல் கொடுத்தார்.

"வாப்பா... வேலு! ஒன்யத்தான் பார்த்துக் கிட்டிருக்கோம்! வா..வா..."

வெளியே இருந்த பெரல் தண்ணியில் இரண்டு சொம்பு அள்ளி இரண்டு கால்களிலும் ஊற்றிக் கழுவிய வேலு, காம்பரா வாசலில் கிடந்த 'சாக்கில்' காலைத் துடைத்து விட்டு காம்பராவுக்குள்ளே போனான். உட்கார இடம் பார்த்து உட்கார்ந்தான். இதுவரை அங்கே எட்டுப் பேர் இருந்தார்கள். இப்போது அவளோடு அது

ஒன்பதாகி விட்டது. இனி கூட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டியதுதான். அது தோட்டக் கமிட்டியின் கூட்டம்.

“டேய்! மணி.. தேத்தண்ணி சாயத்தைக் கொண்டா...”

சுப்பையா தலைவரின் உத்தரவின் பின் அங்கிருந்தவர்களின் முன்னால் வெறும் சாயத்தைக் கண்ணாடி கிளாஸ்களில் அவரின் மகன் கொண்டு வந்து வைத்தான். தொங்க லயத்துத் துரைசாமி சாயத்தை வாயில் ஊற்றிவிட்டு ‘கூட்டம் தொவங்க முந்தியே குடிக்கக் கெடைக்குதே! அப்படியே சோறும் போட்டா விடிய விடியக்கூட்டம் போட்டிருக்கலாம்..” என்றான்.

அதற்கு ஒருத்தன் “ஆமாப்பா! இப்படியே குடிச்சி கிட்டும் தின்னுக்கிட்டும் இருந்தா போதும்...எல்லாம் சரியா போயிடுமா? இன்னைக்கி கெழவிக்கு...நானைக்கி நமக்கு!” என்று சத்தம் போட்டான்.

“அட..நீ ஒண்ணு. நான் தமாகக்குச் சொன்னா.. நீ என்னமோ ஏதோன்னு கத்துறியே! எனக்கு மட்டும் பிரச்சனை புரியாதுங்கிறியா?” என்று ஒரு கேள்வியை அங்கே அனைவருக்கும் முன்னால் தூக்கிப் போட்டு விட்டுத் தனக்குள் பதில் தேடினான் துரைசாமி.

அங்கிருந்தவர்களின் நெஞ்சில் விகவருபமாய் ஒரு கேள்வி கிளம்பியிருந்தது. கிழவியை எங்கே புதைப்பது? பரம்பரை பரம்பரையாகத் தேயிலைத் தோட்டத்தையே தங்கள் உலகமாக்கிக் கொண்டு அதற்குள்ளேயே வாழ்ந்து உழைத்து வந்தவர்களுக்கு இன்று செத்த பின்னர் எங்கே புதைப்பது என்றாகி விட்டது. உழைப்பவர்க்கு உலகமே மண்டியிடும் என்று ஆங்காங்கே மேடையில் முழங்கு கிறார்கள். கேட்க இனிமையாக இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே இந்தத் தோட்டத்தில் உழைத்து அங்கேயே செத்தவர்களைப் புதைப்பதற்கு இடம் தேட வேண்டி இருக்கிறது.

தோட்டங்களை அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கிய போது அந்தத் தோட்டம் முதலாளிக்கு ஒரு பாதி, அரசுக்கு மறுபாதி என்று பிரித்தது. கோயில், மயானம் முதலாளியின் கைக்குப் போய்விட்டது. பள்ளிக்கூடம்

மாத்திரம் அரசு தோட்டத்தில் சேர்ந்தது. இது நடந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இன்றுவரை இப்படி ஒரு பிரச்னை வரவேயில்லை அதற்குக் காரணம் யாரும் இதுவரை சாகவில்லை. இப்போதுதான் கிழவி செத்திருக்கிறாள். பிரச்னை வந்தது. பிரச்னையைத் தீர்க்கத்தான் இந்தக் கூட்டம்.

தலைவர் பேசினார்: “தோட்டத்தைக் கவுருமெண்டு எடுக்கிற நேரம் இதைப் பத்திப் பேசியிருந்தா இன்னைக்கி இந்தப் பிரச்சனையே இல்ல. அன்னைக்கி நாங்க எல்லாரும் தோட்டத்த கவுருமெண்டு எடுத்தோன்ன எங்களையெல்லாம் வெளியே போட்டிருவாங்கன்னு தான் பயந்துக்கிட்டிருந்தோம். பரம்பரை பரம்பரையா பொதைச்ச மயானம் மொதலாளியுட்டுத் தோட்டத் தோடப் போயிருச்சி!... இப்ப இப்படி ஒரு பிரச்சனை வரும்னு யாரும் நெனைக்கல்ல... என்ன செய்யிறது?”

“பழைய மொதலாளிய கேட்டா என்ன?” - இது ஒரு குரல்.

“மொதலாளி இங்க இல்லியே! டவுன்ல இல்ல இருக்காராம்!”

“டவுன்ல இருந்தா என்னா.. விடிய முந்தி போய்ப் பார்ப்போம்!”

“சரி..அவரு தரல்லேன்னுட்டாரு.. அப்ப என்னா செய்யிறது?”

- இப்படிப் பல குரல்கள். கடைசியாக வேலுவின் குரல்:

“ஏன்யா போக முந்தியே ஒப்பாரி வைக்கிறே! போய்க் கேட்டுப் பார்ப்போம்! இல்லேன்னா நம்ம தொரயக் கேப்போம்..”

“ஆமா..அதுதான் சரி.. அப்படியே செய்ங்க...!”

- இது மற்றவர்கள்.

விடிந்ததும் காலையில் டவுனுக்குச் சென்று முதலாளியைச் சந்திப்பது, அதன் பின்னரே மற்ற நடவடிக்கை என்று

தலைவர் அறிவித்துக் காலையில் தன்னோடு டவுனுக்குப் போகச் சிலரைத் தெரிவு செய்து கொண்டார். அந்த மட்டில் அன்றைய கூட்டம் முடிந்தது.

விடிந்ததும் தலைவரும் மற்றவர்களும் வெறும் சாயத்தை மாத்திரம் குடித்துவிட்டு டவுனுக்கு ஓடினார்கள். டவுனில் இருக்கிற முதலாளியின் பங்களாவிற்கும் தோட்டத்திற்கும் இரண்டரை மைல் தூரம். அரை மணித்தியாலத்தில் அவர்கள் பங்களாவில் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் முதலாளி நெற்றியைச் சுளித்தார்.

தலைவர் விஷயத்தை மென்று விழுங்காமல் நேரடியாகவே சொன்னார். ஆனால் முதலாளி மறுத்துவிட்டார். கொழுத்த லாபம் தரக்கூடிய விளைச்சல் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு 'கரடு முரடான' பகுதியை அவருக்குக் கொடுத்ததில் அரசாங்கத்தின் மீது அவருக்குக் கோபம். தோட்டத்தைப் பிரித்ததினால் வருடத்தில் பல லட்சம் நஷ்டம் அவருக்கு. அந்த நஷ்டத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அவரா செத்த கிழவிக்கு இடம் கொடுக்கப்போகிறார். தலைவரும் மற்றவர்களும் மறுபடியும் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். முதலாளி அசையவே இல்லை..

தோல்வியைச் சுமந்துகொண்டு அவர்கள் லயத்திற்குத் திரும்பினார்கள். அப்படியே அரசாங்கத் தோட்டத்துத் துரையிடம் போனார்கள்.

துரையிடமிருந்து ஒரே ஒரு கேள்விதான் பதிலாக வந்தது.

“பொணம் பொதைக்க இங்க இடம் இருக்கா?”

“நீங்கதான் ஒரு இடத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுங்க...”
தலைவர் யோசனை சொன்னார்.

“புதுசா இடம் சொல்லவா? அதுக்கு ஹெட் ஒப்பீசில இருந்து லெட்டர் வரணும்...”

துரை அடித்துச் சொன்னார். அடிக்கடி தொழிற்சங்கத் துணையோடு பிரச்சனைக்காக வந்து அவர் தனக்குப் பிரச்சனை கொடுப்பதாக அவர் நினைவு! அதை இப்போது பழி வாங்கிக் கொண்டார். அவர் நினைத்தால் மனிதாபிமானத்தில் புதைக்க இடம் கொடுக்கலாம்.

“லெட்டர் வர்ர வரைக்கும் பொணத்தை வைச்சிருக்கேலுமா?”

சங்கிலித் தொடர்களாய்த் துரையும் தலைவரும் பேசினார்கள். சுடைசியில் துரை கையை விரித்து விட்டார். தலைவரும் மற்றவர்களும் வேகமாக, ஆனால் எரிமலைக்குமுறலை நெஞ்சில் அடக்கிக் கொண்டு லயத்திற்குத் திரும்பினார்கள்.

லயத்தில் அப்போதே ஒரு கூட்டம் கூடியது. அந்தக் கூட்டத்தில் நிறையப் பேர் கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் நெருப்பை மிதித்தவர்களைப் போல் இருந்தார்கள். பணிய லயத்திலிருந்து 'தப்புச்' சத்தம் வேறு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. அது புதிய சரித்திரத்தைத் தொடங்க முழங்கும் சத்தமாக இருந்தது. கூட்டத்தில் ஒருத்தி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“தேயிலைத் தூருக்கே ஒழைச்சி ஓடாகிப்போன கெழவிக்கு இதே தேயிலைத் தோட்டத்தில் பொதைக்கக் காணி இல்லியாமே. இது அநியாயமுங்க...”

அதற்கு இன்னொருத்தி பதில் ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“என்னைக்கி இந்தியாவில இருந்து வெள்ளைக்காரன நம்பி தேயிலை தூரில மாசி பொறுக்க வந்தோமோ அன்னையில் இருந்து இதே பிரச்சனைதான். இன்னும் முடிவில்ல...”

ஒருத்தி பாட்டே பாடினாள்!

“கொட்டும் மழையில் உயிர்
கொல்லும் குளிரில
எரிக்கும் வெய்யில்ல
எக்காலம் நா உழைச்சோம்!
எக்காலம் உழைச்ச நமக்கு
எட்டடி பூமி இல்ல ஆண்டவனே!”

அவர்களின் ஒப்பாரிக்குத் தாளம் போடுவது போல் தப்புச் சத்தமும் சங்கின் சத்தமும் ஒலித்தது. அதை யெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வேலுவின் நெஞ்சில் பிரசவ வேதனை. நேரம் செல்லச் செல்ல அவன் நெஞ்சில் இருந்து எண்ணக் குழந்தை பிறந்தது.

1977. இந்த ஆண்டை எந்தத் தமிழனும் மறக்க முடியாது. அந்த ஆண்டு தமிழனுக்கெதிராக ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இலங்கையில் நடந்த கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த 'தப்படிக்கிற' கப்பன் மூட்டை முடிச்சைத் தூக்கிக்கொண்டு பிள்ளை குட்டிகளோடு வன்னி மண்ணில் காலடி வைத்தான். போவதற்கு முன் அவனையும் அழைத்தான்.

“இனிமே தோட்டத்தில் இருக்கிறதுல அர்த்தமில்ல. இன்னும் எத்தன வருசம் நாங்க இங்க இருந்தாலும் நமக்குக் கஷ்டம்தான்... சொந்தமா எட்டடி மண்ணுகூட இருக்காது! முந்தி மொதலாளிமாருக தோட்டத்துக்குச் சொந்தக்காரனுக. இப்ப அரசாங்கம் தோட்டத்தை எடுத்த பொறகு யார் யாரோ கால்சட்டை போட்டுக்கிட்டு சிங்களப் பயலுக தொரமாரா வர்றானுக. வர்ர நேரம் நெத்திலி பயில்வான் மாதிரி வர்றானுக. ரெண்டு மூணு வருசம் இருந்தோன்ன பயில்வான் மாதிரி கொழுத்திட றானுக. கவுருமெண்டு எதுக்குத் தோட்டத்த எடுத்தானுக தெரியுமா? சிங்களப் பயலுகளுக்கு வேலை கொடுக்கவும் அவனுக, தோட்டத்தில் கொள்ளையடிக்கவும்தான்! தோட்டத்த கவுருமெண்டு எடுத்து காலம் காலமா ஒழைச்சிகிட்டு வந்த நமக்கு என்னத்தான் செஞ்சிருக்கானுக... நாங்க ஒழைச்சி ஓடாக வேண்டியதுதான்... பொதைக்கக்கூட சொந்தக் காணி இல்ல... அதைக்கூடக் கேட்டுத்தான் பொதைக்கணும்!”

அவன் சொன்னது இன்று சரியாகப் போய்விட்டது. அவன் இன்று 'கிளிநொச்சி'யில் விவசாயம் செய்கிறான். போன மாதம் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தான் அவன். அந்தக் கடிதத்தில் சில வரிகள் அவன் நெஞ்சில் இப்போது மின்னின.

“வேலு! நீ குடும்பத்தோட வர்றதுன்னா வா. காணி பூமி குத்தகைக்கு வாங்கித் தாறேன். எனக்கு இப்ப சொந்தக் காணி பூமி, மண் குடிசை இருக்கு! தோட்டத்தில் இருந்தா என்னதான் சொந்தமா இருக்கு?.. என்னய வுடேன்... இப்ப ஒனக்கு என்னதான் சொந்தமா இருக்கு சொல்லு!

டவுன்ல கொறஞ்ச வாடகை வீட்டுல இருக்கிறவங்களுக்கு இருக்கிற வீடு சொந்தமாம். நாங்க தோட்டத்தில பரம்பரையா ஒழைச்சோம்! என்னா சொந்தமா இருந்திச்சி, இருக்கு? எத்தன நாளைக்கித்தான் சொந்த வீடு வாச காணி பூமி இல்லாம இருக்கிறது? நமக்குன்னு ஒரு பூமி வேணும் இல்ல. ஓடனே வா!”

அவன் நினைவுகள் மெல்லக் கரைந்து அந்தக் கூட்டத்தோடு கலந்தது. தலைவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“மொதலாளிக்கிட்டேயும் கேட்டாச்சி! தொரைக்கிட்டேயும் கேட்டாச்சி! சரிவரல்ல.. இப்ப என்னா செய்யிறது? வளவளன்னு பதில் சொல்லாமப் பேசங்க..”

ஒருத்தரும் பேசவில்லை. கடைசியில் தலைவரே பேசினார்:

“இனி யாரையும் கேட்டுக்கிட்டிருந்தா சரிவராது... இது நம்ம பூமி! நம்ம பரம்பரை கஷ்டப்பட்டு ஒழைச்ச பூமி! பரம்பரைய பொதைச்ச பூமி! கெழவிய இங்க இந்த மண்ணில்தான் பொதைக்கணும். நீங்க சரின்னு சொல்லுங்க நான் குழி வெட்டுறேன். தோட்டத்துக்கு மேற்குப் பக்கம் ஆத்தோரமா குச்சிச் செடி காடு இருக்கு... அங்க குழி வெட்டுவோம். ஆளுக்கொரு மண்வெட்டியோட வாங்க..”

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ஆளுக்கொரு மண் வெட்டியோடும் கத்தியோடும் குழிவெட்டக் கிளம்பினார்கள். வேலுவும் அவர்களோடு போனான். ஆனால் மனதில் பயமிருந்தது. குழி வெட்டும்போது துரை வந்தால்...?

அப்போதுதான் மறுபடியும் அவனுள் கிளிநொச்சியிலிருந்து வந்த ‘தப்படிக்கிற’ சுப்பனின் கடிதத்தின் வரிகள் நெஞ்சில் மின்னத் தொடங்கின...

...“நமக்குன்னு ஒரு பூமி வேணும் இல்ல...? ஓடனே வா...” வேலு ஆவேசத்தோடு மண்வெட்டியை ஓங்கத் தொடங்கினான்...

நூரளை சண்முகநாதன்

1964ல் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். பிறந்தது நுவரெலியா. மலையக மக்களின் அவலங்கள் பிரச்சினைகள் பற்றி 70-80 காலப் பகுதியில் நிறைய எழுதியவர். சிறுகதை; கவிதை; கட்டுரை ஆகியவை எழுத்தின் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. நூல் உருவில் இன்னும் எதுவும் வரவில்லையே எனும் ஏக்கத்துடன் இருக்கின்றார்.

கவ்வர்த்து

நூரளை சண்முகநாதன்

பணிகூதல் மயிர்க்கால்களையெல்லாம் நிமிர வைத்துக் கொண்டிருந்தது. பனிமூட்டம் இன்னம் விலக வில்லை. லயக் காம்பராக்களெல்லாம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

‘பிரட்டுத்’ தப்பின் சத்தம் மலைகளில் பட்டு எதிரொலிக்கிறது.

அம்மாசி சாக்குக் கட்டிலில் முணங்கியபடி கம்பளியை இழுத்துத் தலையோடு போர்த்தபடி மீண்டும் சுரண்டு படுக்கிறான், அவன் உடலெல்லாம் புண்ணாக வலித்தது.

காம்பராவில் கீழே தேயிலை நிரைகளாய் அம்மாசியின் அவதாரங்கள் பாயில். ஒருத்தன் மூஞ்சியில் ஒருத்தன் காலும், மற்றவன் நெஞ்சில் மற்றவன் காலுமாக கூதலில் சுருண்டு ஆயிரம் காலட்டையாகக் கிடக்கின்றன.

வயிற்றிலே இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ என்று ஒன்றையும் சுமந்து கொண்டு வந்த அம்மாசியின் சம்சாரம் அமராவதி, 'ஸ்தோப்பு' கொடிக் கயிற்றில் தொங்கிய 'ரெட்'டை எடுத்துச் சுற்றி ஒரு 'சடம்பு'க் கயிற்றால் இறுக்கிக் கொண்டு, தலையில் கம்பளித் துண்டைச் சும்மாடு போட்டுக் கொள்கிறாள்.

“என்னா இன்னும் சுரண்டு படுத்துக்கிட்டு 'பெரட்டு' தப்பு கேக்லையா? எனக்கு நேரமாச்சி. அதுவு... இன்னக்கி தொங்கமலை கொழுந்து. நேத்தே பெரட்டுக்குக் கொஞ்சோ சொனங்கீட்டத்துக்காவ அந்த கண்டாக்குபய.. என்னா இன்னு கொஞ்ச நேரோம் புருசே கூட படுத்து கெடந்துட்டு வாரதுதானேன்னு கத்திக்கிட்டு கெடந்தா.. அடியே பரமேசு.. ஒரு வயசுப் புள்ள.. இன்னு தூங்கிகிட்டு பெறகு எப்பிடி எங்களுக்கு விடியிறது.. ஓய்.. சனியே எந்திரி.. ரொட்டிக்கு மாவு பெனைஞ்சி வெச்சிருக்கிறே.. பழைய கறி சட்டில இருக்கு... எந்திரிச்சி ரொட்டியைச் சுட்டு.. தேத்தண்ணியை ஊத்தி பயலுங்கள இஸ்கோலுக்கு வெரட்டு... ஏன்னா இன்னைக்கு.. பேருக்கு போவல்லையா இன்னு படுத்து கெடந்தா..”

அம்மாசியையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கி விட்டு, அமராவதி வெளியே மாட்டியிருந்த கொழுந்துக் கூடை முதுகில் 'படக் படக்' என அடிக்க 'ரெட்டு' சரசரக்க வயிற்றிலும் ஒரு பெருஞ்சமையோடு ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறாள் 'பிரட்டுக்கு'.

இது எல்லாம் அவர்களுக்குப் பழகிப் போய்விட்ட ஒன்று. பிள்ளைப்பேறு என்றவுடன் பிறந்தவீடு சென்று... ஓய்வாக எல்லாம் இருக்க அவர்களால் எங்கே முடியப் போகிறது. பிறகு அவர்களை நம்பி வாழ்கிற வயிறுகள்.

கொழுந்துச் சமையோடு - வயிற்றிலும் பெருஞ் சமையோடு - அந்தச் சறுக்கல் மலைகளில் ஏறி இறங்குவ

தென்றால் காலையில் மலைக்குப் போய் மாலையில் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற சங்கதிகளெல்லாம் அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஏதோ சாதாரண நிகழ்ச்சிதான்.

அம்மாசிக்கு எழும்பக்கூட ஒரே சோம்பல், உடல் வலி, ஒரு மாதிரி அப்பாடா.. அம்மாடா.. போட்டு.. எழுந்து விட்டான். உடம்பின் மூட்டுக்கு மூட்டு எட்டுநாள் காய்ச்சலில் விழுந்து எழுந்ததுபோல வலி.

“பழய மலை கவ்வாத்துன்னாவே இப்பிடிதா. ஆளுகள கொன்னு எடுத்துபுடும்... ஒவ்வொரு தூரும் கம்மா கருங்காலி போல இல்ல காச்சி கெடக்குது...”

முணங்கிக்கொண்டு அவசர அவசரமாக மகள் பரமேசு சுட்டுவைத்த ரொட்டியை ‘அவுக் அவுக்’ கென்னு வயிற்றுக்குள் அனுப்பி அதற்குமேல் சாயத் தண்ணியையும் ஊத்திவிட்டு சால்வையை உதறி, காதோடு முண்டாசு போட்டு, அட்டாளை இடைவெளியில் சொருகியிருந்த கவ்வாத்துக் கத்தியோடு பிரட்டுக்களத்தை நோக்கி ஓடுகிறான் அம்மாசி. “ஏய் பரமேசு பயலுகள தின்ன குடுத்து இஸ்கோலுக்கு வெரட்டினா.. எவனாச்சு ஏலாதுண்ணு கெடந்தான்னா வந்து தோல உரிச்சி புடுவேன்னு சொல்லு..”

“நேத்தே கங்காணி சொல்லிப்புட்டாரு, இன்னைக்கி எப்பிடியும் பழயமலை கவ்வாத்த முடிச்சி போடனு முன்னு.. பேசாம பேரு போட போவாம கெடந்திருக் கேலாதா.. இந்த மாசத்துல ஒரு கெழமதா பேரு உழுந்திருக்கு. அது கூப்பேன் சாமானுக்கே சரியா போயிறு.. அதுக்கு இந்த மாசோ பேரு சரிய உழல்ல. அதுவு இன்னைக்கோ நாளைக்கோன்னு இருக்கு... வாயி வயித்தோட... பெரியகுட்டி பரமேசுவரிட மாதிரியும் சரியில்ல.. அது எப்ப மூலைக்குள்ள மொடங்கப் போவுதோ எல்லாமே பெருங் கஷ்டோந்தான் என்னதா செய்யிறது..”

அம்மாசியின் மனமும் எங்கெங்கோ ஓடுகிறது. அந்தச் சமூகத்தின் வாழ்வே ஒரே ஓட்டம்தானே?

“நேரமு.. போச்சி... பெரட்டு கலைச்சிட்டாங்களோ என்னமோ.. நேரோசெண்டு போயி நின்னா கணக்குபிள்ள அல்சேஷன் நாயாட்டாம் மேலுல விழுவா..”

“என்னா... இன்னு கொஞ்சோ நேரோம் போயிட்டு வாரதுதானே தொர அவுக இது ஒங்க அப்பே ஊட்டு தோட்டோ.. ஒங்க ஆயிலுட்டு சட்டமுன்னு நெனைச்சி கிட்டு.. நீங்க நெனைச்ச மூப்புக்கு.. ஆடுறிங்களா கங்காணி இன்னைக்கி பழயமலை கவ்வாத்த முடிக்கணு... தொர பாக்க வாரகன்னு சொல்லியிருக்கிறாருங்கிறதுக்காக இன்னைக்கு உனக்கு பாவோ பாத்து பேரு போடுறே.. மத்த நாளா இருந்தா தெரியுமில்லே... ஊட்டுக்கு போயி பொண்டாட்டிகூட சொகமா தூங்களா... சுறுக்கா ஓடு... எல்லாரு இப்பதா போறானுவ..”

செக்ரோலை மூடிவிட்டு பென்சிலை காதில் செருகிக் கொண்டு, தன் பங்களாவை நோக்கி நடக்கிறார் கணக்குப் பிள்ளை.

“என்னமோ வரவர இவரு மிச்சோ தா துள்ளறாரு.. ஏதோ இவுக ஆயா புருசேலுட்டு தோட்டமுன்னு நெனைச்சிட்டு...வேசமவே..”

வாய்விட்டு கணக்கப்பிள்ளைக்கும் கேட்கும்படி கூறிக்கொண்டு பழைய மலையை நோக்கி நடக்கிறான் அம்மாசி.

மலையில் கவ்வாத்து ஆரம்பமாகி விட்டது.

“என்னா அம்மாசி... இன்னைக்கி சொனங்கீட்ட... விருவிருன்னு எப்பிடியு இன்னைக்கி முடிச்சிடனு.. போயில ஒரு துண்டு இருந்தா குடு பாப்போ..”

கங்காணிக்கு போயிலையை கொடுத்துவிட்டு கீழே கிடந்த ‘வெங்கிச் சான்’ கல்லை எடுத்து தூளாக்கி... ஒரு கருங்கல்லில் போட்டு கவ்வாத்துக் கத்தியைத் தீட்ட ஆரம்பித்தான் அம்மாசி. பளபளத்த கத்தியில இப்போது அம்மாசியின் முகம் தெரிகிறது.

கவ்வாத்திலே அடிவெட்டு மிகக்கடினம். மட்டம் வெட்டென்றால் கண்மூடி திறப்பதற்குள் ஐந்தாறு

செடிகள் தாண்டிவிடுவான் அம்மாசி. அடிவெட்டுத்தான் உயிர் வெட்டு.. அந்த வெட்டு பழுதடைந்து விட்டால் செடியே காய்ந்துவிடும். அதை வெட்டுவதற்கே ஒரு தனி லாவகம் வேண்டும். ஒரே வெட்டு. துண்டுகள் இரண்டாயிருக்கும். இல்லாவிட்டால் செடி காயப்படாது கத்தியால் வெட்டைச் சீவிச் சரிப்படுத்திவிடுவார்கள். அம்மாசி கவ்வாத்துக்குப் பேர் போனவன். தோட்டத்தில் எல்லோருமே சொல்வார்கள்.

“நம்மால் அம்மாசியை லீட் பண்ண ஏலாதுப்பா.. இப்ப பாத்தா இங்கன வெட்டிகிட்டு இருக்கு கொஞ்சத் துல பாத்தா நாலஞ்சி செடிக்கி அங்கிட்டு இருக்கு. அது வெட்டே தனி வெட்டுதா.. தனி அழகுதாம்பா..”

கவ்வாத்து வெட்டு என்றால் வெட்டுக்கு போகிறவர்கள் வரும்போது கடைசி ஒரு சொட்டு இரத்தமாவது மலைக்குச் சிந்தாமல் வருவது கிடையாது.

அந்தக் கவ்வாத்துக் கத்தியின் சுணப்பைப் பாத்தாலே.. அப்பப்பா.. முதுமைக்கு இளமையூட்டும்.. அந்தக் கவ்வாத்துக் கத்தி.. தப்பித் தவறி எசகு பிசகாகிப்பட்டு விட்டால் பிறகு ஆள் இரண்டு துண்டுதான்.

“நேத்துக்கே.. ஓடம்பெல்லா புண்ணாபோச்சி.. இன்னக்கி எப்பிடியு கவ்வாத்து முடிஞ்சிற ஊட்டுக்குப் போயி கொஞ்சோ சுடுதண்ணி வெச்சி குளிச்சிபிட்டு ரம்பண்டா கிட்டபோயி ஒரு அரை ‘டிராம்’ அடிச்சிட்டு வந்து சாப்பிட்டு ஒரு தூக்கோ போட்டு எழும்புனாகா நாளைக்கி மலைக்கி ஏறலா.. ஓடம்பு ஒருமாதிரி நல்லா இருக்கு..”

காய்த்துக் கிடந்த செடிகளில் கத்தி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. வெட்டுண்ட கிளைகளை சிலர் விலக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“ம்..கொஞ்சோ வெரசா கத்திய வீசங்க... எப்பிடியு ரெண்டுகுள்ள முடிச்சிபோடனு.. தொர ‘டாண்’னு மூணு அடிக்க முந்தி மலையில நிப்பா. அவனுக் சொன்னா ‘டயிம்’ சொன்னமாதிரிதான் நம்மள மாதிரி இல்லை.. என்னா அம்மாசி... உசார காணல்ல... சரிதாம்பா.. ஒரு கை

புடிச்சிபுட்டு போயி ஒரு கால் போத்தல் போட்டா எல்லா சரியாகிபுடு.. ஏலேய்... வீரா அந்த முருக்கட தலையையு அப்பிடியே தட்டிக்கிட்டு போயிடு. ஒங்களுக்கு வேற வேல இல்ல. இங்க இன்னு கவ்வாத்தே முடியலே அதுங்காட்டியு மாரு பொறுக்க வந்துடிங்களா. ஏய்... எல்லா, ஒடுங்க இப்ப தொர வருவா... பெறகு நம்ம மேலதா... என்ன மேன்... இவனுக் எல்லா தேயிலை செடியு ஒடிச்சிபோடுறானுகள் ஒணக்கு கண்ணு தெரியல்லேன்னு சுத்துவா எல்லா ஒடுங்க...”

தேயிலை மார் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த சிறுக களை தன் குடைக்கம்பை ஆட்டி விரட்டிக் கொண்டிருக் கிறார் கங்காணி.

சரியாகத் தலைக்கு மேலே சூரியன் ஏறி விட்டான். கவ்வாத்து ஒவ்வொரு செடியாய் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மாடி என்னா வெயிலு அடிக்குது. இங்க வெயிலு அடிச்சாலு அப்பிடிதா மழை பேஞ்சிகினாலு அப்பிடி தா..” உடம்பில் வழிந்த வியர்வையை தலை முண்டாசால் துடைத்து மீண்டும் சுட்டிக்கொண்டு கைகளை உதறிக்கொள்கிறான் அம்மாசி.

தேயிலைச் செடியும் முருக்கை வாதுகளும் கை கால் களைக் கிழித்து இரத்தம் கசிய எரிவெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தோள்மூட்டு அசைக்க முடியாது வலித்தது. மீண்டும் கத்தியை கல்லில் தீட்டிக்கொண்டு வலியையும் மறந்து வேலையில் ஈடுபடுகிறான்.

“அதுவு இன்னைக்கோ நாளைக்கோன்னு வாயு, வயிருமா இருக்குது.. போன.. வாட்டியு மிச்சோ.. கஸ்டமாகி வதுளைக்கி கொண்டு போயிதா.. புள்ள பொறந்திச்சி.. போனவாட்டியே ஒடம்புல ரெத்தமில்ல சத்தான சாப்பாடு சாப்பிடனுமுனு ஆஸ்பத்திரில சொன்னாக... நமக்கே இங்க.. குண்டி காயிது.. பெறகு எப்பிடி ‘தொடங்காவு’, ‘டொனிக்கு’ வாங்குறதுக்கு போறது, பெரசவத்துக்கு தோட்டத்துல கொடுக்கிற சல்லி வதுள காரு அயருக்கு கூட பத்தாது.. எஸ்டேட்டு லொறிய

எடுக்கிறதுன்னாலு டயமுக்கு கெடக்காது.. இந்த வாட்டி என்னா ஆவப் போவுதோ என்னா செய்யப் போறனோ... அத்தோட மூத்த மவ பரமேசு கூட கொஞ்ச நாளா ஒருமாதிரிதா இருக்கு. அது வேற இப்ப பாத்து செலவு வெச்சிருதோ என்னமோ..”

உடம்பு வலியை விட - வாழ்வை நினைக்கையில்.. அது... மனதையும் வலிக்கத்தான் செய்தது -பிரச்சனைகளோட பிறந்து அதிலேயே சதாகாலமும் வாழவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய சாலிகள் தானே அவர்கள்.

தன் கோட்டில் செயினுடன் கூடிய ‘ஓல்ட்’ மொடல் கடிகாரத்தை வெளியே எடுத்துப் பார்த்து விட்டுக் கங்காணி:

“ஏலேய் இப்பிடியே போச்சின்னா இன்னைக்கி முடிஞ்சாப்புலதா.. தொர வந்தான்னா நம்மள பிறகு பியாக்கிப்புடுவா..”

“அட நீ ஒண்ணு... இங்க கைய அசக்க முடில்ல.. அதுக்குள்ள... பூந்து வெரசா வெட்டு.. மயிர... வெட்டுன்னுகிட்டு... அப்பிடி அவசரமுன்னு நீயு... தொரையு வந்து வெட்டுங்களே பாக்க..”

ஒரு சிலர் கங்காணிக்குக் கேட்காதவாறு முணு முணுத்துக் கொள்கின்றனர்.

காலையில் ஏதோ பேருக்கு கடித்து விட்டு வந்த ரொட்டி எப்பவோ.. ஜீரணமாகிவிட்டது. கங்காணி அருகேயே நிற்பதால்.. லயத்திற்கு ஓடிப்போய் தேத்தண்ணி ஒருவாயும் குடிக்க முடியாதிருந்தது. கங்காணி இருந்தால் லயத்துச் சிறுசுகளும் மலைக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு வரப் பயந்து சும்மா இருந்துவிடும்.

உடம்பில் அசைக்க முடியாத வலி. சிராய்வுகளின் எரிச்சல். மனதில் குடும்பச் சுமையின் பாரம். அத்தோடு வயிற்றில் பசி வேறு...

அம்மாசியின் கைகளெல்லாம் சோர்ந்து தளர்ந்து கிடந்தன.

கங்காணியின் அதட்டலுக்குப் பயந்து பெயருக்குக் கத்தி செடிகளில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. பலமெல்லாம் கூட்டி கத்தியை ஒங்கி அந்த தேயிலையின் அடிக் கட்டையை குறிவைக்கிறான் அம்மாசி. என்றைக்குமே தப்பாத அந்தக் குறி இன்று தவறி விட்டது.

தேயிலைச் செடியில் தன் கூர்மையைக் காட்ட வேண்டிய கவ்வாத்துக் கத்தி அம்மாசியின் தொடைகளில்..

“ஐயோ அம்மா..”

மயங்கி மலையில் விழுந்து துடிக்கிறான் அம்மாசி.

கத்தியை எல்லாம் வீசிவிட்டு அம்மாசியிடம் விரை கின்றனர் எல்லோரும்.

வெட்டுண்ட கால் தொங்கித் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. மலையிலிருந்து இரத்தம் சிறு கானாய் கீழ் நோக்கிக் கசிகின்றது.

“அடே மருத, போயி கொஞ்சோ ‘மீனா’ கொளைய பிச்சுகிட்டுவா தட்டி சாத்த உட்டா சரியாகிடு..”

“அட நீ ஒன்னு. இது என்னா இத்துணியுண்டி காயமுனு நெனைப்பா.. காலு கெடந்து துடிக்குது.. இதுக்குப் போயி...”

“டேய் மருத.. நீ ஓடனே ஓடி போயி.. தொரகிட்ட சொல்லி காயுதோ வாங்கிகிட்டு கையோட தோட்டத்து லொறியையு இட்டானா.. நாங்க எப்பிடியும் அம்மாசியை கீழே கொண்டாந்துரோ.. ஓடனே வதுளைக்கி கொண்டு போகணு.. வெட்டு மிச்சோ.. ஆழமான வெட்டு..”

கங்காணியும் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். என்ன இருந்தாலும் அவர் பொறுப்பில் அவர் கீழ் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த ஒருவனுக்கு இப்படி ஒன்றாகிவிட்டதே என்பதைவிட... தான் மலையில் என்னதான் அதிகாரம் செய்து அவர்களிடம் வேலை வாங்குபவன் என்றாலும் தானும் அவர்கள் சமூகத்தவன்.. அவர்களில் ஒரு அங்கம் என்கிற துடிப்புத்தான் அவரில் அதிகம்.

ஒரு மாதிரியாக உரத்த முருக்கை வாதுகளை வெட்டி நடுவில் கம்பளியைக் கூட்டி தொட்டிலாக்கி அதில் மயங்கிக்கிடந்த அம்மாசியைக் கிடத்தினர்.

எத்தனையோ பேருடைய தலைச் சால்வையைச் சுற்றியும் இரத்தம் ஊறி.. அந்தத் தொட்டில் கம்பளியிலும் கசிந்து மலை எங்கும் பொட்டுப் பொட்டாய் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“சுவனமா பாத்துப்பா..”

அவர்கள் அம்மாசியைச் சுமந்து கொண்டு கீழே வரவும் எஸ்டேட் லொறியோடு மருதை வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

லாரியில் அம்மாசியை ஏற்றிக் கொண்டு கங்காணியும் இன்னும் சிலரும் அதிலேயே ஏறிக் கொண்டனர். உணர்வற்றுக்கிடந்த அம்மாசியைச் சுமந்து கொண்டு பதுளையை நோக்கி விரைந்தது எஸ்டேட் லொறி.

அதற்குள் விசயம் அறிந்து அமராவதியும் பிள்ளைகளும் மற்றைய தோட்டத்தவர்களும் அழுதபடி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

வயிற்றில் உள்ள சுமையையும் மறந்தபடி அமராவதி, “ஐயோ அவருக்கு ஒன்னு நடந்திடக் கூடாது.. கடவுளே.. அடுத்த தரோ நா புள்ளைக எல்லா மொட்ட அடிச்சி காவடி எடுக்கிறே கதிருகாமத்தானே அவருக்கு ஒன்னு நடந்திர கூடாது கடவுளே..” என ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கூட்டிப் பிடித்த படி பிள்ளைகளும் “ஐயோ.. அப்பா ஐயோ அப்பா” என அழுது கொண்டிருந்தனர்.

“அமராவதி இது என்னா... நடுரோட்ல இருந்துகிட்டு இப்ப என்னா நடந்துபோச்சி.. அதுதா ஆகபத்திரிக்கிக் கொண்டு போயாச்சே... பெறகென்னா.. சரி.. எல்லாரு லயத்துக்குப் போங்க... இங்கினக்கி கூட்டோ கூடாம..”

அங்கே இன்னும் உணர்வு வராத அம்மாசியை வார்ட்டுக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர்.

எஸ்டேட் லொறி கம்பளி எல்லாம் இரத்தத்தில் தொப்பையாகிக் கிடக்கின்றது.

டாக்டர் வார்க்குள் போய்விட்டு, சிறிது நேரத்தில் தலைகுனிந்தபடி வருகிறார்.

“கங்காணி நீ.. லேட்.. இரத்தம் மிச்சோ விரய மாயிடுச்சி.. இப்போ கொஞ்சோ முந்திதா உயிர் போயிருக்கு...”

கங்காணியினதும் மற்றையோரினதும் கண்கள் நிறைகின்றன. இதயம் வேகமாகத் துடிக்கின்றது.

“என்னாப்பா இது... இவ்வளவு நேரோ நம்மளோட ஒண்ணா மலையில் கவ்வாத்து வெட்டினவே அதுக்குள்ள பொசுக்குன்னு போயிட்டானே...”

விம்மலோடு அமைதியாக உயிரற்ற அம்மாயியை மீண்டும் லாறியில் ஏற்றிக்கொண்டு தோட்டத்தை நோக்கி விரைகின்றனர். அதற்குள் விசயம் தோட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது.

“எங்க ராசாவே.. எங்கள் உட்டுட்டு நீங்கமட்டும் போயிட்டிகளே கதிராமத்தானே ஒண்ட கண்ணுதா அவிஞ்சி போச்சா.. எங்க ராசாவே எங்க ராசாவே..”

வயிற்றிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அமராவதி லயத்து வாசலில் புரண்டு புரண்டு அழுகிறாள். பிள்ளைகளைக் கட்டிக்கொண்டு.

“ஏய் புள்ள வயித்த போட்டு இப்படி அடிச்சிகிட்டு அதுக்குள்ள ஒரு சீவனிருக்கில்ல”

அவளின் கைகளை பிடித்து அமர்த்துகின்றனர் ஒரு சிலர்.

“அப்பன தின்னி.. பொறக்குறதுக்குள்ள அது எதுக்கு.. நாதா இனி எதுக்கு கடவுளே அவர எடுத்தது போல எங்களையு எடுத்துக்.. நாம இனி எப்பிடி இங்க வாழுறது.. எங்க ராசாவே எங்கள் தனிய தவிக்க விட்டு நீங்கமட்டும் போயிட்டிகளே ஐயோ.. அப்பா.. ஐயோ... அப்பாரு..”

அமராவதியை யாராலும் அடக்க முடியவில்லை. சிலர் அமராவதியைக் கட்டிக்கொண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுகின்றனர். எல்லோரின் கண்களும் கலங்கித் துடிக்கின்றன.

தூரத்தே 'பழைய மலை' கவ்வாத்து வெட்டி 'பட்ட மலையாய்' சூனியமுற்றுக் கிடக்கிறது. அது தற்காலிகமானதுதான். இன்னும் சில நாட்களில் பசுமை. புதுக்கிளைகளோடு அவை மீண்டும் பசுமை பெற்றுச் சிரிக்கத்தான் போகிறது. ஆனால் அந்த கவ்வாத்திற்காகத் தன்னை தன் வாழ்வையே கவ்வாத்தாக்கிக் கொண்டு போய் விட்ட அம்மாசியை நம்பிக்கொண்டிருந்த அமராவதி - அவள் பிள்ளைகளின் வாழ்வு... அவர்கள் வாழ்வில் பசுமை...?

1973

மாத்தளை வடிவேலன்

எழுபதுகளில் எழுத்துலகில் கவனிப்புப் பெற்ற மாத்தளை வடிவேலன் தினபதியின் தினமொரு சிறுகதை மூலம் அறிமுகமானவர். மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கலைப் பட்டதாரி. ஆசிரியராகத் தொழிலை ஆரம்பித்தவர். இப்போது இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் கலாசார அதிகாரியாகப் பணி புரிகின்றார். மலைநாட்டுச் சிறுகதைப் போட்டி, முத்தையாப்பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் பரிசு பெற்றவர். ‘மலையகப் பாரம்பரியக் கலைகள்’ என்னும் ஒரு நூலையும் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

வெட்டு மரங்கள்

மாத்தளை வடிவேலன்

மாலையில் இருந்து தொடர்ந்து இரவு முழுவதும் பாட்டம் பாட்டமாகப் பெய்து அடம்பிடித்த பெருமழை, கிழக்கு வெளுக்கு முன்னரே அடங்கி இருந்த போதும் வானம் வெளுக்கவில்லை. மழை இருட்டு அப்பிக் கிடக்கின்றது. பிரகாசமற்ற வானத்தில் மழை மேகம் கறையாய்ப் படிந்து கவிழ்ந்துள்ளது.

விடிந்து வெகுநேரமாகி விட்டது! இலை உதிர்ந்து கள்ளிக்கம்பாய் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் றப்பர் மரங்கள் யாவும் ஈரம் சொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. காண்கள், குட்டைகள் யாவும் நிரம்பிப் புதுவெள்ளம் பாய்கின்றது. கலங்கிப் பாயும் புதுவெள்ளத்தில் தென்னை மட்டை முதற்கொண்டு தகரப் பேணிவரை துடுப்பில்லாமல் இனாமாக நீந்திக் களித்துக் கொண்டிருந்தன.

ராமையா புரண்டு படுத்தான். குளிர், உடம்பை ஊசியாய்த் துளைத்து எடுத்தது. உடம்பு முழுவதையும் மறைக்க அந்தத் துண்டுக் கம்பளியால் முடியவில்லை. உடம்பை வளைத்துக் குறுக்கி கம்பளிக்குள் அடக்கிவிட முயற்சி செய்தான்; முடியவில்லை. தலைப்பாகத்தை மறைத்தால் கால் பகுதி அடங்காது சில்லிட்டது. கால் களுக்கு ஆதரவாகக் கொஞ்சம் இழுத்து விட்டால் நெஞ்சுக்கு மேலே... கழுத்தோடு... காதுகள் குடையச் சில்லிட்டு தொண்டை சம்ம... காதுகளில் கம்பிகளைச் செருகுவது போல '...ம்...ம்... சிவ...சிவா...' பற்கள் கிட்டித்து வெடவெடத்து நடுங்குகின்றன. கீழே விரித்திருந்த படங்குத் துண்டு வேறு ஈரம் பொசிந்த தரையில் ஊறி உடலில் நமைச்சலை ஏற்படுத்துகின்றது. "இனியும் படுக்க முடியாது. எழுந்திருக்க வேண்டியதுதான். எழுந்து என்ன செய்வது... அடுப்படியில் குந்திக் குளிர் காய வேண்டியதுதான்... வேலை...?"

சிகப்பியைப் பார்த்தான். அவள் எவ்வித சிரத்தையுமே இல்லாது படுத்துக் கிடந்தாள். முதிர்ந்து தளர்ந்த உடம்பு சுரணையற்றுக் கிடந்தது.

முன்பெல்லாம் குளிர் என்றால் இப்படியா...? அப்படியே சிகப்பியை அணைத்து... அணைத்து... எத்தனை இன்பமாக... அவள் இப்பொழுது அவனுடைய சிகப்பி மட்டுமல்ல 'தொங்க வீட்டுப் பாட்டி...' அவனும் தொங்க வீட்டுப் பாட்டானாகி விட்டான். காலம் தான் எப்படி ஓடி விட்டது.

அவன் நாட்டிய ஒட்டு மரங்கள் யாவும் வளர்ந்து கண்ணீர் வடித்து வாளி வாளியாகப் பாலைத் தருகின்றன.

அது பங்குனி மாதம். இலையுதிர் காலம்.

ஒவ்வொரு வருடத்திலும் மாசி, பங்குனி மாதங்களில் றப்பர்த் தோட்டத்தில் வேலை கம்மியாகி விடும். இலையுதிர்ந்து தளிர் கொழுந்து விடுகின்ற காலமாதலால் கற்பகத் தருவாகப் பாலைச்சுரந்து நிற்கும் பட்டைகள் ஊமைகளாகி விடுகின்றன. எனவே பால் வெட்டுக்கு ஒய்வு கொடுத்து விடுவார்கள்.

இந்த மாதம்தான் சீக்கில்லாமல் வேலை செய்தவர்களுக்கு, 'போனஸ்' சோடு கூடிய விடுமுறை கிடைக்கும். மற்றவர்களுக்கு ஏதோ இல்லை என்று சொல்லாமல் இரண்டொரு நாள் வேலை கிடைக்கும். இது அரிசி ரேஷனுக்குத்தான் சரியாக இருக்கும்.

இந்த வருடம் நல்ல மழை! பால் வெட்டுக்காரர்களுக்கு சோதனைக்கு மேல் சோதனையாகப் போய் விட்டது. இரண்டு மாதங்களாக ஒழுங்காக வேலை கிடைக்கவில்லை. என்ன செய்வது?

நாலைந்து பேர் ரகசியமாக நாட்டிற்கு வேலைக்குப் போய் வந்தார்கள். என்ன வேலை? எங்கு வேலை என்பதெல்லாம் அவர்களுக்குள்ளே பரம ரகசியமாக இருந்தது. இன்னும் நாலு பேருக்குத் தெரிந்தால் வேலை நாட்கள் குறைந்து போய்விடும் என்பது மட்டுமல்ல! "எங்களுக்கு வேலை கொடுங்க" என்று இவர்கள் கேட்டுக் கொண்டு நிற்கும் அழகிலேயே நாட்கூலி குறைந்து விடும். பின்னர் நாளொன்றுக்கு ஆறு ரூபாயும் பகல் சாப்பாடும் என்றிருக்கும் வேலை, ஐந்து ரூபாய் தான்; பகல் சாப்பாடு கிடையாது என்றாகி விடும். அப்படி ஒரு போட்டிச் சந்தை நாட்டுக்கூலி வேலை!

தோட்டத்தில் செக்ரோலில் பதிவு உள்ளவர்களுக்கு வேலை இல்லை. ராமையா போன்ற பென்சன் எடுத்த கிழடுகளை எங்கே கவனிக்கப் போகின்றார்கள்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் தோட்டத்து இளைஞர்களுக்கும் ஒரு யோகம் அடித்தது. தொடர்ந்து பெய்கின்ற மழை தோட்டத்தை ஊடறுத்து நாட்டிற்

செல்லும் தார்ப் பாதையை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது.

ரோட்டுப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு மேல் இருக்கும் வளைவு சற்றுப் பயங்கரமானது. கவனமில்லாமல் வந்து விட்டால் வாகனங்கள் பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கீழே பள்ளத்தில் தலை குப்புறத் தோப்புக்கரணம் போட்டு நிற்க வேண்டியதுதான். இப்படி வருடத்தில் நாலோ ஐந்தோ சம்பவங்கள் நடந்து தோட்டத்து வாண்டுகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கத் தவறுவதில்லை!

முடக்கில் அமைந்திருக்கும் பாலம்தான் இப்படியென்றால் பாலத்திற்கடியில் ஓடும் சிற்றாறு எப்பொழுதுமே வஞ்சகம் செய்தது கிடையாது. நிதானமாக நடந்து கொள்ளும். வருடம் முழுவதும் அதன் கருணையினால் தான் தோட்டத்தில் நீர் விநியோகம் சீராக நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

கோடையின் கொடுமை அகோரமாகத் தாண்டவ மாடினாலும் கண்ணாடி போன்று தெளிந்த நீர் ஸ்படிகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் ஆயாசத்தில் அப்படியே இரண்டு தடவை உடம்பை நனைத்து விட்டாற் போதும், உடம்பில் புதுத் தெம்பு புகுந்து விடும். களைப்பும்...போன இடம் தெரியாது.

தோட்டத்தில் வளர்க்கப்படும் ஆடு மாடுகள் மட்டுமல்ல, பால் ஸ்டோரே இதன் தயவில்தான் குளிர்ந்து போய் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

கொட்டும் மழையா? நாலு டிவிசன் அழுக்கையும் சுமந்து கொண்டு போய்ப் பள்ளத்தில் ஆற்றில் சேர்த்து விட்டு இரண்டே நாட்களில் சுட்டுக்கடங்கி நிதானமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட குணம் கொண்டதுதான்.

இம்முறை பெய்த மழை போக்கை மாற்றி விட்டது. மேற்கிலிருந்து வந்த வெள்ளம் கரை புரண்டு... ஓடி... பெருக்கெடுக்க... மண் சரிந்து... அப்படியே வாரிச்சுருட்டி...

விடியற்காலையில் பார்த்தபோது, றோட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் முடக்குப் பாலத்தைக் காணவில்லை. இரண்டு கரைகளிலும் ஒன்றையொன்று பார்த்தபடி பஸ்கள் நின்று விட்டன. கிராமசபை உறுப்பினர் எம்.பியிடம் ஓடினார். எம்.பி. வீட்டில் இருந்து டெலிபோன் ஓடியது! பெருந்திணைக்கள ஜீப் நிருபர் சசிதம் பறந்தது.

மறுநாளே பாதை புனரமைப்பு வேலை ஆரம்பமாகியது. மண் நிரப்ப, கல் உடைக்க இப்படிப் பல வேலைகள் சுறுசுறுப்பாக நடந்தன.

இராமையாக் கிழவன் தலைப்பாகையைக் கட்டிக் கொண்டு அங்கே போய் நின்றான். ஓவசியர் ஆட்களை வாட்டசாட்டம் பார்த்துப் பொறுக்கி எடுத்தார். “இந்த றோட்டெல்லாம் இராஜா, கூனி அடித்து நான் வெட்டியதுதானுங்க,” இராமையா கிழவன் முதலில் திறமையைக் கூறி நின்றான். ஓவசியர் அலட்சியமாக நாட்டாளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். கிழவனுக்குப் புரிந்தது. “நாலு நாளா குடல் பட்டினிங்க” என்று பின்னர் வறுமையைக் கூறிக் கெஞ்சி நின்றான். ஹும்.... வேலை கிடைக்கவில்லை.

நான்கு நாட்களில் பொறுக்கி எடுத்த ஆட்களுக்கே மண் விழுந்தது. வேலை செய்யாது விட்டாலும் சம்பளப் பட்டியலில் இடம் பிடிக்க நற்சாட்சிக் கடிதங்களுடன் வந்தவர்களைச் சேர்க்க இவர்களில் பத்துப்பேரை நீக்க வேண்டியதாயிற்று. பெளடர் பூச்சு கலையாத பெண்கள் பிட்டுக்கு மண்கமந்து பிரம்படிபடாமல் பேர் போட்டு சம்பளம் எடுத்தார்கள்.

தோட்டத்தில் ஓய்வு மாதம். மழை வேறு!

இரவு பகலாக ‘சிங்கு...சிங்கு’ன்னு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் றப்பர் ஸ்டோர் வேறு அடங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றது. மழை விட்டபாடாக இல்லை. ஓட்டுப் பாலாக நீண்டு கொண்டிருக்கின்றது.

“என்ன? இந்த வருஷம் இப்படி மழை, வானம் பொத்துக்கிட்டமாதிரி.”

“ஆமா ஒரு ஊரு அழிஞ்சாத்தான் நிற்கும் போல! மாரிமுத்துவும், இராமையாவும் நேற்று கடையிலிருந்து திரும்பும்போது கதைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இருவரும் வயது ஐம்பத்தைந்தைத் தாண்டிவிட்ட படியால் பென்சன் கொடுத்து விட்டார்கள். இராமையாவுக்கு உறவு என்று சொல்லிக்கொள்ள மனைவி சிகப்பி மட்டுமே இருக்கிறாள். ஆனால் மாரிமுத்துவிற்கு அப்படி அல்ல! மகள் என்றும், மருமகன் என்றும், பேரன் பேத்தி என்றும் பலர் உள்ளனர். ஆனால் இவனைக் கவனிப்பதுதான் கிடையாது.

இன்னமும் இவன் கையைப் பார்ப்பவர்களும் உண்டு. வருகிற பென்சன் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கே போதாது! எனவே கிடைத்த சில்லறை வேலைகளைச் செய்து காலத்தை ஒட்டி வருகின்றனர்.

தோட்டத்தில் பதிவு பெற்றவர்களுக்கே வேலையில்லை. புதிதாக வேறு ஐம்பது ஏக்கர், காணி இல்லாத கிராமத்தவர்களுக்கு வழங்கப் போகின்றார்கள் என்ற செய்தி உலாவி வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது. வேலை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் வயிறு இருக்கிறதே! பசி இருக்கிறதே...!

இராமையாவும் மாரிமுத்துவும் நாலு மைல்கள் நடந்து டவுனுக்குப் போனார்கள். புதிதாக மில் கட்டும் இடத்திற்குப் போய் எடுபிடி வேலை கிடைக்குமா என்று கேட்டுப் பார்த்தார்கள். முதலாளி கட்டிடக் காண்ட்ராக்டரைப் பார்க்கச் சொன்னார். கண்ட்ராக்டர் இருவரையும் பார்த்துக் கையை விரித்தார்.

பவுடர் பூச்சுக் கலையாத பெண்கள் அலுங்காமல் குலுங்காமல் வேலை செய்தனர். இருவரும் ஏமாற்றத் துடன் திரும்பினர். வரும்போது மழை வேறு பிடித்துக் கொண்டது. தெப்பமாக நனைந்து விட்டார்கள்.

“என்னண்ணே காலையில கழுவிவிட்ட மாதிரி வானம் கெடந்திச்சி. இப்ப... சனியன் இப்புடி ஒரேயடியாப் பெய்யுது.”

“சுள்ளுன்னு வெயில் அடிக்கிற நேரமே நினைச்சேன். எப்பதான் மழைவிடப் போவுதோ...?”

குன்றுகளையும், மேடுகளையும், சரிவுகளையும் மறைத்து நிரை... நிரையாக அணி வகுத்து வளர்ந்து நிற்கும் பால்மரக் காட்டினூடே அமைந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக வீடு திரும்பினார்.

‘காலைப்பால்’, ‘அந்தி வெட்டு’ என்று நாளொன்றுக்கு இரண்டு பேர் போட்ட தோட்டம்தான் இன்று இப்படியாகி விட்டது. மழை வேறு விடாது கொட்டிக் கொண்டு சோதனைப்படுத்துகின்றது.

அன்று மாலை தலைவர் வீட்டில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது. குடைகள் திண்ணை வரை உள்ளே போய் விட, தலப்பொத்த மட்டைகளும், பொலித்தீன் கொங்கணிகளும், சேம்பு இலைகளும் வெளியே திண்ணைச் சுவரில் சாய்ந்து அழுது கொண்டிருக்க, தலைவர் ஆலோசனைக் கூட்டத்தை நடத்தினார்.

“இதுக்குத்தான் மாச சம்பளம் வேணும்னு கேட்டுப் போராடினோம். காட்டிக் கொடுத்துப்புட்டானுக...” தொண்டர் தலைவன் முத்து ஆத்திரமாகக் கூறினான்.

“இப்ப அதெல்லாம் பேசிப் பயனில்லை. நடக்க வேண்டிய காரியத்தைப் பாருங்க” சிவனு காரியத்தில் கண்ணாக இருந்தான். எல்லோரும் ஆமாம் போட்டனர்.

கூட்டத்தில் எடுத்த முடிவோடு தலைவர் கணக்குப் புள்ளையைச் சந்தித்தார். அந்த வருட எஸ்டிமேட்டில் புதிதாகச் சில்லறை வேலை ஒன்றும் இல்லாதபோதும் றப்பர் மரங்களுக்கிடையில் கொக்கோ நட, வாரத்தில் பெண்களுக்கு இரண்டு நாள், ஆண்களுக்கு மூன்று நாள் கொடுப்பது என்று முடிவாயிற்று.

இந்த முடிவைத் தலைவர் பெருமையோடு கூறினார். மாத இறுதியில் மாவட்டக் கமிட்டித் தேர்தல் வேறு நடைபெறவிருக்கின்றது. தலைவர் அதற்கு நிற்கிறார். எனவே தான் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசி வந்தார்.

“எங்களுக்கு ஒன்னும் இல்லியா...?” இராமையா, மாரி முத்து இன்னும் பென்சன் எடுத்தவர்கள் கேட்டார்கள்.

“உங்களுக்கும் வழி பொறந்திருக்கு. நம்ம எட்டாம் நம்பர் பழைய மரம் இருக்குதில்லியா, அதை அடுப்புக்கு வெட்டப் போறாங்களாம். ‘யார்’ விறகிற்கு ஐம்பது சதம் கைக்காசுக்கு வெட்டுவீங்களாம்...”

“ஐயோ இது அநியாயம்! முன்பு ‘யாருக்கு’ ஒரு ரூபாய்க்கு வெட்ட முடியாதுன்ன மரமாச்சே.... அதுவும் வரகட்டு..... அங்கு லொறி, கரத்த வண்டி கூடப் போக முடியாதே!”

முத்து மீண்டும் நியாயம் பேசினான்.

“இந்தா முத்து, தொரை சொன்னதைத்தான் நான் வந்து சொல்றேன்... எனக்கு மட்டும் தெரியாதா?...” தலைவர் தன் நியாயத்தைக் கூறினார்.

“தலைவர் சொல்றது நியாயம்” யாரோ கூட்டத்தில் ஒத்துப் பாடினார்கள்.

“மண்ணாங்கட்டி ஞாயம். மொக்குப் பத்தி முடிச்சி விழுந்து போன நார் மரம்... இந்த கிழடுகளால ஒரு மரத்தைக் கூடத் துண்டு போட முடியுமா?” இன்னொரு இளைஞன் எடுத்துக் கூறினான்.

“இந்தாப்பா... விருப்பம்னா செய்ய வேண்டியது தான். இதுல ஒன்னும் வற்புறுத்தல் கிடையாது.” தலைவர் ஒரு படி மேலே போனார்.

“ஏன் இந்த கல்லு கட்ட, மண் பால் எடுக்க இப்படி ஏதாவது சில்லறை வேலை கேட்டுப் பாக்கிறது தானே” இளைஞன் விடவில்லை.

“கேட்டதுதான்... அவுங்க கொடுக்கணுமே” தலைவரின் நியாயம் இது.

“சரி... சரி... எங்க தலைவிதி. இப்ப... நீங்க ஏன் சண்டை போடுறீங்க...” மாரிமுத்து கிழவன்தான் அமைதிப் படுத்தினான்.

கிழவர்களுக்கு ஏதோ வேலை கிடைத்த திருப்தி.

“எங்களால முடியாது. நாளொன்றுக்கு ரெண்டு இளந்தாரி சேர்ந்தாலும் ஐஞ்சி ரூபாவுக்கு வெறகு வெட்ட முடியாது.”

இளைஞர்கள் பின் வாங்கி விட்டனர். வேறு வேலை கிடைக்கும் என்ற தெம்பு அவர்களுக்கு!

நாலு டிவிசனுக்கும் கடைசித் தொங்கலில் அமைந்திருப்பதுதான் எட்டாம் நம்பர் மலை. கல்லுக்காடு. இடை இடையே பெரிய பழைய மரங்கள். எத்தனையோ மலைகளில் பழைய மரங்கள் அழிக்கப்பட்டு புல்லு மலைகள் கொழுத்தப்பட்டு, புதிய ஓட்டு மரங்களை உருவாக்கி விட்டார்கள். ஆனால் இது என்றும் பழைய மலையாகவே உள்ளது!

புதிதாக வெட்டுப் பழகும் அத்தனை பேரும் இங்கேதான்! பெரிய மரங்கள் எட்டிய மட்டும், ‘கங்கு வெட்டில்’ பட்டை சீவிப் பால் உறியப்பட்ட மரங்கள்! இன்று பட்டையே இல்லாது நெஞ்சைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தன் பாலை வாளி வாளியாக வழங்கிவிட்டு இன்று ஸ்டோர் அடுப்பு விறகிற்குத் தயாராக நின்று கண்ணீர் வடிக்கும் பால் மரக்காடு அது!

ஆம். எட்டாம் நம்பர் பழைய மலை! இராமையா கிழவன் நீண்ட நாட்களாக அங்கே பால் வெட்டி யுள்ளான். தனக்குத் தொழில் கொடுக்கும் ஒவ்வொரு மரங்களையும் தனது இதயத்தில் இருத்தி நேசித்துள்ளான்.

சிரட்டை நிறைந்து வழியும் பாலைச் சேகரிக்கும் பொழுது அவை வெறும் மரங்கள் மட்டுமல்ல! அவனை வளர்க்கும் தாய்! அவனை, வாழ்விக்கும் தெய்வம். இந்த உணர்வு இன்றும் அவனை விட்டு நீங்கவில்லை.

இப்பொழுது அவற்றை வெட்டிச் சாய்த்து, அறுத்து அறுத்து நெஞ்சுமுட்டும் ஏற்றத்தில் உருட்டித் தள்ளிக் கொண்டு வந்து அடுக்க வேண்டும்!

ஒரு ‘யார்’ விறகிற்கு கூலி ஐம்பது சதம். அதற்காக அறுக்க வேண்டும்.

சிவப்பி எழுந்து தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். இராமையா கிழவன் படுக்கையில் அமர்ந்தபடியே தேநீரைப் பருகினான். பின்னர் சிறிது நேரம் அடுப்படியில் அமர்ந்து குளிர் காய்ந்தான்.

“ராமையா அண்ணே புறப்படலியா...?” அழைத்த படியே வந்தான் மாரிமுத்துக் கிழவன். தோளில் கோடரி இருந்தது.

“இதோ வந்திட்டேன் மாரி... அரம் வச்சிருக்கியா?”

“ஹும் கிடையாது. தண்ணிக்கல்லு இருக்கு... தீட்டிக் குவோம்”

வானம் பிரகாசமாய் இல்லை. முதுமை அவர்கள் உடம்பில் கனிந்திருந்த போதும் உழைப்பு என்ற உறுதி நம்பிக்கையாடு கொலுவிருக்க தீரத்தோடு அவர்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

மழை பொசிந்து கொண்டு வந்தது.

இலையை உதிர்த்து குச்சிசியாக நீட்டிக்கொண்டு, இளமை போய் முதுமையில் சோர்ந்து நிற்கும் தங்களை வாழ்வித்த அந்தப் பால் மரக்காட்டினை அழிக்க அவர்களுக்கு மனம் இல்லை. இருந்தாலும் வேறு வழி...?

மரங்களுக்கு மட்டுமா இந்தநிலை.... இத்தனை காலமும் உழைத்து... உழைத்து... இன்று உடலில் வலுவற்ற நிலையிலும்.... தங்கள் நிலைமை அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

ஓர் இலக்கிய தரத்தை...

வெட்டு மரங்கள்....

அவர்கள் வேகமாக நடக்கின்றனர்.

1980

மு. சீவலிங்கம்

அறுபதுகளில் மலையக இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த இன்னு மொரு பிரபல்யம் பெற்ற சிறுகதையாளர். ஒரு கவிஞர்; ஒரு கார்டுனிஸ்ட்; ‘மலைகளின் மக்கள்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி ‘குறிஞ்சி வெளியீடாக’ வெளிவந்துள்ளது. அரச சாகித்தியப் பரிசிணையும், சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பின் சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான பரிசிணையும் ஒரே ஆண்டில் பெற்றுக் கொண்டவர். பத்திரிக்கை, தொழிற்சங்கம், ஆசிரியர், ஆபீஸ் கணக்காளர் என்று பல்வேறு துறைகளில் தொழில் அனுபவம் பெற்றவர். சினிமாக் கலைஞரும் கூட. தற்போது மலையகத்தில் ஒரு பிரதி அமைச்சரின் இணைப்பதிகாரியாகப் பணியாற்றுகின்றார்.

இருள்

மு. சீவலிங்கம்

கவ்வாத்து மலை...!

ஏழு வருஷத்துத் தேயிலையை இப்பொழுதுதான் வெட்டத் தொடங்கியுள்ளார்கள்... சைனாத் தேயிலை... உருக்குக் கம்பிகளைப் போன்று பின்னிக்கிடக்கும் வாதுகளை வெட்டி வீழ்த்துவது பெருங் கஷ்டம். தீட்டிய கத்தியும் மழுங்கிப் போகிறது. கரங்கள் ஓயாது வெட்டிக் கொண்டு போகும் தொழிலாளர்களின் தோள்பட்டைகள் மாய்ச்சலடைந்து களைக்கின்றன.

வெயில் காலத்தில்... அதுவும் ஏழு வருஷத்துச் சைனாத் தேயிலையைக் கவ்வாத்து செய்வதென்றால் அது பெரிய கைங்கரியம்.. அவர்களுக்கு ஒருநாள் கூலிக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வேலைக் கணக்கோ, இருநூற்றைம்பது மரங்கள்!

பழனிக்குத் தோள்பட்டையைத் தூக்க முடியவில்லை. இடுப்பும் வலி எடுத்துவிட்டது. கரங்களும் அசைய மறுக்கின்றன. ஒரு தேயிலைக் கிளையை வளைக்கவும் அதை வெட்டியும் வெட்டாமலும் ரோட்டை எட்டி எட்டிப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான்.

மணி பத்தரை. வெயில் ஏறிவிட்டது. “தேத்தண்ணி” கொண்டு வரும் மகளை இன்னும் காணோம்.. தோட்டக் கணக்கில் கவ்வாத்துக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கும் “தேத்தண்ணி”யும் ஒரு தேத்தண்ணியா? தேநீர் தயாரிப்பவனும் மலைக்காட்டில் கிடக்கும் குப்பை ஊங்களைப் பொருக்கி தனல் மூட்டித் தயாரிக்கும் சாயத்தில் புகை நாற்றம் அடிக்கும்.

அந்தப் புகை கல்விய கசப்புச்சாயத்தைக் குடிக்கக் கூட ஒரு கரண்டி சீனி ஒழுங்காகக் கிடைக்காது! தேயிலை இலையிற் குவளை மடித்து சீனி அளந்து கொடுப்பான் தேத்தண்ணிக்காரன்.” பெரிய கணக்குப் பிள்ளையின் சீடப்பிள்ளை. அவன் ஐயா அளந்து கொடுத்த சிக்கனத்தை மீறிவிட்டால் அடுத்தநாள் கவ்வாத்துக்கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு அவனும் இடுப்பு ஒடிய சைனாத் தேயிலையை வெட்ட வேண்டிய நிலை வந்துவிடும்!

பழனி காலையில் உப்புமா சாப்பிட்டு வந்தான். வெயில் ஏற ஏற அவன் உடல் வெடவெடத்து ஆடியது. “கத்தி மழுங்கிப் போச்சி கங்காணியாரே..” என்று பொய்யடித்தவன் தீட்டுக்கட்டையும் தீட்டுக் கல்லையும் தூக்கிக்கொண்டு நிழற்படர்ந்த ஒரு கானுக்குள்ளே போய் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

நிழலுக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பழனிக்கு வீட்டு நிலைமை நினைவுக்கு வந்தது. அவனது மகள் பாக்கியத்தின் சுகவீனத்தை எண்ணி எண்ணி வருந்தினான். தங்க விக்கிரகமாய் வடித்தெடுத்த இருபது

வயதுக்குமரி, பத்து நாட்களாக காய்ச்சலில் தலை சாய்ந்து கிடக்கிறாள்.

அவனுக்கு அவள் பெண்ணாய்ப் பிறந்தாலும் குடும்ப நிர்வாகத்தை எடுத்துச் செய்வதிலும் ஆண்பிள்ளையைப் போல உழைத்துச் சம்பாதித்துக் கைக்கு உதவியாய் இருப்பதிலும் பாக்கியம் பழனிக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும்பாக்கியம். அவள் இன்று பத்து நாட்களாய் படுக்கையில் கிடப்பதில் அவனது குடும்பமே ஆட்டம் கண்டுவிட்டது.

வெட்டிப் போட்ட தேயிலை வாதுகள் வெயிலில் வதங்கி ஒரு மயக்க வாடையை வீசியது. ரோட்டை எட்டிப் பார்த்தான். அதோ! சின்னக்குட்டி கயிறு சாக்கை எடுத்துக் கொண்டு தேத்தண்ணி போத்தலோடு ஓடி வருகிறாள்...

“போத்தலை வச்சிக்கிட்டு ஓடிவர வேணாமுன்னு எத்தனை தடவை சொல்லி யிருக்கிறேன்...கேக்குதா!”

வெட்டிப் போட்ட கவ்வாத்து சருகுகளுக்கிடையிற் பெரிய பாவாடையைக் கட்டிக் கொண்டு சிக்கித் தடு மாறும் சின்னக்குட்டி கையிலிருந்த தேநீர்ப் போத்தலை வாங்கிக் கொண்ட பழனி, அந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

கட்ட ரொட்டியும் மாசிச் சம்பலும் வைத்து வேலைக் காட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தாள் பாப்பாத்தி. ரொட்டிக்குள்ளே சம்பலை வைத்து மடித்துக் கடித்து வாய்க்குள்ளே போட்டு அதக்கி விழுங்கியபடி “சாயத் தண்ணி”யை போத்தலோடு சாய்த்து மொடக் மொடக் கென்று குடித்து ஆயாசம் தீரும்போது... ஓர் உழைத்துக் களைத்த தொழிலாளியின் உள்ளம் எப்படி இறுமாப்பு அடைகிறது..!

சாப்பிட்டு முடிந்த தெம்பில் ஒரு ஏப்பத்தை விட்டவன், மிஞ்சிய தேத்தண்ணியை வைத்துக்கொண்டு, அடுத்த நிரை சிவனாண்டியின் மேல் ஒரு தேயிலை வாதை தூக்கிப்போட்டு ஜாடை காட்டினான். இல்லா விட்டால் ஒரு போத்தல் தேநீருக்கு இருபது பேர் ஓடி வந்து விடுவார்கள்!

“...அக்காளுக்கு இப்ப காய்ச்சல் எப்பிடி...? என்னமும் சாப்பிட்டுச்சா? ஒங்காயி என்னா பண்ணுறா..?” பழனி சின்னக்குட்டியைக் கேட்டான்.

“அக்காளுக்குச் சாப்பாடு வேணாமாம்... படுத்தே கெடக்குது... காச்ச அப்பிடயேத்தான் அடிக்குது.. ஆயி அடுப்பு போட்டுக்கிட்டு இருக்குது...” சின்னக்குட்டி சொன்னாள். “அந்த மனுசி வேலைக்குப் போகாமே வீட்டுல இருக்கிற நேரமெல்லாம் அடுப்பை ஒடச்சி “ரிப்பேர்” பாக்குறதுதான் வேலை!”

“காச்சல்காரபுள்ளை வீட்டுல படுத்துக் கெடக்குது.. அவளை வீட்ட மொழுகி, ஈரமாக்க வேணாமுன்னு சொல்லு...” சின்னக்குட்டி விறகுக் கட்டுடனும் தேத் தண்ணி போத்தலுடனும் வீட்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

பரியாறிய பழனி, மீண்டும் சைனாத் தேயிலையில் கத்தியை வைத்தான். அவனுக்கு மீண்டும் மகள் நினைவு வந்து மனத்தைத் குடைந்தது. அவனும் பாக்கியத்துக்குச் செய்யாத வைத்தியம் இல்லை என்று சொல்லி விடக் கூடாது! நெருப்புக் காய்ச்சலில் உளறிக் கொண்டு கிடக்கும் அவளுக்கு ஏதோ கோளாறு என்று கட்டாரி களையும் நூல் கட்டுகிறவனையும் தேடியோடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

தோட்டம் தோட்டமாக சோதிடக்காரர்களைத் தேடிக் கொண்டு மகளது ஜாதகத்தை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பதிலேயேதான் அவனது முழு நேரமும் செலவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“பாக்கியம் புஷ்பவதியாகிய நேரம் பொல்லாதது! அவளுக்குச் செவ்வாய்த் தோஷம்!! இந்த வருஷம் முடியும் வரை அவளுக்கு இப்படிப் பல கண்டங்கள் இருக்கும். அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம்” என்று சோதிடர் சொல்லியிருக்கிறார்!

கவ்வாத்துக் கணக்கை இன்றைக்கு வெள்ளனவே முடிக்காவிட்டாலும், கங்காணியாரிடம் லீவு கேட்டுக் கொண்டு கருப்பனைக் கூட்டி வருவதற்கு பழனி காலை

யிலேயே பாப்பாத்தியிடம் சொல்லி விட்டு வந்தான். கருப்பன் முத்துக்கல்லு போட்டுப் பார்ப்பதில் கெட்டிக் காரனாம். கருப்பன் வாக்கு... தேவ வாக்கு! அவன் வாயிலிருந்து வருகிற வார்த்தையெல்லாம் அப்படியே பிசகாமல் நடக்குது என்று தோட்டமே பேசிக் கொள்ளும் போது பழனி அவனையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

கருப்பனுக்கும் ஒரு ஐந்து ரூபாய் போய்த் தொலையட்டும்.. மகள் பிழைத்தாற் போதும்.

காட்டுத் தண்ணீரில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, இரண்டு வாய் அள்ளிப் பருகிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய், ஆத்து லயத்து நாய்க்குப் பயந்தவனாய் “மாழு... மாழு” என்று சிவனாண்டியைக் கூப்பிட்டான் பழனி.

“கருப்பன் லுட்டு கடிநாயை கொழுந்து லொறி நசுக்கிப் போட்டிருச்சு... நீங்க பயமில்லாம வாங்க மாழு” என்றான் சினாண்டியும்.

எல்லாம் நல்லதுக்கே என்று கருப்பன் வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தான் பழனி. அடுத்த தோட்டத்தில் ஒருவன் மாட்டுக்குச் சுகமில்லையென்று, கருப்பனைக் கையோடு அழைத்துப்போக வந்திருக்கிறான். பழனி காய்ச்சலில் உளறிக் கொண்டிருக்கும் மகளின் நிலையைக் கூறி அழுதான்.

கருப்பனும் தற்காலிக முதலுதவியாய்க் கொஞ்சம் விபூதி மந்திரித்து, எண்ணெய்யும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

கருப்பன் கொடுத்த விபூதியை பயபக்தியோடு தலைப் பாகை துணியில் முடிந்து கொண்டு எண்ணெய் குப்பியோடு குறுக்குப்பாதை ஏற்றத்தில் ஏறினான் பழனி.

“மகளுக்குக் காச்சல் வரவர கூடுது... பத்து நாளைக்குள்ளே நாரும் தோலுமா போய்ட்டான். நான் பெத்தப் புள்ளைக்கு எதுவும் நடந்து போச்சின்னா எங்குடும்பமே மண்ணா போயிரும்.. தாயே மாரி! ஒனக்கு எந்த கொறையுமே வைக்கல்ல. எம்புள்ளையை காப்பாத்து...”

மாரியம்மன் கோவிலைக் கடந்து வந்துவிட்ட பழனி கலங்கிய கண்களோடு காட்டு முனியாண்டி கோவிலிலும் விழுந்து கும்பிட்டான்.

வீடு நெருங்குகிறது.. அவன் இருக்கும் அந்த லயம் இருபது காம்பிராக்கள் அடங்கிய “இரட்டை சைட்” லயம். பழனி அந்த தொங்க வீட்டில்தான் இருக்கிறான். மேட்டிலே கட்டிக் கிடக்கும் அந்த நான்கு லயங்களின் சாக்கடைக் கான்களும் அவனது லயத்து சாக்கடையும் அவனது வீட்டு வாசல் முன்றலில்தான் சங்கமமாகின்றன. தூர்நாற்றமும் சேறும் நாசியைத் துளைக்கும் அதே இடத்தில் தான் மூன்று லயத்துக் குப்பையும் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ‘வாசல் கூட்டி’யும் ஆடிக் கொரு முறை, அமாவாசைக் கொருமுறைதான் வந்து போவான்.

குப்பை மேட்டு கொகக் கடிக்கும் சாக்கடை நாற்றத் தூக்கும் பழகிப்போன பழனி கன வேகமாக வந்து இஸ்தோப்புக் கதவைத் திறந்தான்.

மகளுக்கு காய்ச்சல் எத்தனையோ டிஜிரியில் கொதிக்கிறது. “குளிர் குளிர்” என்று நடுங்குகிறாள்... என்ன வெல்லாமோ உளறுகிறாள். சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு கந்தற் கம்பளியில் துவண்டு கிடக்கும் அவளைத் தூக்கி அணைத்து கருப்பன் கொடுத்த விபூதியைப் பூசி வாய்க்குள்ளேயும் கொஞ்சம் போட்டு எண்ணெய்யை நெற்றியில் மூன்று முறைத் தேய்த்தான்.

“ராத்திரிக்குள்ளே புள்ளைக்கு காய்ச்சல் பறந்து போவும்” என்றவன், “மருந்துக்காரன் லயத்துப் பக்கம் வந்தானா?” என்று கேட்டான். “இல்லை” என்று மூலையில் குந்தியிருக்கும் பாப்பாத்தி தலையாட்டினாள்.

“தோட்டத்து மருந்துக்காரன்கிட்டே புள்ளைக்கு காய்ச்சல் கீச்சல்லு காட்டிப்புடாதே. அவன் போயி டக்டருக்கிட்ட சொல்லிப்புடுவான். பொறகு டக்டர் பெரியாஸ்பத்ரிக்கு துண்டு குடுத்திட்டானா போச்சு! மகளைக் கொண்டு கவுருமண்டு வாட்டுல அனாதையா போட்டுப் புடுவானுங்க... ரொம்ப கவனம்..!” என்று பாப்பாத்திக்கு எச்சரிக்கை கொடுத்தான் பழனி.

“நாளைக்கு கருப்பன் வருவாரு..கொஞ்சம் சாமி சாமான் வாங்கி வைக்கணும்” என்று முன்கியபடி அடுத்த வீட்டு ராமையாத் தலைவரைச் சந்திக்கப் போய்விட்டான்.

“இந்தக் காம்பராவுக்கு வந்த நாளா எங்குடும்பம் நனியும் பிணியுமாகத்தான் கெடக்குது.. ஆள் மாத்தி ஆள் நோய் நொடியிலே கெடக்கிறோம். கொஞ்சமும் இந்த வீடு விடிய மாட்டேங்குது. இந்த காம்பிராவை மாத்திக் குடுக்க வேணும்.. இதுக்கு என்னா தலைவரே சொல்றீங்க..?” என்று கேட்டான்.

ராமையா தலைவரும் பதில் கொடுத்தார். “அந்த வீடு ஒரு பிசாசு பிடிச்ச வீடு...! நான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிருப்பேன்.. ஒன் மனசு ஒருமாதிரியா போய்டு முன்னுதான் நான் சொல்லலை..”

“நான் இனிமேலும் என் மகளை இந்த நெலமையில் வச்சிருக்க முடியாது.. ஒங்க பாதி காம்புரா சும்மாதானே கெடக்கிது.. அதை ஒரு பத்து நாளைக்கு குடுங்க... புள்ளை கொணமானதும் வேற காம்புரா பாத்துக்கலாம்.”

பழனி கும்பிடாத குறையாய் தலைவரைக் கெஞ்சினான். தலைவரும் அவனுக்கு உதவி செய்தார். இரவோடு இரவாய்க் காய்ச்சலில் கிடக்கும் அந்தக் குமரிப் பிள்ளையைத் தலைவர் வீட்டுக் காம்பிராவுக்கு மாற்றம் செய்தார்கள்.

விடிந்துவிட்டது! இன்னும் காய்ச்சல் அவளை கசங்கிய மல்லிகையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பழனியும் கருப்பன் கொடுத்த விபூதியையும் எண்ணெய்யையும் வேளாவேளைக்கு மூன்று முறையாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். டாக்டர் கொடுத்த மருந்தை முறை பிசகாது கொடுக்கும் நர்ஸைப் போல.

பாக்கியத்தின் நிலைமையில் எந்தவித மாற்றமுமில்லை. அவள் வாடிய கொழுந்தாய் வதங்கிக் கொண்டே இருக்கிறாள்.

பழனி, கருப்பனுக்கு ஆள் அனுப்பினான்.

“டவுனிலிருக்கும் டாக்டரைக் கூட்டி வந்து ஊசி போட்டு மருந்து குடுத்தா... சரியாகி விடும்” என்று பக்கத்து வீட்டு ஒரு பையன் சொன்னதற்கு பாப்பாத்தி அவன் மேலே பாய்ந்து விழுந்தாள்.

“பத்து நாளா தண்ணிவெண்ணி இல்லாமே எலும்புந் தோலுமா கெடக்கும் என் புள்ள மேலே ஊசியை குத்தச் சொல்லி கொல்ல பாக்குறியா தம்பி?” என்று சத்தம் போட்டாள். “சாமி மந்திருச்சி குடுத்த எண்ணெய்க்கு இங்கிலீஷ் மருந்து பகையை உண்டாக்கும்” என்று பழனியும் சொல்லிவிட்டான்.

பாப்பாத்தி வீட்டுக்குள்ளே மாட்டியிருக்கும் ராமர் சீதை படத்திலிருந்து எல்லாச் சாமி படங்களுக்கும் பூச்சரம் கட்டி விளக்கு ஏற்றினாள்.

கணேசர் கோவில் ஐயரிடம் நாப்பெத்தெட்டு நாள் போடவேண்டிய விளக்குக்கு எண்ணெய் கூலியும் ஐயர் கூலியும் கொடுத்து விட்டு வந்தான் பழனி.

“காய்ச்சல் கொணமானதும் பாக்கியத்துக்கு பங்குனி யிலேயே தேதியை வச்சிப்புடனும்” என்றாள் பாப்பாத்தி.

“அந்த ஆசை நெடுநாளாய் எனக்கும் இருக்குது..” என்றான் பழனியும்.

படுக்கையிற் கிடக்கும் மகள் “பசி..பசி” என முனகினாள். பழனி தன் இஷ்ட தேவதையை வணங்கினான். “அடி பாப்பாத்தி புள்ளைக்கு பசிக்குதாம்” என்று சொன்னவன், அவள் காதுக்குள்ளே குசுகுசுத்தான்.

கொடாப்பிலே அடைகிடக்கும் கோழியைப் பிடித்து அறுத்து காரசாரமாக்கக் கறி சமைத்துப் பாக்கியத்துக்கு வயிறு நிறையச் சோறு கொடுத்தார்கள்.

- மறு நாள் விடிந்தது.

காய்ச்சலில் உழன்ற பாக்கியத்தின் உடல் ஊதி, உப்பி வீங்கிக் கிடந்தது. உடல் முழுக்கக் கொப்பளமும் போட்டிருந்தன. அவளுக்கு அம்மை நோயும் கண்டுள்ளது.

“சொகமில்லாத ஆள்..? சொகமில்லாத ஆள்..?” என்று சொகமிட்டப்படி தோட்டத்து மருந்துக்காரன் மருந்து குட்டிச் சாக்கை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு லயத்தைச் சுற்றி வந்தான். தோட்டத்து டக்டரும் மருந்துக்காரனுக்கு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

“மருந்துக்காரனும் டக்டரும் வர்றாங்க” என்று சின்னக்குட்டி சொன்னவுடனேயே கதவுக்குத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள் பாப்பாத்தி.

மாலை மயங்கி, அந்தியும் சாய்ந்தது.

காட்டுப் பீலியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஈரச் சேலையோடு மாரியம்மன் கோவிலைச் சுற்றி குடம் குடமாய் நீர்வார்த்து குடம் கொளுத்திக் கோவில் வாசல் மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினாள், பாப்பாத்தி.

விளக்கு வைக்கும் நேரம்.

“பீலிக்கரை லயத்துப் பார்வதிகிட்டே மாரியம்மன் தாலாட்டு பொஸ்தகம் வாங்கிட்டு போயி, விடிய விடிய மகமாயி மேலே பாடணும்” என்று குறுக்குப் படிக்கட்டில் இறங்கினாள். பார்வதியிடம் ஒப்பாரி புத்தகமும் ஏராளம் இருக்கின்றன.

யாரும் சாவதற்கு முன்பே ஒப்பாரி மனனம் செய்து வைத்துக் கொள்வதில் தோட்டத்துப் பெண்கள் கெட்டிக் காரிகள்.

மாரியம்மன் தாலாட்டுப் புத்தகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவள், பீலிக்கரையில் ஒரு குடம் தண்ணீரையும் நிறைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

பழனியும் சின்னக்குட்டியும் தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அலறினார்கள். “பாக்கியம் நம்மளை ஏமாத்திட்டுப் போய்ட்டாளே!” என்று குமுறிக் கதறினான் பழனி. அவளும் குடத்தைத் தெருவிலேயே போட்டுவிட்டு உருண்டு புரண்டாள்.

“அடி மாரி! ஒனக்கு கண்ணு கெட்டுப்போச்சா?” என்று திட்டினாள். நான்கு லயத்துச் சனங்களும் பழனி

வீட்டிலே கூடினார்கள். அவர்களுக்கு அப்பொழுது தான் தெரியும் பாப்பாத்தி மகள் பாக்கியத்துக்குச் சுகமில்லாமல் இருந்த செய்தி.

“ஆண்டவனுக்கே பாரத்தைக் குடுத்தோம். அவனே கையை விரிச்சிட்ட பொறகு யாரை நொந்துக்கிறது..”

வியாதியிற் கிடந்த நோயாளிக்கு வைத்தியம் செய்யாமற் பள்ளிவாசல் பாவா பூஜித்துக் கொடுத்த தண்ணீரையும், கருப்பன் மந்திரித்த விபூதியையும் நம்பி மோசம் போன பழனியும் பாப்பாத்தியும் கடவுள் மீது குற்றத்தைச் சுமத்தினார்கள்.

அவர்கள் இருளில் வாழ்கின்றார்கள்...

இன்னும் அவர்களுக்கு வழி தெரியவில்லை!

1971

மு. நித்தியானந்தன்

பதுளையில் பிறந்தவர். பதுளை ஊவாக் கல்லூரியில் பயின்று பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியாகி, தினகரன் ஆசிரியர் குழுவில் அமர்ந்து, பின் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரை யாளராக உயர்ந்தவர். யாழ் மண்ணில் மலையக இலக்கியம் பரப்பியவர். ‘வைகறை’ என்னும் வெளியீட்டின் முதல் நூலாக தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாமிருக்கும் நாடே” தொகுதியை வெளியிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியீட்டு விழா, அறிமுகக் கூட்டம், விமர்சன அரங்கு என்று மலையக மண்ணை யாழ்ப்பாணத்தில் மணக்க விட்டவர். ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’, சி.வி.யின் ‘வீடற்றவன்’ என்று மூன்று ஆண்டுகளில் மூன்று மலையக நூல்களை யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்டவர். இனப் பிரச்சினை காரணமாக புலம்பெயர்ந்து நெதர்லாந்து – பாரிஸ் என்று வாழ்ந்தாலும் மலையகத்தை நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டு திரியும் ஒரு மகத்துவம் மிக்க மனிதர். ஐரோப்பிய நகரங்களில் மலையகம் பற்றிய சிந்தனைகளையும் மலையக எழுத்துக்கள் பற்றிய ஆர்வத்தினையும் உண்டாக்கியவர். இவருடைய தந்தையாராகிய முத்தையாப்பிள்ளை பதுளையில் 60களில் ‘கலை ஒளி’ என்னும் பத்திரிக்கை நடத்தியவர். அவர் நினைவாக அங்கிருந்து இங்குள்ள மலையக எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க சிறுகதைப் போட்டி நடத்தி, பரிசில்கள் ஈந்து ‘மலையகப் பரிசுக் கதைகள்’ என்ற தொகுப்பு நூலையும் வெளியிட்ட சாதனை இவருடையது. ஒரு இலக்கிய விமர்சகர்; ஆய்வறிஞர்; மலையகம் பெருமை கொள்ளும் இலக்கியவாதி.

ரத்தங்கள் மண்ணில் கலப்பதில்லை

மு. நீத்தியானந்தன்

ஊதைக் காற்று. கிழவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. திண்ணைக் கிராதிக்கூடாக வெளியே பார்த்தான். கரு நிழலாகத் தெரிந்த சவுக்கு மரங்களுக்கும் அப்பால் கீழ்வானில் நிலவு மேலேறிக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தே நாய்கள் குரைக்கும் ஓசை சன்னமாய்க் கேட்கிறது.

தோட்டமோ கடுகாடாய்க் கிடக்கிறது. நாஜீகள் படையெடுத்த பிரதேசம் மாதிரி. லயங்களில் யாருமில்லை. சின்னஞ் சிறுகுகளின் அழுகுரலைக் கூடக் கேட்க முடிய வில்லை. லயங்களில் விளக்குகளை ஏற்றி வைக்கவும் எவருமில்லை. பசு மாடுகள் அநாதரவாகக் கதறுகின்றன. பட்டியில் பிடித்து அடைக்கவோ, புல் போடவோ, புண்ணாக்குத் தண்ணீர் காட்டவோ ஒருவருமில்லை. காலையில் திறந்துவிட்ட கோழிகள் அடைய வேண்டிய இடங்களுக்கு வந்து அலைமோதிக் கொண்டிருக்கின்றன. வானி, மண்வெட்டி, கம்பளி, கூடை எல்லாம் வாசலில் போட்டது போட்டபடித் தாறுமாறாகக் கிடக்கின்றன.

கிழவன் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

அவனுக்கு வயது அறுபத்தைந்தைத் தாண்டிவிட்டது. சவசவத்துப்போன உடம்பு பிஞ்சுப் பாகற்காயாய் கருங்கிப்போன சருமம் அகன்ற மூக்கைச் சுற்றி இருபுறமும் ஆழமான கோடு; பழுப்பேறி விட்ட புருவங்களின் கீழே பிரகாசமான கண்கள்; அவற்றில் ஆத்திரம் நிழலாடுகிறது.

அவனுக்குத் தாம்பத்ய சுகம் தந்தவன் பழுப்பு இலை மாதிரி உதிர்ந்து போய்ப் பதின்மூன்று வருடங்களாகிறது. அவனோடு வாழ்ந்த காலங்களுக்கு அத்தாட்சி இல்லாமலேயே செத்துப்போனான். கிழவன் இப்போது ஒரு நீண்ட தனிக்கட்டை.

நீண்ட காலங்களுக்குப் பின்னால் கிழவன் இப்போது தான் ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறான். அவன் நரம்புகள் கொதிப்பேறுகின்றன. உடம்பு வெடவெடக்கிறது.

கடந்த மூன்று மாத காலமாக அந்தத் தோட்டத்தில் நடைபெற்றுவந்த வேலை நிறுத்தத்தில் அவன் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தான். கீனாகலை தோட்டத்தைப் பன்னிரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் தள்ளியிருந்த குயின்ஸ் டவுன் குறாப்புடன் இணைப்பதையும், சமர்வில் என்னும் வெள்ளையன் கீனாக்கலை தோட்டத்துரையாக நியமிக்கப்படுவதையும் எதிர்த்தே இந்த வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பமானது.

மூன்று மாத காலம் என்பது அவர்களுக்கு மூன்று யுகங்கள்போல.

பல லயங்களில் அடுப்புப் புகையைக் காண முடியவில்லை. திருப்பி விடுவோம் என்ற நம்பிக்கையோடும், திருப்பி விடுவதற்கு எதிர்காலத்தில் எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் இல்லாமல், வீடுகளில் பெண்டு பிள்ளைகளிடம் இருந்த நகைகள் எல்லாம் பதுளையின் உத்தரவு பெற்ற நகை அடவு பிடிப்போரிடம் தஞ்சம் புகுந்தன. சட்டப்படி கொடுக்கப்பட வேண்டிய பங்கிட்டரிசியும் கொடுக்கப்படவில்லை அல்லது மிகத் தாமதமாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

எல்லார் முகத்திலும் அதிருப்தியும், ஏக்கமும், பட்டினிக்களையுமே எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் உறுதியோடு நின்றார்கள்.

வேலை நிறுத்தத்தை ஒரு கட்டுக் கோப்புடன் கொண்டு நடத்துவதில் மூன்று மாதம் இராப்பகலாக ராமையா கடுமையாக உழைத்ததை நினைத்துப் பார்த்த போது கிழவனுக்கு உடல் குலுங்குகிறது. கிழவனின் மடியிலே கதை கேட்டு வளர்ந்தவன் ராமையா.

ஒரு நாள் கிழவன் தான் கேட்டான்.

“இன்னம் எவ்வளவு நாளைக்கு வேலை நிறுத்தம் நடக்கும்?”

“எவ்வளவு நாளைக்கு வேண்டுமானாலும் நடக்கட்டும். நாங்க அசையமாட்டோம்.” ராமையா உறுதியாகச் சொன்னான்.

“எல்லாரும் பசியும் பட்டினியுமாகக் கிடக்கிறதைப் பாத்தியா”? என்று கிழவன் கேட்டதற்கு ராமையா கொஞ்ச நேரம் சென்று பதில் சொன்னான்.

“மிருகங்களைப்போல இப்படி ஈனமா வாழ்ந்து கஷ்டப்படுறதைக் காட்டிலும் இந்த வாழ்க்கையை மாத்தி அமைச்சுக்கிறது லேசு. அந்தப் போராட்டத்துலே உயிரே போனாலும் பரவாயில்லை. நான் சாகலாம்; எனக்குப் பின்னுக்கு வற்றவங்க சாகலாம். நம்ம வர்க்கமே செத்துப் போயிடாது. ஆனா, இந்த சட்டத்தை அழிச்சுர முடியும். நடக்கிற அநியாயங்களுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட முடியும். அதைத்தான் நீங்களளாம் தெரிஞ்சுகணும்.”

அந்தப் புரட்சிக்காரனைக் கிழவன் பெருமையோடு பார்த்தான்.

“செல்லரித்துப்போன இந்தச் சட்டங்கள் சாகுவதானவை அல்ல; அதற்குச் சிரஞ்சீவித் தன்மை இல்லை” என்றெல்லாம் ராமையா அடித்துப் பேசுகிற போது கிழவனுக்குப் புல்லரிக்கும்.

வெற்றிகரமான அந்த மூன்று மாத வேலை நிறுத்தத்திற்கு அன்று தான் சோதனை ஆரம்பமானது.

பகல் இரண்டு மணியிருக்கும். வாசலில் நிற்பவனுக்கு ‘வீட்டில் யாருமில்லை’ என்று வேலைக்காரியிடம் சொல்லி அனுப்புகிற வீட்டுக்காரியின் நெஞ்சுபோல வெய்யில் இரக்கமற்றுக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. வேலை நிறுத்தத்தை முறியடித்து போலீஸ் உதவியுடன் தோட்டத்திற்குள் நுளைய நிர்வாகம் தீர்மானித்திருந்தது.

போலீஸ் ஜீப் தோட்டத்திற்குள் வந்துவிட்டது என்ற விஷயம் காட்டுத் தீ போல தோட்டமெங்கும் பரவி விட்டது. ஆர்ப்பாட்டமில்லாமலே தொடர்கிற வேலை நிறுத்தத்தை ஆயுதந்தாங்கி அடக்கிவிட முனைந்தது தொழிலாளர்களுக்கு ஆத்திரமுட்டியது.

“இதை அனுமதிக்க முடியாது” என்று எல்லாரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“பார்ப்போம்” என்று இளவட்டங்கள் துணிந்தன. பெண்கள், சின்னஞ்சிறுகுகள் எல்லாம் ஆத்திரத்தோடு வாசலுக்கு வந்தனர்.

கூட்டமாய் எல்லாம் திரண்டபோது கூச்சல் வலுத்தது. போலீஸ்காரர்... அந்தக் காவல் நாய்கள் உஷாராகின. குடிவெறியில் அவர்கள் கண்கள் சிவந்திருந்தன. துப்பாக்கிகள் வெயிலில் பளபளத்தன.

ஜீப்பை நோக்கி கற்கள் பறந்தன. கூட்டமோ ஆத்திரத்தோடு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. போலீஸ்காரர்கள் பீதியுற்றனர்.

கற்கள் பறக்கின்றன.

அவர்கள் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டு எச்சரிக்கைப் படுத்தவில்லை. முழங்கால்களுக்கு கீழே சுட்டு அடக்க முயன்றிருக்கலாம்.

எதிரேவரும் தொழிலாளரின் பரந்த மார்புகளை நோக்கி அவர்கள் சுட்டார்கள்!

சுட்டார்கள்!!

முனிசிப்பல் தெருவில் லைசென்ஸ் இல்லாத நாய்களைச் சுடுவதைப் போல அவர்கள் சுட்டார்கள்.

“அம்மா” என்ற மரண ஓலம் உயிர் மூச்சிலிருந்து தொண்டை கிழியக் கூட்டத்திலிருந்து எழுகிறது.

ரத்தம் சீறியடிக்க நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு உயிர் தள்ளாடுகிறது.

ஓ...! மக்கள் படை இல்லாமல் மக்களுக்கு எதுவுமே யில்லை.

ராமையா செத்துப் பிணமாகிச் சாய்கிறான்.

முகம் மரண அவஸ்தையால் சுருங்கி, உடல் கோணி நெளிந்து, கடைவாயில் நுரை கக்க அந்த வீரமகன் சாவிலே வீழ்ந்து போனான். அந்தச் சாவு இறகைப்போல மென்மையானதல்ல; இமயத்தைப் போலப் பாரமானது.

“ஐ... ஐ...யோ..”

இந்த அவல ஓலத்திற்குரியவனின் குடலைக் கிழித்துக் கொண்டு அடுத்த தோட்டா பாய்கிறது.

உழைக்கும் உடலங்களுக்கு கிடைக்கிற பரிசுகள்.

தூ...!

நீதி

தர்மம்

ஜனநாயகம்

சட்டம்

அமைதி

ஒழுங்கு

தூ...!

வணக்கத்திற்குரிய ராமையாவின் உடலை முனிசிப்பல் குப்பை லொறியிலே கொண்டு சென்று குழி தோண்டிப் புதைத்திருக்கிறார்கள்.

கிழவனுக்கு ரத்தம் கொதித்தது. கைக்கு அகப்பட்ட வயதுப் பெண்கள் எல்லோரையும் குழப்பம் செய்ததாகச் சொல்லி ஜீப்பில் போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

தோட்டத்தைவிட்டு யாரும் வெளியேறவோ, உள்ளே செல்லவோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. அரைகுறை உயி ரோடு பதுளைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட அழகர் சாமியும் செத்துப் போனான் என்று கேட்டபோது அவனைப் பெற்றெடுத்தவள் சுதறினாள்:

“கொலைக்காரப் பாவிங்களா! நீங்க. அழிஞ்சி போயிடுவீங்க”

அந்தத் தாயின் வார்த்தைகள் பலிக்கட்டும்!

“இந்த ரத்தம் மண்ணோடு கலந்துராது. அது ரத்தத் தோடேதான் கலக்கணும்”

கிழவன் ஆத்திரத்தோடு நிமிர்ந்தபோது மங்கிய நிலவெளியில் செங்கொடி பறப்பது தெரிகிறது.

மொழிவரதன்

பதுளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. பாடசாலை அதிபராகப் பணி புரிகின்றார். தன்னுடைய சிறுகதைகள், கவிதைகள், குறு நாவல்கள் ஆகியவற்றிற்காகப் பல்வேறு அமைப்புகளின் பரிசில் களைப் பெற்றவர். அந்தனி ஜீவா தனது மலையக வெளியீட்டகம் மூலம் இவருடைய ‘மேக மலைகளின் ராகங்கள்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை 1988ல் வெளியிட்டுள்ளார்.

மேக மலைகளின் ராகங்கள்

மொழிவரதன்

மாலை வேளை. லயங்களிலெல்லாம் சட்டி. பாணைகளின், பாத்திரங்களின் சத்தம். வேலை முடிந்து வீடு வந்த பெண்கள் கூட்டம் இரவு சாப்பாடு சமைத்திட ஆயத்தம் செய்கின்றனர்.

கமலா! அவள்தான் ஏழாம் நம்பர் லயத்தின் மூன்றாவது காம்ப்ராவில் வாழும் மாரிமுத்துவின் மூத்த மகள். மாரிமுத்துவுக்கு அவள் செல்லக் குழந்தைதான். அவள் மட்டும் அவனுக்குக் குழந்தை இல்லை. அவளுக்குப் பின்னாலே இன்னும் ஐந்து. பெண்கள் அதில் மூன்று.

ஆ...! எத்தனை வருடங்கள்.. இதே லயம்.... இதே நேரம்.... இதே வேலை...!

இந்தத் தோட்டம்... தேயிலை மலை. வெயிலும் மழையும் பனியும் குளிரும் - அவளது உடல் கண்ட சுகம் தான் என்ன? ஓடி வரும் ஓடைகள் பாடி வரும் பாடல்கள்... 'கிசுகிசு'வென அவை ஓசைகள் எழுப்பும் மறைமுக அர்த்தம் தான் என்ன? வாட்டும் குளிரினிடையே ஊற்றாய் உதிக்கும் அந்தப் பாடும் நினைவுகள்...?

அவளுக்கும் வயது வந்திருச்சே...! ஆனால்... இந்த ஆனாலுக்கு வரையறை இல்லையே...! அவள் நிலை... அவள் எண்ணங்களை உடனே நிறைவேற்றும் நிலையில் இல்லையே...

“ப்பூ...ப்பூ...ப்பூ...”

பச்சை விறகுகளை நுழைத்து நெருப்பை மூட்டி... அவள் எடுக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியடைய அவள் மனப்புக்கை போல் அடுப்புப் புகை கிளம்பி காற்றில் சமூன்றடிக்கின்றது!

“ச்சீ...ச்சீ” என்னா வெறகு இது எரிய மாட்டேங்கு... இந்த அடுப்போட மாரடிக்க என்னால் இயலாது... டேய் தம்பி அடுத்த வீட்டு அக்காகிட்டக் கொஞ்சம் காஞ்ச வெறகு இருந்தா வாங்கிக்கின்னு வா...”

அவளது இதய வேதனைப் பொறிகள் சொற்களாகி, வசனங்களாகி வசையாக உருப்பெறுகிறது.

“ப்பூ...ப்பூ”

மீண்டும் ஊதுகிறாள்.

“தோட்டத்திலேயும் தான் வெறகு பொறக்க முடியாது... காஞ்ச கட்டை ஓடிச்சாலும் தெண்டந்தான்... தொரைக்கி.. அவருக்கென்ன அப்பு ஆக்கி வைப்பான்.”

மீண்டும் தம்பியைக் கூப்பிடுகிறாள். அவன் பாடம் படிக்கிறான்.

“பொறுத்தார் பூமியாள்வார்”

“பொங்கினார் காடாள்வார்.”

“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்” இடையில் சிறிது அமைதி. பக்கங்களைப் புரட்டுகிறான்.

“நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். அது தனது எசமாணைக் கண்டால் வாலை ஆட்டும்...”

கமலம் அடுப்பு ஊதுவதை விட்டுவிட்டு அவனைப் பார்க்கிறாள். அவன் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. அவனுக்கு அவள் கூப்பிட்டதும் ஞாபகத்தில் இல்லை. அவன் புத்தகத்தோடு ஒன்றிப் போய்க் கிடக்கின்றான்.

“டேய் தம்பி நான் கூப்பிட்டது ஒனக்கு கேட்கலியா ஏன்டா.. அடுத்த வீட்டு அக்காகிட்ட காஞ்ச வெறகு வாங்கிட்டு வா! படிக்கிறாராம் படிப்பு. பொறுத்தார் பூமியாள்வார்.... கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்... இது என்னா படிப்பு...? ஒலகத்தோட ஒத்துப் போகாத படிப்பு. ஏன்டா பொங்கினார் பூமியாள்வார்னு படி. நம்ம பொறுத்துத்தான் இப்படி இருக்கிறோம்..”

“ஏ.. ஏ... ஒனக்கு ஒன்னுந்தெரியாது பொறுத்தாரு பூமியாள்வார்னுதான் எங்க வாத்தியாரு படிச்சிக் குடுத்தாரு. நீ சொல்றது பிழை...”

ஏதோ ஒரு பெரிய பிழையைக் கண்டு பிடித்து விட்டதன் பெருமை அவனுக்கு. அவன் எழும்பி துள்ளிக் குதிக்கிறான். அவள் விறகு கேட்டு வாங்கி வரும்படி விரட்டுகிறாள்.

இந்தப்படிப்பு.. பாடங்கள்... அவளது இதயத்திலே “பளிச்சென” அந்த “அவரின்” நினைவு தோன்றி, மின்னல் போல் உடன் மறையாது அப்படியே நிற்கிறது!

‘ஆ...’ அவர்தான் இந்தப் படிப்பு, இந்த அமைப்பைப் பற்றி எவ்வளவு அருமையாக விளக்கம் கொடுப்பார். அவருக்கெப்படி இதெல்லாம் தெரியும்...? அவர் எப்படி உண்மைகளைக் கண்டு கொள்கிறார்? எல்லாம் அவர் போகும் அந்த ‘வழியில்’ கிடைத்தது தானா...?

சிச்சீ...! என்னா யோசனை இந்த நேரம்? பாணையில் தண்ணியை ஊற்றி அடுப்பில் வைத்து விட்டு அரிசி இருக்கின்றதா எனப் பார்க்கிறாள். ‘குட்டிச்சாக்கின்’ அடியில் காஞ்சம் அரிசி கிடக்கிறது. இது போதுமா?

சிறிது நேரத்திற்குமுன் அவளது இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்து இதயத்தின் மேற்பரப்பில் நினைவுச் சுழிகளை ஒன்றாய், இரண்டாய், பலவாய்த் தோற்றுவித்த அந்த 'அவர்' நினைவுகள் மெல்ல மறைந்தன.

'இப்போது... இந்த அரிசியை ஆக்கி எத்தனை பேர் சாப்பிடுவது' என்ற கேள்வி நெடுமரமாய் உள்ளத்திலே ஓங்கி வளர்கின்றது.

கஞ்சியாவது காச்சுவோம்... அவள் தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு நெல்லையும், கல்லையும் பொறுக்குகிறாள்.

அவள் தம்பி கொணர்ந்த காய்ந்த விறகு நெருப்பை மூட்ட உதவுகிறது.

அரிசியை உலையில் போடுகிறாள். உள்ளே... நோயாளியான அவளது தாய் முனங்கும் முனங்கலும் இருமலும் கேட்கின்றது. இருமலும் தடிமலுமாய் அவள் படுத்தப் படுக்கையாக எத்தனை வருடங்களை ஓட்டி விட்டாள். எத்தனை காலமாக அந்தத் தாயும் இப்படியே வாழ்ந்திட்டாள்...?

ஒரு நல்ல மருந்தெடுத்துக் கொடுப்பதென்றாலும் தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியிலா அது சாத்தியமாகும்?

'அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கிப் போயி அவளுக்கு 'பணி முடுக்கு' செய்ய ஆளா இருக்கு...?' அவளுக்கு அந்த நோய். ஐயோ...!

இந்த வீட்டில் அவளுக்குத் தனியா ஒரு காம்பரா இருக்கா?

'நா கண்ணை மூட முந்தி அவளுக்கும் ஒரு வழி செய்யணும்' ஒரு தாய்க்கே உரிய சாதாரண இந்த ஆசை வார்த்தைகளையும் அம்மாவின் ஏக்கம் நிறைந்த பார்வைகளையும் பல தடவை... பலதடவை கேட்டுப் பார்த்து விட்டாள்.

ஸ்தோப்பிலிருந்து அடுப்பூதும் கமலத்திற்கும் அம்மாவின் ஏக்கங்கள் கேட்கிறது. பொங்கிவரும்

ஆசைகளை ‘மனக்கட்டுப்பாட்டால்’ அடக்குவது போல் பொங்கி வரும் உலையில் அகப்பையை விட்டுத் துழாவுகிறாள். உலையும் தற்காலிகமாக அமைதி பெறுகிறது..!

அவளோடு ஒத்த வயதுடைய செம்பகம், காமாட்சி... எல்லாம் இன்று கைக்குழந்தையோட... “குக் குக்...” அம்மா இருமும் சத்தம் மீண்டும்... மீண்டும்...

அடுத்த வீட்டுக் கருப்பண்ணன் குடித்து விட்டு வந்து போடும் சத்தம் - சண்டை - தூஷன வார்த்தைகள், அதன் அர்த்தங்கள் - அழுத்தங்கள் - அவனது மனைவி “காளியின்” கூப்பாடு.

கமலம் அமைதியாக கஞ்சியை இறக்கி வைத்து விட்டு ‘துவையல்’ அரைக்க அம்மியில் கொச்சிக்காயை வைத்துத் தட்டுகிறாள்.

தூரத்திலே அந்த அவர் பாடும் புல்லாங்குழல் ஓசை கேட்கிறது. தன் பேடையை இழந்து தவிக்கும் ஒரு சோகக் குயிலின் இதய விம்மல்கள் அதிலே தொனிக்கின்றன.

தைமாதக் குளிரினிலே அப்பாடசாலை தாங்கி வரும் தென்றல் மலை முகட்டில் இடியுண்டு கிராதி வழியே உள்நுழைந்து... அவளது நெஞ்சங்களின் மேல் கிடந்த சேலைத் தலைப்பை விலக்கி விளையாடுகிறது.

“ஆ...! என்னா கூதல்...?”

இந்த நேரத்தில் அவளது அப்பா அன்றொரு நாள் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

‘கமலாவுக்கு வயசு வந்திருச்சு. கல்யாணம் கட்டி வைக்கணும். நம்ம நெலமையில் பெருசா அவளுக்கு என்னா செய்ய முடியும்? கட்டிக்கிட்டு போறவேன் சும்மாவா கட்டிக்கினு போவான்? அத்தோட சின்னஞ்சிறுசுக ‘அதுக’ கல்யாணம் கட்டி வாழ ஒரு காம்பரா வேணாம்..? நானும் எத்தனையோ தடவை தொரைக்கிட்டே கேட்டுட்டேன். அவே என்னா சொல்றான்? ‘லயம் இல்லே லயம் இல்லே’ என்கிறான். இருக்கிற இந்த வீட்டில அல்லாட்டி நம்ம வீட்டுக்கு வருகிற மாப்பிள்ளை

வீட்டிலேயும் இந்த மாதிரித்தான் இருக்கும். எப்படி நம்ம புள்ளே கஸ்டப்படப் போவுதோ தெரியல்ல. இந்த வெள்ளைக்காரனையெல்லாம் ஒதைச்சி வெரட்டி நம்ம கைக்கு இந்த நெலம் வந்தா..? நம்ம ஒவ்வொரு வருக்கும் காம்பரா கிடைக்காமலா போயிரும்...”

அம்மியில் அரைத்த துவையலை வழித்துக் கிண்ணத்தில் வைத்து விட்டு கைகளைக் கழுவுகிறாள்.

‘அப்பாவும் அப்பாவுட்டு யோசனையும்..?’
‘அவளுக்குள் சிரிப்பு!

‘தோட்டத்தை தேசிய மயமாக்கினா காணி குடுப் பாங்க. நாமே குடிசைகட்டி வெவசாயம் செஞ்ச வாழலாம்’ அப்படிண்ணு சொன்னாங்க...நம்ம தோட்டத்தையும் தான் அரசாங்கம் எடுத்துச்சு. ‘நீலக்கொடிக்கு கீழே ஒரு எம்.பி. பேசினது அவளுக்கு நல்ல ஞாபகம்.

“தொழிலாளி எல்லாம் இனிமே தோட்டச் சொந்தக்காரங்க ஆக்கப் போறோம்.

கைட்டல் கரகோஷம் - ஊர்வலம் - நீலக்கொடிகள் காற்றில் சடசடத்தன! அந்தக் கூட்டம் முடிந்ததன் பின்பு அவள் அவரைக் கண்டபோது அவன் சொன்னான்.

“நிச்சயம் இதெல்லாம் நடக்காது. இதெல்லாம் ஏமாற்று... ஏன்னா இப்பவும் கூட தொழிலாளி ஆட்சி வரல்ல. இது பாராளுமன்ற ஆட்சி. இது முதலாளிங்க ஆட்சிதான். வேணுமுனா நான் போயி காணி கேட்டுப் பார்க்கிறேன். காம்பரா கேட்டுப் பார்க்கிறேன்.”

அவள் நினைவில் தோன்றி மறைகின்றன.

அவன் அதே அந்தப் பழைய ஆபிசுக்குப் போகிறான். அதே கதிரைகள்; மேசைகள்; அதே பழைய துரையின் கதிரையில் ஒரு புதிய துரை. எங்கோ ஒரு தேர்தல் கூட்டத்தில் வாய்கிழியக் கத்திக் கொண்டிருந்த ‘ஆசாமி தான்’ புதிய துரை.

வாசலில் யன்னலண்டை நின்று அவனைப் பார்த்து விட்டுக் கிளாக்கர் புதிய துரையிடம் ஏதோ சொல்கிறார். அவன் அமைதியாக நிற்கிறான்.

புதிய சுறுப்புத்துரை ஏதேதோ ஆங்கிலத்தில் விளாக கிறார். ஒரு சில ஆங்கில வார்த்தைகள் அவனது காதினுள் விழுகின்றன.. ட்றபள், பொலிடிக்ஸ், ஸ்றைக் அவன் அடிக்கடி கேட்கும் வார்த்தைகள்.

ஆபீஸ் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகிறது. சில புது முகங்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது கிளாக்கர் ஐயாக்களைக் காணவில்லை. அவர்களது வேலை காலி. காரணம் அவர்கள் யூ. என். பி. யாம். நம்ம புதிய துரை தொழிலாளியோ? தெரியுது தெரியுது. அசல் தொழிலாளிதான். அவனுக்குள் ஒரு நக்கல்!

அந்தப் பழைய கிளாக்கர் அதே மாதிரித்தான் நடக்கின்றார்.

“துரையைப் பார்க்க முடியாது”

“காம்பரா வெஷ்யமா?”

“காம்பரா கெடைக்காது..”

‘.....’

‘சிட்டிஸன் ஒனக்கு இல்லே’

அவனுக்கு மீண்டும் அதே அனுபவங்கள். என்றாலும் துரைக்குச் சலாம் போட்டு விட்டு அவன் நிற்கிறான்.

துரையின் தலைக்கு மேலே இங்கிலாந்து பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தின் ‘அழகான’ படம். அதன் கீழே இலங்கையில் சோஷலிஸம் பேசுவோரின் படங்கள்...

துரையைப் பார்க்கிறான். பழைய துரைக்கு இருந்த அதேமுகம் ஏதோ ஒரு அசிங்கமான பார்க்கக் கூடாத ஒன்றைப் பார்ப்பது போன்ற கஸ்டமான பார்வை.

“என்னா வேணும்..ஆ..”

பழைய வெள்ளைக்காரத் துரைக்கும் தமிழ் பேச வராது. இதே போலத்தான் கேட்பார். “ச்சா” இவரும் இந்தக் சுறுப்புத்திரையும் அதே போலத்தான் கேட்கிறார். அவனுக்குள் சிரிப்பு!

“நமக்கு வீடு சின்னது. கல்யாணம் கட்டப்போறேன். காம்பரா ஒண்ணு வேணும்.

“ஆ..! காம்பரா? அது எங்கே இருக்கு? நீ பொம்பல கொண்டு வாரது.. பழைய காம்பராவிலே ‘எட்ஜஸ்’ பண்ணி இருக்கப்பாரு. லயம் கட்ட சல்லி இல்லைத் தானே?”

“ஒரே லயத்தில காம்பராவில எப்படி இருக்கிறது. துரைக்குத் தெரியுந்தானே நம்ம கஸ்டம்..?”

“கரண்ட தயக் நே. - செய்ய ஒண்ணும் இல்லை. நமக்கும் மிச்சம் கவலைதான். ஆனா ஆண்டுவ சொல்ற மாதிரிதான் நாசெய்ய வேணும்..”

‘.....’

துரையோசிக்கிறார். சிகரெட் துணை செய்கிறது.

“ஆ..! நீ என்னா சங்கம்...? சிவப்புச் சங்கம். சிவப்புக்கு வேலை செய்யிறது. ஏ.. அரசாங்க சங்கத்திலே சேரப் படாது? அரசாங்கம் எல்லா உதவியும் செய்யிறதுதானே?”

“அரசாங்க சங்கத்திலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை, நம்ம சங்கத்திலதான் நமக்கு நம்பிக்கை.”

“ஆண்டுவ சங்கத்தில தொரேமார் எல்லாம் இருக்கிறது. ஒனக்கு ஒதவி கிடைக்குந்தானே?”

“ஒங்க சங்கம் எப்படி எங்க பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும்..?”

“இந்தச் சிவப்புக் கட்சிக்காரன் இப்படித்தான் ட்றபுள் பண்ணுறது.. காம்பரா சிடையாது”

அவன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். அவன் அரசாங்க சங்கத்தில் சேரத் தயார் இல்லை. ஆண்டாண்டு காலம் நடந்து வருகிற அடக்கு முறைக்கு எதிராக எதிர்த்து நிற்கிற அணி அன்றோ அவன் அணி. இவனுக்கும் இப்படி எத்தனை பரீட்சைகள்..?

“தொழிலாளியை எல்லாம் முதலாளி ஆக்கப் போகிறோம்.”

அவன் இதயத்துள் அலையலையாய் கடல் அலை போல் வந்து மோதுகிறது.

நீண்ட ஊர்வலங்கள், கோஷங்கள், பேச்சுக்கள், கொடிகள் மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனக் கண்ணிலே தோன்றி மறைகின்றன!

“எல்லாம் இந்தப் புதிய துரையைப் போன்றவங்களுக்குத்தான் வாசியாகுது.”

நீண்ட அமைதி. துரை தலையை ஆட்டுகிறார்.

“எங்க ஆட்சியிலதான் எங்க பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும்..”

“.....”

துரையின் சிரிப்பு யன்னலினூடாக பாய்ந்த காற்றில் கலந்து காடுமேடு எங்கும் சென்றே ஒலிக்கிறது.

அவன் ஆப்பீஸை விட்டு இறங்கி நடக்கிறான்.

இந்தக் கதைகளை எல்லாம் அவன் கமலத்திடம் சொன்னபோது அது மூளையின் ஒரு பகுதியிலே அடிமனத்திலே புதைந்து போய்விட்டது போல, மீண்டும் மீண்டும் இதே நினைவுகளை அவன் நினைவுபடுத்தக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

ஓ...! அவளுக்கும் அவனுக்கும் கல்யாணம் என்றால் ஒரு சாம்பரா வேணுந்தானே? இல்ல... இதுபோல இன்னும் எத்தனை உள்ளங்களுக்கு..?

இந்த ஆட்சிலேயும் ஒண்ணும் நடக்காது. தொழிலாளர் விவசாயி ஒன்றுபட்டு போராடுவதாலேயே இதை மாற்றலாம் என்பாரே அவர். இந்தப் பச்சையும் நீலமும் எல்லாமே போலிதான். இதில் என்ன சந்தேகம்? நம்ம இரத்தத்தை உறிஞ்சிற கூட்டங்கள்..!

அப்பா, தம்பி தங்கைகள் எல்லோருக்கும் கஞ்சியை ஊற்றிப் பங்கிடுகிறாள். நடுநடுங்கும் கடுங்குளிரினில் கட்சி கட்சி கஞ்சி குடிப்பது ஏதோ இதமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அவள் சிந்தனை எங்கேயோ?

“என்னாம்மா ஏ... ஒரு மாதிரியா இருக்கிற? மலையில் எவனும் பேசினானா?”

“இல்ல அப்பா ஒண்ணுமில்ல. நல்லாத்தானே இருக்கிறேன்..”

“.....”

அவள் அப்பா அவளை நன்றாகப் பார்க்கிறான்

“ஏம்மா ஒரு கதை கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையா?”

அவள் இதயம், மணிக்கூண்டின் மூன்றாவது முள்போல் சுற்றுகிறது!... வழக்கத்திற்கு மாறாக ஓடும் பழுதுபட்ட மணிக்கூண்டின் முள்ளைப்போல் அர்த்த மின்றி ஓடுகிறது... “ஆ”

“தொங்க வீட்டு ராமுவுக்கும் ஒனக்கும் தொடர் புண்ணு கல்வாத்துக் காட்டில கதைச்சாங்கே...”

“இல்லே இல்லே அதெல்லாம் பொய்...”

தன் மகளை நன்றாகப் பார்க்கிறான் அவன். நல்ல உரத்தில வளர்ந்து அழகாக வெட்டப்பட்டு பார்ப்பவரை வசிகரித்து நிற்கும் “சைப்பிரஸ்” போல என்னாமாதிரி இவளும் வளர்ந்திட்டா? இவளுக்கு ஒரு கல்யாணம்... தனிக்குடித்தனம் ‘காம்பரா’. சுட்டக்கஞ்சி குரல் வளையி னூடாக உள் இறங்குகையில் இதயத்தைச் சுடுகிறது!

அவளோ.. அப்பா ஏன் பேசாம இருக்கிறார் அவளுக்கு முன்னால. ஐயோ எனக்கு வெட்கமா இருக்குதே! அவளையும் அறியாமல் அவள் குரல் அப்பாவை அழைக்கிறது.

“அப்பா...”

“நா அதை குறைவா சொல்லல்ல. ஆனா உண்மை எனக்குத் தெரியணும். நானும் பல மாதிரி யோசிச் சிட்டேன். வயசுக்கு வந்தப் பொண்ணு. எத்தனை வருஷ மாச்சு. ஏம்மா அதுல என்னா தப்பு? அவே நல்ல பொடியன் ஓ மனசுக்குப் புடிச்சா சரி.”

“.....”

அவள் விக்கித்து நிற்கிறாள்!

உழைக்கிற வர்க்கத்திற்காக உழைக்கிற வழியில போற அவரோட 'வாழ்கிற பாக்கியம்' கெடச்ச்சே?

“என்னாம்மா பேசாம இருக்கிற? இதுவரைக்கும் அந்தத்தம்பி அரசியல் வெஷ்யமா சொன்னது எதுவும் தப்பினதில்லையே. அவரு வழிதானே சரியா படுத்து. அந்த மாதிரி ஆள்தாம்மா இந்தத் தோட்டத்துக்கும் ஏ... மகளுக்கும் வேணும்..”

அவள் சிரிக்கிறாள்.

“நம்ம எல்லாத்துக்கும் எல்லாம் கிடைக்கிற நாள் வந்தே தீரும். அப்பா அதுக்கு அவரு சொல்ற மாதிரி போராடணும்..”

தாரத்தே புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் ஓசை. அதனூடே அவன் இசைக்கும் அந்தப் போராட்டப் பாடல்கள்.

1976

அந்தனி ஜீவா

இலங்கை இலக்கியத்துடன் நீண்டகாலத் தொடர்புடையவர். மலையக இலக்கியப் பிரவேசத்தின் பின்னரே இவருடைய செயல்கள் ஆளுமை கொண்டன. வீறுபெற்றன. கவனிப்பும் கரிசனையும் பெற்றன. 60களில் விழிப்புற்று வீரியத்துடன் கிளம்பி 70களின் பிற்கூற்றிலும் 80களின் ஆரம்பத்திலும் இனப் பிரச்சினை மற்றும் அரசியல் கெடுபிடிகள் காரணமாய் சோர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்த மலையக இலக்கியத்தை 'மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை' மூலம் உயிர்ப்பித்துக் காட்டியவர் அந்தனி ஜீவா. 'மலையக வெளியீட்டகம்' மூலம் 1986ம் ஆண்டு 'சி. வி. சில சிந்தனைகள்' என்னும் சாரல் நாடனின் நூலிலிருந்து 1996க்குட்பட்ட பத்தாண்டுகளில் பதினைந்து நூல்களை வெளியிட்டுள்ள சாதனையை யாராலும் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் 'மலையகம்' என்னும் சின்னஞ்சிறு ஆங்கில நூலையும் 'மலையகமும் இலக்கியமும்' என்னும் ஒரு ஆய்வு நூலையும் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளார். இந்த இரண்டுடன், 'ஈழத்தில் தமிழ் நாடகம்', 'அன்னை இந்திரா', 'காந்தி நடேசய்யர்', 'சுவாமி விபுலானந்தர்' ஆகிய நான்குடன் ஆறு நூல்களின் ஆசிரியர் இவர். நாடகத்துறையில் அரசு விருதுகள் உள்ளிட்ட பல பரிசுகள் பெற்ற நாடகாசிரியர். மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயலாளர். ஈழத்திலக்கியத்தில் பொதுவாகவும் மலையக இலக்கியத்தில் குறிப்பாகவும் மறக்க முடியாத சுவடுகளைப் பதித்தவர்.

“புருட் செலட்”

அந்தனி ஜீவா

“போய் வன் ஐஸ்கிரீம்”

“போய் வன் புருட் செலட்”

“போய் டூ புருட் செலட்... வன் ஐஸ்கிரீம்”

“வன் பெக்கட் கோல்ட் லீப்”

“போய் வன் பிளேட் டெவல் பீப்”

“போய் ஐஸ் வோட்டர்”

என்ற இத்தியாதி குரல் ஒலிகளிடையே ஓடியாடி மனித யந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான் பீட்டர். அவன் கால்கள் மெஷின் யுகத்தில் மெஷினைவிட வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன; அவன் ஓடியாடி உழைக்கும் இயந்திரம்.

‘ஸ்டேட்டஸ்’ பார்க்கும் பெரிய மனிதர்களிடம் சென்று அவர்களின் உதட்டிலிருந்து உதிரும் கட்டளைகளை செயலில் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏ போய்.. வன் புருட் செலட், டூ பெரிசோனா” என்ற நாகரிக குரலோசை மினிகளிடமிருந்தும், ‘பெல் பொட்டம்’ கன்னியர்களிடமிருந்தும் எழும்புமுன்னே அவர்கள் சொல்லை செயலாக்க விரைந்தான்.

கோட்டை சதாம் வீதியில் ‘நேஷனல் ஓட்டல்’ எனப் பெயர்ப் பலகையை மாட்டிக் கொண்டு சுதேசிய மது வகைகளை அரசாங்க ஆதரவுடன் விற்பனை செய்யும் ஓட்டலில்தான் இத்தகைய குரல் ஒலிகள் ஓயாது எழுந்தன. அங்கு வருவோர்களிடையே அரசியலிலிருந்து அடுத்த வீட்டுக்காரனின் மனைவியின் காதல் கதைவரை அங்கு அடிபடும். அதை ‘சர்வதேச பேச்சு அரங்கு’ என்றே

குறிப்பிடவேண்டும். அவர்கள் பேசும் பேச்சை சட்டை செய்யாது கிராமபோன் பெட்டி கதறிக்கொண்டிருந்தது. வீதியில் கொடி பிடித்து கோஷம் போடும் அடிவருடித் தொண்டர் வரை அங்கு காணலாம். பண நாயகத்தின் கருணை நேஷனல் ஓட்டலின் கல்லாப் பெட்டியில் வழிந் தோடியது.

நேஷனல் ஓட்டலுக்கு வரும் மனிதர்களிடையே இயந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான் பீட்டர். பீட்டரை மனேஜர் முதல் சாதாரண வெயிட்டர் வரை அதட்டி மிரட்டி வேலை வாங்குவார்கள்? பீட்டருக்கு மனேஜர் என்றால் ஒரே பயம். அவரைக் கண்டால் போதும் கடவுளைக் கண்டவன் மாதிரி பயபக்தியுடன் நடந்துகொள்வான்.

மனேஜரைக் கண்டவுடன் 'ஏகவே' என மனதிற்குள் கடவுளைத் துணைக்கழைத்துக் கொள்வான்.

பீட்டரை யாராவது திட்டினால் கவலைப்பட மாட்டான். புகழ்ந்தால் பெருமைப்பட மாட்டான். அதிசயப் பிறவி என்று அழைத்தவர்கள் கேலிபேசி காதைத் திருகி தலையில் கொட்டும்போதுகூட தன் சுய மரியாதையைப் பற்றி கவலைப்படமாட்டான். 'ஏகவே' என இறைவனைத்தான் துணைக்கழைப்பான்.

பீட்டருக்குத் தாய் தந்தையர் யாருமில்லை. உறவு என்று சொல்வதற்கு ஒரு மனித ஜந்து கூட இல்லை. நேஷனல் ஓட்டலில் நித்தியவாசம் பண்ணும் மேசை நாற்காலிகள், கிளாஸ்கள், ஐஸ்கிரீம், புருட்செலட் எடுத்துச் செல்லும் கண்ணாடிக் கோப்பைகளுடன் தான் உறவு வைத்திருந்தான். கண்ணாடிக் கோப்பைகளையும் கர்ணடிகளையும் சுழுவும்போது தனது உறவினர்களுடன் உறவாடுவது போன்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படும்.

பீட்டருக்கு விவரம் தெரிந்த நாள் முதல் நேஷனல் ஓட்டல் தான் தனது தாய் வீடு; கோயில் எல்லாம். மனேஜர் சாப்பிட்டுவிட்டு மீதி வைக்கும் உணவுகளால் ஒரு சாண் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வான். மனேஜரின் தயவால் ஆடிக்கும் அமவாசைக்கும் ஒன்றாக கிடைக்கும்

பேவ்மெண்ட் அரைக்கால் சட்டையும் சேர்த்தும் தான் பீட்டர் கண்ட ஆடை அணிகலன்.

பீட்டர் காலை எழுந்து மாலை படுக்கப் போகும் பொழுது முழந்தாளிட்டு சிலுவை அடையாளமிட்டு 'ஏசுவே' என தனக்குத் தெரிந்த விஷயங்களை இறைவனுடன் மௌன பாவையில் பேசிக்கொள்வான். தனக்குத் தெரிந்த உறவினராக இறைவனிடமே தன் குறைகளைச் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவான்.

பீட்டர் எவ்வளவு ஜனத்திரள் வந்தாலும் சிறிதாவது அதிர்ச்சி அடையமாட்டான். ஓடி ஆடி வேலை செய்வான். பீட்டர் ஓடியாடி வேலை செய்வதைக் கண்ட 'மனிதாபிமானம்' கொண்டவர்களுக்கு அதைக் கொண்டு வா'... இதைக் கொண்டுவா என்று கட்டளை இடுவதில் அலாதி விருப்பம்.

தேசாபிமானம் பேசித் தன்நாட்டு வளத்தை வாரி அள்ளும் உல்லாச போகிகள் தரும் ஐந்து சதம், பத்து சதம் சில்லறைக் காசுகளை கடை மூடும்போது எவ்வளவு கிடைத்தது என்று எண்ணாமல் மனேஜர் மேசைமீது வைத்துவிடுவான். மனேஜரின் சிகரெட் செலவுக்கு அந்த சில்லறைக் காசுகள் துணைபுரியும். பீட்டருக்கு ஒரே ஒரு ஆசை. பலர் விரும்பி சுவைத்து உண்ணும் புரூட் செலட்டைச் சுவை பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகுநாட்களாக பீட்டர் பிஞ்சு நெஞ்சத்தில் நிலைத்திருந்தது. ஐஸ்கிரீமைக் கூட அவன் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. தெருவில் தள்ளுவண்டியில் கொண்டுசெல்லும் ஐஸ்கிரீமை சப்ளையர் ஒருவன் பீட்டருக்கு ஒருமுறை வாங்கிக் கொடுத்தான். அன்றிலிருந்து ஐஸ்கிரீம் என்றால் என்ன என்று பீட்டரின் கள்ளமிலா உள்ளம் உணர்ந்து கொண்டது.

பீட்டருக்கு தனது ஆசை நிறைவேறாமல் போய் விடுமோ என்ற பயம். எத்தனையோ நாகரிக யுவதிகளின் நான்கு வயதுகூட நிரம்பாத பிஞ்சு மழலைகள் கூட புரூட் செலட்டை சுவைத்து உண்ணுகிறதே என்று எண்ணும் போது பீட்டரின் இதய அடித்தளத்திலிருந்து ஒரு விம்மல் கிளம்பிப் பெருமூச்சாய் வெளிப்படும்.

அன்று மாலை ஐந்து மணி நெஷனல் ஒட்டலில் ஜனத்திரள் அலை மோதிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு மூலையி லிருந்த கிராமபோன் பெட்டி இந்தி பாட்டொன்றை அள்ளிப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த நாட்டு சங்கீதத்துக்கு மதிப்பில்லை அந்நிய நாட்டு சரக்கிற்குத் தான் மதிப்புண்டு என்பதை இந்தி சங்கீதம் சொல்லாமல் சொல்லியது.

“பீட்டர் ரூ புருட் செலட் அறங் வறேங்” என்ற வாடிக்கையான குரலொன்று அதிகாரமிட்டது. அவர் ஒரு தேசியவாதி என்பதை அவருடைய தேசிய உடை எடுத்துக் காட்டியது. அதற்கு ஏற்றாற்போல் அந்தப் பேர்வழி ஆங்கிலத்துடன் சிங்களத்தைக் கலந்து கட்டளையிட்டதே அவர் தீவிர தேசியவாதிதான் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

மூலையில் கிடந்த மேசை ஒன்றில் ஒருவர் மௌன விக்கிரமாக இருப்பதை பீட்டரின் கண்கள் கவனித்து விட்டன. அவர் ஏதும் கேட்காமல் இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு அவரருகில் சென்றான். அவர் ஒரு தமிழர் என்பதை அவர் வைத்திருந்த தமிழ் தினசரிகள் உறுதிப்படுத்தின.

“தொரே என்ன வேண்டும்”

“என்ன இருக்கிறது” என்று கேட்டுவிட்டு தினசரி யைப் புரட்டத் தொடங்கினார். பீட்டர் அங்குள்ளவற்றை ஆசிரியரிடம் பாடம் ஒப்புவிக்கும் மாணவன் போல ஒப்புவித்தான். அவர் மேலும் ஏதும் கேட்காமல் இருப்பதைக் கண்டு பீட்டர் கோபம் கொள்ளாமல் மனேஜரின் மேசையிலிருந்த மெனுவைக் கொண்டு வந்து அவர் முன்னால் வைத்தான்.

அவர் ஒவ்வொன்றாக வரிசைப்படி வாசித்துவிட்டு “ஒரு பிளோட் பேக்கட் பட்டர் பிரேட் சிலைஸ்!” என்று ஓடர் பண்ணினார். பீட்டர் அவற்றைக் கொண்டுவர ஓடினான். அந்த கனவான் தான் ஓடர் பண்ணியதை வாசித்தார். அவருக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. அன்று இரவு ஏழு மணிக்கு வானொலியில் “சைவ உணவுகளின் நன்மை” என்ற பெருள்பற்றி பேச இருப்பவர் பேக்களை சுவை பார்க்கக் காத்திருந்தார்.

“போய் ஐஸ் வாட்டர்” என்று இறைச்சியை மூக்கு முட்டத் தின்றுவிட்டு ஒருவர் கத்தினார். பீட்டர் ஒவ்வொருத்தரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற இயந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“போய் டீ புரூட்செலட்” என்று நாகரீகக் குரலொன்று எழுந்தது. புரூட்செலட் என்ற குரல் பீட்டரின் காதுகளில் தேன்போல் கேட்டது. அவன் உள்ளம் குதூகலத்தில் ஆழ்ந்தது.

அதை ஓடர் பண்ணியது யாரென்று திரும்பிப் பார்த்தான். ஆண்களா, பெண்களா என வித்தியாசம் தெரியாத இரு நாகரிக யுவதிகள் ஒருத்தி சிகரட்டைப் புகைத்து சுருள் சுருளாக ஊதிக் கொண்டிருந்தாள்.

பீட்டர் இரண்டு புரூட்செலட் அடங்கிய கோப்பைகளை தட்டில் ஏந்தியவண்ணம் வந்தான். அந்த புரூட்செலட்டை பார்க்கும் பொழுது அவன் நாவில் ஜலம் ஊறியது. புரூட்செலட்டில் மிதந்து கொண்டிருந்த முந்திரிகைப் பழமும் அவனைப் பார்த்து சிரிப்பது போலிருந்தது. தன் ஆசை நிராசையாகிவிடுமோ என்று எண்ணியவாறு ‘ஏசுவே’ எனக் கூறி எச்சிலைமென்று விழுங்கிக் கொண்டான்.

புரூட்செலட்டை நவநாகரிக யுவதிகளின் முன்னால் வைத்துவிட்டு இன்னுமொருவருக்கு ஐஸ்கிரீம் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு புரூட்செலட்டை சுவைக்கும் யுவதிகளைப் பார்த்தான்.

பெல்பொட்டம் போட்டிருந்த குதிரைவால் கொண்டைக்காரி புரூட்செலட்டைக் காலி பண்ணி விட்டு இந்தி சங்கீதத்தை ரசித்தாள். மற்றவளோ புரூட்செலட்டை சிறிது சுவைத்துப் பார்த்துவிட்டு ஏதோ பாவம் செய்துவிட்டவள் போல் மணிப்பேர்லில் பதித்திருந்த கண்ணாடியில் லிப்ஸ்டிக் பூசியிருந்த தனது உதடுகளைப் பார்த்து திருப்தியடைந்தாள். பீட்டர் புரூட்செலட் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு கண்ணாடிக் கோப்பைகள் கழுவும் இடத்துக்கு வந்தான். காலியாய் இருந்த கோப்பையை எடுத்து வைத்துவிட்டு சுற்றும் முற்றும் யாரும் வருகிறார்களா எனப் பார்த்துவிட்டு

‘ஏகவே’ என்று இருமுறை கூறி விட்டு, புருட்செலட் கோப்பையைக் கையில் எடுத்தான் அந்த புருட்செலட்டைக் காலி பண்ணாமல் வைத்த நாகரிக யுவதியை வாயார வாழ்த்தியவாறு...

காலை முதல் இரவு படுக்கப் போகும்வரை இயந்திரமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த பீட்டர் மனிதனானான். பதினான்கு வயதின் பாலிய உணர்ச்சி உள்ளத்தில் நிரம்பியது. புருட்செலட்டை நாகரிகமாக கரண்டியால் எடுத்து வாய்க்குள் போட்டான். ‘ஆ... என்ன சுவை... ஏகவே’ என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். அது அவனுக்குத் தேவாமிர்தமாக இனித்தது. இனிய சுவை உடலெல்லாம் ஓடியது போன்ற உணர்ச்சி... யாரும் பார்ப்பதற்கு முன்னால் புருட்செலட் கோப்பையை காலி செய்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் புருட்செலட்டை வாய்க்குள் போட எடுத்தான்.

“அடேய் திருட்டு ராஸ்கல்” என்றபடி ஓடிவந்தார் மனேஜர். அவரின் கோபாவேசத்தைக் கண்ட பீட்டர் பயந்து நடு நடுங்கிவிட்டான். புருட்செலட் கோப்பை கீழே விழுந்து நொறுங்கியது. ‘ஏகவே’ என்று நடுங்கிய படி பலி கடாவின் நிலையிலிருந்தான் பீட்டர்.

“டேய் பீட்டர் தினமும் இதுதானோ வேலை” என்று கத்தியபடி பீட்டரின் காதைத் திருகி முதுகில் பளிரென்று அறைந்தார். பீட்டர் கத்தவில்லை; கதறவில்லை. ‘ஏகவே’ என்று முனகியபடி மனித யந்திரமாக மாறிவிட்டான்.

“இனிமேல் இப்படி திருடி தின்னா பொலிஸிலே பிடிச்சு கொடுத்திடுவேன். திருட்டு நாயே, நன்றி கெட்ட படுவா, போய் ஒழுங்கா வேலையைச் செய்” என்று கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினார் மனேஜர்.

பீட்டர் ஒவ்வொரு மேசைக்கும் ஓடி ஓடர்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

மனிதனாக அல்ல...! இயந்திரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அல் அஸுமத்

கலைஒளி முத்தையா பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய 'விரக்தி' என்றும் சிறுகதை முதற் பரிசான 7,500 ரூபாயைப் பெற்றது. பரிசுக் கதைகள் தொகுப்பின் வெளியீடு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நடந்தமையால் அங்கெல்லாம் அஸுமத் வியந்து பேசப்பட்டார் இந்தச் சிறுகதைக்காக. அருமையான சிறுகதை எழுத்தாளர். ஆனால் மரபுக் கவிஞராகவே எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தவர். பிறந்து வளர்ந்தது மாத்தளை. வாழ்வது கொழும்பில். 'புலராத பொழுதுகள்', 'மலைக் குயில்' என இரண்டு கவிதை நூல்களின் ஆசிரியர். முஸ்லிம் எழுத்தாளர் தேசியக் கவுன்சில் 'புலராக பொழுது' கவிதைத் தொகுதிக்குப் பரிசு கொடுத்தும் பாராட்டியது. 'பூபாளம்' என்னும் கவிதை ஏடு 'பெளர்ணமி' என்னும் இலக்கிய ஏடு 'முகில்' என்னும் சஞ்சிகை ஆகியவற்றை நடத்திப் பார்த்தவர். இரண்டு நாவலும் எழுதியுள்ளார். சிறுகதைகளோ, நாவலோ இன்னும் நூலுருப் பெறவில்லை. மலையகம் பெருமைப்படக்கூடிய படைப்பாளி.

வெள்ளை மரம்

அல் அஸுமத்

அந்தத் தோட்டத்து ஜனங்களால் ஒரு காலத்தில் வெள்ளை மரத்தை மறந்திருக்க முடியவில்லை. இரத்தத் தோடு ஊறிவிட்ட ஒரு விஷயம் அது.

“வெள்ள மரத்தையா!... நீ இருந்தாக் கேளு!” என்று எளிய மனங்கள் சுதறும்.

“வெள்ளமரத்துக்கு ஓர நேத்திக்கடன் வச்சீன்னா எல்லாஞ் சரியாப் போய்றும்!” என்று பெரிய சுட்டைகளும் சிறிய பளுக்களும் கூடச் சிக்கல்களில் தெம்படையும்.

“வெள்ள மரத்துக்கு ஒரு சதம் காணிக்க போட்டுப் போ!” என்று மூத்தவர்கள் விடை கொடுப்பார்கள்.

சில மனிதர்களின் வரலாறுகளைப் போல ஒரு மரத்தின் வரலாறு கூட மிகவும் சுவையாகத்தான் இருக்கிறது! ஆலமரம், அரசமரம், வேலமரம், புளியமரம் என்று வரலாறு பேசும் மரங்களைப் போல எங்கள் தோட்டத்து வெள்ளை மரமும் என்னோடு வரலாறு பேசுகிறது. இதில் விசேஷம் என்னவென்றால், இந்த வெள்ளை மரம், மனிதனின் அந்தஸ்தை விட உயர்ந்து, ஓர் அமானுஷ்யத்தின் அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்பதுவே. மனிதன், தனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற அந்தஸ்து கிடைக்காமற் போனதே என்ற விரக்தியில், அதை ஒரு மரத்தின் மீது ஏற்றித் திருப்தி கண்டானோ என்னவோ! அல்லது, ஆண்டவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தை, அப்படிக் கொடுக்க மறுத்தானோ, மறந்தானோ, தெரியாமல் போனானோ என்பதுவும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.

மாத்தளைக்குப் போங்கள். வடசாலையின் ஒரு மைல் போனால், சாலை இரு கூறாகப் பிரியும். வலப்பக்கம் திரும்புங்கள். ரத்தோட்டைப் பாதை. அதில் ஒரு மைல் போல் காலாறப் போனால் - வண்டியும் போகும். பழங்காலத்து இரும்புப் பாலமொன்று படுத்துக் கிடக்கும். முன்னரெல்லாம் கறுப்புப் பெயின்தான் பூசுவார்கள். அந்த இரும்புப் பாலத்தின் கீழே ஓடும் ஆற்றின் பெயர் சுதுகங்கை. அதே ஆறு இன்னும் கொஞ்சம் கீழே ஓடினால் அம்பான் கங்கை ஆகிறது. அதன் கீழே என்ன பெயரோ தெரியாது.

சிங்களப் பெயராகிய “சுதுகங்கை”, தமிழில் சுடுகந்தையாகிவிட்டது. சுடுகந்தை எனப்படுவது அந்த ஆற்றை மட்டுமல்ல, எங்கள் தோட்டத்தையும் குறிக்கிறது. மகாவலியின் திருப்பத்தால் ஆறு வேறு வழியில் மாறினாலும், தோட்டம் என்னவோ சுந்தையாகத்தான் கிழிந்து போனது.

என் பாலியத்தில் சுடுகந்தை ஆறு, மிகவும் அழகு வாய்ந்ததாகவே இருந்தது. காவிரி, கங்கை, நைல், தேம்ஸ்

என்று புத்தகங்களில் படித்தபோதெல்லாம், இந்த ஆற்றை முன் வைத்தே திருப்தியடைந்து கொள்வேன். இரு புறமும் பசிய தாவரங்கள் சாமரம் வீச, பளிங்கு மெத்தை போன்ற புதுமணற்படுதாவின் மேல் தேனை ஊற்றி விட்டது போல் நடந்துவரும் மணப் பெண்ணாக அது தவழ்ந்த காலம் அது. இப்போது அதே மணப்பெண், குடிகாரக் கணவனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட ரௌத்ர கண்ணகியைப் போலத்தான் தென்படுகிறாள். அதே பசிய சாமரங்கள் கூடப் பாசான் பிடித்த தீச்சவாலைகளைப் போலத்தான் எனக்குப் படுகிறது. புதையல் மணல் மாறி, ஏராளமான சொறி பிடித்த பாறைகள் நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன அணை அடைபட்டுப் போய் நீர் மெலிந்திருக்கும் நாளில் மாவலியின் பிசாசுப் பெருக்கே இதன் காரணமாக இருக்கலாம். இயற்கையின் சீற்றமோ?

மகாவலி வெறியனின் படர்வுகளால், மணப்பெண் சீரழிந்து போன மாதிரி திடீரென்று நீர் அதிகரிக்கும்; திடீரென்று குறையும். நம்பிக்கையாய் இறங்கிக் குளிப்பதே அபாயமான காரியம். ஜனங்களின் அவநம்பிக்கையாலேயே, ஆற்றின் சீதேவித்தனம் அழிந்து போய், இன்று கல்லும் பாறையும் சதையிழந்த எலும்புகளுமாக நிற்கும் பிரமை.

அன்பு பெருகினால், அது யார் மீது பெருகுகிறதோ அவரின் குற்றங் குறைகள் யாவும் அடிபட்டுப் போகின்றன. நீர் பெருகினால் கதையே மாறுகிறது.

தார்ச் சாலையிலிருந்து பிரியும் தோட்டத்து மண் சாலை, பாலத்தின் கல்மதிலின் முடிவிலேயே தொடங்குகிறது. மண் சாலையின் மறுமுகப்பில், ஏழுமுகக் காளி கோயில் இருக்கிறது. வருவோர் போவோரை எல்லாம் மௌனமாகவே பயமுறுத்திப் பயமுறுத்திச் சில்லறைகளாகச் சேர்த்துச் சேர்த்து இன்று வியாபித்து நிற்கிறது - ஒரு மந்திரி மாதிரி.

இந்தக் கோவில், வழிப்போக்கர்களைப் பல மாதிரி யாகக் கொள்ளையடித்திருந்தாலும், என்னைப் பேர்ல் சிலருக்கு வள்ளலாகவும் இருந்திருக்கிறது பட எம்.ஜி.ஆர்

மாதிரி. வண்டிப் பக்தர்கள் எறியும் சில்லறைகள் எங்கள் மீது பட்டால் காயம் ஏற்படாது; காளியின் மீது நேயம் தான் ஏற்படும்.

இனி உள்ளே நடவுங்கள். கால்கள் கவனம்! மருந்துக்குக் கூட இப்போதெல்லாம் றப்பர் மரமோ, தென்னை மரமோ கிடையாது. இரண்டொரு கொக்கோ மரங்கள் மாத்திரம் மயானத்துப் பற்றைகள் மாதிரி ஒப்பாரி வைக்கின்றன

ஆயிரம் ஏக்கர் தோட்டம், ஆயிரம் ஒட்டுப் போட்ட கந்தையாகி விட்டது! சுடுகந்தை என்று பெயர் வைத்த பெரிய கண்காணியின் புதைகுழியில் போய் நின்று “நீ வாழ்க!” என்று சொல்லவேண்டும் போல் அரிக்கிறது. விட்டுத் தள்ளிவிட்டு நடவுங்கள்.

ஆற்றைக் கேலி செய்துகொண்டிருக்கிறது இந்த மண் பாதையும். நீட்டிய கற்களோடு ஜாக்கிரதையாக வாருங்கள். வலப்பக்கமாகப் பாயும் ஆற்றையே பார்த்துக் கொண்டு நடக்கலாம். இடப்பக்கச் சரிவில் மண்டிக் கிடக்கும் காடுகூட ஆற்றைப் பார்த்துத்தான் அழாமல் இருக்கிறது.

கால் மைல் அளவு நடந்த பிறகு வருகிறது வெள்ளை மரம். ஆற்றின் வலப் பக்கமாகவும் நாம் நடக்கும் திசைக்கும் வலப் பக்கமாகவும் மர அடியிலிருந்து, பத்துப் பதினைந்தடிப் பள்ளச் சரிவில் ஆற்றின் விளிம்பு பாருங்கள்! எப்படி விடைத்தெழும்பி ஒரு விரியன் பாம்பைப் போல் நிற்கிறது இந்த மரம்!

தோட்டத்தின் மேற்கெல்லையாகச் சுமார் மூன்று மைல் ஓடிவரும் இந்த நீர்வேலியின் பரிச்சயம் எனக்கு ஏராளம். வண்ணான் துறை, மாரியம்மன் கோயில் துறை, கொட்டாங்காய் மரத்துத்துறை, பாலத்துறை என்று பலதுறைகள்.

இன்னும் டைனமைட் வைத்து மீன்பிடித்த கிடங்குகள், தூண்டில் போட்ட திட்டிகள், இரவுக் காலத்தில் பந்தம் கொளுத்திப் போய் மீன்வெட்டிய கரைகள் என்பனவும் உண்டு. அனைத்தையும் மீறித் தனித்துவமாகப்

பசுமை கொண்டிருப்பது வெள்ளை மரத்துத் துறைதான். நானும் நண்பர்களும் அடிக்கடி குளிக்கவும் குதூகலிக்கவும் வரும் இடம் இது ஒன்றுதான்.

வெள்ளைமரத் துறையின் மறுபக்கப் புண்ணிய வான்கள், வற்றாணையையோ, மரவள்ளியையோ, வாழையையோ வளர்த்து வைப்பார்கள் பருவத்துக்கு உருவம் கொடுத்து. எங்களுக்கும் அவற்றில் காந்தர்வப் பங்குண்டு. தீக்கோழி தலையை மட்டுமே மணலுள் நிணிக்குமாம். நாங்கள் தலையைத் தவிர்த்து மீதிகளை மணலில் புதைத்துக் குளிப்போம். விரல் வலைகளால் அயிரைகளைக் கவங்கடிப்போம். கொட்டாங்காய்களை உடைத்தும் தின்போம்; அவற்றால் குறிமானமும் வைப்போம். இந்தச் சடங்குகளால் எங்கள் விடுமுறைகளைக் கொண்டாடி முழுகித் தீர்க்க, எங்கள் அம்மாமார் உச்சி லயத்திலிருந்து “அடே வேலூ” என்றோ “எருமை மாடு...” என்றோ அவசரத்துக்கேற்றவாறு சங்குதுவார்கள். எங்கள் காதுகளில் நீரோ மணலோ அடைத்திருந்தால் அப்பாமார் கொக்கோப் பிரம்புகளோடு தப்படிக்க இறங்கி வருவார்கள் எங்கள் பின்புறங்களிலோ மண்டைகளிலோ.

அந்தக் காலத்து நவம்பர் அல்லது டிசம்பர் மாதங்களில் தான் இந்த ஆறு பெருக்கெடுக்கும். வருஷாந்தரப் பரீட்சைகளில் சித்தி பெற்றவர்கள் விருந்து வைப்பதுவும் அந்த வெள்ளத்தில்தான். தோற்றவர்கள் தங்களைத் தேற்றிக் கொள்வதும் அந்த வெள்ளத்தில்தான். பத்துப் பதினைந்து அடி வரை உயர்ந்து, வெள்ளை மரத்தை விழுந்து கும்பிட்டுக் கொண்டு வெள்ளம் பாயும். எதிர்கரைப் புண்ணியவான்களில் வற்றாளை வகையறா களுக்குக் கூட மரியாதை இருக்காது. எங்களுக்கு கொண்டாட்டம்தான்.

நாற்பது, ஐம்பது அடி அகலத்துக்குக் கண்ட படியாவும் பதினைந்து, இருபது அடி ஆழத்துக்குக் காணாத படியாகவும் மண் நிறத்தில் பெருகிக் கழியும் அந்தப் பிள்ளைத் தாய்ச்சி ஆறு, கழித்தும் நுரைத்தும் எங்களை லயங்களிலிருந்து சுண்டியிழுக்கும். ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் வந்து நிற்கும் டீஸல் வண்டியின் “உம்” காரத்

தொனி அரை மைலுக்கும் கேட்கும். அந்தப் பிள்ளைத் தாய்ச்சி ஆற்றை நாங்கள் ரெயில் வண்டியாகவே ஆக்கிக் கொள்வோம். வெள்ளை மரத்து மேட்டில் ஓர் ஏழெட்டு அடிகளை அளந்து ஓடுவோம். தொபீ..ரென்ற ஓசையெழ, ஆகாயத்தில் கால்களை விசிறி ஆற்றில் குதிப்போம். நீர்ப்போக்கில் இழுபட்டும் நீந்தியும் அந்தக் கரையை அடைகையில், சிழே இரும்புப் பாலத்துக் கால் மைலில் நிற்போம்.

இளங் கன்றுகள்; பயமறியவில்லை. பயமறியாததற்கு விசேஷ காரணம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் வெள்ளை மரம். வெள்ளை மரத்தையாவை வேண்டிக்கொண்டு பாய்ந்தால், எனக்குத் தெரிந்த முப்பத்தாறு வருஷங்களாக எவருக்குமே இதுவரையில் ஆபத்து ஏற்பட்டதில்லை. “வெள்ள மரம்” என்பதுதான் வெள்ளை மரமாகத் திரிந்து போனதோ என்னவோ.

வெள்ளை மரத்தின் உண்மையான பெயர் எது வென்று எவருக்குமே தெரியாது. காட்டிலாகா அதிகாரி யாராவது அந்த வழியாக வந்தால் கேட்டுப் பார்க்கலாம். மரமும் வெள்ளையாகவா தெரிகிறது?... பாருங்கள் ஏதோ சாம்பல் நிறம். வளர்ந்தோங்கிக் கிளை பரப்பி என்னமாய்ப் பிரமாண்டமாய் நிற்கிறது! உயரம் நூறு அடிக்கு மேல் தான் இருக்க வேண்டும். அடி மரத்தைக் கட்டிப்பிடிக்க இன்னும் ஒருவராவது தேவை.

நீண்டும் வளைந்தும் சப்பைக் கத்தியாய் எழும்பியும் பள்ளத்தில் திணியும் அதன் வேர்களைக் காணும்போது, ஐடாமகுடதாரியான ஒரு ரிஷி எத்தனையோ வருஷங்களாகத் தலைகீழாக நின்று தவம் செய்வதாக நினைவு வரவில்லை...?

இதற்கு ‘மார்க்கண்டேய மரம்’ என்று பெயர் வைத்திருக்கலாம். இதன் வயதைச் சரியாகச் சொல்லக் கூடியவரும் இல்லை. ஐம்பது வருஷங்களாகவோ என்பது வருஷங்களாகவோ கூட இருக்கலாம். நூற்றுக்கு மேலாகவும் இருக்கலாம்.

செத்துப் போன எங்கள் தாத்தாவையும் நினைக்க வருகிறது. அவர் வயது தொண்ணூறு என்றார் அம்மா. பகல் பதினொரு மணி வரையில் வீட்டுக் கொல்லையில் வாழைக்குழி வெட்டியவர். மாலையில் அவருக்காக நாங்கள் குழிவெட்ட வேண்டியதாயிற்று. அந்தக் கம்பீரத் தோடுதான் வெள்ளை மரம் நிற்கிறது.

“ஆற்றங் கரையின் மரமும்” என்று எந்த நூற்றாண்டிலோ இந்தியப் புலவர் பாடியது இந்த நூற்றாண்டில் சுடுகந்தையில் யதார்த்தமாகிறது. ஹிட்லர் யூதர்களைக் கொன்ற கணக்கில் சுடுகந்தை தோட்டத்து மரங்களை எல்லாம் கோடரிகள் பலிகொண்டு விட்டன. தருமம் மாதிரி இந்த ஒரே ஒரு மரம்தான் கை படாமலோ மனம் படாமலோ நிற்கிறது.

ரத்தோட்டைப் பாதைக்காரர்களுக்குக் காளியம் மனைப் போலத்தான் சுடுகந்தைப் பாதைக்காரர்களுக்கு இந்த வெள்ளை மரமும். சிறுசிறு சதங்கள் மரத்தினடியில் சேரும். ஒன்றைக் கூட இதுவரையில் நான் எடுத்ததில்லை. அச்சமா விருப்பமின்மையா என்பதையும் கூறத் தெரியவில்லை. வேறு யாராவது பொறுக்கி இருக்கிறார்களா என்பதுவும் எனக்குத் தெரியாது.

மரத்தடியில் சுட்டுமானமோ உண்டியலோ இருக்கிறது என்று நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அதோ சரிந்து கிடக்கிறதே ஓர் அடி நீள அகலத்தில் ஒரு முக் கோணக் கல்! அதுதான் வெள்ளை மரத்து ஸ்வாமி. முன்னரெல்லாம் மரியாதையாகச் சார்த்தி வைக்கப் பட்டிருக்கும். சில நாள்களில் கல் காணாமல் போய் விடும். யாராவது இன்னொரு புதிய கல்லைத் தேடிக் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள். சில திகதிகளில் சந்தனமோ குங்குமமோ இரண்டுமோ அதன் நெற்றிப் பிரிவில் தெரியும். “இன்னைக்கி பால் நல்லா வடியணும் சாமி!” என்று போவோர் வருவோர் வேண்டிக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. வேண்டிக் கொண்டபடி பால் வடியாமல் போனாலும் இரண்டாம் முறை வந்து ஸ்வாமியைத் திட்டுவதுமில்லை.

முன்னரெல்லாம், அடிக்கடி சரிந்து கொள்ளும் இரண்டடி உயரமான ஒரு குலாயுதம் இந்தக் கல்லின் காவலாய் நிற்கும். சில வேளைகளில் அதன் தலைகளில் தேசிக்காய்களோ மஞ்சள் துணிகளோ காணப்படும். பிறகு காணாமல் போய்விடும்.

மரத்தின் அடியைப் பாருங்கள். மரத்தோடு மரமாக ஒரு பொந்து நிலத்தில் தெரிகிறதே! அது எவ்வளவு தூரம் கீழே செல்கிறது என்பது எவருக்கும் தெரிய நியாய மில்லை. அதற்குள்ளேதான் காணிக்கைகளைப் போடு வார்கள்! கல்லின் முன்னால் வைக்கப்படும் சில்லறைகளை, அவ்விடத்துக்கு வருபவர்கள் எடுத்து அதில்தான் போடு வார்கள். எத்தனையோ வருஷ காலமாக நடந்து வரும் மரியாதை இது. அந்த உண்டியல் இன்னும் நிரம்பிய பாடாகவில்லை. மரத்தின் அடியைத் தோண்டினால், சிலாகிக்கக் கூடியளவு புதையல் ஒன்று கிடைப்பது நிச்சயம்.

திருக்கார்த்திகைக்கோ தீபாவளிக்கோ ஒரு தீபம் எரியும் - காற்று அணைக்கும் வரையில். வருஷத்துக்கு ஒரு முறை தோட்டத்து மாரியம்மன் கோயில் திருவிழா நடக்கும் போது நியாயமான ஒரு பூசையும் கிடைக்கும்.

பாதசாரிகள் செருப்புப் போட்டிருந்தால், கண்டாக்கு, கிளாக்கரையாமாரைக் கண்டால் கழற்றிவிட்டு ஒதுங்கி நிற்பது போலக் கழற்றி நின்று கையுயர்த்தித் தலை தாழ்த்தி விட்டுப் போவார்கள். வாகனங்களில் செல்லும் சிலர் ஒருமுறை எழுந்து உட்காருவார்கள். நகரத்தில் நாம் 'மையம்' கொண்டு சென்றால் எழும்புவதைப் போல ட்றக்டர் கிளீனர் வணங்காமுடி எழும்பி நின்று தலையில் சூட்டிக் கொள்வான். கல்யாணக்காரர்கள் வந்தாலும் போனாலும் ஓர் அர்ச்சனை நடக்கும். அவரவர்களுக்கு அவரவர்களே பூசாரிமாறும் ஐயர்மாறும். புதிதாகப் பிறந்த பிள்ளை தோட்டத்துக்கு வரும்போது பெற்றோர்கள் கும்பிட்டுக் கொள்வார்கள். செத்துப் போனவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போனால் பிள்ளைகள் கும்பிடுவார்கள்.

என்னைப் போன்ற பயந்தாங்கொள்ளிகள் இரவில் அந்தப் பாதையில் செல்வதெல்லாம் வெள்ளை

மரத்தையா இருக்கிறாரென்ற துணிவில்தான். பஸ்ஸில் இருந்து தனியாக்கப்பட்டுக் காளியிடம் ஓரளவு அபயத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாலும், வெள்ளை மரத்தையாவை மனத்தில் கொண்டுதான் சினிமாச் 'சீட்டி' யிலோ தேவாரத்திலோ நான் நடப்பது. மரம் அண்மியதும் ஒரு கும்பிடு போடுவேன். வெள்ளை நாகம் தெரிகிறதா என்று பார்ப்பேன். சின்னப் பயலை அது பயமுறுத்தாது. மனம் சிறிது தெளியும். பிறகு வீடு தானே வந்து விடும்.

எங்கள் லயம் மலைச் சரிவில் தொங்குகிறது. மேற்குப் புறமாகப் பார்த்தால் மாத்தளையின் மேற்கெல்லையான அழகர்மலை தெரியும். லயத்தின் கீழ்ப்பக்கமாக, மலை உயர்கிறது. உச்சியில் ஓர் அரசமரம். இந்த அழகர் மலையிலிருந்து அரச மரத்துக்கு, அமாவாசை இரவுகளில் ஒரு முனி பாய்வதாகவும் பிறகு அது வெள்ளை மரத்தில் சங்கமிப்பதாகவும், எங்கள் தகப்பனார் அந்தக் காலத்து இரவுகளில் வெளியே தெருவே போய் வந்த மறுநாள் முதல் கூறிக் கொண்டிருப்பார். அவர் உயிரோடிருந்தால் அவர் கூறியதன் படிமப் பொருளைக் கேட்டு விளங்கலாம்.

இப்படி எல்லாம் இந்த வெள்ளை மரம் தோட்டத்து ஜனங்களின் வாழ்க்கையோடு பிணைந்திருந்தது அன்று.

எனக்கு இப்போது என்ன தோன்றுகிறது தெரியுமா?

அது எங்கள் தாத்தாவைப் போல் நிற்கிறது.

அது, ஈரான் ஷாவின் பிற்காலத்தைப் போல் நிற்கிறது.

இன்னும்.. ஒரு மரத்தைப் பற்றி இதற்கு மேலும் கூற வேண்டுமா?

1990

கே. கோவிந்தராஜ்

இலக்கிய ஆர்வமும் துடிப்பும் உள்ள எழுத்தாளர். 1968ல் எழுத ஆரம்பித்தவர் தொடர்ந்தும் அதே உத்வேகத்துடன் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். தினபதியின் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டமே இவரைச் சிறுகதை எழுத்தாளராக அறிமுகப்படுத்தியது. மலைநாட்டுச் சிறுகதைப் போட்டி முத்தையா பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். 'பசியா வரம்' என்னும் இவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி அண்மையில் வெளி வந்திருக்கிறது (1996). தொலைக்காட்சி, வானொலி, நாடகமேடை ஆகியவற்றையும் இவர் கவனமாகவும் கரிசினையுடனும் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டுள்ளார். 12வாரம் தொடர்ந்து ஒளிபரப்பான 'மலையோரம் வீகம் காற்று' தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகம் இவரை நன்கு பிரபலப்படுத்தியது. அதேபோல் 'தோட்டத்து ராஜாக்கள்' என்னும் மேடை நாடகமும் இவருக்குப் பெயர் தேடிக் கொடுத்தது.

மொய்க்காக

கே. கோவிந்தராஜ்

பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊதப்படவேண்டிய சங்கு இரண்டு மணிக்கு ஊதப்பட்டது.

காலையிலிருந்து இரண்டு மணிவரை கொழுந்து பறித்துச் சோர்வடைந்தவர்கள், சங்கொலி கேட்டு சுறுசுறுப்புடன் மலையை விட்டிறங்கி, கொழுந்தை நிறுப்பதற்காக மடுவத்திற்குச் சென்றனர். ஆண்கள் நேரத்தோடபேர் போட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.

கேதத்துக்கு எல்லோரும் போவதற்காக இன்று இரண்டு மணிக்கு வேலைவிட்டிருக்கிறது தோட்ட நிர்வாகம். மருதை கங்காணியின் மகன் ராகக்கண்ணு இறந்து ஐந்து நாட்களாகி விட்டன. இன்றுதான் பிணத்தை அடக்கம் செய்ய அனுமதித்திருந்தார்கள்.

ராகக்கண்ணுக்கு இருபது வயசுதான் ஆகிறது. அழகே உருவான அவனை இப்படி கண்டபடி வெட்டி சவப்பெட்டியில் போட்டுக் காட்சிக்கு வைப்பார்கள் என்று யாருமே நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

சடலத்தை கண்டி பெரியாஸ்பத்தியிலிருந்து மாசாக் கொல்லை தோட்டத்துக்குக் கொண்டுவர, மருதைக் கங்காணி பட்டபாடு நாய் படாதபாடு.

கொழுந்தை நிறுத்துவிட்டு வந்த பெண்கள் எல்லோரும் சாவீட்டில் நின்று பாட்டம், பாட்டமாக அழுதுவிட்டு, பெரிய பீலிக்குப் போனார்கள், குளித்து விட்டுப்போக!

சாவு வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் ராகக் கண்ணுவின் அநியாய சாவு பற்றியே ஆளுக்கொரு மூலையில் இருந்து அளவளாவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆளுக்கொரு வேலையைப் பாருங்கப்பா... எங்கடா பாபரு... அவர கூப்பிட்டு கொஞ்சம் நெல்லு பொரிக்கச் சொல்லு... இந்தாபாரு, ராக நீ போய்த் தலைவரக் கூட்டி கிட்டு வா.. நேரமாச்சி... ராகுகாலம் வரமுந்தி வீட்டை விட்டு வெளியே எடுத்திரணும்..” வயதுக்கு மூத்தவர் ஒருவர் வேலைகளை ஏவிக்கொண்டிருந்தார்.

ஏற்கனவே ‘சிண்டிகேட்டில் வாங்கிய சுறுசுறுப்புத் தண்ணி வேலைகளைத் தானாகவே செய்து கொண்டிருந்தது.

“நீர் மால எடுக்க ரெடியா இருக்காங்க... எங்கப்பா தப்புக்காரனக் கானா?”

“...ந்தா வந்துட்டேனுங்க..”

“என்னப்பா அங்க இங்க வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டு இருக்கீங்க.. ஒங்க ஒங்க வேலைய நீங்க பாத்துச் செய்ய

வேண்டியதுதானே. ஒன்னொன்னையும் சொல்லிக்கிட்டா இருப்பாங்க..”

“தோட்டத்து ஆளுங்க கோடி கொண்டாறாங்களாம்.. தப்பு கேட்டாரு தலைவரய்யா அதாங்க பேசிக்கிட்டு நின்னேன்”

“நீர் மாலைய எடுத்திட்டு வந்து, அப்பொறம் போய் கூட்டி வாங்க..வேலைகள் விறுவிறுன்னு முடிங்க..”

சிலபேர் ஆற்றுக்குப் போய் குளித்துவிட்டு, மாலையணிந்து, அங்கமெல்லாம் திருநீறணிந்து குடங்களிலும், செம்புகளிலும் தண்ணீர் எடுத்து வந்தார்கள். செம்புகளும் குடங்களும் மாலையணிந்திருந்தன. ‘நீர்மலை’க் அடையாளமாக!

இருவர் இருமுனைகளிலும் ஒரு வேட்டியைப் பிடிக்க நடுவில் ‘நீர்மலை எடுத்தவர்கள்’ வர, தப்புக்காரர்கள் முன்னே வந்தார்கள்.

அடுத்து, எண்ணெய் வைத்து வாய்க்கரிசி போடும் சடங்கு!

“இந்தாப்பா எண்ணெய் வக்கிறவங்க வரிசையா வாங்க

“ஏம்பா இப்பிடி இடிச்சித் தள்ளிக்கிட்டு வாரீங்க.. பொம்பள ஆளுக மட்டும் வாங்க.. ஆம்பள ஆளுக குழி மேட்டுல போட்டுக்கிறலாம்.. ஒதுங்கி நில்லுங்கப்பா” - பாபருக்கு கோவம் வந்துவிட்டது.

“அப்பிடியே வாம்மா” இந்த எண்ணெய் தொட்டு அண்ணைத் தலையில வைம்மா.. அட பொறங்கையில் வை.. அப்பிடித்தான்.. சொர்க்கங்சேர்.. கைலாசஞ்சேர்.. அருணாசலஞ்சேர்.. சொர்க்கங்சேர்... கைலாசஞ்சேர்.. அருணாசலஞ்சேர்.. மம்ம்.. மளமளன்னு வாங்க... சொர்க்கங்சேர்... கைலாசஞ்சேர்.. அருணாசலஞ்சேர்... அப்பிடியே வாளியில கைய நனைச்சிக்கிங்க... யாரம்மா அது கையை ஒதற வேணாங்கிறேன்ல்ல..”

“வாய்க்கரிசி போடுறவுங்க வாங்க..” பிணத்தின் மேல் ஒரு வேட்டியை விரித்து அரிசியில் மஞ்சள் கலந்து ஒரு சட்டியில் வைத்திருந்தார் சின்னச்சாமி பாபர்.

கையிலிருந்த சில்லறைகளோடு அரிசையும் எடுத்துப் போட வேண்டும்... அவரும் சொர்க்கங்சேர்.. கைலாசஞ்சேர்.. அருணாசலஞ்சேர்.. சொல்லிக்கொண்டார்.

“எங்கடா ஒங்கப்பன் சில்லறையிருந்தா வாங்கிட்டு வா” என்று ஒரு வாண்டை அப்பனிடம் அனுப்பினான் ஒருத்தி.

எல்லார் சட்டை சேப்பிலும் சில்லறைச் சத்தம் கேட்டது.

மதச் சம்பிரதாயச் சடங்குகள் முடிய பெட்டியை மூடினார்கள்.. “ஓ...ஓ”.. என்று ஒப்பாரி...ஒங்கி... ஓய்ந்தது. பிணத்தை தூக்கி விட்டார்கள்.

‘லோடா வரிச்சி’ ஒன்றை வெட்டி அதை மூன்றாகப் பிளந்து இடையில் விரிசலாகச் செய்து, வெள்ளைத் துணியொன்றை அதில் போர்த்தி “வெட்டியான் ஆட்டம் ஆடி மயில்வாகனம் முன்னே செல்ல... மரண ஊர்வலம் பின்னே சென்றது.

“மகனின் சாவுக்கு நானே காரணம். நானே அவனைக் கொலை செய்துவிட்டேன்” என்று மருதைக் கங்காணியின் அடிமனம் அவரை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

எப்படி யாரிடம் சொல்லி ஆறுதல் படுத்திக்கொள்ள முடியும். பிரேதம் ‘கொரக்காமலையில்’ அடக்கம் செய்து தேயிலைக்குப் புதிதாக உரம் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டது. எல்லோரும் தேயிலைப் பொட்டலில் கூடி ‘கட்டமொய்’ எழுதினார்கள்.

மொய்யாக வந்த காசைத் தப்புக்காரன், டோபி, பாபர், குழிவெட்டியவன், கேதம் சொன்னவன் என்று பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதியை மருதைக் கங்காணியிடம் கொடுத்ததும் மெய்சிலிர்க்க அழுகிறார். யார் யாரோ ஆறுதல் சொல்லியும் அவரைத் தேற்ற முடியவில்லை. நடைப்பிணமாக அவர் சென்றார்.

அவரின் மனம் பின்னோக்கிச் சென்று... கடந்ததை அசை போட்டது.

ராசுக்கண்ணுக்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் 'காது குத்து' கல்யாணம் வைக்கப்போய் இப்படி அவனுக்குக் 'சுருமாதி' பண்ண வேண்டிவரும் என்று அவர் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

மருதைக் கங்காணி மாசக்கொல்லைத் தோட்டத் துக்கு வந்து ஏறக்குறைய நாற்பது நாற்பத்தைந்து வருடங்களாகின்றன.

சாதாரண கூலியாளாக பேர் பதிஞ்சி, சுத்திக் காரனாகி, இப்போது கங்காணியாக இருக்கும் மருதைக்கு ராசுக்கண்ணு ஒரே மகன்.

தோட்டத்தில் யார் வீட்டில் கல்யாணம் சடங்கு என்று 'தேவைகள்' நடந்தாலும் மருதைக் கங்காணிக்கு தனியான 'கவனிப்புகள்' நடக்கும், எந்தத் 'தேவை' களுக்கும், பத்து, பதினைந்து, இருபத்தைந்து என்று மொய்க் காசு எழுதாமல் வரமாட்டார் என்று தோட்டத்தில் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

அந்தத் தோட்டத்துத் 'தேவை' களில் மாமன் மொய்க்கு அடுத்தாற்போல் மருதைக் கங்காணியின் பெயர் தான் முதலில் இடம்பெற்றிருக்கும்.

போடும் மெய்க்காசுக்கு வட்டியும் முதலுமாத் திரும்பவும் பெறப்போகிறோம்' என்ற விஷயம் மருதை யைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிய ஞாயமில்லை.

"எல்லார் வீட்டுத் தேவைக்கும் தவறாது வரீங்களே.. ஒங்க வீட்டுல எப்ப கலியாணச் சாப்பாடுப் போடப் போறீங்க.."

"நாங்கெல்லாம் ஊருக்குப் போகமுந்தி ஒரு கலியாணச் சாப்பாடு போட்டுட்டீங்களன்னா.. ரொம்ப.. சந்தாஷமாயிருக்கும்.." என்று தோட்டத்து ஆட்கள் ஒவ்வொன்று சொல்லும் போதெல்லாம் மருதைக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

குறிப்பிட்ட ஒரு வருடத்துக்குள்.. அத்தோட்டத்தில் பாதிப்பேர் இந்தியாவுக்குப் போக எல்லா ஆயத்தங் களையும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“பசங்கெல்லாம் ஊருக்குப் போகமுந்தி, போட்ட மொய்க் காசெல்லாததையும் எடுத்திறணும்” மருதை மனகக்குள்ளே.. தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

மொய்க்காசுக்காகவே ஒரு ‘தேவை’யை அவர் வீட்டில் பண்ணவேண்டியதாயிற்று. அவரின் அவசரத் தேவைக்கு ராசுக்கண்ணுதான் பலிக்கடாவானான். அவனுக்கு ‘காது குத்துக் கல்யாணம்’ ஏற்பாடாயிற்று.

தாயின் துணையின்றி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கியிருப்பார் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். எவ்வளவோ வேண்டாமென்று அவன் தடுத்தும், விடாப்பிடியாக நின்று மருதைக் கங்காணி வெற்றிகண்டார்.

ராசுக்கண்ணுக்குச் சோடித்த காதுகுத்துக் கலியாணம் கையிலிருந்து போன ‘மொய்ய்காசு’ களை ஓரளவு மீட்டுக் கொடுக்கத்தான் செய்தது.

“என்ன கங்காணி இந்த நாகரிக காலத்துலபோய் ஆம்பள புள்ளைக்கு காதுகுத்தி வேடிக்கை பாக்கிறீங்க..” என்று யாராவது கேட்டால் போதும்..!

“என்னதான் நாகரிகம் வந்தாலும் நம்ப பண்பாடுபடி நடக்கவேண்டாமா? அதுசரி.. தமிழன் காதுகுத்தறது ஏந்தெரியுமா?.. தமிழன் வீரப்பரம்பரையிலே வந்தவன். அவனுக்கு ஓடம்புல எங்கினையாவது காயம் இருக்கணும். அப்பதான் அவேன் வீரப்பரம்பரைன்னு மதிக்கப்படுவான். அதான் நான் இந்த காதுகுத்துக் கலியாணத்தையே வச்சேன்..” என்று ஒரு பிரசங்கமே செய்து விடுவார்.

மொய்க்காசுக்காகத்தான் என்பதைப் பொய்யாக்க அப்படி ஒரு கதையைச் சோடித்து எதையும் மெய்யாக்கி விடுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே!

தோட்டத்தை நம்பிப் பிழைக்க முடியாத ஒரு நிலை. அப்படியான கடும்வெயில். தேயிலை காய்ந்து கருகின. சிலபேர் இடம்பெயர்ந்தனர். “மேக்கைப் பக்கம் போனாத்

தேவல” என்று பதுளை, பண்டாரவளை, நுவெரலியா பக்கம் தத்தம் உறவினர்களைப் பிடித்துப் போனார்கள்.

புதிதாக யாரையும் ‘பெயர் பதிய’ முடியாத நிலை. உள்ளவர்களுக்கே வேலையில்லை. இவர்களுக்கு எங்கே போவது வேலைக்கு!

‘சீசன்’ காலத்தில் ஐந்து மணிக்கு மலைக்குப்போய் எட்டு மணிக்கு நிறுத்தாலும் கொழுந்து எடுத்து மாளாது! அப்படியான தோட்டம்.

கொழுந்துக் காலத்தில் ‘நாட்டாளாக’ நெறயப்பேர் கைக்காசுக்கு வருவார்கள். இப்போ எல்லார் பாடும் இதே கதிதான்.

அப்படிக் கைக்காசுக்கு வந்தவன்தான் ‘பொடி மாத்தியா’. ராசுக்கண்ணு அவனோடு நண்பனானான்.

இருவரும் சம்பாதித்துவர வவுனியா சென்றார்கள். சூடு அடித்தல். அருவி வெட்டுதல் போன்ற வேலைகளைப் பழகிக் கொண்டனர். சில நேரங்களில் ‘பொடி மாத்தியா’ சோர்ந்து இருந்தாலும் அவனுடைய வேலையையும் சேர்த்தே செய்து விடுவான் ராசுக்கண்ணு. உழைக்கவே பிறந்த வர்க்கமில்லையா?

சித்திரைக்கு வவுனியா வந்தவர்கள் ஆவணியில் தோட்டம் போகத் தீர்மானித்தனர்.

மூன்று நான்கு மாத உழைப்பில் கையில் ஆயிரம், ரெண்டாயிரத்துடன், மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்களையும் சுமந்து கொண்டு ‘யாழ்தேவி’ ரயிலில் இடம்பிடித்துக் கொண்டனர்.

நாட்டில் இனக்கலவரத்தின் உச்சக்கட்டம் அன்று தான்! எல்லா இடங்களிலும் கொலை, கொள்ளை, சூறை, ஊரடங்குச் சட்டம் என அறிவிப்புகள் எல்லாம்!

என்னதான் நடந்தாலும் ‘சிங்களம்’ சரளமாகப் பேசும் ராசுக்கண்ணு பொடி மாத்தியாவின் துணையுடன்

எப்பிடியும் வீடு போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் என்பதில் அவனுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

யாழ்தேவி பயங்கர இரைச்சலுடன் மதவாச்சியைத் தாண்டி அநுராதபுரத்தை அடைந்தாள். நாற்பது ஐம்பது பேர் கொண்ட பட்டாளம் யாழ்தேவியினுள் பிரவேசித்தனர். கைகளில் கத்தி, வாள், இரும்புக் கம்பிகளுடன்.

பயங்கரமான முறையில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். இருந்தும், பொடிமாத்தியாவுடன் சிங்களத்தில் பேசிய ராசுக்கண்ணு தான் தமிழனல்ல என்பதை வென்று கொண்டிருந்தான் உயிர்காக்க!

துக்கத்தைச் சுமந்து அநுராதபுரத்தில் இருக்க மனமின்றி 'மெதுவாக' நகர்ந்து, 'மாஹோ' ஸ்டேசனில் இளைப்பாறினாள் யாழ்தேவி!

கைகளில் டோர்ச் லைட்டுகளுடனும் கம்பு, கத்தி, பொல்லுகளுடன் சிலபேர் ராசுக் கண்ணு இருந்த பெட்டியினுள் நுழைந்தனர். சிங்களத்தில் ராசுக்கண்ணு வுடன் தர்க்கம்.

ராசுக்கண்ணுவின் காதை ஒருவன் பிடித்தான். "அடே கணவிதிலா..தெமலு..." (காதுகுத்தியிருக்கான் தமிழன்) என்று சொன்னதுதான் தாமதம்.

தாறுமாறாக வெட்டுக்கள். அவனால் பேசமுடியவில்லை. நினைவிழந்து கீழே சரிந்தான்.

யாரோ புண்ணியவான் ஒருவனின் உதவியுடன் குருணாகல் ஆஸ்பத்திரி.. கண்டி... என்று காரில் எடுத்துச் சென்றும் பொடிமாத்தியாவினால் நண்பனைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை!.

கனவு போல நிழலாடிய கடந்தகால நினைவுகள் மருதைக் கங்காணியை நினைவிழக்கச் செய்தன. தள்ளாடியபடி நடந்தார்.

1982

ஸய்யத் முஹம்மத் ஃபாருக்

மாத்தளையை அண்மித்துள்ள பண்ணாமம் இவருடைய பிறந்த இடம். கல்வி கற்றது மாத்தளை ஸாஹிராவில். தான் படித்த பாடசாலை உட்பட பல அரசினர் பாடசாலைகளில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவிட்டு ஓய்வு பெற்றிருக்கும் இவர், ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர். அறுபதுகளில் கவிதைகள் மூலம் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர். இவரது கூடுதலான இலக்கியப் பங்களிப்பு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளே. 'பண்ணாமத்துக் கவிராயர்' என்னும் பெயர் ஈழத்துக் கவிதையுலகில் பிரசித்தமானது. 'காற்றின் மொளனம்' என்னும் விடுதலைக் கவிதைகளைக் கொண்ட மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நூல் அண்மையில் வெளிவந்திருக்கிறது.

மெயில் பஸ் தம்பதி

ஸய்யத் முஹம்மத் ஃபாருக்

மழைத்தூறல் ஓய்ந்து திடீரென வெளுத்தவானில் நடு உச்சியிலிருந்து நகரும் சூரியனின் சுரீரிடும் கிரணங்கள். தார்ரோட்டின் ஈரம் ஓட்டு ஓட்டாய்ச் சிதைந்து உலர் கின்றது. முழுகிக் கரையேறிய பெண்களின் துடைத்துத் துவட்டிய கூந்தல் போல் சிலிர்த்துப் படர்ந்த காட்டு மரங்கள். இன்னொரு மருங்கில் சாலையோடு நெளியும் நெடுவயலின் பசிய புன்னகை.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் பஸ்ஸை இன்னும் காணோம்.

நான் - நண்பர்கள் இருவர்.

சுற்றுச் சூழலின் ஈடுபாட்டில் பிரயாணக் கவலை மறக்கின்றது.

மேட்டிமையாய் நிற்கும் சீகிரியாக்குன்றின் கம்பீரம் வெண்மேகத் துண்டுகள் போல் உச்சியில் மனித அசைவுகள்.

பாறையைப் பகைப் புலனாய்ப் பின் தள்ளி விட்டு, 'கிறவல்' பாதையில் வேகமாய் வரும் இரு ட்ரீரிஸ்ட் கார்கள் தார்ட்ரோட்டைத் தொட்டு, எம்மையும் தாண்டி ரெஸ்ட் ஹவுஸ் கேட் வழியாய் நுழைகின்றன. இரண்டு வெள்ளைக்கார ஜோடிகள் இறங்குகின்றனர். அப்போதைக்கப்போது வாசலையடையும் கார்களில் ட்ரீரிஸ்ட்டுகள் வந்திறங்கியவாறும்... கிளம்பியவாறும்...

ரெஸ்ட் ஹவுஸ், மேசைகள் தோறும் ட்ரீரிஸ்ட்டுகள், மதிய போசனம் நிறைவுறுந்துவாய். ஒருசிலர் பியர் அருந்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களைச் சுற்றிப் புகைமண்டலம்.

வெளியே, மார்புயர மதிலோரத்தில் வேடிக்கை பார்க்கும் கிராமத்துப் பையன்கள்.

தூரத்தில் பஸ்ஸின் ஹூங்காரம். நம் மூவர் பார்வை எதிர்த்திசையில் திரும்புகிறது. வந்து சேர்கிறது பஸ்.

ரெஸ்ட் ஹவுஸ் அருகில் அநேகர் இறங்குகின்றனர்.

பஸ், டெர்மினஸ் நோக்கி அசைந்து நகர்கிறது.

பஸ்ஸைப் பின் தொடர்கிறோம் நாம். ஓட்டமும் நடையும். எமக்கு சீட் பிடிக்கும் அவசரம். டெர்மினஸ் ஸில் பஸ் திருப்பி நிறுத்தப்படுகிறது. ஒரு மணிக்கு மாத்தளைக் குத் திரும்பிச் செல்லும் பஸ் அது. மூவரும் ஏறி செளர்கயமாய் அமர்கிறோம். எனக்கு சீட் 'ஷட்டர்ஸ்' ஓரத்தில். வழி நெடுகிலும் எதிர்ப்பட்டு மறையும் காட்சி களை அனுபவித்துச் செல்வது ஓர் அலாதியான ஆனந்தம்தான்.

பஸ் புறப்பட இன்னும் அரைமணி நேரம் ஆகும். இப்போதைக்கு பஸ்ஸூக்குள் பயணிகள் நாம் மூவர் மட்டுமே. எம்மைத் தவிர்த்து, 'பிளைங் ஸ்கொட்' -டிக்கட் பரிசோதகர் நால்வர், ட்ரைவர், கண்டக்டர். அவர்களுக்கிடையில் சம்பாசனை சுருதி தட்டுகிறது. சூழல் மறந்து அன்னியோன்யத்தில் சரஸ் சல்லாபப் பேச்சுகள்... கசிப்பு, சாராயம் முதற்கொண்டு கள்ளப் பெண்டாளுதல் வரை... வெகு சுவாரஸ்யம். உடம்பு நமைச்சலைச் சொறிந்து விடுகையில் உண்டாவது போன்ற சுக லாகிரியில் வாயெல்லாம் பற்களாக அவர்கள் இறங்குகின்றனர். போசன பானத்திற்காகப் போகிறார்கள் போலும்.

பக்கத்தில் உள்ளது ஒரே ஹோட்டேல்.

நாம் சாப்பிடவில்லை. வெறும் பிளேன் டயை மண்டிவிட்டு வந்தோம்.

அன்று கிறிஸ்மஸ் பண்டிகை. விடுமுறை நாள். செவ்வாய்க்கிழமை. A. B. M. nl. Anti Ballisti Missiles அல்ல அல, பத்தல, மஞ்ஞொக்கா வற்றாளை, மரவள்ளி பரிமாறும் தினம்.

ஆளுக்கொரு சிகரெட்டை ஊதி ஆசுவாசங் கொள்கிறோம். ட்ரைவர், கண்டக்டர், பரிசோதகர்கள் பஸ்ஸை நோக்கித் திரும்புகின்றனர். பயணிகள் ஏழேட்டுப் பேர் வந்து சேர்கின்றனர். மணி ஒன்றாகி விட்டது. டிக்கட் கிழிபடுகின்றது. சோம்பல் முறிப்பது போன்ற ஓர் உசும்பல். பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது.

இது மெயில் பஸ்.

தபால் நிலையத்தில் மெயில் பை பெற்றுக் கொள்ள வேணும். விடுமுறை தினமாகையால் மெயில் கிடைக்குமா, கிடைக்காதா சந்தேகம். ட்ரைவருக்கும் கண்டக்டருக்கும்.

பயணிகளில் ஓர் இளைஞன், சீகிரியா தபால் நிலையத்தில் கடமையாற்றும் பியோன். அன்று மெயில் கிடையாது என்கிறான். அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லை. தபால் நிலையம் நெருங்க, பஸ் வேகம் குறைகிறது. பியோன் ஒருவன் சிவில் உடையில் சைக்கிளில் வெளிப்படுகிறான். "நான் சொல்வது பொய்யென்றால் அதா

அவனைக் கேளுங்கள்.” ட்ரைவர், கண்டக்டருடன் அந்த இளைஞனும் கோரஸ் சேர்கிறான்: “அத மெயில் தியனவத?”

“அத நிவாடு தவஸ, மெயில் நே” ஒற்றைக்காலை நிலத்தில் ஊன்றி சைக்கிளை நிறுத்தும் யத்தனத்தில் பியோன் கத்துகிறான். தபால் நிலையத்தையும் அவனையும் தாண்டிச் செல்கிறது பஸ். ரெஸ்ட்ஹவுஸ் தாண்டியதும் பஸ் தரிப்பிடம். ஏக அமர்க்களம்.

விருத்தாப்பியத்தின் ஆரம்ப தசையில் ஒரு ட்ரூரிஸ்ட்டு மாது. பஸ் ரெஸ்ட் ஹவுஸைத் தாண்டும் போது ‘பெட்டி படுக்கையோடு’ வேகமாக வெளிக் கிளம்பியவள். அவளும் ஏறுகிறாள்.

ட்ரைவரின் கரிசனை இடது பக்க வரிசையில் முன் சீட்டில் அவளுக்கு இடம்.

கண்டக்டர் கயிற்றை இழுக்கிறான். டிங், டிங். பஸ் ஸ்டார்ட்.

மூன்றடி தூர நகர்ச்சி. சடார் - பிரேக்.

பயணிகளை ஒரு குலுக்கு குலுக்கிவிட்டு ஸ்தம்பித்து விடுகிறது பஸ். பயணிகளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. என்ன விபத்தோ? பஸ் யார் மீதேனும் மோதிவிட்டதோ? ஊகம் பொய்க்கிறது.

பதினாறு வயது இளம் பெண்ணொருத்தி பஸ்ஸில் பாய்ந்தேற முயற்சிக்கிறாள். கறுத்த முரட்டுப் பெண் கர மொன்று அவளை வெளியில் நின்று பற்றி இழுக்கின்றது. பின்னணியில் ஒரு குடும்பப் பட்டாளம்.

பீறிட்டு வெடிக்கும் முரட்டுத்தனமான அழுகையோடு, அம்முரட்டுப் பிடியிலிருந்து திமிறி விடுபட்டு பஸ்ஸில் ஏறி அமர்ந்து விடுகிறாள் இளம்பெண். மற்றவள் விட்டபாடில்லை. பஸ்ஸுக்குள் நுழைந்து அவளைப் பிடித்திழுக்கிறாள். ஒரே குழப்பம், ட்ரைவருக்கும், கண்டக்டருக்கும் செய்வதறியாத தடுமாற்றம். பயணிகளுக்கோ பஸ் சுணங்குகிறதே என்ற அங்கலாய்ப்பு.

பயணிகளில் நடுத்தர வயதுப் பெண் மணியொருத்தி, இளம் பெண் சார்பில் தலையிடுகின்றாள்: “அவளை விடுங்கள். பலாத்காரம் வேண்டாம். நீங்கள் யார்?”

“அனே தெய்யனே - எல்லோரையும் கும்பிடுகிறேன். நான் வேறுயாருமல்ல; இவளுடைய மாமியார்தான். என் மகனைத்தான் இவள் கட்டியிருக்கிறாள். ஐயோ குடும்ப விவகாரத்தைச் சந்திக்கிழுக்காதீர்கள். என்னுடன் சண்டை போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள். இவ்விதம் இவளைப் போகவிடமாட்டேன். சமாதானமாக நானே அனுப்பி வைக்கிறேன். இவளது உடுபுடவைகளையெல்லாம் அப்படியப்படியே போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாள். கெஞ்சிக் கேட்கிறேன் இவளை இறங்கச் செய்யுங்கள்.” கூப்பிய கரங்களோடு குழைகிறாள் அந்தக் கறுப்பி.

“நானும் ஒரு பயணி. என்னை இறங்கச் சொல்ல யாருக்கும் உரிமையில்லை. நான் இறங்க மாட்டேன்.” விசும்பலுக்கிடையில் இளம் பெண்ணின் பிடிவாதம்.

பயணிகளுக்கிடையில் குககுசுவென அபிப்ராயப் பரிமாற்றங்கள். ஒன்றிரண்டு அவசரக் குடுக்கைகள் எரிச்சலைக் கொட்டுகின்றன. இரண்டு பேரையுமே இறங்கச் சொல்லுகிறான் கண்டக்டர். நடக்கிற காரியமாக இல்லை.

ட்டுரிஸ்ட்டு மாது விவரமறியாமல் எல்லோர் முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்க்கின்றாள். ஒரு முரட்டு மனிதன் பஸ்ஸைக்குள் பாய்ந்தேறுகிறான். பாய்ச்சலிலே தான் வேகம். நயமான பேச்சு. கறுப்பியை அமைதியடைச் செய்து, இளம் பெண்ணை இறங்குமாறு பரிவுடன் கேட்கிறான்.

இளம் பெண் மசிவதாக இல்லை. உணர்ச்சி கொந்தளிக்கக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறாள். நேரத்தைப் பற்றிய கவலை அனைவரையும் ஆட்கொள்கிறது.

இதுவரை பஸ்ஸைக்கு வெளியே அமைதியாக ஒதுங்கி நின்ற ஓர் வாலிபன், மருள் வந்தவன் போல் திடீரென ஆக்ரோஷங் கொண்டு பஸ்ஸைக்குள் தாவி,

இளம் பெண்ணை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு இறங்குகின்றான்.

“கலவரப்பட வேண்டாம்; பெண்ணின் புருஷன் அவன், என் மகன்தான்” என்கிறாள் கறுப்பி, கீழே இறங்கிக் கொண்டே.

நிம்மதிப் பெருமூச்சாக இரைந்து கொண்டு, மீண்டும் புறப்படுகிறது பஸ். இரண்டு மைல் தூரம் வந்தாச்சு. கிபிஸ்ஸை உபதபால் நிலையம் நெருங்குகிறது. அங்கிருந்து மெயில் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வருகிறான் பியோன்.

டரைவருக்குப் பகீரென்கிறது. இங்கே மெயில் உண்டென்றால், சீகிரியாவிலும் மெயில் இருக்கத்தானே வேணும். திரும்பிப் போய் அங்கே மெயில் பையைப் பெற்று வருவதுதான் உசிதம். வேறு வழியில்லை.

பயணிகள் கீழேயிறங்கி பஸ் திரும்பி வரும்வரைக் காத்திருக்க வேணுமாம். முணுமுணுத்தபடி எல்லோரும் இறங்குகின்றனர். ட்ரூரிஸ்ட்டு மாதுக்கு விவரம் புரியவில்லை.

நாம் இறங்குவதற்காக ஆசனத்தை விட்டு எழுகிறோம். அவளிடத்தை நெருங்கும் போது நண்பர்களிலொருவர் அவளிடம் ஆங்கிலத்தில் கூறுகிறார்.

“பஸ் மீண்டும் சீகிரியா நோக்கிச் செல்கிறது. திரும்பி வரும் வரை நாம் இறங்கிக் காத்திருக்க வேண்டும்.”

“ஓ, அப்படியா?” - பெட்டி படுக்கையைத் தூக்கிக் கொண்டு பரபரப்புடன் இறங்குகிறாள். சீகிரியா நோக்கித் திரும்புகிறது பஸ். டரைவர் மீதும் கண்டக்டர் மீதும் பயணிகளின் வசை புராணம் - “ஓக்கம கொட்ட உட”.

சில அங்காடிகளின் தூசணங் கலந்த அரசியல் விமர்சனங்கள். “பஸ் ஏன் திரும்பிச் செல்கிறது?” நண்பரிடம் ட்ரூரிஸ்ட்டு மாதின் கேள்வி. நடந்ததை விவரிக்கிறார் நண்பர். நல்ல நகைச்சுவை அவள் வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறாள்.

“ஓகோ, இப்போது புரிகிறது. ஸ்டாம்புகள் வாங்குவதற்காக நானும் இன்று போஸ்ட் ஒபிஸ் போனேன். இன்று விடுமுறை தினம் ஒன்றும் பெற முடியாது என அறிவித்து விட்டார்கள்.”

“வாஸ்தவம். விடுமுறை தினமென்றால் தபால் நிலையம் மூடியிருக்கும். டெலிவரியும் கிடையாதுதான். ஆனால் மெயில் அனுப்புவது தடைப்படுவதில்லை. இன்றைய அசம்பாவிதம் விந்தையிலும் விந்தை” என்கிறேன் நான்.

ட்ரீரிஸ்ட்டு மாது அமெரிக்காவிலிருந்து வந்தவள். எமக்கிடையில் சம்பாசனைப் பந்து உருள்வது கண்டு ஆங்கிலம் அறிந்து இன்னொரு பெண்மணி எம்மை அண்டுகிறாள்.

ரெஸ்ட் ஹவுஸ் அருகில் பஸ்தரிப்பிடத்தில் ஏற்பட்ட ரகளை பற்றியும், அவ்விளம் பெண் பற்றியும் விசாரிக்கிறாள் ட்ரீரிஸ்ட்டு மாது. அவ்விவகாரத்தை அவளுக்கு விளக்க முற்படுகிறாள் எம்மை அண்டிய பெண்மணி. இளம் பெண்ணுக்காக அனுதாப்பப்படுகிறாள் ட்ரீரிஸ்ட்டு மாது. அவள் அணிந்துள்ள பட்டிக்கவன் மலேசியாவில் வாங்கியதாம். சிகிரியாவின் இயற்கை வளப்பு அவளை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டதாம். ரெஸ்ட் ஹவுஸில் இரண்டு நாள் தங்கினாளாம். மேலதிகமாக இன்னொருநாள் தங்கும் ஆசை நிறைவேறாது போய்விட்டதாம். அநேக ட்ரீரிஸ்ட்டுகள் முன்கூட்டியே இடம் ‘புக்’ பண்ணியுள்ளபடியால் ‘எக்ஸ்டென்ஸன்’ மறுத்து விட்டார்களாம்.

மாத்தளை போய், அங்கிருந்து கண்டிக்கு பஸ் பிடிப்பது அவள் நோக்கம். குயீன்ஸ் ஹோட்டேலில் தங்கும் உத்தேசமாம். செலவழிந்து போன நேரத்தை ஈடுகட்டும் வகையில், திரும்பிவரும் பஸ்ஸின் வேகம்.

பஸ் நின்றதும் எல்லோரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறுகின்றனர். என்ன அதிசயம் - ரகளை பண்ணிய அந்த இளம் பெண்ணும், அவளைத் தூக்கிச் சென்ற அந்த வாஸிபனும் ட்ரீரிஸ்ட்டு மாது முன்னர்

அமர்ந்திருந்த சீட்டில். அழுது வீங்கியிருந்த முகத்தில் ஓர் அசட்டுப் புன்னகை. மெயில் பை எடுத்து வந்த அறிகுறியைக் காணோம்.

“சீகிரியா தபால் நிலையத்தில் மட்டும் காசியப்பன் காலத்துச் சட்டம் இன்று மெயில் பை தர மாட்டார்களாம். ஏமாற்றத்தை மறைக்கும் ட்ரைவரின் சாதர்யம்.

எங்கள் எல்லோரையும் அந்தரிக்கவிட்டு, பஸ் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு திரும்பிச் சென்றது மெயில் பையை எடுத்து வருவதற்காகவா? அல்லது அந்த இளம் தம்பதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வருவதற்காகவா?

தெய்வச் செயல் என்பது இதுதான் போலும்! இளம் தம்பதிகளை மீண்டும் பிரித்து வைக்க மனமின்றி ட்டிரிஸ்ட்டு மாது வேறிடம் பார்த்து அமர்கின்றாள்.

அவ்விளம் ஜோடி, வெகு சமீபத்தில் மணமானவர்களாய்த்தான் இருக்கவேண்டும்.

கட்டையிலே போகிறவர்களின் அவசரத்தைவிட, அவ்வாலிபத் தம்பதிகளின் வாழ்க்கைப் பயணம்தானே முக்கியம்.

வருங்காலம் அவர்களுடையதல்லவா?

“தம்பதிகள் வாழ்க!” - என் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

டிங், டிங்-மணி நாதம்.

புறப்படுகிறது பஸ்.

1973

ஆனந்தராகவன்

80களில் வெளிவந்த 'தீர்த்தக்கரை' என்னும் இலக்கிய இதழ் இலங்கைச் சிற்றேடுகளின் வரலாற்றில் சுவடு பதித்த ஒரு இதழ். தீர்த்தக் கரையில் மட்டுமே ஆனந்தராகவனின் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. உயர்ந்த, கடினமான சிறுகதை வடிவுக்குப் பெருமளவில் சவாலான கருத்துக்களை, சிந்தனைகளை, உரையாடல்கள் உறுத்தாமல் வண்ணம் சிதறாமல் தேர்ச்சியுற்ற ஒரு பாத்திரப் படைப்பின் மூலம் வார்த்துத் தரக்கூடிய படைப்பாளி இவர். தீர்த்தக்கரை தவிர்ந்த வேறு எங்கும் ஆனந்தராகவனின் படைப்புக்கள் இடம் பெறாதது ஒரு புதிரே.

நண்பனே! என்றும் உன் ழினைவாக...

ஆனந்த ராகவன்

தோட்டத்தின் வழியே போவதைத் தவிர்ந்து, தண்டவாளத்தினூடேயே நடந்து வந்தோம். நாங்கள் இறங்கிய ரயில் நிலையத்தில் இருந்து இந்த இடம் சிறிது தொலைவில் இருக்கிறது. மலைத்தொடரின் ஒருபக்கச் சுரங்கத்தினூடே நுழைந்து, மலைச்சரிவின் மறுபுறம் இருக்கும் சுரங்கத்தின் வழியே சென்று மறையும் ரயில் பாதை. சீழே சிறிது தூரத்திற்கப்பால் தோட்ட எல்லை

யுடன் சங்கமிக்கும் புல்வெளி; குடியிருப்புகள் இடையில் உயர்ந்து செல்லும் மலைமுகட்டின் சரிவில் இருப்பதால் இங்கிருந்து பார்க்கத் தெரிவதில்லை.

இன்று வானம் தெளிவாக இருக்கிறது. நான் வந்து போகின்ற இந்நாட்களில் என்றுமே வானம் இப்படித்தான் பளிச்சிடும். காலை இளம் வெயிலின் சாயல் இன்னும் மாறவில்லை. சீராக வீசும் காற்றில் அலைவரிசையாய், ஒரு கரையில் இருந்து மறுகரைக்குத் தொடர்ச்சியாய் அசையும் புற்கள். இடையிடையே குடை பிடித்தாற் போல் சடைத்து நிற்கும் மரங்கள்.

மலைச்சரிவு சிறிது தட்டையாய்ப் பிரிந்து செல்லும் இடத்தில், அந்த இடம் தெரிகிறது. பிரதீப் தான் தன் பெரிய பையைத் தோளில் போட்டபடி முதலில் இறங்குகிறான். குடையை ஊன்றியபடி பின் தொடர்கின்றேன்.

“அப்பா பார்த்து வாங்கப்பா விழுந்திடுவீங்க” ஓ... எம். ஐ. பி. காம். தட் ஓல்ட்? அந்த நாட்களில் இதே இடங்களில் என்னமாய் ஓடித் திரிந்திருக்கின்றேன். இங்கே முயல்கள் அதிகம். இப்போதும் இருக்கவேண்டும். நிலவு நாட்களில் விடுமுறை தினங்களில் முயல் வேட்டை என்று கிளம்பினால் நேரம் போவதே தெரியாது. சில சமயங்களில் சூசனும் சேர்ந்து கொள்வான். அகப்படும் நாட்களில் வீட்டில் ஒரே குதூகலமாக இருக்கும்.

இன்று, இதோ இந்த மரங்களைப் போல பிள்ளைகளும் வளர்ந்து விட்டார்கள்; அவர்களின் அக்கறையும் அன்பும் அப்பா கவனங்களாக வெளிவரும் போது மாத்திரமே என் தாடியின் நரைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளத் தோன்றும். இப்போதும் வெயிலின் மினுக்கலில், பார்வை ஓரத்தில் இழையோடும் தாடி நரையின் வெளிர்ப்பு பளிச்சிடுகிறது. கால்களின் ஓரத்தில் படிகின்ற புற்களின் ஈரம்; மகன் எனக்காகக் கீழே காத்திருப்பது தெரிகிறது.

“அப்பா இங்க பாருங்க, போன வருஷம் கமலா வைச்ச விளக்கு அப்படியே இருக்கு. செடியில் ரோசா கூடப் பூத்திருக்கப்பா.”

இங்கு வருகிறபோதெல்லாம் படுத்த படுக்கையை மடிக்காமல் சென்றுவிட்டதைப் போலவும், அதைச் சீராக்கி வைத்துவிட்டுப் போகவே வந்திருக்கிற மாதிரியும் எனக்குத் தோன்றும். பெரிய பையில் கொண்டு வந்திருந்த மண்வெட்டிக்கு, வழக்கமாக விட்டுச் செல்லுகின்ற பிடியைப் பிரதீப் போடத் தொடங்கினான். நான் சுத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வளர்ந்திருந்த செடிகளை வெட்டத் தொடங்கினேன்.

“அப்பா! நீங்க சும்மா இருங்கப்பா, கோணமாணலா வெட்டுவீங்க”

இதற்கு மேல் அந்தப் பொறுப்பை அவனிடமே விட்டுவிட வேண்டியதாயிற்று. பிள்ளைகளில் இவனுக்கு மாத்திரம், அம்மாவைப் போன்ற தோற்றமும், குணமும் எதையும் திட்டமிட்டு நுணுக்கமாய், திருத்திச் செய்யும் போக்கு. செய்து முடித்த பிறகு எரிச்சலையும் மறந்து பாராட்டத் தோன்றும். தாயின் நிதானம் அப்படியே இவனையும் தொற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

சிறிது தள்ளி இருக்கும் பாறையின் சரிவில் அமருகிறேன். காலை வெயிலில் புல் படர்ந்திருக்கும் இடத்தைத் தவிர, மற்ற இடங்கள் எல்லாம் காய்ந்திருக்கின்றன. பாறையின் குளிரும் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் போய்விடும். அன்று நட் வாகை மரத்தின் நிழல் பாறையின் சரிவில் தள்ளிவிழுகிறது. மரத்தின் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் பாறையிலும், சுற்றிலும் விசிறலாய்ப் பரந்திருப்பது அழகாக இருக்கிறது.

பாறைச் சரிவைத் தழுவி ஓடும் ஓடையில் விழும் பூக்கள் சின்னக் கப்பல்களைப் போல் அணிவகுத்துச் செல்லுகின்றன.

பிரதீப் இப்போது நேர் பார்த்துக் கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றான். இனி யாரும் அந்த வேலையில் தலையிடமுடியாது.

இருபது வருடங்கள்! என்னமாய்ப் போய்விட்டன. இன்றுபோல இருக்கிறது. இப்போதும் காதின் ஓரங்களை

உரசிச் செல்லும் காற்றில், அந்தப் பேச்சின் ஒலியை, சிரிப்பின் கலகலப்பை நான் கேட்கின்றேன்.

இதோ அங்கே இடைவெளிகளோடு பிசிறலாய் ஆரம்பித்து படர்ந்து, சிறிது தூரத்தில் நெருக்கமாய்ப் பின்னிய பச்சைக் கம்பளமாய் விரிந்து போவதுதான் பளிங்குமலைத் தோட்டம். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு தகரப்பெட்டியோடு எனது ஆசிரியத் தொழிலுக்கு, இந்தத் தோட்டத்திற்கு முதன் முதலாக அடியெடுத்து வைத்தேன். அடுத்த மாதமே என் மனைவியையும் அழைத்து வர வேண்டியதாயிற்று.

தோட்டப்புற சூழ்நிலை, வந்து சில நாட்களிலேயே ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. எந்த வசதிகளுமே அற்றிருந்த அந்தப் பாடசாலையில் கல்வியின் அந்தஸ்தை நிலைநிறுத்துவதை ஒரு சேவையாகவே கருதினேன். என் மனைவியும் இந்தப் பணியில் ஒத்துழைப்பாள். புத்தக வசனங்களை ஒப்புவிப்பது என்பதிலிருந்து, கல்வியின் எல்லைகளை விஸ்தரிக்க அவளது அனுசரணை உதவியாயிற்று. பிள்ளைகளுக்குச் சுகாதாரக் கல்வியை நடைமுறையில் அவள்தான் போதித்தாள். உடைகள் முன்பை விட தூய்மையடைய ஆரம்பித்தன. பல பிள்ளைகளின் வெறுமையான நெற்றியில் திருநீறு தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தது.

தோட்டத்தில் எங்கள் ப்ரசன்னமும், உறவும் அந்தச் சிறிய பள்ளிக்கூட மூலைகளில் பதிந்து, கிளைக்கத் தொடங்கியபோதுதான் மூன்றாவது நபராக குகபாலன் வந்து சேர்ந்தான்.

குகபாலனுக்கு, அண்மையில் உள்ள நகரத்தில் வேலை கிடைத்திருப்பதாகவும், நகரத்தில் வசதியான இடம் கிடைக்கும் வரை எனது வீட்டில் தங்க அனுமதி கொடுக்கும்படியும், எனது மிக நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனின் சிபாரிசுக் கடிதத்துடன்தான் குகபாலன் எங்களுக்கு அறிமுகமானான்.

நகரம், குறுக்கு வழியால் போனால் ஒன்றரை மைலுக்குள்தான். இதனால் குகபாலன் பெரும்பாலும்

நடந்தே போய்வந்தான். சீக்கிரத்திலேயே அவனது நடவடிக்கைகள் அவனை எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாக ஆக்கிவிட்டது.

நகரத்தில் இருந்து வரும்பொழுது சொந்த வீட்டைப் போல் தேவையானவற்றைத் தானே வாங்கி வருவான். விடுமுறை நாட்களில் யாரும் சொல்லாமலேயே ஜன்னல் கதவுகளைத் துப்பரவு செய்ய ஆரம்பித்து விடுவான். வீட்டைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்தில் அவன் கைப்பட்டு காய்கறிகள் தலைதூக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

அவன் எங்களின் நெருங்கிய நண்பனாகி வருவது தவிர்க்க முடியாமலே நடந்தது.

“மாஸ்டர் ஊருக்க என்னை ‘கோதாண்டி’ என்று தான் கூப்பிடுவீனம்.”

அதற்குப் பிறகு ‘கோதாண்டி’ தான் நிலைத்துப் போயிற்று. என் மனைவியின் கல்விப் பணிகளில் கோதாண்டியின் பங்கும் சேர்ந்து கொண்டது. பிள்ளைகள் அவனையும் சேர் என்றே அழைத்தார்கள். விளையாட்டாகவே விடயங்களையும் போதிப்பான்.

“டேய் மோகன் பல்லைக் காட்டு!”

“சேர், யானை மாத்திரம் பல் விளக்குதா சேர்?”

“யானைக்கு நாலு கால், உனக்கும் நாலு காலாடா?”

மற்ற பிள்ளைகளும் கோதாண்டியோடு சேர்ந்து கொள்வார்கள். விடுமுறை நாட்களில் கோதாண்டியோடு பொழுது போவதே தெரியாது. சாப்பிடும்போது ரொம்பவும் கலகலப்பாக இருப்பான். மேசையை விட்டு நாங்கள் எழும்ப சில சமயங்களில் மணிக்கணக்காகும். என மனைவிக்குத் துணையாக வந்திருந்த அவளது தங்கை நளினியோடு கேலி பேசுவது அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ‘அக்கா! தவமணி ஒமென்று சொல்லிருக்காட்டா நளினியைத்தான் முடிச்சிருப்பன்’

கோதாண்டிக்கு, சுற்றி வளைத்து தன் மாமா மகளைப் பற்றிய விடயத்தை எடுத்தாக வேண்டும். அப்போது நாணத்தோடு கலந்த ஆண்மையின் சாயலை அவனில்

நான் இனம் காண்பேன். என் மனைவி என்னைச் சாடையாகப் பார்த்துச் சிரிப்பாள்.

‘அவள் என்னோடுதான் வருவேனென்று சொல்லிப் போட்டா மாஸ்டர். மாமனார் டாக்குத்தர், என்ஜீனியர் என்று தேடித் திரியனுமாம், நான் ஒரு நாளைக்குக் காவிக்கொண்டு வரப்போறன் பாருங்கோ’

சில நாட்களில் சிறிது தண்ணியும் போட்டால் ஒரே விசேஷமாக இருக்கும். கதை, வீட்டு உலக விவகாரங்களில் ஆரம்பித்து கோதாண்டியின் சங்கீத, நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளுடன்தான் நிறைவு பெறும். கோதாண்டிக்கு நல்ல தொனி. அதிலும் மயான காண்டப் பாடல்கள் தான் அவனது விசேஷம். குரலை உயர்த்தியும், தாழ்த்தியும், சிரிப்பும் கர்ஜனைகளும் பின்னணியாக அந்தக் காட்சியையே முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுவான்.

வழக்கமான அந்தக் கடைசி நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கு முன், என் மனைவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டபடி, அவனுக்குச் சேரட்டைக் கழட்டியாக வேண்டும்.

கைகளை உயர்த்தி, தோள்களைக் குலுக்கி, மயிரடர்ந்த தன் மார்பில் தட்ட ஆரம்பிக்கும் போது காட்சிகளைகட்டி விடும். மதுவால் சிவந்த முகத்தோடு கோதாண்டி அறையே அதிர சற்றி வருவான்.

“யாரடி கள்ளி நீ இந்த

அடாத இருளில் வந்து

பேரிடி மழை தனில்...”

தொழிலாளர் குடியிருப்பும் வீடும் சற்றுத்தள்ளி தனித்தே இருந்தாலும், சத்தம் கேட்டு, வந்து ஜன்னல்கள் வழியே எட்டிப் பார்க்கும் இரண்டொரு சிறுவர்களும், நாங்களும் அவனது ரசிகர்களாகிப் போயிருப்போம்.

வாழ்க்கை அந்தச் சிறிய தோட்டத்தின் பயனும், ரம்மியமும் நிறைந்து போய்க் கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது.

நாடெங்கும் திடீரென இன வெறியாட்டம் தலை விரித்தாடத் தொடங்கியிருந்தது. வானொலியிலும்,

பத்திரிகைகளிலும் அதேசெய்தி. வாய்வழிப் பேச்சுக்கள், தமிழர்கள் நாடெங்கும் தாக்கப்படுவதாக, குறையாடப் படுவதாக, கொலை செய்யப்படுவதாகப் பரவிய செய்திகளால் தோட்டமே பீதியுற்று இருந்தது. பளிங்குமலைச் சரிவில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட காலனிக் குடியேற்றங்கள் வேறு இருந்தன. நகரத்தில் சில கடைகள் தீக்கிரையாகியதாகச் செய்தி வந்தது.

மாலை நகரத்துக்குப் போய் வந்த கோதாண்டி. நிலைமை மோசமாகி விட்டதாகவும், தான் வேலை செய்த இடத்தில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டதாகவும், தன்னையும் தேடித் திரிந்ததாகவும் கூறினான்.

தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வரமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருந்தாலும் இரவெல்லாம் நித்திரையின்றியே இருந்தோம். அன்று பகல் சாப்பாடு முடிந்து வெளியில் உலவிக்கொண்டிருந்த கோதாண்டி திடீரென ஓடிவந்தான். “மாஸ்டர்! ஆக்கள் கத்தி, பொல்லு களோட வருகினம். இங்கதான் வருகினம் போலக் கிடக்கு.”

இப்போது சத்தம் மிக அருகில் கேட்டது.

“மாஸ்டர்! நீங்கள் அக்காவையும், நளினியையும் கூட்டிக் கொண்டு, பின் சுதவால் வெளிக்கிட்டு போங்கோ. வயிற்றிலை பிள்ளையோட வேற நிக்கிறா பொம்பிளைகள் என்றால் இந்த வெறியன்கள் விடமாட்டான்கள்”.

“நான் கொஞ்சம் போக்குக் காட்டிட்டுப் பின்னால் வாறன், நீங்க மினக்கெடுத்தாமப் போங்கோ மாஸ்டர்.”

வீட்டின் பிற்புறத்தில் உள்ள ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக நளினியையும் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடினேன். இப்போது நாங்கள் சிறிது தூரத்திற்கு வந்து விட்டோம். வீட்டு முன் சுதவு உடைபடும் சத்தம் கேட்கிறது. அவர்கள் இருவரையும் முன்னால் ஓடவிட்டு, சிறிது தாமதித்து நிற்கின்றேன். கோதாண்டி பின்புற ஜன்னல் வழியே குதிப்பது தெரிகிறது. தொடர்ந்து இருவர் அவனைத் துரத்துகிறார்கள், ஓடிவந்த கோதாண்டி இடையில் நின்று ஒருவனைத் தாக்குகிறான். ஒருவன்

சுருண்டு விழ, கோதாண்டி மேலே ஓடிவருகிறான். மற்றவன் அண்மித்து விட கோதாண்டி தயங்குவது தெரிகிறது.

“கோதாண்டி ஓடிவா!”

“மாஸ்டர்! அக்காவயளைக் கூட்டிக் கொண்டு கெதியா ஓடிமறையுங்கோ மாஸ்டர்.” நான் ஓடினேன். மலை முகட்டின் சரிவில் மறையும் முன் மீண்டும் நின்று பார்க்கின்றேன். இப்போது கோதாண்டியைத் தெரியவில்லை. ஒரு கூட்டம் அவளை மொய்த்திருப்பதை மட்டும் காணமுடிகிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இங்கு வந்து விடுவார்கள். நான் ஓடினேன். சரிவில் இறங்கும்போது, ‘சண்ணைக் குத்துறாங்க’ என்ற கூக்குரல் மட்டும் பெரிதாகக் கேட்கிறது.

வயிற்றுப் பாரத்தோடு மேலும் ஓடமுடியாமல் விழுந்து கிடக்கும் மனைவியையும் தூக்கிக் கொண்டு, நளினி பின்னால் வரக் காட்டுக்குள் ஓடினேன். பாறைகளின் மறைவில் மூவரும் ஒருவரின் மூச்சு மாத்திரமே சப்திக்க ஒளிந்திருந்தோம். சிறிது நேரத்தில் பலரின் நடமாடும் ஓசை கேட்கிறது.

“இங்கு தான் இருப்பாங்க”

“எல்லாரையும் கொல்லவேண்டும்.”

சிங்களத்தில் பேச்சுக்குரல்கள், என் மனைவியின் இதயத் துடிப்பை மட்டுமே இப்போது கேட்க முடிகிறது. சிறிது நேரத்தில் சந்தடி ஓய்கிறது. வேறு வழியில் தேடிப் போயிருக்கவேண்டும். திரும்பி வந்தாலும் வரலாம். மனைவியையும், நளினியையும் அணைத்தபடி மாலையும், இரவும் அதேநிலையில். சருகுகள் அசையும்போதெல்லாம் அவளின் உடலும், வயிறும் அதிருகிறது, நிலா வந்து நள்ளிரவான பிறகு அவளை, நளினியிடம் விட்டுவிட்டு மெல்ல நகருகின்றேன்.

எங்கள் எல்லார் மனதிலேயும் கோதாண்டியின் நினைவே நிறைந்திருந்தது. தப்பியிருப்பான் என்ற நம்பிக்கை. சிலவேளை காயத்தோடு மற்றவர்கள் அவனை மீட்டிருக்கக்கூடும். ஒற்றையடிப்பாதையைத் தவிர்த்து,

பற்றைகளினூடும், பாறைகளிலும் மறைந்து மறைந்து நகருகின்றேன். கடைசியாக, கோதாண்டியைச் சூழக் கூட்டம் நின்றிருந்த இடம் காலியாக இருக்கிறது, சிறிது அப்பால் நகருகின்றேன்.

கோதாண்டி இங்கு எங்கோ ஒளிந்திருந்து 'மாஸ்டர்' என மெதுவாகக் கூப்பிடக்கூடும். என் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கிறேன். ஓடைக்கு அப்பால் இருக்கும் பாறையில் யாரோ படுத்திருப்பது தெரிகிறது. கோதாண்டியோ? மனதில் மகிழ்ச்சி தட்டுகிறது. மெல்ல அணுகுகின்றேன். கோதாண்டிதான், ஆனால்..!

அவனது கைகள் இரண்டும் வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்தில் கிடக்கின்றன. ஒரு கண் பாதி வெளியில் வந்த நிலையில் வெடுத்து நிற்கிறது. உடல் முழுவதும் குத்திக் குதறிய நிலையில்.

மானிடத்தின் உயிர்ப்பும், உயர்ந்த உள்ளமும் கொண்ட ஒரு உன்னத நிர்மாணம் என்னமாய்க் கணப் பொழுதில் சிதைந்து சிதறுண்டு போனது. எனது வேட்டியின் பாதியைக் கிழித்துக் கோதாண்டியைப் போர்த்துகிறேன்.

தோட்டத்தில் வெறியாட்டம் நடந்து முடிந்திருந்தது. ஆட்களோடு போய் நளினியையும், மனைவியையும் அழைத்து வந்தேன். கோதாண்டியை அந்நிலையில் வீட்டார் பார்ப்பதை விரும்பவில்லை.

தன் சந்ததி செழிக்கவும், தழைக்கவும் வளர்த்த அந்த ஆண்மை மிக்க ஆகிருதியே அவனின் தந்தையின் நினைவில் இருக்கட்டும். அவனுக்காகக் காத்து, அவனை நினைத்திருக்கும் அந்த இளம் பெண்ணின் சிந்தனையில் அவனது வசீகரமே நிரந்தரம் கொண்டிருக்கட்டும்.

இப்போது உள்ள நிலையில் உடலை அங்கு அனுப்ப முடியாததால் கிரியைகளை இங்கேயே முடிப்பதாய் அறிவித்து, கோதாண்டிக்குத் தோட்டத்தின் எல்லையிலேயே ஒரு படுக்கை அமைத்தோம். அதன் பின்பு சீக்கிரத்திலேயே ஆசிரியத் தொழிலைவிட்டு, உயர்க் கல்விக்காக நான் வெளியில் செல்ல நேர்ந்தது.

மரத்தின் உச்சியில் ஒற்றையாய் ஒரு கொண்டைக் குருவி சுத்துகிறது. ஹோ.. கோட்! நான் அழுதிருக்கிறேன். என் தாடி நனைந்திருக்கிறது, பிரதீப் வேலையைக் கச்சிதமாக முடித்திருந்தான். கல்லறையைச் சுற்றி ஓரடிக்கு இடம் விட்டு, சுற்றிவர வேலி அமைத்திருந்தான். புல்லைச் செதுக்கி, தலைமாட்டின் இருபுறமும் வட்டமாக வெட்டி, ரோஜாக் கட்டைகளை நடட்டிருந்தான்.

தண்ணீர் விட்டுக் கழுவவேண்டிய வேலை மட்டுமே பாக்கி இருந்தது. அதையும் முடித்து பத்தியையும், விளக்கையும் பற்றவைத்தோம். காற்றில் விளக்கு அணையாமல் இருக்க பிரதீப் மறைப்பொன்றை வைத்தான். வீட்டில் தயாரித்த, கோதாண்டிக்குப் பிடித்த மாண தின்பண்டங்களை எடுத்து வைக்கின்றேன். அவனுக்கு எள்ளுருண்டை என்றால் உயிர். பிரதீப் தூரத்தில் முயல் தேடப்போய்விட்டான். இறுதியாக என்றும் அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் அந்தப் பானத்தை இரு கிண்ணங்களிலும் நிரப்புகிறேன். ஒன்று அவனுக்கு.

‘நண்பனே உன் நினைவாக!’

கோதாண்டிக்கு நீட்டாகத்தான் பிடிக்கும். தொண்டையை எரித்துக்கொண்டு இறங்குகிறது. தூரத்தில் பிரதீப் எதற்குப் பின்னாலேயோ ஓடுகின்றான். இருபது வருடங்களுக்கு முன் இதேதினத்தில் தான் மனைவியையும், நளினியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடினேன். கோதாண்டி இன்னும் இளமையுடனே எனக்குக் காட்சி அளிக்கின்றான். ‘அக்கா! பிறக்கிறது பெடியன் என்றால், கண்டிப்பாக என்ற பிள்ளைக்குத்தான் கட்டி வைக்க வேணும்.’

‘சீதனம் இல்லாமல் அடிபோடுகிறார்’ நளினியின் கிண்டல். யார் கண்டார்கள். கோதாண்டி இன்றிருந்தால் பிரதீப், கோதாண்டியின் மகளுடன் முயல் தேடப் போயிருப்பான். கல்லறையில் தலைவைத்து மோதிய அந்தத் தந்தையின் குமுறல் இன்னும் நெஞ்சைப் பிளக்கிறது. கோதாண்டி யாருக்கு என்ன செய்தான்?

மனிதர்களை, மிருகங்களாக்கி ஏவிவிட்ட அரசியல் வாதிகளும் மதவாதிகளும் என்றாவது இப்படி அமர்ந்து, ஒரு இழப்பை உணர்ந்திருப்பார்களா? ஒரு தந்தையின் கதறல், ஒரு இளம் பெண்ணின் நித்தியமாகிப் போன ஏக்கமும் கண்ணீரும் ஒரு நண்பனின் தவிப்பு, இந்த மனித உணர்வுகள் இவர்களை எப்போதாவது தொட்ட துண்டா?

பகல் ரயிலுக்கு இன்னும் சிறிது நேரம் இருக்கிறது. மெதுவாகப் புறப்படுகின்றேன். பிரதீப் சாமான்களைக் கட்டிக் கொண்டு மேலே போய்விட்டிருந்தான். குடையை ஊன்றிக் கொண்டு ஏறும்போது சிறிது தள்ளாடுகிறது. சிறிது தண்ணையான இடத்தில் சற்றே நிதானித்துத் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

பிரதீப், அற்புதமாக அந்தப் படுக்கையைத் தயார் செய்திருந்தான். விளக்கின் புகை காற்றில் மெலிதாக அசைந்து மேலெழுகிறது. கழுவியதால் பளிச்சிட்ட நினைவுச் சின்னத்தின் மத்தியில் மனைவி அனுப்பிய ரோஜாச்செண்டு அதன் அருகில், தின்பண்டங்களுக்கு மத்தியில் கண்ணாடிக் குவளையில் அந்த மஞ்சள் திரவம் வெயில்பட்டுப் பளிச்சிடுகிறது.

“வில் கோதாண்டி டேக் இட்?”

“யெஸ் ஹீ வில்”

“என்ட் ஹீ வில் சிங் என்ட்டான்ஸ் டு”

கைகளை உயர்த்தி, தோள்களைக் குலுக்கி, மார்பில் தட்டியபடி,

“யாரடா பயலே நீதான் இந்த

அர்த்த ராத்திரியில் எந்தன்

ஈமத்துள் புகுந்து....

“என் தாடி மீண்டும் நனைகிறது.”

கேகாலை கைலைநாதன்

‘தீர்த்தக்கரை’ யில் நல்ல சிறுகதைகள் படைத்த இன்னுமொரு மலையக எழுத்தாளர் கேகாலை கையிலைநாதன். எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் தோன்றிய தீர்த்தக்கரை, எண்பத்திரண்டின் இறுதிப்பகுதியில் மறைந்தது. அதன் நீட்சியான 90களில் உதய மானது ‘நந்தலாலா.’ தீர்த்தக்கரையிலும் நந்தலாலாலிலும் மாத்திரமே இவருடைய படைப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சிங்கள மக்கள் வாசம் செய்யும் கிராமங்களின் ஓரமாகவும் சில தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருப்பதுண்டு. இரு இன மக்களும் அந்த அந்த ஆதிநாளிலிருந்து மிகுந்த செளஜன்யத்துடனேயே இருந்தனர். அண்மைக்கால இன அரசியலின் பின்னணியில் அந்த இன உணர்வு மோசமடைந்து கொண்டே வந்துள்ளது. இத்தோட்ட மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளுக்குப் பிறகும் துளிர்க்கக்கூடிய வசந்தத்துக்கான நம்பிக்கைகளை இவருடைய கதைகள் தேக்கித் தருகின்றன.

குண்ணீர் வற்றிடும் குளங்கள்

கேகாலை கையிலைநாதன்

“எங்க இருந்து வந்திருக்குமாம் இந்தத் தவக்களக் குஞ்செல்லாம்?”

நிழலுக்காக, அந்தப் பிரமாண்டமான மரத்தின் கீழே, ஓடிக்கொண்டிருந்த கானோரமாகக் குந்தியிருந்த ராமையா, அந்தக் காணில் தேங்கிநின்ற நீரில், நீந்தித் திரிந்து

கொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறு தவளைக் குஞ்சுகளையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருந்தான். படிகம் போன்று தெளிந்திருந்த அந்த நீரில் எந்த ஒரு சுவலையுமற்றுத் தமது சின்னஞ்சிறு வாலை ஆட்டிக் கொண்டு நீந்தித் திரிந்து கொண்டிருந்த தவளைக் குஞ்சுகள் அவனது மனதில் அன்று ஏனோ புதிதாய் ஆயிரம் கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

“இந்தத் தவக்களக் குஞ்செல்லாம் தூங்குமா? எங்க போயிப்படுத்துக்கும்?”

“இந்தத் தவக்களக் குஞ்செல்லாம் என்னாத் பத்தி யோசிச்சிகிட்டு இருக்கும்? சாமியைப் பத்தி யோசிக்குமா?”

“எத்தன சாதி தவக்களக்குஞ்சு இந்த ஒலகத்துல இருக்கு? பதினெட்டுச் சாதியா?”

“திடீர்ன்னு முருகருப்பெருமான் இந்தத் தவக்களக் குஞ்சுகளுக்கெல்லாம் முன்னுக்கு வந்து அச்சுருவா நின்னு பழைய காலத்து தபசுங்ககிட்ட கேட்ட மாதிரி ஒங்களுக்கெல்லாம் என்னா வரம் வேணுமுன்னு கேட்டா இந்தத் தவக்களக் குஞ்செல்லாம் என்னா சொல்லும்? நடு நடுங்கிப்போயிருமா?”

இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவனுக்குப் பதில் தெரியாவிட்டாலும் அவனது சிந்தனை இப்படியான கேள்விகள் எழுப்புவதை நிறுத்தவில்லை. கன்னியப்பனின் காலடிச் சத்தம் கேட்கும்வரை!

ராமையா, தவளைக்குஞ்சுகளில் இருந்து பார்வையைத் திருப்பி ஏறிட்டு நோக்கினான். எதிரே கன்னியப்பன் மெதுவாக ஒரு தளர்ந்த நடைபோட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். உச்சிவெயிலின் கோரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமலோ என்னவோ அவன் முகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கன்னியப்பனும் ராமையாவும் சம வயதினர். தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை ஒன்றாக மாஸ்ட்டரின் மாட்டுக்குப் புல்லறுத்தவர்கள். வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களைத் தாண்டிக் கனதூரம்

வந்திருக்கும் இந்த நண்பர்களிடையே பல பேர்களிடையே காணமுடியாத சரியான புரிந்து கொள்ளல் காணப்பட்டது.

“வெத்தல வச்சிருக்கியா? இங்கன குந்திக்கிட்டு என்னா பன்ற”-கன்னியப்பன் ராமையாவின் அருகே வந்துநின்று ஒரு கையை இடுப்பில் ஊன்றிக்கொண்டு மற்ற கையைச் சாதுவாகத் தொங்கவிட்டவாறே புருவங்களை நெரித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“வெயில் மண்டைய பொளக்குறது தெரியல”- குந்தி இருந்தவாறே சட்டைப் பையிலிருந்து வெற்றிலை பாக்கைச் சுண்ணாம்புடன் எடுத்துக்கொடுத்த ராமையா மெல்ல மொறுமொறுத்தான்.

“ம்... மண்டைய பொளக்குற வெயில்தான். இப்ப இந்தத் தோட்டத்துல எல்லாரும் பொளந்த மண்டையோடதானே திரியுறானுங்க! என்னமோ ஒவியமா வெயில் அடிக்குதாம். அதனாலே இவரு சென மாடு மாதிரி இங்கன ஒக்காந்துக்கிட்டாராம். சரிதான் எழும்பு வா போவோம்” உரிமையோடு கன்னியப்பன் தன் வார்த்தைகளால் இராமையாவை விரட்டி அவனைத் தன்னோடு வரும் படி செய்தான். கன்னியப்பன் எப்பவுமே இப்படித்தான் எரிச்சலுற்றவன் போல, அதேசமயம் கிண்டலாக வேறு கதைப்பான். அதற்கேற்றாற்போல் அவனுக்கு ஒரு சிடுசிடுத்த முகம்.

ராமையா தமது காய்ந்து போயிருந்த உதட்டோரத்தில் மெல்லிய ஒரு சிரிப்பை நெளிய விட்டவாறே, ம்...என்று ஒரு பெருமூச்சையும் விட்டு விட்டுத் தனது தலளைக் குஞ்சுக் கேள்விகளைத் தவளைக் குளத்திலேயே போட்டுவிட்டு, தானும் ஒருவாய் வெற்றிலை போட்டவாறே கன்னியப்பனோடு சேர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

நண்பர்கள் இருவரும் அந்த மண்டையைப் பிளக்கும் வெயிலில் வெற்றிலையைக் குதப்பியவாறே தமது வாயசைவுக்கு ஏற்ப ஒரு மெதுவான நடையைப் போடத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் தலைக்கு நேராக மேலே வானத்தில் ஒரு சிறிய பருந்து தமது இறக்கையை அகல விரித்தவாறே ஏனோதானோவென்று வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கீழே சோர்வாக ராமையாவோடு நடந்து கொண்டிருந்த கன்னியப்பன், ராமையாவின் கன்னத்தில் புதிதாய் விழுந்திருந்த கருமையை ஒருதரம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு வினவினான். “என்னா ஒவுட்டுக் கன்னத்தில கண்ணுக்குக் கீழ் கருப்பா இருக்கு?”

ராமையா முகத்தில் ஒரு கேள்விக்குறி ‘கருப்பாவா? கண்ணுக்குக் கீழேயா? இல்லாட்டி இந்தக் கன்னத்து மேட்டுலயா?’ என்றவாறே தன் கண்ணுக்குக் கீழே உள்ள சிறிய மேட்டைத் தன் முரட்டு விரலால் தொட்டுக் காட்டினான்.

“இல்ல.. இல்ல அங்கன இல்ல இந்தா இங்கன” என்றவாறே கன்னியப்பன் ராமையாவின் கன்னத்தில் வட்டமிட்டிருந்த கருமையைத் தனது சுட்டுவிரலால் அழுத்தித் தொட்டுக் காட்டினான்.

கன்னியப்பன் தொட்டுக் காட்டிய இடத்தைத் தன் விரல்களால் மெல்ல வருடியபடியே கூறினான் ராமையா, “ம்.. என்னாத்தப் பெருசா இருக்கப் போவுது, சத்தில் லாட்டி இப்படிச் கருப்பா விழுமாம். அனா ஒனக்குத் தெரியுமா எங்க அப்பன் பாத்தாக்க என்ன சொல்லு முன்னு? அது சொல்லும் சனி புடிச்சிடுச்சிடாங்கும். சனி என்னாப் பண்ணுமாம், நம்ம கால் வழியா ஏறி மூஞ்சிக்கு வந்து அதுவுட்டு ரெண்டு காலையும் அகட்டி நம்ப கன்னத்துல வச்சி அழுத்திக்கிட்டு நம்ப உச்சாந்தலை முடியைப் புடிச்சு குலுக்கு குலுக்குன்னு குலுக்குமாம். அந்த நேரத்துலதான் மனுசனுக்குச் சொல்லாத கஷ்ட மெல்லாம் வருமாம். இது கால்வைச்ச மிதிக்கிற மிதி இருக்குல்ல.. அதனாலத்தான் ரெண்டு பக்கக் கன்னத்து லேயும் இப்படிச் கருப்பாய்ப் படியுதாம். அப்பறம் சனி பகவானுக்கு, நம்ப ஒரு பூசைய கீசைய வச்சி நூல் கட்டி னாத்தான் அதுவுட்டு ரெண்டு காலையும் கன்னத்துல இருந்து எடுத்து மூக்கு மேல வச்சி ஏறி மூக்குல இருந்து ஒரு தாவுத்தாவி மனுசன விட்டுட்டுப் போவுமாம். இப்படி

மூக்குக் கருப்பான ஓடன நம்ப நெனைச்சிக்க வேண்டியது தான். ஓ ஹோ சனிப்புள்ள நம்பள உட்டுட்டுப் போவப் போறார்ன்னு”

கவாரசியமாகக் கதை கேட்டுக் கொண்டு வந்த கன்னியப்பனுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது. சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: “ம்.. இது நல்ல கதையா இல்ல இருக்கு, அப்படின்னா, இன்னைக்குத் தோட்டம் இருக்குற நெலமையில் இங்க இருக்கிற தொரையையும் இந்த நாட்டான்களையும் தவிர அத்தன பேத்தோட கன்னத் துலமலியா கருப்புக் கருப்பா பிடிச்சி அப்பிப் போய் இருக்கணும்?”

ராமையா தலையை ஆட்டிச் சனித்து எரிச்சலுற்று, “அட நீ ஒன்னு, இப்ப நான் என்னா இத நம்பிகிட்டா சொல்றேன்” என்று கன்னியப்பனின் எள்ளலுக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தான்.

கன்னியப்பன் ஒன்றும் பேசவில்லை. இருவரும் சிறிது நேரம் பேசாது நடந்தனர். இருவரது மனமும் தோட்டத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களை நினைத்துக் கனக்கத் தொடங்கி விட்டன. சனிதான் பிடித்து விட்டதோ?

கமாராக ஓடிக்கொண்டிருந்த அவர்களது வாழ்க்கையை அந்தச் சம்பவம் அல்லோலகல்லோலப் படுத்துவதாய் அமைந்தது. அவர்களது தோட்டத்தையும் சுற்றிவர உள்ள தோட்டங்களையும் ‘நட்சா’ என்ற அரசாங்க நிறுவனம் பொறுப்பேற்று நிலத்தை மக்களுக்குப் பகிர்ந்துதளிக்கப் போகின்றதாம். தோட்டம் முழுவதும் ஒரே பதட்டம். என்ன செய்வது? எங்கே போவது? இனந்தெரியாத தவிப்பு. எந்த மண்ணில் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்கள் உழைப்பைச் செலவிட்டார்களோ அதே மண்ணில் இன்று அவர்களுக்கே புரியாத புதினங்கள் நடந்தேறத் தொடங்கின. முரட்டுத்தனமாகத் தேயிலைகள் பிடுங்கி யெறியப் பட்டன. “நீ யார் கேட்பதற்கு” என்ற பார்வையோடு புதியவர்கள் தோட்டத்தில் பவனிவரத் தொடங்கினர். “என்ன செய்கிறாய் நீ” என்று யார் யாரோ புதிது புதியவர்து அகங்காரத்தோடு குரலெழுப்பினர். ‘பிரஜா உரிமை

இருக்கா?" "ஓடு!" என்ன நடக்கும்? ஆயிரம் கேள்விகள்.. ஆயிரம் கேள்விகள்...!

இருவரும் களைத்துப் போய்த் தமது லயத்தின் முன்னால் இருந்த பலா மரத்தினடியில் கிடந்த கற்களின் மீது குந்தியிருந்தனர். ராமையா வெற்றிலை எச்சியை பலாமரத்தின் பருத்த வேரில் பளிச்சென்று துப்பிவிட்டுக் கன்னியப்பனைக் கேட்டான்.

“என்னத்தான் நடக்குமுன்னு நெனைக்கிறே?”

“ம்..என்னா நடக்குமா? வேறென்ன.. ஒன்னையும் என்னையும் வெத்தல பாக்கு வச்சு அழைச்சிகிட்டிட்டுப் போயி நெலத்தை எடுத்துக்கங்கடா பயலுகளான்னு சொல்லப் போறானுங்க”-எரிச்சலோடு தொடர்ந்தான் கன்னியப்பன். கேள்வியப் பாரு கேள்விய, என்னாத்த இனி நடக்க இருக்கு. நேத்துப் பத்தாம் நம்பர் மலையிலேயும் தேயிலையைப் புடுங்கித் தள்ளிட்டானுங்க. புள்ள மாதிரி வளத்தது. எல்லாத் தேயிலையையும் எங்களவச்சே புடுங்கிப்புட்டு எல்லாம் முடிஞ்சோடனே எங்கள நைஸா மேப்பக்கமாப் போங்கடான்னு அனுப்பிப்புட்டு அவிங்களுக்குள்ள நெலத்தப் பங்கு போட்டுக்குவானுங்க, வேறென்னா.. தேவடியா மவனுங்க” என்று கன்னியப்பன் வெறுப்போடு கூறினான்.

ராமையா வழக்கம்போல் சாவதானமாக வெற்றிலையை மென்று எச்சிலை மீண்டும் பலாமரத்து வேரில் துப்பிவிட்டு, தனது தடித்த உதட்டைப் புறங்கையால் அழுத்தி ஒரு துடைப்புத் துடைத்துவிட்டுச் சொன்னான்: “ம்..இன்னையோட ஆறு நாளா வேல இல்ல. என்னாப் பன்றதுன்னும் தெரியல. ஜில்லாவுல இருந்தும் வெட்டொன்னு துண்டு ரெண்டா ஒரு வார்த்த சொல்ல மாட்டேங்குறானுங்க. காலங்காத்தால புஞ்சிபண்டா எனக்குப் புத்திமதி சொல்றான். தேயில பிடுங்கப் போகட்டாம். இல்லாட்டி வேற வேல கெடைக்காதாம். நான் சொன்னேன் நீ வேணுமுனா போடா தேயில புடுங்க... எனக்கு வேண்டியத நான் செஞ்சுக்கிறேன்னேன்.”

கன்னியப்பன் சிறிதுநேரம் தலையைக் குனிந்தவாறே பேசாது இருந்தபின் கூறினான்.

“ம்... எங்கள்பப்த்தி இவனுங்களுக்கெல்லாம் இப்ப
எளப்பமாத்தான் இருக்குப்போல. ஒருத்தன் சொல்றான்
தேயிலையைப் பிடுங்குடான்னு, இன்னொருத்தன் சொல்
றான் அட்டன் பக்கம் ஓடுங்கடான்னு. யாருடா இந்த
நாதேரி முண்டங்க... எங்களுக்குப் பாதகாட்ட? நானும்
பாத்துகிட்டுத்தான் வாறேன். இப்போ இந்தத் தோட்டத்
துல இருக்க ரெண்டொரு நாட்டான்களுக்கும் கொஞ்சம்
துளுத்துத்தான் போச்சி”

“ஆமாண்டா கன்னியப்பா, என்னமோ, காலங்
கெட்டுப் போயிட்டு. கரட்டானும் தலையில காவடி
எடுத்துக்கிட்டு ஆடற கணக்கா இல்ல ஆட்ரானுங்க.
பாரேன், இந்த நோஞ்சான் பய புஞ்சிபண்டா நமக்குப்
புத்தி சொல்ல வர்றான்னா பாத்துக்க வேண்டியது
தான்...” என்று ராமையாவும் தன் உள்ளக் குமுறலை
வெளியிட்டான். இந்தக் குமுறல்களை லட்சியம் செய்யாது
ஓடி வந்த ராமையாவின் மகன் ராமையாவின் கால்களுக்
கிடையே வந்து நின்று அவனது நெஞ்சில் சொந்தத்தோடு
சாய்ந்து கொண்டு சொன்னான்.

“அப்பா அந்தப் பாட்டைச் சொல்லேன். அம்மா
கிட்ட கேட்டேன். அதுக்குத் தெரியாதாம் ஒங்கிட்ட
கேக்கச் சொல்லுது...”

ராமையா வாஞ்சையோடு அவனை உற்றுப்
பார்த்தவாறே ‘ம்’ என்று மெல்லக் கனைத்து தலையை
ஆட்டியவாறே, “எந்தப்பாட்டு” என்றான்.

அதான் அந்த,

‘கிட்டான் சிறு குருவி சிணுக்குத்தான் - இந்த,

சின்னப் பொண்ணு காதில குணுக்குத்தான்’

அப்பிடும்பியே...அந்தப்பாட்டு.

“ம் அதெல்லாம் அப்புறமா அந்திக்குப் பாடுறேன்,
இப்ப நான் குளிக்கப் போவணும். சாப்பிட்டியா? ஓடிப்
போய்ச் சாப்பிடு” என்றவாறே அவனது பிருஷ்டத்தில
செல்லமாக அவனை ஒரு தட்டுத் தட்டி முன்னுக்குத்
தள்ளினான்.

அவன் சினுங்கியவாரே, 'அப்ப அந்திக்கு இவனுக்குப் போகயில எனக்குக் கணக்குக் கொப்பி வாங்கிட்டு வந்திரு' என்றான்.

ராமையா அவனை உற்றுப் பார்த்தவாரே 'ம்' என்றான். ராமையாவின் மகன் மெல்லச் சிரித்தவாரே, தனது காற்சட்டையின் கிழிந்த பின் பக்கத்தினூடாகப் பிருஷ்டத்தைக் காட்டிக் கொண்டே ஓடினான். ராமையா ஓடிச் செல்லும் தனது மகனைப் பரிவுடன் பார்த்தவாரே கன்னியப்பனிடம் கூறினான்: "நேத்து மாஸ்ட்டர் இவன உரி உரின்னு உரிச்சிருக்காரு"

'அட போ, நாங்க படாத அடியா அந்தக் காலத்துல, ஏனாம்...ஏதாவது குறும்பு செஞ்சானாமா? அந்த புதுசா வந்திருக்க மாஸ்ட்டரா?'

"ஆமா... என்னமோ குறும்பு செஞ்சிருக்கான், இரண்டொரு அடி போட்டிருக்கிறது. இவன் பேசாம அடிய வாங்கிக்கிறது தானே. அத விட்டுட்டு இவன் என்னாப் பண்ணியிருக்கிறான், கையெடுத்துக் கும்பிட்டு அடிக்காதிங்க சார் அடிக்காதிங்க... கும்புடுறேன் சார் அடிக்காதிங்க... அப்பிடின்னு கெஞ்சியிருக்கான். வந்து இருக்கிற மாஸ்ட்டர் நம்ம தோட்டக்காட்டச் சேர்ந்தவரு போல. அவரு பெரிய ஆத்திரத்தோட 'பண்டிப் பயலே, கும்புடாதா! கும்புடாத! உசரே போனாலும் கும்புடாத! கும்புட்டுக் கும்புட்டுத்தான் ஒங்க நெலையே இப்படி இருக்கு. இனிமே கும்புடுவியா? கும்புடுவியா? அப்படின்னு, இவன் கும்பிடமாட்டேன் சார், கும்புட மாட்டேன் அப்படின்னு கத்தி அழுவுறவரைக்கும் விலாக விலாகன்னு விலாசியிருக்கார். பாவம் பொடியன் கைல கால்ல எல்லாம் அப்படி அப்படியே அடி அச்சச்சா இருக்கு."

சிறிது நேரம் பேசாது இருந்த கன்னியப்பன் மெல்ல உறுமினான். "ம்.. இப்படிப்பட்ட மாஸ்ட்டர்மாருங்கதான் இப்ப நமக்குத் தேவ. நமக்குப் படிச்சுக் குடுத்தானே ஒரு சோத்து மாடு.. ம்.. அது போவட்டும். குளிக்கப் போவமா.. ச்சி என்னா வெயிலு" என்றவாரே மெல்ல எழும்பினான்.

ராமையாவும் துணி துண்டெடுக்க வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

குளித்து விட்டு வந்த இருவரும் உண்ட பின்னர் டவுனுக்கு போய்விட்டு, வீட்டை வந்து சேரும் போது நன்றாய் இருட்டி விட்டிருந்தது. வானத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் நட்சத்திரங்கள் சிதறிப் போய்க் கிடந்தன.

ராமையாவும் கன்னியப்பனும் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு சானியால் வெகுநேர்த்தியாய் மெழுகப்பட்டிருந்த ராமையாவின் வீட்டு விறாந்தையில், தரையில் நன்றாகக் கால்களை நீட்டிப்போட்டு, சுவரில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்துகொண்டு பேசத்தொடங்கி விட்டார்கள்.

இந்த ஆறு நாட்களாகவே இவர்கள் இப்படித்தான், ‘ஸ்டிரைக்’ காரணமாக அதிகாலையில் நேரத்தோடு எழும்ப வேண்டிய சங்கடம் இல்லாததாலும், இந்த வெயில் காலங்களில் இரவின் உஷ்ணம் தாளமுடியாது இருப்பதாலும் அவர்கள் நித்திரை வரும்வரை பேசிக் கொண்டே இருப்பது வழக்கமாகி விட்டது.

இதற்கு மேலாக அவர்களது அலைக்கழிக்கப் பட்ட பாரமான நெஞ்சுக்கு இந்த அந்நியோன்யமான சம்பாஷனை இதமளிப்பதாகத் தோன்றியது போலும்.

ஆனால் ராமையாவின் மனைவி செல்லம்மாவுக்கோ சொல்ல முடியாத எரிச்சல்.

“என்னாத்தடி, பெருசா எளவு சுத வேண்டிக் கிடக்குதாம் இவுகளுக்கு, நடுச்சாமம் வரைக்கும், ஆறு நாளா வேலையுமில்ல, ஒரு வெட்டியுமில்ல, இன்னைக்குத் தொரத்துரானோ நாளைக்குத் தொரத்துரானோ அப்படின்னு இருக்கையில் இவுக நீட்டிப் போட்டுகிட்டு அளக்குறாக தொரைகளாட்டம்..” என்றெல்லாம் மனகக்குள் திட்டித் தீர்த்துக் கொள்வாள் செல்லம்மா.

மேலும் அவளுக்குக் கன்னியப்பன் மீது தாங்க முடியாத எரிச்சல். ஏனென்றால் அக்காவின் குடும்பம்

அட்டன் பகுதிக்குச் சென்றுள்ளதை அடுத்து, தனது குடும்பம் செல்வதையும் இந்தக் கன்னியப்பன்தான் தடுத்துத் தனது கணவன் மூளையைக் குழப்பியடிப்பதாய் நம்பினாள் அவள். இதைவிடச் சென்ற அரசாங்கம் தோட்டங்களை அரசு மயப்படுத்தியபோது, சில தோட்டங்களில் இருந்து தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு விரட்டியடிக்கப்பட்டுக் கண்டி வீதிகளில் பரிதவித்து அலைந்தார்கள் என்றெல்லாம் தோட்டத்தில் இப்போது கதை கதையாகப் பேசிக் கொள்வதை கேட்டுக் கேட்டு அவளது இதயம் துணுக்குற்றுப் போய்க் கிடந்தது.

இரவெல்லாம் அவளுக்குத் தூக்கமும் சரியாக வருவதில்லை. தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் ஆயிரம் முரடர்கள் துரத்தி வருவது போலவும் தாங்கள் அலறி அடித்துக் கொண்டு ஒருவது போலவும் கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு அரற்றி விழித்து விடியும்வரை முகத்தைக் கையால் பொத்திக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பாள்.

இப்போது தனது பாரமான இதயத்தோடு, எரிச்சலுற்றும் கோபப்படும் நடக்கும் சம்பாஷனையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செல்லம்மா, எங்கெங்கோ சென்ற அவர்களது கதை, இறுதியில் தோட்டத்துப் பிரச்சனைக்கு வந்ததும் முகத்தை இறுக்கிக் கொண்டு காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்.

“பெரிய கிளாக்கர் என்னைக்கு தோட்டத்த வுட்டுப் போகப் போறாராம்..” என்று ராமையா கன்னியப்பனிடம் வினவுவது அவளுக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. தொடர்ந்து “என்னைக்காவது போய்த் தொலையட்டுமே. அவுங்க இங்க இருந்துதான் என்னாத்தப் பெருசா, பண்ணிக் கிழிக்கப் போறாகளாம்” என்ற ஏளனமும் எரிச்சலும் கலந்த கன்னியப்பனின் முணுகலைக் கேட்ட செல்லம்மா,

“ஆமா, ஆமா...இவுக இருந்துதான் கிழிகிழின்னு கிழிக்கப்போறாக..! என்னவோ சனி தொத்துற மாதிரி இது எங்க வுட்டுக்காரல் மேல தொத்திக்கிட்டு..” என்றெல்லாம் யோசித்து மனதுக்குள் கன்னியப்பனைத் திட்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

கன்னியப்பனின் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்தது. பெரிய கிளாக்கர் மட்டுமா போறார். அந்தக் கந்தசாமி குடும்பமும் தான் அட்டன் பக்கம் ஓடுதாம். பொட்ட நாயங்க.. இவனுங்கவுட்டு ஏப்பனாங்கித் தனத்தக் கண்டு கிட்டுத் தான் இந்த நாட்டான்களும் இன்னைக்கு “நட்டுக்கிட்டு ஆட்றானுங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் இப்படி ஊள் உட்டு கிட்டு ஓடி ஓடித்தானே இந்தக் கதியில நாங்க இருக்கிறோம். தெரியல...ம்.. ஓட்றவனெல்லாதையும் ஓடச் சொல்லு. நாங்க நின்னு ஒரு கை பாக்கத்தான் போறோம்” என்று ஒங்கிய ஒரு உறுமலாய் ஒலித்த கன்னியப்பனின் குரலைக் கேட்ட செல்லம்மாவால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.

துடிதுடிக்க வெளியே விருட்டென்று வந்தவள் கன்னியப்பனை நோக்கிக் கீச்சக் குரலால் பெரிதாய்க் கீச்சிட்டாள்.

“நின்னு ஒரு கை பாக்குறதா? எங்க நிக்கறது. இங்கதான் தொரத்துரானே... தெரியல? வாய் மட்டும் பெருசா இருந்திட்டாப் போதுமா? யாரு எக்கேடு கெட்டாலும் எங்களுக்குத் தெரியாது. இங்கேயே இருந்து இடிபட்றவங்க பட்டாலும் சரி. செத்தாலும் சரி. நாங்க எங்க அக்கா வீட்டுப் பக்கமா போவத்தான் போறோம். எங்க சொந்த வெசயத்தில நீங்க தலைபோடத் தேவையில்ல...”

அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. விழுந்த அறையில் தடுமாறிப் போய் விட்டாள். அடித்தது ராமையாதான்.

“போடி உள்ளுக்கு. சொந்த விஷயமாம். மசுரு விஷயமாம். யாருடி சொன்ன. அட்டன் பக்கமா ஓடப் போறோமுன்னு? ...க்கும்... யாரு எக்கேடு கெட்டாலும் இவுகளுக்கு ஒன்னுமுல்லையாமே... எந்தச் சனங்களச் சொன்னேடி? எக்கேடும் கெட்டுப் போவட்டுமுன்னு அறிவு கெட்ட முண்டமே...!” என்று ராமையா கையை ஒங்கிக் கொண்டு ஆவேசமாய் அலறினாள்.

திடுக்குற்றுப் போய்விட்ட கன்னியப்பன் எழுந்து “சரி,சரி உட்காரு ராமையா, இதென்ன அசிங்கமா, இப்ப

என்னா பெரிசா நடந்து போச்சி... தங்கச்சி என்னமோ அது நெனைச்சத சொன்னிச்சு... அவ்வளவுதானே” என்று சமாதானப்படுத்தத் தொடங்கினான்.

ராமையா சுவரில் சாய்ந்தபடி மீண்டும் உட்காந்து கொண்டு புறுபுறுக்கத் தொடங்கினான். உள்ளே செல்லம்மா ஏதோ சொல்லி மூக்கைச் சிந்தத் தொடங்கி விட்டாள்.

“இல்ல கன்னியப்பா இவ எப்பவுமே இப்படித்தான். என்னா நெனைச்சுக்கிட்டு இவ பேசறான்னே தெரியல. ஓனக்கு நான், எனக்கு நீன்னு இருக்குற வாழ்க்கையில் எவண்டா முன்னுக்கு ஓடறது அப்படிங்கறதா பிரச்சனை” என்று ராமையா கன்னியப்பனிடம் ஆதங்கத்தோடு முறையிடத் தொடங்கினான்.

கன்னியப்பன் அவனுக்குப் பொறுமையாக ஆறுதல் கூறி விடைபெறுகையில் நடுநிசியாகி விட்டது.

ராமையா உள்ளே சென்று படுக்காமல் கைகளைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு திண்ணையிலேயே படுத்துக் கொண்டான்.

“...ச்சா... என்னவா இருந்தாலும் அடிச்சிருக்கக் கூடாது. எந்தச்சனி எங்களைப் புடிச்ச ஆட்டுதோ கடவுளே” என்று அவன் தனக்குள் முணங்கிக் கொண்டான்.

அந்த இரவில் எங்கேயோ ஒரு நாய் பயங்கரமாக ஊளையிட்டது. எவ்வளவுதான் முயன்றும் தூக்கம் வராமல் ஏதேதோ நினைத்துக் கொண்டு புரண்டு கொண்டிருந்த அவனுக்குத் திடீரென முன்பு தோட்டங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களின் நினைவு வந்தது. அவனது முகம் இறுகியது. அந்த நினைப்பை உதறித்தள்ள முயற்சித்தான். ஆனாலும் அவனது மனம் கண்டி வீதியில் அலைந்து திரிந்த தொழிலாளர்களைக் கற்பனை செய்வதில் ஈடுபட்டது.

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அந்தச் சிந்தனையை விரட்டியடிப்பதற்காக வேறு விடயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

அன்று காலையில் நடந்தவற்றிலிருந்து யாவற்றையும் பற்றி யோசித்தான்.

அவனது மகன் அந்திக்குப் கொப்பி வாங்கி வரச் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“மாஸ்டர் அவனை அடிக்கையில் மிச்சம் வலிச் சிருக்கமோ” என்று முணுமுணுத்தான்.

சனியைப் பற்றி இவன் விளக்கம் கூறியதும் உதடுகளில் கோணல் புன்னகை நெளிய இவனைப் பார்த்த கன்னியப்பனின் முகம் நினைவுக்கு வந்தது.

மெல்ல வேதனையோடு புன்னகைத்தவன், “அடடா... அந்த தவக்கள குஞ்சுக் கெல்லாம் என்னா நடந்துச்சோ தெரியலையே... அடிக்கிற வெயிலுல தண்ணி வத்திப் போயிருச்சினா என்னாப் பண்ணும் அந்தச் சின்ன ஜீவாத்துக? மழையும் வர்ற மாதிரித் தெரியல... ச்சா.. துடி துடிச்சுப் போயிருங்களா? ஆனா... அதுக்கு மொதல்ல அதுகளுக்குக் கால் மொளைச்சிச்சின்னா.”

அவன் பற்களைக் கடித்தான். ஏதோ ஒரு ஆவேசம் அவனுக்கு. அவனது கை முஷ்டி இறுகியது.

“ஆமா...கால் மொளைச்சித்தான் ஆகணும்” என்ற முணுமுணுப்போடு சாணியால் வெகு நேர்த்தியாக மெழுகப்பட்டிருந்த அந்தத் தரையில் ‘மொத்’ தென்று ஓசை எழ இறுக்கிக் குத்தினான். அந்த ஒருவேளையாராவது விழித்திருந்திருந்தால் அந்த ஓசையைக் கேட்டு அவர்கள் இதயம் ஒரு அர்த்தத்தைக் கண்டு பிடித்திருந்தாலும் கண்டுபிடித்திருக்கும்.

1980

க. ப. லிங்கதாசன்

மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்தில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டவர் லிங்கதாசன். குழந்தை இலக்கியத்தில் நிறைய ஈடுபாடு கொண்டவர்; கவிஞர்; கட்டுரையாளர்; சிறுகதைப் படைப்பாளி. 'குழந்தைக் குயில்' என்னும் சிறுவர் பாடல் தொகுதி ஒன்றினையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

தண்ணீர்

க. ப. லிங்கதாசன்

“கமலா !கமலா !” அடுத்த வீட்டுக் கோமதியக்கா “படபட...படபட”வென்று தட்டிக் கொண்டே கூப்பிடும் சத்தங் கேட்டுக் கோழித் தூக்கத்திலிருந்த கமலா கண் விழித்து “என்னாங்கக்கா” என்று பதில் குரல் கொடுத்தாள்.

“என்னாப்புள்ள கமலா...! இன்னுமா தூங்குற..? தண்ணிக்கிப் போவ நேரமாச்சில்ல. எழும்பு...! எழும்பு...!” என்று அவசரப்படுத்தினாள் கோமதி அக்கா.

அவசர அவசரமாகப் படுக்கையை விட்டெழும்பிய கமலா, தலையை வாரி முடித்துக் கொண்டு உடுத்திருந்த சேலையைச் சரிசெய்து கொண்டாள். மினுக்மினுக் கென்று கண்ணிமிட்டிக் கொண்டு பலகைக் கட்டைக்கு மேல் இருக்கும் குப்பி விளக்கைத் தூண்டி விட்டாள்.

கோரைப் பாயில் ஆளுக்கொரு பக்கமாய் கைகால்களைப் பரப்பிப் போட்டு அமைதியாய் நித்திரை செய்யும் தனது அரை டஜன் அன்புச் செல்வங்களையும் நோட்டம் விட்டபோது, இன்றோ நாளையோ வாழ்க்கையில் போட்டி போடத் துள்ளிவரவிருக்கும் அந்தச் சிசுவும் சேர்ந்து வீட்டைச் சந்தைக்கடைச் சலசலப் பாக்கிவிடும் பிரசவ நாளை மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

பிரபல தொழிலதிபர் வைரமுத்துவின் கடை நிருவாகப் பொறுப்பைக் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கவனித்துவரும் கமலாவின் கணவர் பரமலிங்கம் கடைக்கணக்கு வழக்குகளைச் சரிபார்த்துக் கல்லாப் பெட்டிக்குத் தூபதீபங்காட்டிய பின் சாவிக்கொத்தும் கையுமாய் வீடு வந்து சேர இரவு பதினொரு மணியாகி விடும்.

அன்றும் வழக்கம் போல் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட அவர், தமது வாரிசுகளுக்குப் பக்கத்தே சுவர் ஓரமாகப் படுத்துக் குறட்டையொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார். கமலா வெண்கலக் குடத்தை யெடுத்து இடுப்பில் வைத்து வாசற் கதவைத் திறந்து கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

அடுத்த வீட்டுக் கனகம்மாவின் சுவர்க்கடிகாரம் “டிங்... டாங்! டிங்! டாங்!” என்று நான்கு தடவைகள் அடித்தெழுப்பிய இனிமையான ஓசை, முற்றத்தில் கூடி நின்று பேசும் பெண்களின் கலகலப்பான குரலொலியோடு சங்கமமாகிக் கரைகின்றது.

முற்றத்தில் தண்ணீர்க் குடத்துடன் கூடியிருக்கும் அயல் வீட்டுப் பெண்கள் அத்தனை பேரையும் மிகத் துல்லியமாக அடையாளங்காட்டும் பௌர்ணமி நிலவின் பட்டொளியெங்கும் பரவியிருந்தது.

பொன்னம்மா, கோமதியக்கா, கனகம்மா, பூரணம், பாக்கியம் இவர்களோடு கமலாவும் கதைத்துக் கொண்டிருக்க மற்றப் பெண்களும் வந்து கூடி விட்டார்கள். இன்னுஞ் சில அரைப்பாவாடைகளும், முழுப் பாவாடைகளும் அங்கு வந்து சேர்ந்து கொண்டன. முற்றத்தில் ஒரே கலகலப்பு! என்றாலும் வாயாடிப் பொன்னம்மாவின் குரல்தான் மேலோங்கி நிற்கிறது.

பொன்னம்மாவின் உரத்த சத்தத்தில் விழித்துக் கொண்ட கோமதியக்காவின் சிவப்புச் சேவல் கோழிக் குடாப்புக்குள்ளிருந்து செட்டையை அடித்துக் கொக்கரக்கோ...! கோ...! என்று கூவிய சத்தம் சிங்கபுரத்துக்கு நேரெதிரே நீண்டுயர்ந்து நிற்கும் சிங்கமலையின் உச்சி வரை சென்றெதிரொலித்து அமைதியைக் குலைத்து விட்டிருந்தது.

வீட்டு முற்றத்துக்கு அப்பால் குலைகள் தள்ளி நிற்கும் வாழைத்தோப்புகள் நிறைந்த அந்த வீட்டுத் தோட்டங்கள் அத்தனையும் சிங்கபுரத்துக் குடியிருப்பாளர்களுக்குச் சொந்தமானவைதான். அந்தத் தோட்டங்களைச் சுற்றி வேலியாக வளர்ந்திருக்கும் சூரிய காந்திச் செடிகளின் மஞ்சள் வண்ணப் பூக்கள் அடர்த்தியாய் மலர்ந்து கண்களுக்குப் பெருவிருந்தாய்க் காட்சியளிக்கும்.

வேலியை ஒட்டிச் செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதை வழியே கீழிறங்கிப் போனால் புகையிரதப் பாதையில் போய்ச் சேரலாம். புகையிரதப் பாதை வழியே கூப்பிடு தூரம் நடந்தால் சிங்கமலைச் சுரங்கத்தின் முகப்பை அடையலாம்.

சுரங்கத்தின் வாயில் முகப்புக்கு முன்னே இரு பக்கங்களிலும் உயர்ந்து சுரங்கத்துக்கு வழியமைக்கப் பிளவுபட்டு நிற்கும் கருங்கற்பாறைகளின் இடுக்குகளினின்றும் சுரக்கும் நீர்ச்சுனைகள் ஏராளம்? அவற்றுள்ளே அதிகளவு சுரந்து வரும் நீர்ச்சுனைக்கு யாரோ ஒருவர் தகரப்பீலி அமைத்து வைத்து விட்டார். இவ்வளவு காலமும் கவனிப்பாரற்று கற்பாறை இடுக்கிலிருந்த அந்தப் பீலிக்கு இப்போது செல்வாக்கு மிகுந்துவிட்டது. அந்தப்

பீலியில் முத்துப்போன்ற தெள்ளியநீர் சுரந்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

பச்சைப்பசேல் என்ற தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்துள்ள சுரங்கத்தின் மேற்பரப்பு ஒரு காலத்தில் மானாப் புற்கள் நிறைந்து காடாகக் கிடந்தது. இப்போது அந்தக் காட்டு நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமித்துச் சொந்தம் பாராட்டிக் குடிமனைகளும் அமைத்து மா, பலா, வாழை முதலிய மரங்களை வளர்த்து குக்கிராம மாக்கி ஏழெட்டுக் குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன. அக் குடும்பங்களுக்கே உரிமைச் சொத்தாக இந்தச் சுரங்கப் பீலி அமைந்துவிட்டது.

கடந்த மார்சுமீயிலிருந்து இங்கு வரட்சியின் கொடுமை கூடிக்கொண்டே வந்து பங்குனியில் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டது. இந்தக் குக்கிராமத்து மக்களுக்கும் இது தெரியாமலில்லை. சிங்கபுரத்து மக்கள் தண்ணீருக்காகப்படும் கஷ்டங்களை நேரில் கண்ட அம்மக்களில் சிலர் மனமிரங்கி இவர்களுக்குச் சுரங்கப் பீலியில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு அனுமதி வழங்கியிருந்தனர்.

வாயாடிப் பொன்னம்மா தலைமை தாங்கி முன்னே செல்ல கமலாவும் மற்றப் பெண்களும் அணிவகுத்துத் தத்தம் குடங்களை இடுப்பில் வைத்தணைத்த வண்ணம் வேலியோரத்து ஒற்றையடிப் பாதைவழியே சுரங்கப் பீலியை நோக்கிச் செல்கின்றனர். பொன்னம்மாவின் கணீரென்ற குரல் ஒலிங்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

“ஏ! புள்ளைங்களா? சவனமாப் பார்த்து வாங்கடி. லேசாப் பனி பேஞ்சிருக்கு... பில்லு வழுக்கும் சவனம்! அவ... கமலாவுக்குத் தாண்டி முக்கியமா சொல்லுறேன்! புள்ள வாயும் வயிறுமா இருக்கா.. நம்மளோட சேர்த்துக் கிட்டு அவளும் இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து தண்ணீயும் தூக்கி யாரானும்... பாவம்!... கமலா சவனமா வாபுள்ள! ஏ! புள்ளைங்களா? கமலாவ இடுக்கிக் கிடுக்கித் தள்ளிப் புடாம மெல்லமாப் பார்த்துக் கூட்டியாங்கடி!”

அது சரி கனகம்மா!... அங்கப்பாருடி! காதர் மலையில் இன்னமும் நெருப்பு எரிஞ்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கு. படுபாவி பயங்க நாசமாப்போவ... அவ்வளவு பெரிய

காட்டயும் நெருப்பு வச்சி எரிச்சுப்புட்டானுகளே!.. இங்க டாங்கில தண்ணி வத்திப்போயிருமே! இங்க பைப்பில எப்பிடிடி தண்ணி வரும்...?

மலைநாட்டில தண்ணிக்குப் பஞ்சமே இல்லன்னு சொல்லி மத்த ஊருப் பொம்பளைங்க நினைப்பாங்க. தண்ணிக்கிப் பஞ்சமில்லன்னு பேருதான்...! நம்ம படுற பாட்ட பார்த்தாக்க இப்ப அவங்களே சிரிப்பாங்கடி. நானும் பொறந்த காலத்தில இருந்து இங்கேயேதான் பேரன் பேத்தி எடுத்துகிட்டு இத்தன வருசமா இருக்கேன். ஒரு காலத்தில கூட இப்படித் தண்ணிப் பஞ்சம் வந்ததில்லப் போ ..! இந்த வருஷம் வானம் இந்த மாதிரி ஏமாத்திக்கிட்டு இருக்கு.. தேயிலை எல்லாங்காஞ்சிக் கரு வாடாக்கெடக்கும்! பூமி நல்லா வரண்டுப் போச்சி! இந்த மழை எப்பத்தான் வந்து தொலையுமோ?" என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் கனகம்மா குறுக்கிட்டாள்.

“அக்கா!... பொன்னம்மாக்கா!.. நம்ம வீட்டுக்கார மொதலாளி... செஞ்சி வச்சிருக்கிற வேலயப் பாத்தி யாக்கா...? இந்தத் தண்ணிப் பஞ்ச காலத்தில?”

“ஆமாமா.... அதப்பத்தித்தாண்டி நானும் சொல்ல வாய் எடுத்தேன்!... அநியாக்காரப்பய மொதலாளியாம் மொதலாளி!... தூ!... ரோசங்கெட்டப்பய! இவனும் ஒரு மனுச சென்மமா!...? பண்டிக்குட்டி மாதிரி பத்துப் பன்னெண்ட பெத்துக்கிட்டுப் பேரன் பேத்தி எடுத்துக் கிட்ட.. பெரிய மனுசனா இவன்? வாசல்ல இருந்த பைப்பக் கழட்டித் தான் நடு வீட்டுக்குள் போட்டுக்கிட்டானே...? மத்தவுங்க கஷ்டப்படுறதப் பத்திக் கொஞ்சமாச்சம் நெனச்சிப் பாத்தானாங்குறேன்..?”

கொஞ்ச நஞ்சம் தண்ணி வந்துக்கிட்டு இருந்துச்சி!.. இப்ப அதுவும் இல்லாமப் போச்சி! கொஞ்சம் கூட ஈவு ஏரக்கமில்லாதப் பய..! கூட்டுக் கூலிய மட்டும் கணக்கா வாங்கிக்குவானே...? என்று வாயில் வந்தபடி திட்டித் தீர்த்தாள்.

சிங்கபுரத்து வீடுகள் பதினெட்டுக்கும், காலி பகுதியில் நாற்பது ஏக்கர் தென்னந் தோட்டத்துடன் கூடிய அந்தப் பெரிய பங்களாவுக்கும் சொந்தக்காரரான ஹரிசன்

சில்வாவுக்கு இதெல்லாம் காதில் விழப்போவதில்லை. அப்படி விழுந்தாலும் கூட, பொன்னம்மக்காவிடம் வாய் கொடுத்துத் தப்பிவிட முடியாது. கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ப் பின்பக்கம் நகர்ந்து வரும் இளம் வட்டங்கள் ஏதேதோ... தமக்குள் கிககிகத்துக் கொண்டு வருகின்றார்கள். பொன்னம்மக்கா தொடர்கிறாள்.

“எம்மவ... மீனாச்சிய.. தண்ணி ஒரு கொடம் புடிச்சிகிட்டு வா...டின்னு அனுப்புனேன். “ஏ! புள்ள இங்க லயத்து ஆளுகளோ.. தண்ணிக்கிப் பறவா பறக்குறாங்க... பீலியிலயும் தண்ணி சொட்டு சொட்டுன்னு தான் விழுது...! நீ வேற.. கொடத்தத் தூக்கிக்கிட்டு வந்துட்டியா?... இன்னைக்கி மட்டும் புடிச்சிக்கிட்டுப் போ...! நாளையில இருந்து இந்தப்பக்கம் வந்துராத...! வந்த?... அற்புறம் நா பொல்லாதவன்னு சொல்ல வேணாம்” அப்படின்னு அதட்டி அனுப்பிப் புட்டானாம். “யாரோ கருமுஞ்சிப்பய கஞ்சனாமே அவன்” இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டே வந்த கோமதியக்கா தொடர்கிறாள்.

“பொன்னம்மக்கா!.. முந்தா நாள் நானு பாக்கியம், மேரி, பூரணம்,பதுருநிசா எல்லாரும் சேந்து பால்கார அம்மா மெனிக்கா வீட்டுக்குப் போனமா அந்த அம்மா வீட்டு அவரு கபூர் நானா தங்கமான மனுஷன். காலங்காத்தாலேயே மாட்டுக்குப் புல்லறுத்துக்கிட்டு இருந்தாரா...” “தண்ணிகொஞ்சமாத்தான் வருது. ஆளுக்குக் கொஞ்சமா எடுத்துக்கிட்டு எங்களுக்கும் கொஞ்சம் வச்சிட்டுப் போங்க...”ன்னு சொன்னாரு புண்ணியவான்.. நல்லா இருக்கனும்!.. ஆளுக்கு ஒரு கொடமா அள்ளிக் கிட்டு டாங்கி கீழ எறங்குறதப் பார்த்துக்கிட்டே இருந்து வந்த மெனிக்காம்மா வந்து.

“மேஹே.. வத்துரு.. கண்ட எண்ட.. எப்பா...! அப்பிட்ட வத்தார.. மதிவெனவா.. மே.. மினிசங்கே ஹரி கரதரய்னே! இங்கத்தி தண்ணி எடுக்கறதுக்கு வர வேணாங்...! நாங்க தண்ணிக்கி என்னா செய்யறது? இந்த ஆளுகளுக்கு கொஞ்சங் எடங் கொடுத்தா தலைக்கி மேலதான் போறது...! நம்ம..மாட்டுக்குக் குடிக்கத் தண்ணி

கே. நடுச்சிபி

கே. கணேசு

பொ. கிருஷ்ணகவாமி

த. ரஃபேவ்

இரா. சிவலிங்கம்

செந்தூரன்

எஸ். எம். ராமையா

தெளிவத்தை ஜோசப்

சாரல் நாடன்

ஏ. வி. வி. கோமஸ்

ராமசுப்பிரமணியம்

பீ. மரியதாஸ்

சி. பன்னீர்செல்வம்

எம். வாமதேவன்

அ. சொலமன் ராஜ்

நயீமா ஏ. பகீர்

மவரன்பன்

மல்லிகை சி. குமார்

மீ. தூரன்

பூரணி

மாத்தளை சோமு

நூரன் சண்முகநாதன்

மாத்தளை சம்பவென்

மு. சிவலிங்கம்

மு. தித்தயாசுந்தரன்

முத்துவேலை

அந்தனி தீவா

அல. அஸலிமத்

கே. கோலிந்தராஜ்

வய்யதமு விமலா

ஆ. அந்தராசுவலன்

கே. காவலன் விசயலட்சுமி

க. ய. லிங்கத்தரசன்